

Báo Ân Cái Đầu Người Ý

Contents

Báo Ân Cái Đầu Người Ý	2
1. Chương 1: Xuyên Qua Là Trừng Phạt Sao?	2
2. Chương 2: Nàng Là Nữ Nhi	6
3. Chương 3: Đại Lừa Gạt Pháp Hải	9
4. Chương 4: Mứt Quả Trong Truyền Thuyết	12
5. Chương 5: Tình Cờ Cái Đầu Người!	16
6. Chương 6: Người Báo Thù Hay Là Báo Ôn Vay Hả?	20
7. Chương 7: Thành Thân	24
8. Chương 8: Bị Đùa Giỡn Rồi	27
9. Chương 9: Vay Thì Đã Làm Sao?	31
10. Chương 10: Phiên Toái Tới Rồi	35
11. Chương 11: Dù Sao Nàng Cũng Là Nữ Tử	39
12. Chương 12: Vô Thức Ỗ Lại	44
13. Chương 13: Con Nhà Giàu?	47
14. Chương 14: Sau Đây Sẽ Không Gặp Lại!	51
15. Chương 15: Hội Hoa Đăng	55
16. Chương 16: Là Người!	58
17. Chương 17: Bị Đánh Lén Rồi!	61
18. Chương 18: Rối Rắm	65
19. Chương 19: Vay Người Ngủ Bên Trong!	69
20. Chương 20: Ngày Hôm Qua Huỳnh Nói Thích Ta	72
21. Chương 21: Ngoài Ý Muốn	77
22. Chương 22: Chỉ Cần Nàng Muốn!	80
23. Chương 23: Sàm Sỡ ??? (Cảnh Báo : 18+)	84
24. Chương 24: Báo Ân Cái Đầu Người Á!	88
25. Chương 25: Đùng, Bên Ngoài Có Người!	91
26. Chương 26: Hấn Nhìn Trúng Nàng Rồi!	95
27. Chương 27: Lôi Kéo Pháp Hải	100
28. Chương 28: Biến Hóa.	103
29. Chương 29: Tiểu Bạch Trở Về	108
30. Chương 30: Yêu Quái?	114
31. Chương 31: Rết Tinh Tìm Vợ	118
32. Chương 32: Biến Cố Xảy Ra	123
33. Chương 33: Hắc Bạch Vô Thường Rất Nghèo	126
34. Chương 34: Kim Thiền Tử Oán Niệm	130
35. Chương 35: Rất Xứng Đòi?	136
36. Chương 36: Bị Bắt	139
37. Chương 37: Long Tộc	143
38. Chương 38: Con Lừa Ngốc Chết Tiệt!	146
39. Chương 39: Nhị Lang Thần Quái Dị.	150
40. Chương 40: Văn Khúc Tinh Quân	153
41. Chương 41: Lòng Tốt Của Nhị Lang Thần	156

42. Chương 42: Ta Tin Tưởng Huynh	160
43. Chương 43: Mang Thai!	167
44. Chương 44: Tiểu Bạch Giết Rồng	171
45. Chương 45: Chỗ Dựa Vững Chắc	178
46. Chương 46: Không Phải Sợ, Tất Cả Đều Có Ta Lo	181
47. Chương 47: Chỗ Dựa Cường Đại Phía Sau	187
48. Chương 48: Kết Cục Mị.	194
49. Chương 49: Phiên Ngoại 1	200
50. Chương 50: Phiên Ngoại 2	203
51. Chương 51: Phiên Ngoại 3	207
52. Chương 52: Phiên Ngoại 4	213
53. Chương 53: Phiên Ngoại 5	217
54. Chương 54: Phiên Ngoại 6	221

Báo Ân Cái Đầu Người Ý

Giới thiệu

Nội dung truyện xoay quanh nhân vật Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên. Không phải giống trong phim Bạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-an-cai-dau-nguoi-y>

1. Chương 1: Xuyên Qua Là Trùng Phạt Sao?

Khi trên TV bắt đầu chiếu phim “Truyện Thuyết Bạch Xà” cũng là lúc mọi người biết kì nghỉ hè đã tới.

“Em gái à. Em thật là không biết thưởng thức, những thứ này quá vô nghĩa.” Hứa Tiên đi qua phòng khách, thấy cô em họ đang ôm một bọc khoai tây chiên xem Truyện thuyết Bạch Xà, dáng vẻ rất thưởng thức, không khỏi nguyên rủa một câu. Tên của cô thật bị ai lại trùng với tên Hứa Tiên. Chính là cái tên tiểu bạch kiểm, vô cùng hèn yếu đáng khinh kia! Cho tới nay, trạch nữ Hứa Tiên của chúng ta rất là khinh bỉ bạn tiểu bạch kiểm Hứa Tiên, cực kỳ khinh bỉ. Chưa nói không giống đàn ông, lại còn là một tên mặt trắng không có phẩm chất! Có việc gì cũng hô to gọi nhỏ ‘nường tử, nường tử’, thật là giống con gà mái quá đi, quá ghê tởm! Tại sao Tiểu Thanh ban đầu không một kiểm đâm chết hắn đi a! Lại có thể ở chùa Kim Sơn tu hành hai mươi năm thành tiên, tiên cái đầu hắc á, hắc nên bị diệt thành tro bụi! Trùng tên với một nam nhân như vậy thật là sỉ nhục cô quá mà. Nhưng bất kể cô kháng nghị muốn đổi tên thế nào, cha mẹ cũng không đồng ý, cô đành phải chấp nhận.

“Nào có cái thần tiên cứt chó gì đâu chứ.” Hứa Tiên khinh thường bỏ sung.

“Chị họ, chị coi thường thần tiên, cẩn thận thần tiên trừng phạt chị đó.” Cô em họ nhai khoai tây chiên nói rất chân thành.

“Trừng phạt cái đầu em á, em xem ít mấy thứ này thôi, cẩn thận chị nói ẹ em biết, em mê tín thế nào!” Bạn trạch nữ Hứa Tiên nẩy sinh oán hận, cướp lấy khoai tây chiên trong tay cô em rồi lại quay về phòng của mình ăn ngấu nghiến.

Cô em họ ở phía sau rầm rì oán trách mấy câu, cũng không dám chọc cô, lấy thêm một bọc khoai tây chiên nữa mở ra, tiếp tục thưởng thức bộ phim trên TV.

Ban đêm nóng bức, người ngủ trên giường tiếng thở như rán cá, còn tự động hóa cá, lật qua lật lại như bị nướng.

“Nóng quá, nóng quá, thật chặt, thật chặt” Hứa Tiên vốn cảm thấy rất nóng nhưng bộ ngực tự nhiên thấy thắt chặt lại, là chuyện gì xảy ra thế?

“Hán Văn à, tỷ tỷ thật xin lỗi muội. Ban đầu mẹ quyết định như vậy cũng là vì muốn tốt uội, muội đừng nghĩ không thông nữa.” Tiếng khóc của một nữ nhân không ngừng vang vọng bên tai cô.

Àm ĩ quá vậy, không để cho người ta ngủ à?

Hán Văn? Cái tên này có chút quen thuộc. Không phải quen thuộc mà là rất quen thuộc. Đây không phải tên tự của cái tên ngọc mặt trắng kia sao?

Hứa Tiên tức giận nha. Nhóc kia có phải ngứa mông không, sao lại cho âm lượng TV lớn như vậy, không để cho người ta ngủ sao?

Hứa Tiên chợt ngồi dậy, định rống lên quát cô em họ, nhưng vừa định mở miệng thì liền ngậm ngẩn.

Đây không phải là phòng ngủ của mình, cô dám khẳng định. Gia cụ (dụng cụ gia đình) này mang đậm sắc thái cổ xưa, bên cạnh còn có một cô gái mặc đồ cổ trang đang khóc.

Ủầy, chắc là nằm mơ. Hứa Tiên lại nằm xuống, lật người chuẩn bị tiếp tục ngủ.

“Hán Văn, Hán Văn ơi, muội đừng hù dọa tỷ tỷ mà.” Cô gái mặc đồ cổ trang ngồi bên giường vừa thấy Hứa Tiên phản ứng như thế, vẻ mặt luống cuống, vươn tay nắm lấy bả vai Hứa Tiên lắc rồi lại lắc.

Lắc đến khi muốn phun ra, Hứa Tiên mới lẹ rơi đầy mặt nhận định đây đúng là sự thật, đây không phải là đang nằm mơ, đây là thật. Đây mới thật là sự thật! Xuyên qua? Mẹ kiếp, mặc dù hiện tại đang lưu hành tiểu thuyết xuyên không, nhưng không có nghĩa là cô thích nha! Cuộc sống không có Internet, không có trò chơi, không có đồ ăn vặt, một trạch nữ như cô làm sao mà chịu nổi?

Hứa Tiên bất đắc dĩ ngồi dậy, vừa định nói chuyện, lại thấy bộ ngực thắt chặt từng hồi. Cô theo bản năng sờ soạng ngực mình, sau đó giống như bị sét đánh. Ngực đâu? Bộ ngực sổng cả nở nang của mình đâu? 36D đâu, sao giờ lại bằng phẳng thế này. Xuyên qua thành đàn ông? Không thể nào! Hứa Tiên hai mắt tối sầm trực tiếp ngất đi.

Cô gái bên giường thấy thế, lại càng hô to gọi nhỏ, vội vàng chạy đi muốn tìm đại phu.

“Chờ một chút....” Giọng nói của Hứa Tiên yếu ớt truyền đến từ trên giường.

“Hán Văn, muội không sao chứ? Muội làm sao rồi?” Cô gái mặc cổ trang như hổ đói vồ mồi, nhào lên, đè đến Hứa Tiên mắt trợn trắng.

“Không có chuyện gì bị đè như vậy cũng sẽ thành có chuyện đấy đại tỷ.” Hứa Tiên vô lực nói.

“Hán Văn, muội rốt cục nghĩ thông rồi? Chịu gọi tỷ là tỷ tỷ tức là không còn giận nữa rồi đúng không?” Cô gái cổ trang vui mừng hỏi lại.

Hứa Tiên trầm mặc, mình còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đâu, làm sao mà tiếp lời. Hán Văn? Cái tên này rất quen thuộc, không phải là tên tự của cái tên tiểu bạch kiếm kia sao? Chẳng lẽ nơi này là thế giới trong truyện Bạch xà? Nếu thật như thế, chẳng phải là bị kịch tới cực điểm sao? Con mẹ nó ! Xuyên qua thành nam nhân không phải là điều đau khổ nhất, mà đau khổ nhất là xuyên qua thành kẻ mình ghét nhất.

Bộ ngực bị thắt chặt, rất khó chịu. Hứa Tiên theo bản năng sờ lên ngực của mình, phát hiện trên ngực quần từng vòng vải trắng.

Này! Đây là cái gì? Hứa Tiên một phen kinh ngạc, dùng sức sờ soạng tiếp, sau đó là mừng như điên. Có ngực đó, mình có ngực đó, xem ra không bị xuyên thành nam nhân rồi. Nhưng ngay sau đó sắc mặt lại trắng bệch, theo bản năng sờ xuống phía dưới. Hoàn hảo, không có, ‘đồ chơi’ (là cái ấy của con trai) kia cũng không có. Hứa Tiên yên lòng, thân thể này đúng là nữ nhân. Nếu nửa người trên là nữ nhân, nửa người dưới lại là nam nhân thì chết mất, không, là sống không bằng chết!

Cô gái mặc cổ trang bên giường chăm chú nhìn một loạt hành động kỳ quái của Hứa Tiên, nhưng không có mở miệng hỏi, theo nàng thấy, chuyện tình hôm nay đối với Hứa Tiên đã tạo thành một đả kích quá lớn.

“Này, Hán Văn, muội có đói bụng không, tỷ tỷ đi nấu uội chút cháo nha.” Cô gái mặc cổ trang quan tâm hỏi.

“A! nha, được.” Hứa Tiên quay đầu, nhìn cô gái trước mắt, đỡ dần gật gật.

Cô gái mặc cổ trang rất vui mừng, xem ra Hán Văn thật sự đã nghĩ thông suốt rồi.

“Hán Văn, đừng giận tỷ tỷ nữa, ban đầu cha mẹ cũng là vì tốt uội, cao tăng xem ngày sinh tháng đẻ của muội, mới đem muội nuôi dưỡng như nam tử, muội đừng nóng vội, chờ đến năm hai mươi lăm tuổi, là có thể khôi phục thân phận nữ nhi, đến lúc đó khổ tận cam lai, chúng ta sẽ dọn nhà đến nơi mà không ai biết chúng ta, tìm một mối hôn sự tốt uội. Muội ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn nữa nha.” Cô gái mặc cổ trang trong lòng vẫn còn sợ hãi khuyên giải.

“Nha, được.” Hứa Tiên lại đỡ dần gật đầu, đầu óc cô giờ phút này rất loạn, vô cùng loạn. Cô cần một mình yên tĩnh để sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Cô gái cổ trang nhẹ nhàng rời đi, để lại Hứa Tiên một mình ngáy ngốc ngồi ở trên giường, suy nghĩ về tất cả những điều bất ngờ này.

Hung hăng cầu một cái lên tay mình, đau quá. Không phải là mơ! Nhìn bốn phía, tuyệt đối không giống với đồ dùng cô quen thuộc. Cô vốn là đang ngủ ngon ở nhà, làm sao lại xuất hiện ở nơi này? Chợt nhớ tới câu kia của em họ ‘chị họ, chị coi rẻ thần tiên, cẩn thận thần tiên trừng phạt chị đó.’ Hứa Tiên hóa đá rồi, sẽ không thật là vậy đi....Có phải không...Đại khái, có lẽ là không thể nào....

Mẹ kiếp! Nhưng sự thật tàn khốc nói cho cô là sẽ, sẽ....

Trong truyện Bạch xà, Hứa Tiên là con gái sao? Chuyện Bạch xà báo ân xảy ra như thế nào? Chẳng lẽ truyền thuyết chỉ là đồ giả? Sờ sờ cảm, Hứa Tiên chợt hiểu ra, vốn là truyền thuyết, thì không phải là thật. Nhưng mà bây giờ mình xuyên tới, sẽ như thế nào đây?

Cái này không nói, nhưng mà cha mẹ Hứa Tiên có phải bị thiếu não hay không a? Cao tăng nhìn ngày sinh tháng đẻ, mà đem con gái mình nuôi như con trai, còn đến tận năm hai mươi lăm tuổi? Nữ nhân tuổi này ở cổ đại là thành gái ế đi?

Hứa Tiên nghĩ tới nghĩ lui, đều không tìm được logic phù hợp với thực tế, định nằm úp xuống chuẩn bị ngủ. Có lẽ, ngủ một giấc sẽ trở về thôi!

Đây là hy vọng xa vời, tuyệt đối là hy vọng xa vời.

Vừa mới mơ mơ màng màng, một đoạn trí nhớ không thuộc về cô xuất hiện. Cái này càng xác định, nơi này thật là thế giới trong truyện Bạch xà, cô thật sự xuyên qua thành Hứa Tiên, cô gái mặc cổ trang vừa rồi chính là tỷ tỷ nàng, Hứa Kiều Dung. Nàng hiện tại mới mười lăm tuổi, vẫn còn đang đi học tại trường tư. Nhưng mà trong nhà thật đúng là không giàu có gì, Hứa Hán Văn không muốn tiếp tục đi học nữa, không muốn lãng phí tiền như thế, muốn bỏ học để đi làm. Hứa Kiều Dung vì chuyện này mà xung đột cùng nàng, nàng kích động rống lên thân nữ nhi cho dù đi học thi đậu thì có thể thế nào. Rồi rất hận thân phận nữ nhi của mình, chất vất tại sao lại muốn đem mình nuôi như nam tử. Sau đó quá kích động nên té xỉu, tiếp theo chính là Hứa Tiên – bạn trạch nữ xuyên qua. Hiện tại Hứa gia chỉ có Hứa Tiên cùng Hứa Kiều Dung sống nương tựa lẫn nhau, hoàn toàn dựa vào việc Hứa Kiều Dung khâu vá, sửa đồ, giặt đồ cho người ta mà sinh nhai. Nhưng mà, hình như có một Tiểu bộ khoái đang theo đuổi Hứa Kiều Dung, Hứa Kiều Dung dường như vẫn chưa đáp ứng. Xem ra, cách đoạn Bạch xà Bạch Tố Trinh báo ân còn một đoạn thời gian nữa.

Hứa Tiên đang trong lúc chóng mặt, cửa bị đẩy ra, Hứa Kiều Dung mắt đỏ hồng đi đến, bưng một chén cháo.

“Hán Văn, nếu như muội không muốn đi học nữa thì tỷ tỷ cũng không miễn cưỡng muội.” Hứa Kiều Dung nhẹ nhàng nói, “Trước tiên uống chén cháo này, sao đó chúng sẽ bàn bạc tiếp.”

Hứa Tiên ngồi dậy, trong lòng thở dài, nhận lấy cháo rồi uống. Thầm nghĩ nếu đã xui xẻo đến cái thế giới này, như vậy kế tiếp mình phải làm gì? Sống ở đâu thì yên ở đấy? Có lẽ thật như em họ nói, mình đối với thần tiên bất kính cho nên mới xuyên tới nơi này. Ngồi ăn chờ chết, diễn hết kịch bản mình có thể về nhà sao? Cũng không biết Bạch xà kia bao giờ thì xuất hiện. Vấn đề là mình không phải bách hợp (ám chỉ đồng tính nữ). Lại nói nàng kia phải báo ân..., mình cũng không thể nào cùng nàng thành thân. Đến lúc đó biết nên cầu nàng cái gì mới tốt đây? Hỏi nàng có thể hay không đưa mình quay lại thế giới cũ? Phi! Không được, tìm phách (phách trong hồn phách) sao? Nếu như nàng biết mình không phải là ân nhân của nàng, vậy thì hỏng bét. Nàng cũng không thể biến đá thành vàng, nếu không ban đầu đã không đi trộm ngân khổng quan phủ rồi, vậy thì không thể đòi tiền tài. Phải làm sao cho nàng báo được ân, thì cái vở kịch này mới có thể xong a. Nghĩ tới nghĩ lui, Hứa Tiên cũng không nghĩ ra được kết quả.

“Hán Văn, nếu muội không đi học nữa, vậy thì muốn làm gì?” Hứa Kiều Dung quan tâm hỏi.

Hứa Tiên uống xong ngụm cháo cuối cùng, cầm chén đưa cho Hứa Kiều Dung, suy tư, theo đúng kịch bản mà nói, như vậy thì hẳn là mình đi học y? Lại còn thích hợp ra vẻ tôn kính với thần tiên đúng không? Nghĩ thế khoe miệng Hứa Tiên có chút co giật.

“Muội muốn học y.” Hứa Tiên cân nhắc trước sau, mở miệng nói.

Hứa Kiều Dung sững sốt, cuối cùng vẫn đồng ý. Sau đó nghĩ xem làm sao chuẩn bị để Hứa Tiên đi học y.

“Được, tỷ tỷ đáp ứng muội. Nhưng mà phải học cho thật tốt thật giỏi nhé.” Lòng Hứa Kiều Dung có chút chua xót, thật ra thì học giỏi rồi thì sao? Hán Văn là nữ giả nam trang, sau này đường đi khó khăn cỡ nào, nàng biết rõ hơn bất kì ai.

“Vâng.” Hứa Tiên đáp một tiếng, nhìn trong mắt Hứa Kiều Dung có sự phân vân, đáy lòng than thở. Lại thấy giận cái tên gọi là cao tăng, bói cái gì mà ngày sinh tháng đẻ kia, khiến cho phức tạp như thế.

Hứa gia vất vả, nên Hứa Kiều Dung đến ngày thứ ba mới thu xếp thỏa đáng được chuyện này. Sau đó đưa Hứa Tiên đến một tiệm thuốc học y. Thật ra thì nhìn Hứa Kiều Dung mỗi ngày mệt nhọc như vậy, Hứa Tiên cũng không đành lòng. Ở cổ đại một cô gái kiếm sống nuôi một nhà như thế, đã là chuyện vô cùng khó khăn gian khổ. Bây giờ trở thành “đệ đệ” của Hứa Kiều Dung, vậy thì nên nghĩ xem có biện pháp gì cải thiện cuộc sống một chút hay không.

“Ừm, Vương đại nương, cho hai cái bánh bao, to một chút nhé.” Hứa Tiên sáng sớm đã bị Hứa Kiều Dung vội vàng đưa đến tiệm thuốc, lúc này ánh mắt mộng lung đang dừng trước cửa hàng bánh bao, móc ra bốn đồng tiền mua bữa sáng ỳnh.

“Được.” Vương đại nương đem hai cái bánh bao bỏ vào túi giấy đưa cho Hứa Tiên, “Lần sau lại tới nữa nha.”

“Được được.” Hứa Tiên cắn bánh bao có chút mơ hồ đáp lời. Bánh bao ăn trong miệng thật ngon, Hứa Tiên thỏa mãn nheo mắt lại, ây ây, thực là ngon quá đi. Nhìn lớp vỏ bánh, nhào bột đủ mềm, thịt heo này, tuyệt đối không phải thịt mỡ.

Đang lúc Hứa Tiên rung đùi đắc ý chuẩn bị đến tiệm thuốc, ở bên Tây Hồ, xuất hiện hai tuyệt thế mỹ nam. Một bạch y phiêu phiêu, bên hông là một thanh bảo kiếm khắc hoa văn cổ xưa, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm. Chẳng qua là trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn có một tầng hàn khí che phủ, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác ‘chờ đến gần’. Mà bên cạnh hắn là một công tử áo xanh tuấn mỹ, đôi mắt đẹp không an phận nhìn xung quanh. Hai người có bề ngoài xuất chúng như thế, dĩ nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác. Bây giờ chính là mùa du hồ, người đi đường liên tiếp quay đầu nhìn bọn họ. Thậm chí có không ít cô gái táo bạo làm bộ như không cần thận làm rớt khăn lụa xuống trước mặt hai người để gây chú ý, nhưng hai người vẫn trực tiếp không nhìn.

2. Chương 2: Nàng Là Nữ Nhi

“Bạch đại ca, người huynh muốn tìm, thật ở nơi này?” Công tử áo xanh nghi ngờ hỏi.

“Ừm.” Mỹ nam áo trắng lạnh nhạt trả lời, cũng không nói gì nữa.

“Làm sao tìm được đây, nhiều người như vậy.” Công tử áo xanh nhìn lại đôi mày liễu xinh đẹp, có chút không kiên nhẫn.

Mỹ nam áo trắng không nói gì, nhưng mắt sáng như đuốc nhìn phía trên cầu Đoàn.

Ở trên cây cầu nhỏ, có một thiếu niên gầy yếu miệng đang cắn bánh bao, hăng hái bưng bưng nhìn cảnh đẹp Tây Hồ. Không cần phải nói, thiếu niên này, chính là Hứa Tiên rồi.

“Chắc chắn, nhìn cảnh sinh thái này thật đẹp nha.” Hứa Tiên cắn bánh bao cảm thán cảnh đẹp trước mắt. Thật là đẹp, đẹp vô cùng. Ở xã hội hiện đại, cảnh đẹp căn bản cũng bị ô nhiễm. Một khi khai phá sẽ bị phá hủy, hết khăn giấy, tàn thuốc lá, cả vỏ chai nước suối. Ngay cả Trường Thành (Vạn Lý Trường Thành) cũng là một mớ hỗn loạn kinh tởm. Vừa sang mùa hè liền tỏa ra từng trận hôi thối, có người còn đem đó thành nơi phóng uế bừa bãi. Trên sườn núi thì không cần phải nói rồi, khắp nơi đều là một mảnh rác thải trắng xóa. Mà cảnh đẹp trước mắt thì hoàn toàn bất đồng, đây mới thật là lục thủy chư, nhìn ngắm khiến cho lòng người thoải mái và hạnh phúc.

Hứa Tiên đang ngắm phong cảnh, lại không biết mình cũng thành phong cảnh trong mắt người khác.

Công tử áo xanh nhìn theo ánh mắt của mỹ nam áo trắng, cũng nhìn thấy người trên cây cầu nhỏ, đang muốn mở miệng hỏi gì đó. Mỹ nam áo trắng trong nháy mắt vung tay một cái, không khí trước mặt liền xảy ra biến hóa quỷ dị, xuất hiện cảnh tượng chỉ có hai người mới có thể nhìn. Chỉ thấy thiếu niên gầy yếu trên cây cầu nhỏ kia không ngừng biến hóa, biến hóa, cuối cùng biến thành mục đồng.

“Là hần.” Mỹ nam áo trắng nói một câu nhàn nhạt, thu hồi phép thuật.

“Người nọ chính là người Bạch đại ca huynh muốn tìm?” Công tử áo xanh kinh ngạc hỏi.

Mỹ nam áo trắng vẫn lời ít ý nhiều như cũ: “Phải” dứt lời liền đi về trước, muốn đi về phía cây cầu.

Công tử áo xanh theo sát phía sau. Bây giờ đang ở phạm trần, không thể tùy ý sử dụng phép thuật, nếu không trực tiếp bay qua là tốt rồi, sao cần phải đi bộ như bây giờ?

Nhưng mà khi hai người đi tới trên cầu, đã không còn thân ảnh của thiếu niên gầy yếu kia nữa.

“Đi đâu rồi?” Công tử áo xanh nói thầm, nhìn ngó trước sau, nhưng vẫn không có thấy thân ảnh thiếu niên kia đâu.

Mỹ nam áo trắng không có lên tiếng, xuống cầu, đi bên hồ.

Mà Hứa Tiên đi một chút rồi dừng, một đường đi tới Khánh Dư Đường của Vương viên ngoại. Hôm qua gặp Vương viên ngoại này, bộ dạng mập mạp, lại rất hiền lành. Nàng trước hết học bán thuốc, sau đó học nghề y. Thật ra thì, Hứa Tiên nói với Hứa Kiều Dung muốn học y không chỉ là bởi vì nàng nghĩ phải theo cái gọi là kịch bản kia, mà là nàng vốn học trung y. Phải biết rằng, Tây y hiện đại chỗ nào cũng có, mà trung y ngày càng xuống dốc. Ở bệnh viện ngồi khám căn bản cũng là lão trung y rồi, người học trung y quá ít. Mà Hứa Tiên cố tình lại chính là đóa hoa hiếm thấy này. Nguyên nhân rất đơn giản, vì nàng lười! Bệnh nhân tìm trung y lại ngày càng ít, cho nên đi làm cũng như không. Như kiểu đi làm ba ngày nghỉ ngơi một ngày, thời gian ở bệnh viện cùng ở nhà hai hòa làm một. Không đi làm toàn bộ cuộc sống ở nhà của nàng là đồ ăn vặt, máy tính, chơi game.

Đến Khánh Dư Đường, thấy Vương Viên ngoại, sắc mặt không đổi vuốt đuôi (nịnh nọt, tăng bốc) vài cái, trêu chọc khiến cho ánh mắt Vương viên ngoại híp thành một đường, lúc này mới đi tới quầy, cùng một học đồ (người học) khác học bắt đầu việc ngày hôm nay. Có một học đồ họ Lý, vốn là có chút địch ý với Hứa

Tiên, nhưng mà sau khi Hứa Tiên cùng hần nói nhăng nói cuội mấy câu, lại còn tỏ vẻ chờ hết bận mời cơm vân vân, liền trở thành huynh đệ.

“Lý đại ca, tay huynh thật đúng là lợi hại, dùng một tay mà bốc đúng hai lạng.” Hứa Tiên nhìn Lý học đồ ước lượng được liêu, nghiêm trang vuốt mông ngựa.

“Ha hã, đây là chút trò vật thôi, chờ đệ thuần thực, đệ cũng có thể.” Lý học đồ rung đùi đắc ý, tâm tình vô cùng vui sướng. Đây là tiểu nhân vật thì sao, cũng có tiểu nhân vật kiêu ngạo không phải sao? Hứa Tiên vuốt mông ngựa nếu kèm theo vẻ mặt nhỉnh hốt, sợ là hần không chịu nổi. Vấn đề là Hứa Tiên nói rất thành khẩn đó nha, điều này làm cho hần vô cùng hưởng thụ.

Khánh Dư Đường làm ăn rất tốt, phu nhân của đại phu cùng Lý học đồ, cộng thêm Hứa Tiên cũng bận rộn cả một ngày.

“Hứa Tiên này, hôm nay thật vất vả cho người.” Hôm nay Hứa Tiên rất tích cực học tập, biểu hiện ban đầu như thế, làm cho Vương viên ngoại rất hài lòng, cho nên trước lúc “tan việc”, tới động viên hai câu.

“Không vất vả, không vất vả.” Hứa Tiên khiêm nhường từ chối, “Chúng tôi là người trẻ tuổi, nên học tập nhiều, chịu chút vất vả.”

Chắc chắn, nhìn thanh niên tiến bộ này, Vương viên ngoại hài lòng vuốt vuốt râu mép, trong lòng âm thầm gật đầu.

Cùng Lý học đồ đi ra cửa, Hứa Tiên vung tay lên nói: “Đi, Lý đại ca, chúng ta đi ăn vặt chút đi.”

“Hắc hắc, hôm nay ta có việc rồi để hôm khác đi.” Lý học đồ cười có chút rụt rè, có chút nhộn nhạo.

“Ôi, Lý đại ca, hoa đào của huynh lại nở rồi có phải hay không?” Hứa Tiên vừa nhìn cái nụ cười nhộn nhạo kia, liền biết là có chuyện tốt, lên tiếng trêu ghẹo.

Lý học đồ có chút nhăn nhó: “Bát tự còn chưa có viết đâu.”

“Vậy chính là có hy vọng rồi. Được, tiểu đệ ta cũng không làm trễ nải thời gian của Lý đại ca nữa, nhanh đi đi.” Hứa Tiên cười lên. Xưng ca gọi đệ kia thật có thứ tự. Đứa nhỏ này nhập cuộc cũng không phải nhanh bình thường a.

Sau khi cùng Lý học đồ tách ra, lúc này Hứa Tiên mới từ từ đi dạo, tản bộ đi về nhà. Ngày thứ nhất trong kiếp học đồ thật dễ dàng.

Sau khi về đến nhà, Hứa Kiều Dung đã làm cơm xong đang đợi nàng. Còn chưa kịp ngồi xuống, Hứa Kiều Dung đã bùm bùm tuôn ra một chuỗi dài quan tâm, hỏi nàng ở tiệm thuốc có quen không, học được cái gì, cùng mọi người ở chung có tốt không... Nhìn vẻ mặt ân cần của Hứa Kiều Dung, Hứa Tiên trong lòng ấm áp, ở nơi dị giới xa lạ này, có người quan tâm mình như vậy thật tốt.

Đồ ăn trên bàn rất đơn giản, ở giữa mâm chỉ có một món mặn, Hứa Kiều Dung không ngừng gấp toàn bộ thịt bên trong cho Hứa Tiên, còn nàng thì ăn rau.

“Tỷ, tỷ cũng ăn đi.” Hứa Tiên không đành lòng, gấp khối thịt bỏ vào trong chén của nàng.

Hứa Kiều Dung lại đem thịt gấp lại vào chén cho Hứa Tiên: “Muội còn đang tuổi lớn, muội cứ ăn đi.”

Hứa Tiên nhẹ nhàng than thở, cuộc sống nghèo khó này phải cải thiện như thế nào đây? Nhớ trên TV, từ khi Hứa Kiều Dung bị bắt lập gia thất cùng mục đầu kia cuộc sống mới coi như khá hơn, đầu mục kia hình như gọi là Lý Công Phủ? Người nọ tính tình có vẻ không tệ, phải tìm một cơ hội tác hợp cho Hứa Kiều Dung mới được.

Mà lúc này bên bờ Tây Hồ, mỹ nam áo trắng yên lặng đứng dưới một thân cây, mặt trời đã ngả về tây, y như một bức tranh hoàn mỹ khiến lòng người khiếp đảm. Công tử áo xanh đứng cách đó không xa, nhìn mặt hồ chán đến chết, nói thầm: “Tiểu tử kia đi nơi nào rồi? Làm sao tìm một ngày rồi cũng không thấy bóng người. Nhanh chóng báo ân xong còn trở về tu luyện nữa a.”

“Đại ca, làm sao huynh báo ân được đây? Quan Âm đại sĩ nói thế nào vậy?” Công tử áo xanh không nhịn được mở miệng hỏi.

“Đây là lần thứ 28 đệ hỏi như vậy rồi.” Mỹ nam áo trắng nhàn nhạt phun ra một câu như vậy.

Công tử áo xanh tiếp tục uể oải, 28 lần sao? Còn tưởng mới là lần thứ 27 chứ, lại nhớ nhầm nữa à. Mỗi lần hỏi như vậy, đại ca cũng không có trả lời. Điều này làm cho hắn càng thêm tò mò.

“Túc thế nhân duyên (nhân duyên từ xưa).” Mỹ nam áo trắng bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng.

“Cái gì?” Công tử áo xanh giống như bị lửa đốt mông nhảy dựng lên, “Túc thế nhân duyên? Nói đùa gì vậy đại ca, ân nhân của huynh là một nam nhân nha, nam nhân đấy!”

Mỹ nam áo trắng không thèm để ý đến công tử áo xanh, mà chậm rãi đi về phía trước. Trong đầu bỗng xuất hiện cảnh tượng đáng ghét mấy ngày trước.

Trên đài hoa sen, một cô gái hiền hòa xinh đẹp không tưởng nổi, vẻ mặt chính khí (quang minh chính đại): “Bạch Tố Trinh, trần duyên của ngươi chưa dứt, sao có thể đứng vào hàng Tiên ban (hàng ngũ tiên nhân)?”

Bạch Tố Trinh vẻ mặt hồ hững, nhìn Quan Âm ngồi nghiêm chỉnh trên đài hoa sen không nói lời nào.

“Khụ, khụ...” Quan Âm bị hắn hồ hững nhìn soi mói tới mức không chịu được nữa, giả ho hai tiếng, “Ngươi còn thiếu người ta ân tình, đi trả đi rồi hãy nói.”

“Đi đâu tìm?” Bạch Tố Trinh tích chữ như vàng.

“Tới bên Tây Hồ tìm.” Quan Âm giả bộ thật bí hiểm nói một câu như vậy.

“Cụ thể.” Giọng Bạch Tố Trinh càng lạnh hơn.

Quan Âm nghĩ trong lòng thật muốn phát hỏa đánh hắn. Tên khốn kiếp này, lại chảnh như vậy, đây là thái độ cầu người sao? Nếu như không nhìn phía trên hắn có người, Lão tử đánh chết hắn....

“Nha.” Bạch Tố Trinh hồ hững kêu lên một tiếng rồi xoay người đi ngay.

“Ngươi phá lệ nói một cảm ơn thì sẽ chết à?” Quan Âm ở phía sau cắn môi nhỏ giọng thăm thì. Nếu không phải người nọ dẫn dò mình chiếu cố hắn một chút, thì mình cũng không thèm để ý cái tên Bạch xà ngôn cuồng này đâu.

“Hừm?” Bạch Tố Trinh dừng bước, xoay đầu lại.

“Ha hả, ha hả, không có chuyện gì. Người nhanh đi báo ân đi, chờ người chấm dứt đoạn túc thế nhân duyên này, là có thể quy y tam bảo (Phật, pháp, tăng) rồi.” trên mặt Quan Âm lại đổi về nụ cười hiền hòa chính khí.

Bạch Tố Trinh nhìn Quan Âm một chút, không nói chuyện, xoay người rời đi, nhưng mà khóe miệng hơi động một chút, cúi đầu truyền tới một câu trong không khí: “Nam không ra nam, nữ không ra nữ.”

Lời nói vừa rơi xuống, thân ảnh của Bạch Tố Trinh cũng biến mất.

“Ta xiên!” Quan Âm rốt cục cũng tức giận, từ trên đài hoa sen đứng lên, cầm lọ tịnh bình (cái lọ sứ có cầm vành liêu đó) trong tay xông lên.

“Đại sư, bình tĩnh, bình tĩnh ạ!” Đồng tử bên cạnh vội vàng ngăn cản Quan Âm. Trong lòng không nhịn được mà oán giận cái tên Bạch Tố Trinh vừa rời đi kia, làm sao lại đâm chúng chỗ đau của Quan Âm? Quan âm thật ra thì không có giới tính, nửa trên là nữ, nửa dưới lại....

.....

“Đại ca, tiểu tử kia, không, ân nhân của huynh là một nam nhân. Huynh muốn báo ân như thế nào?” Giọng nói ồn ào của công tử áo xanh cắt đứt suy nghĩ của Bạch Tố Trinh, hắn gấp gáp gào rống lên, “Nói đùa gì vậy, hắn là nam nhân đấy, huynh chẳng lẽ muốn...” Nếu bị đè ở phía dưới, những lời này công tử áo xanh chưa kịp nói ra thì nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Bạch Tố Trinh, sáng suốt vội đem câu nói này nuốt vào bụng.

“Nàng là nữ nhi.” Bạch Tố Trinh lạnh lùng nói ra một câu.

“Nữ, nữ nhi?” Công tử áo xanh thấp giọng hô, “Nhưng mà đệ nhìn hấn mặc nam trang, ta còn tưởng là nam a. Ừm, là nữ nhân thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.” Công tử áo xanh yên lòng.

Nhưng vừa mới yên lòng lại liền nhíu mày khinh thường nói: “Là nữ nhân thì sao? Túc thế nhân duyên? Chẳng lẽ đại ca huynh thật muốn cưới một phàm nhân?”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Bạch Tố Trinh không lộ vẻ gì nhưng cũng không nói gì.

“Nếu không, chúng ta trước tìm được nàng, cho nàng chút tiền, cứ báo ân như vậy là tốt rồi. Hoặc là xem nàng cần những thứ gì, chúng ta nghĩ biện pháp để thỏa mãn nàng đi. Làm sao lại có thể để đại ca huynh kết nhân duyên với một phàm nhân đây?” Khẩu khí công tử áo xanh vô cùng khinh thường, trong mắt hấn, loài người chính là dê tiện, là giun dế mà thôi.

Bạch Tố Trinh không nói gì, ánh mắt lạnh lẽo hiện lên một tia sáng, ngầm chấp nhận lời nói của công tử áo xanh.

3. Chương 3: Đại Lừa Gạt Pháp Hải

Sáng sớm hôm nay, sau khi Hứa Tiên rời giường rửa mặt xong, liền ngồi trước gương làm dáng. “Chắc chắc, thật ra thì mặc dù thân thể này ngực có nhỏ một chút, nhưng tướng mạo cũng không tệ lắm.” Hứa Tiên tự luyến (tự sướng) vuốt mặt, nhìn người trong gương. Người trong gương cũng coi như là giai nhân thanh tú, cho dù mặc nam trang thì cũng là một cực phẩm tiểu thụ...A! Phi! Không đúng, mặc nam trang vào phong độ phiêu phiêu, tao nhã lịch sự mới đúng. Sờ khắp mặt, Hứa Tiên lại có chút tiếc nuối sờ lên bộ ngực, rồi không nhìn được mà than thở. Trước kia mình là 36D đấy, hiện tại chỉ là một đôi bánh bao vương tử (ám chỉ mấy bạn ngực nhỏ) nhỏ bé. Nhưng mà, xem ra, còn có thể lớn hơn, bây giờ đúng lúc đang tuổi phát triển. Nhưng mà cứ quần ngực chật như thế, sẽ ảnh hưởng đến trở mã nha. Hứa Tiên suy nghĩ một chút, đem vải quần ngực nới lỏng chút ít, tìm y phục rộng rãi thay, lúc này mới nhìn người trong gương gật đầu thỏa mãn.

“Hán Văn ơi, Hán Văn!” Hứa Kiều Dung đã đeo dắt kêu gọi ở bên ngoài, “Nên đến Khánh Dư Đường rồi.”

“Biết rồi, tới đây.” Hứa Tiên cũng đáp lại một câu.

Ra cửa trước, Hứa Kiều Dung dẫn đi dẫn lại một lúc, đơn giản chỉ là nàng đi đường thì phải chú ý an toàn này, đến Khánh Dư Đường phải tôn kính Vương viên ngoại này, phải cố gắng học tập này và vân vân...Hứa Tiên có chút không kiên nhẫn, đều nhất nhất đáng ứng. Sau khi cha mẹ hai người mất sớm, Hứa Kiều Dung chính là vừa làm cha vừa làm mẹ rồi, cực khổ thế nào không cần phải nói. Điểm này Hứa Tiên vô cùng hiểu, chung đụng mấy ngày qua Hứa Tiên rất có hảo cảm với Hứa Kiều Dung.

“Được rồi, tỷ tỷ, tỷ đừng lo lắng. Muội cũng không còn nhỏ nữa, biết tự chăm sóc mình rồi. Tỷ đừng vất vả quá, chờ muội có tiền...Nha, chờ muội có tiền rồi, nhất định sẽ cho tỷ cuộc sống thật tốt.” Hứa Tiên đổi thành giọng nói vắn vể, an ủi Hứa Kiều Dung. Sự nghiệp, tình yêu, tiền tài và mỹ nữ thật ra là cùng một ý tứ, nhưng nghệ thuật nói chuyện chính là ở chỗ này. Phía trước vĩ đại, phía sau tục khí. Cho nên Hứa Tiên sáng suốt sửa lại lời. Mà lời này càng làm cho Hứa Kiều Dung vui mừng không dứt, nước mắt cũng đã bắt đầu điên cuồng rơi xuống.

Tạm biệt Hứa Kiều Dung xong, Hứa Tiên đi ra cửa. Như cũ đi qua cửa hàng bánh bao mua hai cái, vừa đi vừa gặm đi về phía Khánh Dư Đường.

Đi tới bên ven Tây Hồ, giờ phút này có rất nhiều du khách. Hứa Tiên ngáp một cái, dè nén nước mắt muốn chảy ra ở khóe mắt. Cuộc sống cổ đại thật là có chút buồn chán, buổi tối không có Internet, không có trò chơi để chơi, mới còn sớm đã leo lên giường ngủ. Nhưng mà, mấu chốt là không ngủ được! Suy nghĩ lung tung suốt một buổi tối cho nên buổi sáng mới uể oải như vậy.

Đang lúc Hứa Tiên mơ màng, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng, chặn đường đi của nàng lại. Nàng hí hửng, thấy một cái đầu trọc sáng bóng. Đầu trọc?

“A di đà Phật, tiểu tăng nhìn ẩn đường của thí chủ biến thành màu đen, sắp tới sẽ có tai họa ập xuống...”
Đầu trục nói chuyện, hơn nữa vừa mở miệng cũng không phải là lời tốt đẹp gì.

Hứa Tiên trừng mắt nhìn người trước mặt, ừm, là một hòa thượng, còn là một hòa thượng trẻ tuổi lớn lên nhìn rất khá. Thân mặc một chiếc áo cà sa màu vàng rực rỡ, trên tay phải cầm thiền trượng, tay trái cầm chén vàng, vẻ mặt bí hiểm nhìn Hứa Tiên.

“Ngừng ngừng ngừng!” Hứa Tiên khoát tay ngăn tên hòa thượng trước mặt lại trước khi hắn tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Thí chủ, ta và ngài gặp nhau tức là có duyên, tiểu tăng nguyện vì thí chủ hóa giải tai họa này, chỉ cần thí chủ...” Hòa thượng trẻ tuổi anh tuấn vừa mở miệng.

“Câm mồm! Người là Đường Tăng a, suốt ngày vo ve vo ve...” Hứa Tiên bị âm ỉ đến nhức đầu, mở miệng quát đối phương ngừng ngay lại. Đây chính là phương thức lừa thần bán thánh, điển hình đại lừa gạt a!

“A, tiểu tăng pháp danh Pháp Hải, không phải là Đường Tăng.” Hòa thượng đẹp trai trước mặt đáp lại một câu như vậy.

Hứa Tiên trong nháy mắt hóa đá, Pháp Hải? Pháp Hải?!!

“Thí chủ, những ngày gần đây có phải có cảm giác lao lực tiều tụy? Đó là bởi vì tai họa sắp đến, chỉ cần thí chủ quỳn góp hai lượng tiền nhan khối, tiểu tăng nhất định có thể giúp thí chủ gặp dữ hóa lành.” Pháp Hải thao thao bất tuyệt nói.

“Ta phi!” Hứa Tiên rốt cục cũng thoát khỏi trạng thái hóa đá, vẻ mặt không thể tin nhìn hòa thượng lừa bịp đẹp trai trước mặt. Mẹ nó! Pháp Hải còn trẻ như vậy sao? Pháp Hải đẹp trai như vậy sao? Pháp Hải là một tên đại lừa đảo ‘chém gió’ như vậy sao? Đây là cái dạng thế giới gì vậy?

“Thí chủ, chỉ cần hai lượng bạc...” Pháp Hải còn đang thao thao bất tuyệt giết hại lỗ tai của Hứa Tiên.

Còn Hứa Tiên thì lại cúi đầu nhìn mặt đất tìm kiếm.

“Thí chủ, ngài đang tìm cái gì vậy?” Pháp Hải có chút nghi ngờ hỏi.

“Ta đang tìm gạch.” Hứa Tiên đáp lại.

“Tìm gạch làm gì?” Pháp Hải càng thêm nghi ngờ.

“Để đập người.” Hứa Tiên ngẩng đầu, thâm độc nói.

“Này, thí chủ, mặt ngài đầy hồng quang, ngũ quan đoan chính, là tướng đại phú đại quý, đợi một thời gian, nhất định thăng chức rất nhanh...” Pháp Hải nghiêm trang nói.

“Nhanh tránh sang một bên.” Khóe miệng Hứa Tiên co giật nhìn tên đại lừa đảo trước mặt, nhin không được mà suy đoán hành động của hắn. Đây chính là cao tăng đắc đạo Pháp Hải? Đây chính là Pháp Hải chủ trì Kim Sơn Tự? Đây chính là Pháp Hải pháp lực cao thâm náo loạn với Bạch Tổ Trình cùng Tiểu Thanh sao? Ông trời ơi, mang sét tới đánh chết ta đi!

Nhìn bóng lưng Pháp Hải rời đi, Hứa Tiên thần thờ một hồi lâu.

“Thí chủ, tiểu tăng thấy ẩn đường ngài biến thành màu đen, xin hỏi gần đây có phải lao lực quá sức hay không...” Nhìn Pháp Hải vừa ngăn cản người đi đường vừa diễn lại lời nói vừa rồi, Hứa Tiên đã vô lực muốn nôn.

Mặc dù tính tình Pháp Hải này khiến Hứa Tiên chấn động rất lớn, nhưng Hứa Tiên hiểu được một đạo lý. Yêu thương tính mạng, tránh xa Pháp Hải. Ở trong TV tên Pháp Hải này làm hại một nhà Hứa Tiên rất bi thảm.

Nghĩ tới đây, Hứa Tiên tăng nhanh tốc độ rời đi.

Đi qua cầu Đoạn, lúc này Hứa Tiên mới bước chậm lại.

Trong đình phía trước cách đó không xa, hai nam tử tuyệt mỹ đang nhìn Hứa Tiên đến gần bọn họ. Bạch Tổ Trình vẫn một thân bạch y phiêu dật như cũ, không nhiễm bụi trần, vẻ mặt tuấn mỹ vẫn không có biểu

ình. Mỹ nam áo xanh còn lại thì cau mày nhìn Hứa Tiên đang đến gần, thấy Hứa Tiên không có chút hình tượng nào há hốc mồm ngáp một cái, khinh bỉ trong mắt càng đậm.

“Muốn bắt chuyện với nàng thế nào?” Giọng nói của công tử áo xanh có chút buồn bực hỏi. Hắn cũng đã tới nhân gian sống một thời gian, cũng biết chút đạo lý thế tục. Hiểu rằng nếu như đột ngột lên tiếng chào hỏi, dù người có mong muốn gì, mười phần đối phương cũng sẽ coi người là kẻ điên.

Bạch Tố Trinh không có trả lời, mà trong nháy mắt vung tay lên, một chiếc châm cài lấp lánh rơi vào bên chân Hứa Tiên.

“Đại ca, ngón đòn này của huynh thật là lợi hại nha.” Công tử áo xanh không khỏi lên tiếng than thở. Làm như vậy, thứ nhất có thể bắt chuyện, thứ hai có thể thử dò xét xem tiểu tử này có phải kẻ yêu tiên hay không. Nếu là kẻ yêu tiên thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Về mặt Bạch Tố Trinh lạnh nhạt, không để ý đến công tử áo xanh đang than thở, mà quan sát nhất cử nhất động của Hứa Tiên cách đó không xa.

Lúc này Hứa Tiên đang rung đùi đắc ý đi tới, đột nhiên cảm giác được dưới chân có cái gì rơi vào, cúi đầu nhìn, là một trâm cài sáng loáng.

“Ai nha!” Hứa Tiên cúi người xuống đem cây trâm cài tinh mỹ (đẹp dễ tinh tế) dưới chân nhặt lên, cau mày nhìn trâm cài trong tay. Trâm cài này tỉ lệ không tồi, chế tác cũng rất tinh xảo, thoát nhìn cũng rất đáng giá. Con người Hứa Tiên nhấp nháy, không biết đang suy nghĩ gì. Công tử áo xanh có chút thất vọng, bởi vì Hứa Tiên không có nhặt lên rồi lập tức tham lam nhét vào trong ngực.

Đúng lúc đó, Bạch Tố Trinh chậm rãi đi đến, nhìn Hứa Tiên đang sững sờ, đậm mặc nói một câu: “Trâm này là của ta.”

Hứa Tiên lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn người nói chuyện trước mặt. Vừa nhìn rõ ràng dung mạo hắn thì vô cùng kinh hãi. Mỹ nam! Soái ca! Làm người ta chấn động, tuyệt đại tào nhâ (hào hoa phong nhâ độc nhất vô nhị), a nha nha, còn có cái từ gì có thể hình dung nữa đây? Hứa Tiên vốn từ nghèo nàn, chỉ ngây ngốc nhìn người trước mặt nói không ra lời. Mới vừa rồi Pháp Hải cũng rất đẹp trai, nhưng mà thân mặc áo cà sa, về mặt lừa đảo, lại còn âm ỉ, đã sớm đem vẻ đẹp trai kia tàn phá đến hầu như không còn một mống rồi. Mỹ nam trước mắt lại không giống vậy, phiêu dật như thế, không giống kẻ phàm.

“Này, đại ca của ta cùng người nói chuyện đấy, trâm này chính là của chúng ta làm rơi.” Công tử áo xanh cau mày không nhịn được lên tiếng, nhìn bộ dạng ngẩn người kia của Hứa Tiên, trong lòng hắn lại càng thêm khó chịu.

Lại là mỹ nam? Ánh mắt Hứa Tiên dời về phía công tử áo xanh vừa nói chuyện bên cạnh. Nhưng vừa nhìn thấy trong mắt người này đầy vẻ khinh bỉ, Hứa Tiên liền nhướng mày, thu hồi tâm tư nhận nhận. Đéo đỡ được (nguyên văn của chị tác giả)! Với cái gì mà với? Lòng yêu cái đẹp ai mà chả có, chỉ là thấy hai người trước mặt lớn lên không tệ, thưởng thức một chút mà thôi, thật đúng là siêu sao sao? Trạch nữ Hứa Tiên này, mặc dù hay hi hi ha ha, nhưng cũng không phải là sắc nữ, cũng không có thói quen đem mặt nóng đi dán mông lạnh của người ta. (ý là phải nhiệt tình đi nịnh bợ kẻ coi thường mình)

“Của các người? Có chứng cứ gì là của các người làm rơi? Trên người hai đại nam nhân làm sao lại mang trâm cài?” Hứa Tiên phe phẩy trâm cài trong tay, còn lấy ánh mắt khinh bỉ khinh thường nói.

“Ta nói là của chúng ta, thì đương nhiên là của chúng ta.” Công tử áo xanh thấy thái độ của Hứa Tiên đột ngột thay đổi, có chút kinh ngạc, song ngoài miệng cũng không buông tha nói.

“Ta lại nói đây là trâm cài của tỷ muội kết bái của con gái của muội muội của bác gái cạnh nhà ta làm rơi, ta nhặt được chuẩn bị trả lại.” Hứa Tiên đọc một đoạn không thuận miệng như vậy, nhìn nam tử áo xanh há mồm đang định nói cái gì. Hứa Tiên liền tranh trước chặn họng công tử áo xanh, “Ta nói vậy thì đương nhiên là vậy.”

“Người!” Công tử áo xanh có khi nào gặp qua người miệng lưỡi sắc bén như vậy. Một chút phản ứng cũng không kịp, gương mặt nhìn Hứa Tiên.

“Trên trâm cài có khắc một chữ Bạch.” Bạch Tố Trinh lúc này mới lạnh lùng phun ra một câu.

Hứa Tiên cúi đầu nhìn trâm cài, à há, quả nhiên có một chữ Bạch.

“Ta họ Bạch.” Bạch Tố Trinh không nhanh không chậm ném thêm ra một câu trả lời ngắn gọn nữa.

“Thật là của người?” Hứa Tiên phe phẩy trâm cài, nghi ngờ hỏi. Nhưng mà, trong lòng có cảm giác, cảm thấy có cái gì đó không đúng, rốt cuộc là chỗ nào là lạ đây? Cảnh tượng này hơi hơi có chút ần tượng nha.

“Đương nhiên là của đại ca ta.” Công tử áo xanh lúc này mới khí thế nói.

“A, của người, vậy trả lại cho người.” Hứa Tiên tiện tay ném đi, ném trâm cài trong tay về phía Bạch Tố Trinh, sau đó lắc đầu, dứt khoát nói câu “tạm biệt” rồi rời đi. Hai người này đẹp trai thì đẹp trai thật, nhưng không phải là ‘món ăn’ ưa thích của nàng. Một tên mặt co quắp lãnh đạm như núi băng, một tên thì nhìn nàng tràn đầy khinh bỉ. Ta cũng là người có chí khí, soái thì rất giỏi sao, Cất! Hứa Tiên trong lòng khó chịu thầm nghĩ.

“Này!” Công tử áo xanh choáng váng, nhìn bóng lưng Hứa Tiên có chút không biết làm sao? Chuyện cứ như vậy là xong? Hai mục đích ban đầu mới miễn cưỡng đạt được có một cái, nói là làm quen rồi, nhưng mà thật giống như không đến nơi đến chốn a. Về phần yêu tiên, nhìn chưa ra ‘hắn’ rốt cuộc có yêu hay không đây.

Hứa Tiên đối với tiếng gọi kia mất điếc tai ngơ, tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Tố Trinh đứng yên tại chỗ, cầm trâm cài trong tay, nhìn bóng lưng Hứa Tiên dần dần biến mất, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

4. Chương 4: Mút Quả Trong Truyền Thuyết

Hứa Tiên đi trên đường, trong đầu vẫn cứ hồi tưởng lại một màn vừa rồi. Một màn kia, thế nào cũng cảm thấy có chút ần tượng, tại sao vậy chứ?

Làm rơi trâm cài? Người họ Bạch?

Một áo trắng, một áo xanh.

A a a! Hứa Tiên đột nhiên đứng lại, hoàn toàn hóa đá.

Một màn này, không phải là màn kinh điển trong TV, Bạch xà và Thanh xà thử dò xét nhân phẩm của Hứa Tiên sao? Dùng pháp thuật làm trâm cài rơi xuống trước mặt Hứa Tiên, để Hứa Tiên nhặt được, xem Hứa Tiên sẽ xử lý thế nào. Kết quả Hứa Tiên nhặt được của rơi liền đi hỏi hết cô nương này đến bác gái khác xem có phải trâm này của các nàng làm rơi hay không. Thật ra càng nhìn thì càng thấy Hứa Tiên giả tạo. Nhưng sau đó càng khiến người ta cảm nín hơn chính là Bạch Tố Trinh kia lại nhận định nhân phẩm Hứa Tiên từ đó, thâm tình không đời.

Hai mỹ nam kia là Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh? Có lầm hay không vậy? Bạch xà cùng Thanh xà lại là nam nhân! Hứa Tiên kinh hãi. Kinh hãi xong lại cảm thấy bình thường. Hiện tại Hứa Tiên cũng chính là mình, là nữ nhân. Pháp Hải vốn là lão tăng đắc đạo pháp lực cao thâm bây giờ lại trở thành tên tiểu tăng thần côn đi lừa gạt tiên. Trời ơi mang sét mạnh hơn một chút, đánh chết ta đi. Hứa Tiên ức chế muốn chết cho xong.

Sau khi muốn bị sét đánh, Hứa Tiên lại bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ. Bạch Tố Trinh kia sợ rằng vẫn sẽ tìm mình đi, dù sao hắn còn phải báo ân nữa. Làm sao để báo ân đây? Chẳng lẽ giống như trên TV trở thành một đoạn giai duyên (đoạn tình duyên đẹp) sao? A phi, đẹp. Chuyện này đặt ở trên người cái tên băng sơn mỹ nam kia thật quá là điên rồi. Hơn nữa mình cũng không có hứng thú chung giường chung gối gì đó với một con rắn. Muốn tiền thì càng đẹp. Hai bạn rắn kia căn bản cũng không có năng lực biến đá thành vàng, ở trên TV còn hồ đồ đi trộm tiền của quan phủ, làm cho Hứa Tiên gặp xui xẻo. Người nói người đi trộm ngân khố của Quan phủ thì trộm đi, ấn ký quan ngân phía dưới cũng không biết đường mà xóa, kết quả là

mông thiếu chút nữa bị đánh cho nổ hoa, sau đó bị đầy đi. Thật đúng là không sợ kẻ thù thông minh, chỉ sợ đồng bọn ngu dốt...

Quên đi, tạm thời không nghĩ nữa. Binh tới tướng chặn, lũ tới đất ngăn, chờ hai người kia tìm tới tận cửa rồi hãy nói.

Hứa Tiên vẫn luôn là kẻ theo trường phái sống vô tư tùy tiện, nghĩ xong mấy cái này, liền nhảy chân sáo “đi làm” tiếp.

Vui vẻ hoàn thành công việc được giao hôm nay, Hứa Tiên cùng mọi người bắt chuyện qua loa, liền chuẩn bị về nhà.

Khẽ ngâm nga một điệu dân gian không biết tên, Hứa Tiên bước nhẹ nhàng trên đường đi về nhà. Ven đường thấy một tiểu ca bán mít quả đang nghỉ ngơi, hiển nhiên hôm nay hắn làm ăn không tệ, trên cây chỉ còn có hai xâu mít quả thôi.

Hứa Tiên nhìn chằm chằm vào xâu mít quả, nàng chỉ có chút tò mò thứ đồ chơi mà tất cả các nhân sĩ xuyên qua nhất định phải ăn này rốt cuộc có mị lực gì, khiến cho các nhân sĩ xuyên qua như trẻ già măng mọc, í chết, dùng sai từ, phải là chạy theo như vịt mới đúng.

Nàng nhìn chằm chằm một lúc, tiểu ca bán mít quả kia thấy được, hướng nàng vẫy tay cười nói: “Anh bạn nhỏ, có muốn mua một xâu hay không? Sắp bán hết rồi, lời cho người.”

“Nha, làm sao lại lời?” Hứa Tiên thuận miệng hỏi một chút.

“Một đồng một xâu.” Tiểu ca bán mít quả cười ha hả nói.

“Một đồng, hai xâu.” Hứa Tiên xòe ra hai ngón tay.

“Được, ta cũng muốn nhanh nhanh bán hết để trở về.” Tiểu ca bán mít quả gật đầu, nhanh nhẹn gỡ mít quả xuống, đưa cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên có chút sững sốt, thật ra thì nàng cũng không phải muốn ăn cho lắm. Chẳng qua là tùy tiện mò mẫm trả giá thôi, ai mà biết được người ta sẽ bán chứ. Nhìn mít quả được đưa tới trước mắt, Hứa Tiên cũng chỉ đành móc một đồng xu ra.

Tiểu ca bán mít quả khiêng cây rơm nói cảm tạ rồi rời đi, chỉ còn lại Hứa Tiên cầm hai xâu mít quả chôn chân tại chỗ, cẩn thận quan sát xem mít quả này có gì phi phàm. Đang nhìn, đột nhiên cảm giác được có một ánh mắt nóng rực phóng tới đây, quay đầu nhìn lại, thấy ven đường có một bé trai mặc y phục màu lam đang trố mắt nhìn mít quả trong tay nàng. Chỉ nhìn nhìn thì cũng thôi đi, đằng này lại còn nhét ngón tay vào trong miệng, nhìn rất chăm chú, ngay cả nước miếng dính trên ngón tay cũng chưa phát hiện.

Hứa Tiên có chút rồi, bước lên nói: “Tiểu đệ đệ, có muốn một xâu không?”

Bộ dạng thẳng bé này thoát nhìn cũng là tầm năm sáu tuổi, đến gần Hứa Tiên mới phát hiện đứa nhỏ này lớn lên môi hồng răng trắng, là một tiểu chính thái (chỉ các bé nam cute) xinh đẹp a.

Tiểu chính thái nhìn chằm chằm mít quả trong tay Hứa Tiên không dời mắt, nuốt nuốt nước miếng, thấp giọng nói: “Muốn. Nhưng mà gia gia nói không thể tùy tiện lấy đồ của người khác.” Có điều nó nói xong vẫn còn trố mắt nhìn mít quả trong tay Hứa Tiên. Bộ dạng lã chã chực khóc khiến Hứa Tiên có cảm giác mình là kẻ khi dễ hài tử rất đáng xấu hổ.

“Vậy, nếu không thì, chúng ta chơi trò chơi nha. Chúng ta oẳn tù tì, đệ thắng thì có thể lấy mít quả, thế nào hả?” Hứa Tiên không đành lòng nhìn mắt tiểu chính thái phũ lên một tầng hơi nước, vì vậy đề nghị.

“Được.” Tiểu chính thái gật đầu, vui vẻ trở lại. Như vậy cũng không phải là tùy tiện lấy đồ của người lạ đi? Đây là do mình thắng được nha.

Hứa Tiên cười híp mắt gật đầu: “Đến đây đi, đá (đám) giấy kéo ra cái nào ra cái này!”

Hai người đồng thời ra, tiểu chính thái ra kéo, Hứa Tiên ra đá. Tiểu chính thái thua, ngậm ngốc nhìn tay của mình, miệng nhếch lên, như sắp khóc rồi.

“Ván này không tính, chúng ta đấu lại.” Hứa Tiên vội vàng an ủi. Mắt tiểu chính thái tỏa sáng, gạt đầu lia lia, lại bắt đầu vung tay oằn tù tù.

Kết quả vẫn là tiểu chính thái thua, nó lại vẫn ra kéo! Hứa Tiên thì vẫn ra đá.

“Đấu lại, không tính.” Hứa Tiên nói trước khi tiểu chính thái khóc òa lên.

Nhưng mà, thật quá tà môn rồi, hầu như liên tiếp, Hứa Tiên đều muốn cho tiểu chính thái thắng, nên vẫn ra đá, còn tiểu chính thái cũng không ra giấy, vẫn ra kéo.

Lại thua rồi, lần này tiểu chính thái không nhịn được nữa, oa oa khóc lớn lên. Hứa Tiên kêu lên một tiếng rồi lại a.

Mà lúc này đây, mưa to rầm rầm rơi xuống. Cơn mưa to tầm tã này tới quá đột ngột, trong nháy mắt trời đất bị màn mưa này nối lại với nhau, không thấy rõ quang cảnh chung quanh.

Hứa Tiên vội vàng lôi kéo tiểu chính thái đến bên cạnh, trú mưa dưới mái hiên, sau đó đem mút quả trong tay để vào tay của cậu bé: “Đừng khóc, đừng khóc, ăn đi.”

“Nhưng mà đệ thua a.” Tiểu chính thái vẫn khóc, nhưng dù khóc vẫn trơ mắt nhìn mút quả trong tay Hứa Tiên.

“Mới vừa rồi đệ nghe lầm quy tắc rồi, cái trò chơi này, oằn tù tù thua, là có thể ăn kẹo hồ lô.” Hứa Tiên dụ dỗ tiểu chính thái.

“Thật sao?” Tiểu chính thái vẻ mặt mong chờ nhìn Hứa Tiên.

“Thật!” Hứa Tiên dùng sức gạt đầu.

Tiểu chính thái rốt cục nín khóc mỉm cười, nhận lấy hai chuôi mút quả, gặm lấy gặm để.

Di? Thời tiết gì đây? Hứa Tiên kinh ngạc nhìn ngoài mái hiên. Mới vừa rồi còn mưa to tầm tã, bây giờ nháy mắt đã tạnh. Đây là cái loại thời tiết quỷ quái gì vậy a?

“A, tiểu đệ đệ, mưa đã tạnh rồi, đệ không về nhà sao?” Hứa Tiên vừa quay đầu nói, lại ngây ngẩn cả người. Không thấy tiểu chính thái! Tiểu chính thái mới vừa rồi còn ở bên cạnh giờ đã vô thanh vô tức (không tiếng động) biến mất. Hứa Tiên nhìn chung quanh một chút, không có bóng người? Kỳ quái, người đâu? Hứa Tiên sờ đầu, nghĩ không ra nên lười suy nghĩ. Vội vàng chạy nhanh đi về nhà.

Về đến nhà, vẫn là Hứa Kiều Dung ân cần hỏi han, vẫn là thức ăn đơn giản, chỉ có hai người, nhưng Hứa Tiên vẫn cảm thấy thật ấm áp.

“Tỷ, lúc muội trở về vừa thấy Lý bộ khoái kia ở bên ngoài đang thò đầu nhìn vào đó.” Hứa Tiên gấp cho Hứa Kiều Dung một ít thức ăn, cẩn thận dò xét.

Quả nhiên sắc mặt Hứa Kiều Dung hơi đổi, cúi đầu ăn cơm, chỉ ‘nha’ một tiếng.

“Tỷ, muội thấy người nọ không tệ nha. Hơn nữa hàng xóm láng giềng nói hản cũng sắp thẳng chức rồi, thành bộ đầu (người cầm đầu nhóm chuyên đi tầm nã, bắt người) đó.” Hứa Tiên tiếp tục nói.

“Nhưng mà chúng ta sau này phải dọn nhà, tỷ không muốn lo những thứ này.” Hứa Kiều Dung thấp giọng nói.

“A, tỷ đang băn khoăn cái này sao? Muội nói tỷ cũng đừng để ý cái này làm gì. Chuyện sau này để sau này hãy nói, còn những mười năm cơ mà. Xe tới trước núi tất có đường, đến lúc đó nhất định sẽ có biện pháp giải quyết.” Hứa Tiên vội vàng mở miệng an ủi, sau đó giọng nói có chút xót xa, “Tỷ, muội biết một mình tỷ rất cực khổ. Muội cảm thấy được Lý bộ khoái là người không tồi, nhà chúng ta có chỗ dựa vào cũng tốt.”

Hứa Kiều Dung há mồm còn muốn nói gì, thì Hứa Tiên lại nói: “Mặc dù trong mắt người ngoài đều xem muội là nam nhân, sẽ chống đỡ cái nhà này. Nhưng mà...” Sắc mặt Hứa Tiên âm trầm, câu nói kế tiếp cũng không nói ra.

Hứa Kiều Dung vừa nhìn liền thấy lòng đau như dao cứa, vội vàng để bát đĩa xuống kéo tay Hứa Tiên, nước mắt rơi rơi: “Hán Văn, là lỗi của tỷ. Là tỷ nghĩ không chu đáo.”

“Tỷ cảm thấy Lý bộ khoái là người thế nào?” Hứa Tiên vừa nghe, biết có hy vọng rồi, vội vàng rên sất khi còn nóng.

Hứa Kiều Dung mặt đỏ lên, thiếu tự nhiên nói: “Người kia, cũng không tồi...”

“Vậy là được rồi, ngày mai bà mai đến hỏi..., thì đáp ứng đi.” Hứa Tiên vui vẻ nói. Thật ra thì bà mai đã sớm tới cửa nói chuyện này rồi, nhưng mà Hứa Kiều Dung vẫn do dự mãi.

Hứa Kiều Dung còn có chút do dự, Hứa Tiên thở dài nói: “Tỷ, muội cũng nghĩ là nên có một tỷ phu đến chiếu cố tỷ, cũng có thể chiếu cố muội....Dù sao muội cũng là nữ tử...”

Trên mặt Hứa Kiều Dung đã không vẽ mặt do dự nữa, Chuyện đến đây là xong! Ồ yeah! Hứa Tiên ở trong lòng khoa tay múa chân thành hình chữ V (biểu tượng chiến thắng)

Vừa làm hình chữ V vừa chợt nhớ tới hôm nay gặp được tiểu chính thái kia. Tiểu chính thái kia cũng thật thú vị, oản tù tì lúc nào cũng ra kéo, chẳng lẽ nó không biết ra cái khác sao (Tác giả: Người ta thật lòng không biết cái khác, Hứa Tiên người cũng muốn cười nhạo sao.)

Hôm sau, theo thường lệ “đi làm”. Nhưng mà, lần này Hứa Kiều Dung bảo Hứa Tiên mang ô theo, nói là gần đây khí trời không tốt lắm, dễ mưa, mang theo để phòng ngừa.

Trên đường “tan việc” về nhà lại gặp được Tiểu Chính Thái lần nữa.

Tiểu Chính Thái dường như là cố tình đứng đợi nàng, vừa nhìn thấy nàng thì vội vàng hấp hấp chạy lên, lén lút đưa cho nàng một viên hình cầu.

“Tiểu đệ đệ, ngày hôm qua sao bỗng nhiên đệ lại đi?” Hứa Tiên còn chưa kịp nhìn đồ trong tay cười hỏi.

“Gia gia của đệ nói, không thể tùy tiện lấy đồ của người ta. Ngày hôm qua huynh mời đệ ăn kẹo hồ lô, đệ đến để đưa cái này. Đệ đi đây.” Tiểu Chính Thái nghiêm trang nói, sau đó chạy đi.

Hứa Tiên ở phía sau gọi, nó cũng làm như không nghe thấy. Cho đến khi thân ảnh Tiểu Chính Thái biến mất, Hứa Tiên mới cúi đầu nhìn đồ Tiểu Chính Thái lén lút đưa ỉnh.

Sau khi thấy rõ ràng đồ trong tay, Hứa Tiên kinh hãi. Trong tay lại là một viên trân châu to đùng sáng loáng! Cái này chắc nhiều tiền lắm? (TNN: tỷ quá tục =||)

Hứa Tiên chết đứng tại chỗ, nhìn trân châu trong tay một lúc lâu nói không ra lời. Nhà Tiểu Chính Thái có nhiều tiền lắm sao? Cho nó ăn hai chuối mút quả nó lại đưa mình một viên trân châu giá trị không rẻ thế này!

Lúc Hứa Tiên đang ngẩn người, thì Tiểu Chính Thái đã chạy xa.

Xa xa có một ánh mắt băng lãnh nhìn sang bên này.

“Đại ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tiểu Thanh thấp giọng hỏi vị chủ nhân ánh mắt băng lãnh này. Phải nghĩ biện pháp tiếp cận tiểu tử kia a, nếu không thì làm sao mà báo ân được đây?

Bạch Tố Trinh ngẩng đầu nhìn trời, khẽ híp mắt, tay nhẹ vung lên, trên bầu trời, nhất thời mây đen giăng đầy, lập tức sắp có một cơn mưa to ập tới.

“Người là yêu nghiệt phương nào? Lại dám ở trên địa bàn của ta hô mây gọi mưa?” Bỗng nhiên một giọng nói non nớt vang lên lọt vào trong tai Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh cúi đầu, bỗng nhiên thấy trước mặt mình xuất hiện một thằng bé trai, nhưng cũng chỉ lạnh lùng nhìn, coi như không nghe thấy lời của nó. Thằng bé trai này chính Tiểu Chính Thái vừa cho Hứa Tiên trân châu!

“Người, người muốn làm gì? Ta cho người biết, ta là Thủy thần Tây hồ được Thiên đình bổ nhiệm. Người, người tự tiện làm mưa, cản thận ta, ta...” Tiểu Chính Thái cố gắng ngẩng đầu, chống lại gương mặt tuấn tú băng lãnh của Bạch Tố Trinh, cố lấy dũng khí nói ra những lời này, nhưng là đối mặt với khí thế cường hãn của Bạch Tố Trinh, khí thế của nó càng ngày càng yếu.

“Một con cua chỉ biết ra kéo.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt một câu, xuyên thẳng vào chỗ đau của tiểu chính thái.

[1] Tiểu Chính Thái – là thủy thần của Tây Hồ. Bọn nhỏ này nguyên hình là con cua nên chơi oẳn tù xì chỉ ra được kéo là vì thế. =)))

Tiểu Chính Thái sững sốt, sau đó gương mặt hồng lên, nhìn khuôn mặt Bạch Tố Trinh cao cao tại thượng kia, rốt cục không nhịn được oa một tiếng khóc lớn lên. Sau đó xoay người chạy mất.

Lúc này, mưa to tầm tã rơi xuống.

“Tĩnh ra rồi.” Mặt Bạch Tố Trinh không chút thay đổi nói một câu như vậy.

Tiểu Thanh ở bên cạnh câm nín, trong lòng thầm mặc niệm thay nhóc tiểu thần khóc lóc bỏ chạy kia. Đứa trẻ đáng thương a, ai kêu người gặp phải đại ca của ta đây?

Ánh mắt Bạch Tố Trinh dời đi vừa vặn rơi trúng trên người Hứa Tiên đang che ô trên đầu ở xa xa. Chẳng biết tại sao, Tiểu Thanh có một loại cảm giác, cảm thấy Hứa Tiên sắp gặp xui xẻo rồi.

5. Chương 5: Tình Cờ Cái Đầu Người!

Xa xa, Hứa Tiên đã mở dù che, hơi hoảng hốt tăng nhanh bước chân muốn đi về nhà. Trong lòng buồn bực làm sao bỗng nhiên lại mưa lớn như vậy, gần đây khí trời thật là rất quỷ dị a.

Bạch Tố Trinh thấy một màn này, cũng chỉ nhẹ nhàng phát tay, trong nháy mắt cuồng phong gào thét. (TNN: nham hiểm a nham hiểm)

“Á! Mẹ kiếp nhà nó a!” Hứa Tiên hét thảm một tiếng, bởi vì, trận cuồng phong này trực tiếp làm nát cái dù, hiện tại trong tay nàng cũng chỉ còn lại chút tàn dư của cái dù! Hứa Tiên lập tức bị mưa to rơi xối xả biến thành con chuột lột ướt sũng, trong tay còn nắm một chiếc dù rách nát, ngây ngốc đứng giữa trời mưa.

“Ha ha ha.” Tiểu Thanh ở phía xa nhìn một màn này, hả hê cười ra tiếng. Quả nhiên là xui xẻo mà....

Cái này còn chưa tính, cuồng phong một lần nữa quét qua, Hứa Tiên không có nắm chặt cán dù trong tay, thế là bị cán dù trực tiếp đánh ‘ba’ một tiếng vào mặt. Nàng đau đến nhe răng trợn mắt. Mà Tiểu Thanh ở trong đình cũng đã cười đến bỏ lăn trên đất rồi.

Hứa Tiên lau nước mưa trên mặt, không có biện pháp rồi, đành tìm nơi nào tránh mưa thôi.

Phía trước có đình! Hứa Tiên nhảy hai ba bước chui vào. Vào xong mới phát hiện bên trong đã có người. Chờ thấy rõ người bên trong là ai, Hứa Tiên liền kinh ngạc, sau đó chợt hiểu ra.

Một mỹ nam áo trắng cùng một mỹ nam áo xanh, còn có thể là ai chứ? Hơn nữa khiến Hứa Tiên tức giận chính là, bây giờ nàng mới hiểu bộ dạng chật vật lúc này của mình là do ai làm. Một màn trên TV kia nàng nhớ rất rõ. Bạch Tố Trinh vì muốn cùng Hứa Tiên gặp gỡ lãng mạn, nên làm phép hóa mưa, sau đó Hứa Tiên bung dù che, cuối cùng là đem dù đưa cho các nàng.

Mẹ nó, cái này hoàn toàn không giống trên TV a! Trên TV là nam nhân ôn nhu bung dù cho nàng rần rần Thán mẫu, khung cảnh vô cùng lãng mạn. Nhưng đổi thành mình lại.....Hứa Tiên nhìn xuống quần áo bị mưa xối ướt sũng một lát, lại nhìn chiếc dù trụi lủi mình còn cầm trong tay, trên mặt vẫn còn mơ hồ đau đau. Cuối cùng nhìn nhìn hai mỹ nam ngọc thụ lâm phong trước mặt, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Thật khiến người ta phẫn hận nha. Đặc biệt là cái tên chết tiệt Tiểu Thanh kia còn đang cười trộm, thế này còn chưa rõ ràng hết thấy sao?

“Thật tình cờ, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Mặt Bạch Tố Trinh không chút thay đổi hướng Hứa Tiên chào hỏi.

Tình cờ cái đầu người á! Hứa Tiên trong lòng giận dữ, thử hỏi bản thân xem bộ dáng chật vật này là do người nào ban tặng hả?

“Người là ai? Chúng ta biết nhau sao?” lông mày Hứa Tiên nhú lại, khinh miệt quét mắt nhìn hai người, giọng điệu xem thường. Cái này cũng khó trách, biết kẻ làm ình thảm như vậy chính là kẻ đang đứng trước mắt thì ai còn có thể có sắc mặt tốt được đây?

“Tại hạ Bạch tổ Trinh, không biết huynh đài xưng hô thế nào?” Bạch Tổ Trinh đối với thái độ ác liệt của Hứa Tiên làm như không thấy, lại khách khí nói. “Có thể ở chung một đình tránh mưa cũng coi là có duyên phận, lần trước đa tạ huynh đài đã lượm được bảo vật gia truyền của tại hạ. Trâm cài kia đối với tại hạ rất quan trọng.”

Hứa Tiên mặt không chút thay đổi nhìn mỹ nam áo trắng đang chậm rãi nói từng câu, nhất thời sự ngưỡng mộ đối với hán dăng lên như nước sông Hoàng Hà. Nhìn đi, đây mới gọi là da mặt dày, đây mới gọi là nói láo không đổ mặt đỏ a. Bảo vật gia truyền? Cái trâm cài dùng pháp thuật biến ra kia mà là bảo vật gia truyền?! Lại còn duyên phận, so ra cũng không kém phần vượt bao nhiêu!

“Nha, là huynh sao. Tại hạ Hứa Tiên.” Hứa Tiên làm bộ chợt nhận ra. Da mặt của đối phương quá dày, hơn xa nàng, cho nên chỉ có thể tiếp chiêu thôi. Nhưng mà nói xong lời này, Hứa Tiên liền xoay người quay lưng về phía Bạch Tổ Trinh, không nói gì nữa. Nha, để cho người ném thử tư vị mặt nóng dán lưng lạnh! Hứa Tiên trong lòng hung ác nghĩ.

Thời gian tẻ nhạt trong đình chậm chạp trôi qua.

Tiểu Thanh nhìn Hứa Tiên đưa lưng về phía bọn họ, há miệng, không biết nên nói cái gì. Đối phương có thái độ như thế, vậy tiếp theo nên làm cái gì bây giờ đây?

“Hứa huynh, huynh nhặt được bảo vật gia truyền của tại hạ, chính là có ơn đối với tại hạ.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Bạch Tổ Trinh kia một lần nữa vang lên.

Hứa Tiên kinh ngạc xoay người, trở hai mắt ra nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Bạch Tổ Trinh. Có ơn? Còn có loại ơn ...Ồn....Ồn... (tiếng vang vô tận) vớ vẩn như vậy sao?

“Hứa huynh muốn báo đáp gì cứ mở miệng.” Bạch Tổ Trinh nói những lời này đã kéo Hứa Tiên từ núi ngon ngàn dặm quay về.

“Báo ơn?” Hứa Tiên ngây ngốc nặn ra hai chữ này. Trực tiếp như vậy? Bạch Tổ Trinh, sao người không làm theo kịch bản, như thế này thì ta làm sao tiếp chiêu được đây? Hứa Tiên nhất thời không biết làm sao?

“Hứa huynh có tâm nguyện gì?” Bạch Tổ Trinh nhàn nhạt hỏi. Tiểu Thanh ở một bên bội phục sát đất, đại ca đúng là đại ca, vừa xuất mã liền vào thẳng chủ đề. Tiểu Thanh nhìn về phía Hứa Tiên đầy nóng bỏng, trong lòng gào thét: nói mau người muốn cái gì, nói mau, đợi đại ca báo ân cho người xong, chúng ta cũng có thể tiếp tục tu luyện thành tiên rồi.

Khóe mắt thấy ánh mắt nóng bỏng cộng thêm khinh bỉ của Tiểu Thanh kia, Hứa Tiên hoàn hồn lại. Quá vô sỉ đi! Ôn cứu mạng lại bị coi thành chuyện tình vớ vẩn không quan trọng gì như thế. Coi bộ tưởng cứ như vậy là đuổi được mình đi đây mà.

“Nga, xem ra trâm vàng kia đối với Bạch huynh rất quan trọng.” Hứa Tiên vuốt vuốt cằm, ánh mắt đầy nguy hiểm nheo lại. Tiểu Bạch, người đã không phúc hậu, vậy thì cũng đừng trách ta.

“Đương nhiên.” Tiểu Thanh nói xen vào, “Cho nên, huynh có nguyện vọng gì, thì nói đi. Đại ca của ta nhất định có thể thỏa mãn huynh.”

“Phải không?” Hứa Tiên trong lòng cười lạnh.

Bạch Tổ Trinh vẫn mặt lạnh không nói gì, hiển nhiên đồng ý với lời của Tiểu Thanh.

“Tốt, vậy chuẩn bị cho ta làm Hoàng đế đi.” Hứa Tiên vẫn đậm phong khinh (nhẹ nhàng ko để ý) nói, lời này làm cho sắc mặt Tiểu Thanh kịch biến, mà Bạch Tổ Trinh cũng khẽ cau mày.

“Xem ra nguyện vọng này không được rồi, vậy ta đổi lại. Đem tất cả mỹ nữ trong thiên hạ vợ vét hết về cho ta.” Hứa Tiên cười hắc hắc, làm bộ như xuân tình phơi phới.

Mặt Tiểu Thanh càng ngày càng đen, còn mắt Bạch Tố Trinh thì hiện lên một tia suy tư.

“Chắc chắc, xem ra nguyện vọng này cũng không được rồi.” Hứa Tiên ra vẻ than thở tiếc hận nói, “Được rồi, ta hạ yêu cầu xuống một chút nữa, cho ta làm Vương gia cũng được, còn mỹ nữ nha, không cần phải ba nghìn, ba trăm là được rồi.” (TNN: haha tỷ thật biết vui a =))

“Ngươi!” Tiểu Thanh tức đến thiếu chút nữa hộc máu, những chuyện này bọn họ làm sao có thể làm được? Hứa Tiên đáng chết này còn làm ra bộ dạng vân đạm phong khinh như thế.

Bạch Tố Trinh trầm mặc nhìn Hứa Tiên, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

“Nếu Bạch huynh ngay cả thành ý báo ơn cũng không có, vậy thì còn cái gì để nói tiếp đây. Thôi tam biệt, hẹn gặp lại, nha, không đúng, là sẽ không gặp lại.” Hứa Tiên quay đầu nhìn bên ngoài đã ngớt mưa, ngoài cười nhưng trong không cười nói một câu, chuẩn bị bước ra khỏi đình.

Tiểu Thanh nhìn Hứa Tiên cứ vậy mà đi, có chút trợn mắt há hốc mồm. Chuyện làm sao lại biến thành như vậy?

Khi Tiểu Thanh đang buồn bực, Hứa Tiên lại đột ngột quay trở lại, trên mặt Tiểu Thanh liền hiện lên nụ cười, nhìn đi, phàm nhân quả nhiên là tham lam, làm gì có mấy ai không háms lợi chứ?

Nhưng Hứa Tiên vào đình cũng không nhìn hai người, mà cầm lấy chiếc dù trụ lủi mình bỏ quên trong đình, rồi dứt khoát né người đi ra.

Tiểu Thanh nhìn bóng lưng Hứa Tiên, há hốc mồm, một hồi lâu cũng không nói ra lời.

Mà Bạch Tố Trinh cũng nhìn bóng lưng Hứa Tiên, như có điều suy nghĩ.

Hứa Tiên cầm chiếc dù trụ lủi đi trên đường, không cam lòng nói thầm: “Bám cái gì mà bám? Báo ơn? Báo ơn cái đầu ngươi ý. Tiểu gia ta còn không thèm đâu.” Hứa Tiên nhớ tới vẻ mặt bỗ thí của Tiểu Thanh, liền tức đến muốn đánh người. Nợ nhân tình chính là hắn có được hay không? Vậy mà bọn hắn làm như đại gia ý. Khác với kịch bản thì sao, tiểu gia ta cũng không lăm hơi diễn theo. Tự mình làm, cơm no áo ẩm! Hứa Tiên nghĩ vậy, liền lấy ra viên trân châu mượt mà, nháy nháy mắt nhìn ngắm. Trân châu này cầm đi bán chắc được nhiều lắm a....(chảy nước miếng) nhưng mà, phải bảo sao với Hứa Kiều Dung đây? Nói thế nào khi mình đột nhiên có một khoản tiền lớn như thế..., Hứa Kiều Dung nhất định sẽ cho là mình làm chuyện gì xấu. Phải thử nghĩ ra kế sách vẹn toàn mới được.

Hứa Tiên chống dù cứ như vậy đi về.

Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh đứng ở trong đình, Tiểu Thanh có chút bất đắc dĩ hỏi: “Đại ca, người này dụ dỗ không được, không dễ làm a. Chúng ta nên làm gì bây giờ? Phải nghĩ biện pháp nhanh chóng báo xong ơn mới được.”

Bạch Tố Trinh không nói gì, chỉ dẫn đầu đi ra khỏi đình, Tiểu Thanh vội vàng theo phía sau.

Hứa Tiên về đến nhà, Hứa Kiều Dung thấy bộ dạng chật vật này của nàng, thì đau lòng không thôi, vội vàng đi nấu nước cho Hứa Tiên tắm rửa thay quần áo. Hứa Tiên lại càng kiên định ý nghĩ muốn cho Hứa Kiều Dung hưởng thụ một cuộc sống thoải mái.

Sáng sớm hôm sau, không cần Hứa Kiều Dung gọi, nàng đã tinh thần phấn chấn bò dậy, đi đến Khánh Dư Đường.

Hôm nay Hứa Tiên ở Khánh Dư Đường lại càng thêm hăng hái, khiến Vương viên ngoại tán thưởng không thôi. Hơn nữa thấy Hứa Tiên chỉ cần nhìn qua là không quên những được liệu kia, làm cho hắn cân nhắc xem có nên dạy Hứa Tiên học y hay không.

“Hứa Tiên này, cái kia ngươi mang về đi. Là phu nhân ta tự mình làm đấy.” Vương Viên ngoại vào lúc Hứa Tiên ra về lấy ra một túi giấy dầu, còn tỏa mùi thơm.

“Đùi gà.” Hứa Tiên ngửi một chút liền đoán được ngay.

“Ha hã, đúng vậy. Mang về ăn đi.” Vương viên ngoại nhìn vốc người Hứa Tiên có chút gầy yếu, thương tiếc nói. Hắn cũng biết gia cảnh Hứa Tiên rất khó khăn.

“Vây, đa tạ Vương viên ngoại.” Hứa Tiên cũng không nói nhiều nữa, đưa tay nhận lấy, liên tục cảm ơn.

Hành động không giả bộ khách sáo này khiến cho Vương viên ngoại nảy sinh thêm vài phần hảo cảm.

Sau khi cáo từ cùng Vương viên ngoại, Hứa Tiên cầm lấy túi giấy dầu cao hứng dạo bước về nhà. Nghĩ tới về nhà có thể cải thiện một chút. Còn có trân châu a trân châu, lúc nào thì đem bán lấy tiền được đây? Hứa Tiên nghĩ tới đây, liền bỏ túi giấy dầu vào trong bao vải đeo trên người, móc ra viên trân châu xem xét. Cái này có thể bán được bao nhiêu tiền đây? Một trăm lượng? Hai trăm, hay là ba trăm đây? Phải dò giá cả thị trường trước mới được, bằng không tùy tiện cầm đi bán có bị làm thịt cũng không biết.

“Đây từng là một viên trân châu trăm năm, có thể bán được năm trăm lượng bạc trắng.” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng quen thuộc đột ngột vang lên ở bên tai Hứa Tiên.

Hứa Tiên sửng sốt, đây không phải là giọng Bạch Tố Trinh sao? Thật không hổ là yêu quái, xuất quỷ nhập thần. Nhưng mà, năm trăm lượng, thật có thể bán được nhiều tiền như vậy sao? Hứa Tiên nghĩ tới đây, nước miếng lại muốn chảy ra. Chỉ là, nàng bỗng nhiên bắt được một chữ. Từng? Từng là một viên trân châu trăm năm? Lời này là có ý gì?

Rất nhanh, Hứa Tiên liền biết được nó là có ý gì.

Một bàn tay thon dài nhìn thật đẹp đưa đến trước mắt, vỗ nhẹ vào lòng bàn tay của nàng. Viên trân châu bóng loáng trong nháy mắt biến thành vụn phấn. Sau đó, gió thổi qua.....cuối cùng, không còn gì nữa.

Hứa Tiên ngây ngốc nhìn lòng bàn tay của mình, sau đó cứng ngắc xoay người nhìn tên đứng bên cạnh mặt không chút thay đổi – Bạch Tố Trinh.

Hết rồi, năm trăm lượng bạc mất hết rồi!

“Ta giết ngươi!” Hứa Tiên gào lên, trong lòng đã sớm rơi lệ đầy mắt rồi, nhất định phải liều mạng với tên Bạch Tố Trinh này.

(TNN: haha tưởng tượng cảnh này mà cười nổ bụng *lăn lộn*)

“Chỉ là một viên trân châu trăm năm mà thôi.” Bạch Tố Trinh cũng không vì thế mà thay đổi, thản nhiên nói, “Vì báo đáp ân tình của Hứa huynh, đừng nói một viên, mười viên ta cũng có thể lấy ra được.”

Tay Hứa Tiên đang vươn ra đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Tiểu Thanh đứng ở phía sau, không khỏi cười lạnh một tiếng, Quả nhiên, quả nhiên a. Vừa nghe lời này, Hứa Tiên liền dừng động tác lại. Thật là tham lam, loài người quả nhiên là động vật đáng ghê tởm.

“Nha, vì báo ân, ngươi liền hủy hoại đồ người khác tặng cho ta?” Nhưng giọng Hứa Tiên lại vô cùng bình tĩnh khiến tâm Tiểu Thanh cứng lại. Khóe mắt thấy vẻ mặt thấp thỏm của Tiểu Thanh, Hứa Tiên đè nén sự sáng khoái trong lòng xuống. Thật ra thì tặng đồ là chuyện nhỏ, cái giá của vật kia mới là chuyện lớn nha! Năm trăm lượng đó năm trăm lượng đó, trong lòng Hứa Tiên cũng muốn rỉ ra máu rồi.

Tiểu Thanh rất hiểu ý đồ của đại ca. Nếu Hứa Tiên mất viên trân châu này thì sẽ thiếu tiền rồi, ý nghĩ dùng tiền tài báo ơn của bọn họ sẽ không bị thất bại. Cho nên đại ca mới hủy viên trân châu này, rồi cho nàng thêm nhiều trân châu là được.

“Ta sẽ lại cho ngươi nhiều hơn là được.” Bạch Tố Trinh thản nhiên nói.

“Ta cóc thèm.” Hứa Tiên hừ lạnh nhìn Bạch Tố Trinh trước mắt, cũng không muốn thành toàn cho hần, “Ngươi muốn báo ơn? Ta đây không thèm đó. Sau này ngươi chớ có xuất hiện ở trước mặt ta nữa. Đi đi, đi đi.” Nói xong, Hứa Tiên phát phát tay áo đuổi Bạch Tố Trinh như đuổi ruồi. Ha, hủy trân châu của ta, còn muốn báo ơn? Hừ! hừ! Hứa Tiên trong lòng cười âm hiểm, báo ơn không thành ta xem ngươi làm sao tu tiên? Ta không cho ngươi báo ơn đó, xem ngươi làm gì được? Về phần trân châu có được ngoài ý muốn kia, aiz, xem ra không phải là của mình thì cưỡng cầu cũng không được. Hứa Tiên trái lại rất lạc quan, nói cho cùng thì hai xâu mứt quả dĩ nhiên cũng không thể nào đổi lấy năm trăm lượng bạc. Thôi, coi như là được mất do số đi.

“Không cho ta báo ơn?” Giọng Bạch Tố Trinh có chút lạnh lùng.

“Phải, ta không cho đấy, ngươi muốn làm sao?” Hứa Tiên khoanh hai tay trước ngực, khiêu mi cao ngạo nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Bạch Tố Trinh. Nhưng trong lòng lại nghĩ: van xin ta đi, van xin ta, ta còn có thể suy nghĩ lại chút. Xem ngươi còn cao ngạo nữa không, ta thách ngươi cao ngạo đó! Dám hủy năm trăm lượng của ta! Hừ!

“Ngươi xác định?” Giọng Bạch Tố Trinh càng lạnh hơn.

“Ta xác định!” Hứa Tiên nâng cằm, rất là kiêu ngạo nói.

‘Xoạt’ một tiếng, bảo kiếm bên hông Bạch Tố Trinh tuốt ra khỏi vỏ.

6. Chương 6: Ngươi Báo Thù Hay Là Báo Ôn Vậ Hả?

Bảo kiếm lạnh như băng chìa vào cổ Hứa Tiên, Hứa Tiên kinh hãi run lên, giọng cũng run run theo: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Báo ơn.” Bạch Tố Trinh cây ngay không sợ chết đứng trả lời.

Hứa Tiên lệ rơi đầy mặt rồi, con mẹ nó, ngươi là báo thù hay báo ơn đây?

“Ngươi báo ơn như vậy sao? Cầm kiếm chìa vào cổ ân nhân?” Tay Hứa Tiên cũng run lấy bầy rồi.

“Ta muốn báo ơn.” Bạch Tố Trinh lời ít ý nhiều mà bảo kiếm trên tay cũng không chịu rời đi.

“Có gì thì từ từ nói, trước tiên bỏ kiếm ra biết không?” Hứa Tiên muốn tuôn nước mắt rồi a.

“Ngươi muốn cái gì?” Bạch Tố Trinh hỏi.

“Cắt, những thứ ta muốn thì ngươi có làm nổi đâu. Nếu không ngươi lấy thân báo đáp đi?” Hứa Tiên tức đến đầu óc ngu luôn, trực tiếp nói một câu như vậy.

“Được.” Bạch Tố Trinh mặt không chút thay đổi đáp một tiếng. (TNN: và thế là tỷ đã xong =]] một phút lảm lờ làm nên lịch sử)

‘Két’, cầm Hứa Tiên thiếu chút nữa trật khớp. Mà Tiểu Thanh thì há hốc mồm, ngây ngốc nhìn Bạch Tố Trinh.

“Cái kia, ta nói chơi thôi mà, ha hả.” Hứa Tiên vươn ra hai ngón tay kẹp lấy cây kiếm đang chìa vào cổ mình, muốn dời bảo kiếm đi.

“Ta cũng không nói đùa.” giọng Bạch Tố Trinh rất cứng rắn, rất lạnh.

“Nhưng ta là nam nhân mà, ha hả. Ta không cần ngươi lấy thân báo đáp đâu.” Hứa Tiên lúc này khóc không ra nước mắt, mới vừa rồi đầu óc mơ mơ màng màng thế nào mà lại nói ra lời như vậy chứ. Lỡ lời rồi, lỡ lời rồi.

“Ngươi là nữ nhân.” giọng Bạch Tố Trinh không còn nghi ngờ gì nữa.

Khóe miệng Hứa Tiên co giật rồi, đúng nha, đối phương là yêu quái pháp lực cao thâm mà, chỉ sợ đã nhìn thấu thân phận nữ nhi của mình rồi.

Nắng chiều ngả về tây, ánh mặt trời phủ một tầng màu vàng lên cảnh vật xung quanh, như mộng như ảo.

Mà trên đường vắng lặng lại phát sinh một màn như vậy.

“Ngươi là ân nhân của ta, cho nên ta muốn báo ơn, chọn đi, gả hay là chết?” Mỹ nam áo trắng phiêu dật cầm kiếm chìa về phía cổ nàng, mặt không chút thay đổi lạnh giọng hỏi.

“A!” Hứa Tiên hóa đá, ngây ngốc nhìn khuôn mặt mỹ nam không chút thay đổi trước mắt, trong lòng một lần nữa muốn ói, đây là thái độ báo ơn đặc biệt của ngươi sao?

“Gả hay là chết?” Mỹ nam áo trắng máy móc nhắc lại.

“Người không thấy được thân phận bây giờ của ta là nam nhân sao? Là nam nhân đó! Phải gả thì cũng là người gả!” Hứa Tiên giận dữ, rống to.

“Được.” Một chữ ngắn gọn, từ trong miệng Bạch Tố Trinh nhàn nhạt phun ra.

Nước mắt Hứa Tiên lần nữa muốn chảy dài T_T, nàng bỗng nhiên có cảm giác tự mình cầm đá đập chân mình. Chuyện làm sao lại biến thành như vậy rồi? Rốt cuộc làm sao lại biến thành như vậy?

Bạch Tố Trinh thu hồi bảo kiếm, đứng chấp tay, tác phong nhanh nhẹn.

Tiểu Thanh lúc này đầu óc trống rỗng, đờ đẫn đứng đó làm nền.

“Lúc nào thành thân?” Bạch Tố Trinh không quanh co nói thẳng.

Hứa Tiên trầm mặc, Bạch Tố Trinh cũng không thúc dục, chỉ đứng ở bên cạnh nàng.

“Cái kia, Bạch, Bạch huynh này, ta có thể chọn con đường thứ ba không? Ta không muốn gả, à, không, ta không muốn kết hôn mà cũng không muốn chết.” Hứa Tiên dè dặt yếu ớt hỏi.

“Có thể.” Giọng nói của Bạch Tố Trinh trong trẻo lạnh lùng không có trầm bổng.

Hứa Tiên mừng rỡ: “Là cái gì thế?”

“Sống không bằng chết.” Bạch Tố Trinh liếc mắt lườm Hứa Tiên, phun ra mấy chữ. (TNN: hahaha ta thích câu này =))

Hứa Tiên rơi lệ, quả nhiên, tên bạch xà này cũng không phải dễ đuổi như vậy.

Hứa Tiên trầm mặc rồi, Bạch Tố Trinh cũng rất kiên nhẫn, vẻ mặt bình tĩnh như cũ đứng ở bên cạnh đợi nàng. Tiểu Thanh thì vẫn như đang đi vào cõi thần tiên.

“Kia. Người nói, người muốn gả cho ta, vậy người phải giả trang thành nữ nhân đó.” Hứa Tiên cẩn thận nhận định chính xác rồi nói.

Bạch Tố Trinh mặt không đổi sắc nhàn nhạt gật đầu.

Trong lòng Hứa Tiên chợt mừng thầm. A ha ha, người cũng có ngày hôm nay. Ta xem người giả trang thành nữ nhân nũng nịu một chút cũng không tồi!

“Nhưng mà, hiện giờ ta không có tiền cũng không có nhà, hình như còn chưa đủ điều kiện thành thân đâu.” Hứa Tiên đặt ra vài cái vấn đề.

“Cái này không cần người quan tâm.” Bạch Tố Trinh vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng không để ý) trả lời một câu.

“À.” Hứa Tiên ở trong lòng xoay chuyển trăm hồi, tự nhủ xem có biện pháp nào để Bạch Tố Trinh thay đổi chủ ý hay không. Nhưng mà đụng phải gương mặt tuấn tú lạnh như băng kia của Bạch Tố Trinh, thì Hứa Tiên liền uể oải rồi.

“Ngày mai, ta sẽ tới cửa thăm hỏi. Sau đó, thành thân.” Bạch Tố Trinh nói đơn giản.

Hứa Tiên chết lặng.

“Bạch phủ phó Song Trà.” Bạch Tố Trinh bỏ lại câu cuối cùng, rồi nhanh chóng rời đi. Tiểu Thanh cũng vội vàng đi theo.

“Đại ca, huynh làm sao, làm sao lại.....” Có quyết định hoang đường như vậy? Trên đường, Tiểu Thanh lo lắng hỏi, chẳng qua nửa câu sau cũng không dám nói ra.

Bạch Tố Trinh dừng bước, thân nhiên nói: “Thú vị mà thôi.”

Tiểu Thanh rơi lệ, đại ca, huynh cảm thấy thú vị, nhưng đệ lại không thấy vậy đâu. Mặc dù đệ cũng từng biến thành nữ nhân dụ dỗ huynh, nhưng lại bị huynh tìm đánh khắp nơi khiến sau này đệ thành ra có bóng ma tâm lý đối với việc biến thành nữ nhân đó nha.

Hứa Tiên đảo cặp mắt trắng dã, vô lực đi về nhà. Xem ra cuộc sống sau này sẽ không bình yên nữa rồi. Nhưng mà, để hai kẻ Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh kia giả trang thành nữ khăng định sẽ rất sảng khoái. Ai khiến các người cứ bám lấy ta, sau này cũng chỉ có thể tự chịu đựng mà thôi. Có điều, làm sao giải thích cho Hứa Kiều Dung đây? Hứa Tiên sờ cằm, nghĩ rồi lại nghĩ, chẳng mấy chốc đã sắp về đến nhà, trên mặt lộ ra một nụ cười tà ác. Bạch Tố Trinh, hừ hừ, người dám chia kiếm vào người ta, vậy thì hãy chuẩn bị nghênh đón cuộc phục thù của ta đi. (TNN: có mùi vị âm mưu à nha *hắc hắc*)

Về đến nhà, lấy đùi gà ra cùng Hứa Kiều Dung cơm nước xong xuôi, Hứa Tiên giúp Hứa Kiều Dung rửa chén đĩa, sau đó làm bộ như muốn nói lại thôi.

“Hán Văn này, có chuyện gì sao? Có tâm sự hay là ở Khánh Dư Đường có chuyện gì rồi?” Hứa Kiều Dung thấy bộ dạng Hứa Tiên đứng ngồi không yên, liền ân cần hỏi han.

“Tỷ, muội có việc muốn nói với tỷ...” Hứa Tiên kề sát vào lỗ tai Hứa Kiều Dung nói thầm.

“Cái gì?! Như vậy sao được, muội là nữ nhân đấy.” Hứa Kiều Dung nghe xong lời của Hứa Tiên thì thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Trước tiên tỷ hãy nghe muội nói đã.” Hứa Tiên thì thầm một hồi, sắc mặt Hứa Kiều Dung cũng từ từ chuyển biến. Mới bắt đầu có cau mày rồi dần dần giãn ra, cuối cùng lại là khuôn mặt đồng tình.

“Lại có nữ tử đáng thương như vậy sao?” Hứa Kiều Dung than thở, “Không thể tưởng tượng được.....”

“Đúng vậy a, may mắn là nàng gặp được ta.” Hứa Tiên than thở

“Ai...Được rồi, chuyện này cứ như vậy đi.” Hứa Kiều Dung vẫn thở dài, “Chỉ là, chuyện này coi như tạm vậy đã, sau này hai người tách ra, không cho phép nàng làm chậm trễ muội.”

“Đương nhiên rồi. Tỷ yên tâm đi.” Hứa Tiên vỗ ngực đảm bảo.

“Ngày mai nàng sẽ tới à, sao lại gấp như vậy? Hơn nữa cũng không cần chúng ta tới cửa cầu hôn sao?” Hứa Kiều Dung vẫn còn có chút khúc mắc.

“Không có biệp pháp a, nàng ấy vội quá mà. Tỷ nên thông cảm, hoàn cảnh nàng như vậy, có người cưới cho đã là không tệ rồi. Cũng không thích hợp làm hôn lễ long trọng đâu a.” Về mặt Hứa Tiên rất là bất đắc dĩ.

“Đành vậy. Thôi được rồi, được rồi.” Hứa Kiều Dung miễn cưỡng đáp ứng, “Nhưng mà, nói sao cũng không phải chúng ta ham tiền của nàng. Chúng ta chỉ là thấy nàng đáng thương, nên giúp đỡ nàng mà thôi.”

“Dạ dạ.” Hứa Tiên cười âm hiểm, “Tỷ ngày mai nhờ người đi Khánh Dư Đường xin phép nghỉ một tiếng giúp muội nha.”

“Được.” Hứa Kiều Dung đồng ý đáp ứng.

Ngay hôm sau, Bạch Tố Trinh đã mang theo Tiểu Thanh tới cửa bái phỏng.

Hứa Kiều Dung mở cửa thấy hai người trước mặt, liền trở to hai mắt ra nhìn.

Thật đúng là giai nhân tuyệt sắc a!

Nữ tử áo trắng, xuất trần phiêu dật, dưới đôi mày xinh đẹp là đôi mắt mi lệ. Mà nữ tử áo xanh lại khiến cho người ta có một cảm giác linh động hoạt bát. Hai người đứng ở đó, bảo người ta làm sao rời được tầm mắt đây.

Nhưng mà, nữ tử tuyệt sắc như vậy, lại là.

Hứa Kiều Dung nghĩ tới đây, ánh mắt nhìn hai người thoáng cái liền tràn đầy vẻ đồng tình. (TNN: haha ta nghĩ Tiên tỷ lắm =]] k biết tỷ đầu độc bà chị kiểu gì đây =]])

Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh thấy ánh mắt của Hứa Kiều Dung, đều có chút hoài nghi. Nữ tử này, hẳn là tỷ tỷ của Hứa Tiên, nhưng sao lại dùng ánh mắt như thế nhìn bọn họ chứ?

“Vị đại tỷ này, chúng ta tìm Hứa Tiên.” Tiểu Thanh mở miệng, giọng nói vậy mà cũng thật là dễ nghe.

“A nha, mau vào đi. Hán Văn đang chờ hai người đó.” Hứa Kiều Dung vội vàng dẫn hai người đi vào.

Trong nhà, Hứa Tiên đang ngồi nghiêm chỉnh trong phòng khách, uống trà. Thấy hai người tới, lộ ra nụ cười quỷ dị: “Bạch cô nương, Thanh cô nương đã tới rồi.”

Tiểu Thanh đối với việc nam giả nữ dường như rất bài xích, nhưng vừa thấy bộ dáng thản nhiên của Bạch Tố Trinh bên cạnh, cũng dần khôi phục lại sắc mặt bình thường.

Ba người nói chuyện rất thuận lợi, chính là quay chung quanh vấn đề lúc nào thành thân. Việc thành thân định là sẽ vào ba ngày sau. Giản lược hết thảy, mà việc Hứa Tiên sau khi thành thân phải đến ở Bạch phủ cũng nói xong một lượt. Chẳng qua ánh mắt Hứa Kiều Dung nhìn về phía Bạch Tố Trinh khiến cho Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh không thể nào giải thích được, cũng thấy không thoải mái.

“Ai, Bạch cô nương, cô cũng đừng nghĩ không thông. Thân thể là do cha mẹ ban cho.....Ta nghĩ cha mẹ cô cũng không ngờ tới sẽ như vậy. Đừng quá đau khổ nha, cho dù, cho dù sau này không thể có con, nhưng vẫn có thể có một cuộc sống đơn giản hạnh phúc mà.” Lúc tiền hai người ra tới cửa Hứa Kiều Dung đột nhiên nói một câu như vậy, khiến đầu óc Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh cùng đờ đẫn một lượt.

Hứa Tiên nhìn một màn này, trong lòng đã muốn cười đến chết đi rồi.

“Hán Văn à, đệ đi tiễn Bạch cô nương đi. Sắp thành người một nhà rồi, đừng xa lạ như vậy.” Hứa Kiều Dung để Hứa Tiên đi tiễn hai người, Hứa Tiên gật đầu đáp ứng.

Đi trên đường, Hứa Tiên thỉnh thoảng cười trộm, khiến trong lòng Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh càng thêm nghi ngờ. Khóe mắt Hứa Tiên nghiêng nghiêng liếc nhìn hai người, càng đắc ý muốn điên rồi, đừng mơ ta nói cho các người biết, còn lâu ta mới nói cho các người biết.

“Này, Hứa, Hứa công tử à.” Tiểu Thanh suy nghĩ một chút, đành gọi như vậy, “Ánh mắt của tỷ tỷ người nhìn chúng ta có chút kỳ quái, người rốt cuộc nói cái gì với nàng ấy vậy?”

Hứa Tiên liếc mắt nhìn nhìn cái vẻ mặt không có biểu cảm gì của Bạch Tố Trinh, ho khụ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Phải biết rằng, đột nhiên có nữ nhân chạy đến muốn cùng ta thành thân, thì tỷ tỷ ta tất nhiên sẽ có hoài nghi, cũng sẽ không chịu đáp ứng. Cho nên ta liền thêm dệt cho các người một thân thể thật cảm động.”

“A? Thân thể gì vậy?” Tiểu Thanh vừa nghe lập tức tò mò hỏi.

“Nói tiểu thư nhà người vốn là thiên kim giàu có, nhưng vì có chút nguyên nhân khó nói, mà bị đuổi ra khỏi nhà. Chỉ đưa cho các người một ít tiền, để các người tự sinh tự diệt. Hơn nữa nếu không tìm được người thành thân, thì tiểu thư nhà các người sẽ khó có thể đối mặt với lời đồn đại của người đời. Phải biết rằng, miệng lưỡi thế nhân luôn giết người không thấy máu nha.” Hứa Tiên nghiêm trang nói.

“À” Trong nháy mắt Tiểu Thanh cảm thấy lời này dường như cũng không có cái gì không đúng. Khó trách Hứa Kiều Dung lại lộ ra vẻ mặt tràn đầy đồng cảm như vậy.

“Vậy cái nguyên nhân khó nói kia là cái gì?” Bạch Tố Trinh bắt được điểm mấu chốt.

“Người là thạch nữ [1].” Hứa Tiên rất bình tĩnh đáp lại một câu như vậy.

[1] Chỉ những bạn nữ có bộ phận sinh dục bị dị dạng không thể sinh con. (TNN: ôi mẹ ơi tỷ quá độc hahahaha)

Bạch Tố Trinh dừng bước, âm trầm nhìn chằm chằm Hứa Tiên. Còn Tiểu Thanh thì lại mù mịt không hiểu, thạch nữ, thạch nữ là cái gì a?

Hứa Tiên vỗ ngực một cái: “Ta bây giờ là ân nhân của người nha, người phải nhớ kỹ, là ân nhân đó. Còn là phu quân tương lai nữa, cô gái nhỏ à, cười cho gia một cái xem nào.”

Bạch Tố Trinh cảm thấy trong ngực có chút khó chịu, nhìn điệu bộ cợt nhả kia của Hứa Tiên, thì vẻ mặt băng sơn vạn năm không thay đổi, rốt cục cũng sắp bị phá vỡ rồi.

Kiến hảo tự thu*!

(*)Nguyên ý: nhìn thấy việc đã tốt rồi thì hãy thu tay. Thoát nghĩa: ý chỉ làm việc phải nắm giữ chừng mực, không thể quá tham lam.

Hứa Tiên cười hì hì một tiếng: “Cô gái nhỏ, chờ ba ngày sau gia tới cưới nàng làm vợ nhé. Hiện tại nha, không tiễn.” Nói xong, chạy về nhanh như chớp.

Chờ không nhìn thấy thân ảnh Hứa Tiên nữa, Bạch Tố Trinh mới từ trong kẽ răng gần ra một chữ : “Đi.”

Tiểu Thanh vẫn trong tình trạng lơ đãng đi theo ở phía sau. Mặc dù không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra, nhưng mà hẳn hiểu được, dường như đại ca bị Hứa Tiên chơi khăm rồi.

Nghĩ đến đây, Tiểu Thanh có chút khiếp sợ. Chỉ là một phàm nhân, lại có thể khiến đại ca không gì không làm được trong mắt mình phải chịu thiệt thòi sao?

7. Chương 7: Thành Thân

Ba ngày sau mới thành hôn, ba ngày này, Hứa Tiên không biết phải làm gì bây giờ. Hứa Kiều Dung hỏi có muốn chuẩn bị gì hay không, Hứa Tiên đều cự tuyệt. Nói là Bạch phủ bên kia đã chuẩn bị xong toàn bộ rồi. Vốn Hứa Kiều Dung có chút băn khoăn, nhưng một câu của Hứa Tiên nói ‘hôn sự này vốn là mình chịu thiệt thòi, mình là ân nhân của tiểu thư Bạch gia cơ mà’, làm cho Hứa Kiều Dung cũng không để ý nhiều nữa.

Phía Khánh Dư Đường kia Hứa Tiên vẫn đến, thái độ thật tâm học tập mỗi ngày làm Vương viên ngoại tán thưởng không thôi.

Hôm nay sau khi làm xong, trên đường về nhà đúng lúc gặp được tiểu chính thái. Từ rất xa đã thấy tiểu chính thái đang ngồi xổm trên mặt đất không biết làm cái trò gì.

“Tiểu đệ đệ ~” Hứa Tiên cao hứng chào hỏi thẳng bé.

“A, là huynh à.” Tiểu chính thái ngẩng đầu, thấy Hứa Tiên cũng vui mừng nở nụ cười. Trong mắt nó, người cho nó kẹo hồ lô chắc chắn là người tốt.

“Ừm. Tiểu đệ ở đây làm gì thế? Hôm nay lại muốn ăn mút quả sao? Ta mua cho đệ nha.” Hứa Tiên cười híp mắt hỏi.

Nghe nói thế, trong mắt tiểu chính thái hiện lên vẻ giãy dụa, do dự một lúc lâu mới lên tiếng: “Nhưng mà, nhưng mà đệ không còn trần châu cho huynh nữa rồi.”

“Ha ha, không cần trần châu đâu, ta mời đệ ăn.” Hứa Tiên cười ha ha một tiếng, nhìn về mặt giãy dụa của Tiểu chính thái cảm thấy cực kỳ đáng yêu.

“Nhưng mà, nhưng mà, gia gia nói không thể tùy tiện ăn đồ của người ta cho.” Khuôn mặt tươi tắn xinh xinh của tiểu chính thái giờ nhăn nhó lại, giống như bánh bao mềm mại khiến cho người ta không nhịn được muốn nhéo một cái.

“Vẫn quy tắc cũ, chúng ta oản tù tì nha. Hơn nữa đệ không nói cho gia gia, gia gia đệ cũng sẽ không biết mà.” Hứa Tiên cười híp mắt nói.

“A!” Mắt tiểu chính thái lộ ra vẻ mong chờ, “Vậy, thua mới được ăn hay là thắng mới được ăn?”

“Đệ thắng thì được ăn.” Hứa Tiên cười đáp.

“A.” Tiểu chính thái thất vọng kêu lên một tiếng thật dài. Nó chỉ biết ra kéo thôi a, xem ra là không được ăn rồi.

“Đừng bỏ cuộc nhanh thế chứ, tới đây thử một chút đã nào.” Hứa Tiên thấy vẻ mặt thất vọng của thằng bé, bèn lên tiếng an ủi.

“Được, được rồi.” Tiểu chính thái có chút lo lắng không yên, khăn trương nắm chặt quả đấm.

“Kéo đá giấy!” Hứa Tiên lần này ra chính là ra giấy, quả nhiên như nàng đoán, thằng nhỏ lại ra kéo.

“Đệ thắng, hắc hắc, đệ thắng rồi.” Tiểu chính thái cao hứng vung tay múa chân nhảy cẫng lên.

“Ừm, đệ thắng.” Hứa Tiên gật đầu, mỉm cười nói, “Khi nào đệ muốn ăn mút quả, thì tới tìm ta nhé. Chúng ta oản tù tì, thắng thì được ăn. Nhưng mà đừng nói cho gia gia đệ biết nha.”

Tiểu chính thái nghe lời này của Hứa Tiên, ngơ ngẩn, cứ nhìn Hứa Tiên một lúc lâu không nói một lời.

“Sao thế?” Hứa Tiên có chút nghi ngờ hỏi.

Miệng tiểu chính thái nhếch lên, mang theo chút nức nở: “Chỉ cần đệ muốn ăn, là có thể tới tìm huynh sao? Không cần đưa trân châu?”

“Dĩ nhiên là không cần. Chỉ cần đệ muốn ăn thì cứ tới tìm ta. Sau này ta ở Bạch phủ phố Song Trà, lúc nào đệ cũng có thể tới nha.” Hứa Tiên nhìn tiểu chính thái bĩu môi, không nhịn được thò tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ của nó. Woa, tóc thật mềm nha, cảm giác thật là tốt.

Ai ngờ, Tiểu chính thái oa một tiếng liền khóc lên.

“Đừng khóc mà, làm sao lại khóc rồi?” Hứa Tiên luống cuống, không phải chứ, mình chỉ sờ tóc nó có một tý thôi mà nó lại khóc thành như vậy?

Lúc này, mưa to tầm tã ào ào trút xuống.

“Cái thời tiết chó má gì đây!” Hứa Tiên bất mãn lắm lắm một tiếng, nhưng vẫn nhanh tay lẹ mắt che Tiểu chính thái vào dưới cánh tay mình, chạy về phía đình ở trước mặt để trú mưa.

Vào đến trong đình, Tiểu chính thái vẫn thút thít khóc. Hứa Tiên tay chân luống cuống dõ: “Đừng khóc, đừng khóc nữa. Khóc sẽ không đẹp trai đâu, sau này không lấy được vợ đâu.”

Tiểu chính thái thút tha thút thít rầu rĩ nhìn Hứa Tiên, hoài nghi hỏi: “Thật sao?”

“Thật. Cho nên không được khóc nữa nha.” Hứa Tiên rất thành thật gật đầu.

“Vậy, đệ sẽ không khóc nữa.” Tiểu chính thái ghen ngào, nín khóc.

“Sao bỗng nhiên lại khóc, sau này ta sẽ không sờ đầu của đệ nữa là được rồi, đừng khóc nha.” Hứa Tiên cho là vì mình sờ tóc nó, nên thằng nhỏ mới khóc lớn như vậy, liền lập tức đảm bảo.

“Không phải. Ô ô ô. . . .” Tiểu chính thái lại có khuynh hướng muốn khóc lần nữa.

“Được rồi, không khóc, không khóc nha.” Hứa Tiên ngồi xổm xuống nhìn tiểu chính thái, nhẹ nhàng nói, “Vậy nói một chút xem tại sao đệ lại khóc?”

“Bởi vì, bởi vì trừ gia gia, không có người nào đối tốt với đệ giống như huynh cả.” Tiểu chính thái nắm chặt quả đấm, lớn tiếng nói, “Còn có, mới vừa rồi huynh sờ đầu của đệ, rất thoải mái, rất ấm áp, có thể sờ nữa hay không?”

Hứa Tiên sững sốt, chợt dịu dàng cười, vươn tay xoa đầu nhỏ của thằng bé. Tiểu chính thái hí hí mắt, bộ dạng rất là hưởng thụ. Trong lòng Hứa Tiên lại có chút đau lòng, đứa bé này....

Bầu trời đã sớm quang đãng

“Đệ, đệ phải trở về rồi. Ngày mai đệ có thể tới chỗ này tìm huynh không?” Tiểu chính thái cẩn thận hỏi, trong mắt tràn đầy mong đợi.

“Dĩ nhiên là có thể. Ta nói rồi lúc nào đệ cũng có thể tới tìm ta. Ngày mai lại mời đệ ăn kẹo hồ lô nha.” Hứa Tiên cười gật đầu.

“Oa oa, thật tốt quá, thật tốt quá!” Tiểu chính thái hoan hô, nhảy cẫng chạy ra khỏi đình, vừa chạy mấy bước liền xoay người vẫy tay chào Hứa Tiên, rồi mới chạy đi hẳn.

Hứa Tiên nhìn thân ảnh tiểu chính thái biến mất, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

“Nó không phải là đứa trẻ bình thường.” Bỗng nhiên giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Bạch Tố Trinh vang lên bên tai Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Ta biết.”

“Người biết?” Trong giọng Bạch Tố Trinh đề nên sự kinh ngạc không dễ gì phát hiện.

“Nó vừa khóc thì trời mưa, không khóc nữa, trời lập tức tạnh.” Hứa Tiên thản nhiên nói. Nếu như một lần thì còn có thể nói là trùng hợp, nhưng hai lần thì sao? Mới vừa rồi Tiểu chính thái vừa khóc thì trời mưa to, nước nở thì mưa nhỏ. Đừng khóc thì trời tạnh, lập lại mấy lần như thế, Hứa Tiên liền hiểu ra Tiểu chính thái này cũng không phải đơn giản như vậy.

“Nó không thể cho người trần châu nữa.” Bạch Tố Trinh lạnh lùng nói. Nếu không thể cho người thêm trần châu, thì người cần gì phải tiếp tục lấy lòng nó như vậy? Hàm ý trong lời nói chính là ý tứ này.

Hứa Tiên lại cười lạnh một tiếng, bỏ lại một câu: “Đừng nghĩ con người ai cũng tham lam xấu xa như vậy.”

Bạch Tố Trinh ghen lời, trầm mặc.

“Trong mắt đứa bé kia, đều là tĩnh mạch (cô đơn lạnh lẽo) ...” Hứa Tiên nhẹ nhàng bỏ lại một câu, rồi đi ra khỏi đình, từ đầu đến cuối không quay đầu lại nhìn Bạch Tố Trinh lấy một cái.

Bạch Tố Trinh lẳng lặng một mình đứng tại chỗ, cứ như vậy nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Hứa Tiên, có chút xuất thần.

Ba ngày sau, tại Bạch phủ bái đường thành thân. Hứa Kiều Dung là người duy nhất tham gia hôn lễ. Hôn lễ đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, trong lòng Hứa Kiều Dung phức tạp vạn phần, nhưng Hứa Tiên vẫn vui mừng hoan hỉ giống như không có chuyện gì.

Hôn lễ xong, Hứa Kiều Dung dặn dò đủ thứ, rồi mới lưu luyến không dời đi về nhà.

Hứa Tiên bĩu môi nhìn Bạch phủ hoa lệ, nàng biết, cái Bạch phủ hoa lệ này thật ra chỉ là pháp thuật biến ra mà thôi.

“Này, Tiểu Thanh, rót cho ta chén trà.” Trong đại sảnh Hứa Tiên ngồi trên ghế, vắt chân, tùy ý sai bảo Tiểu Thanh.

“Tại sao ta lại phải rót trà cho người, tự người không làm được sao?” Tiểu Thanh cũng đặt mông ngồi xuống.

“Nhận thức cho rõ, bây giờ thân phận của người là nha hoàn nha, nếu sắm vai nha hoàn rồi thì phải chuyên nghiệp vào có biết không? Làm chút việc của nha hoàn đi.” Hứa Tiên nhướn mày thách thức, “Bạch Phủ lớn như vậy lại không có hạ nhân khác, chẳng lẽ người muốn ta tự mình đi pha trà sao?”

“Hơn nữa, cũng phải nói rõ, là các người cứ quẩn lấy ta đòi báo ơn nha...Các người phải tỏ chút thành ý chứ? Nghĩ tới ta đây là một thanh niên lương thiện cỡ nào, vậy mà nhân sinh tốt đẹp lại bị chôn vùi trong tay các người. Hiện tại bảo các người pha ly trà các người cũng không chịu, còn nói gì đến báo ơn nữa?” Hứa Tiên càng nói càng bị thương.

Tiểu Thanh bĩu môi đang muốn phản bác, thì Bạch Tố Trinh lại thản nhiên nói một câu: “Đi pha trà.”

Tiểu Thanh trừng mắt lườm Hứa Tiên, rồi xoay người đi pha trà. Hứa Tiên hừ một tiếng, hất cằm lên, rất là vênh vao tự đắc.

Không bao lâu sau, một chén trà được đưa tới trước mặt Hứa Tiên, Hứa Tiên nhận lấy, ngửi ngửi, hài lòng uống một hớp. Còn chưa kịp nuốt xuống, thì bên tai truyền đến một giọng nam nũng nịu, đúng vậy, không sai, là tiếng nam nhân, nhưng rất là ‘ồn ỉn’.

“Hứa đại quan nhân, người ta pha trà thế nào?” Giọng nam ‘ồn ỉn’ hỏi.

Hứa Tiên ngẩng đầu lên, lúc này mới thấy rõ người bưng trà cho nàng không phải Tiểu Thanh, mà là một nam nhân mặt đầy râu! Mà lúc này vị nam nhân kia đang dùng ánh mắt xấu hổ e lệ nhìn nàng, thấy Hứa Tiên ngẩng đầu, còn dùng lông mi thô to như con sâu róm chớp chớp, sau đó ném tới một cái mị nhãn.

“Phụt ——!” Hứa Tiên phun thẳng ngụm trà ra, ho sặc sụa.

“Ai nha, Hứa đại quan nhân, ngài không sao chứ?” Giọng nam ‘ồn ỉn’ khiến cho toàn thân Hứa Tiên nổi đầy da gà.

“Người, người, người là ai?” Hứa Tiên dùng ngón tay run rẩy chỉ vào nam nhân râu ria trước mặt.

“Người ta tên là Bạch Phúc, là quản gia của Bạch phủ đó.” Nam nhân râu ria nói với vẻ vô cùng xấu hổ, dút lời thân thể còn vụng vẹo uốn éo mấy cái.

Hai mắt Hứa Tiên khép lại, thiếu chút nữa ngất đi. Đây là người đứng đầu trong ngũ quý, Bạch Phúc sao? Thật là điển hình Như Hoa (*) a. Tiểu Thanh cư nhiên lại thu nhận một người như vậy, à, không, một tên quý như vậy làm thủ hạ. Khẩu vị thật sự quá là nặng a!

“Bạch Phúc

Người gọi là Như Hoa cũng không sai lắm đâu!” Hứa Tiên cảm giác thấy dạ dày mình một trận sôi trào.

Tiểu Thanh ở bên cạnh nhin cười đến mức nội thương, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ nghiêm trang nói: “Hứa quan nhân, sau này ngài có chuyện gì có thể phân phó Bạch Phúc đi làm. Ngài không phải nói Bạch phủ chúng ta không có hạ nhân sai? Nay, bây giờ không phải có rồi sao?”

Tay Hứa Tiên run rẩy đem chén trà đặt trên bàn, trợn mắt nhìn Tiểu Thanh. Thấy được trong mắt Tiểu Thanh tràn đầy đắc ý. Được lắm, Tiểu Thanh, coi như ngươi lợi hại. Chúng ta cùng chờ xem! Hứa Tiên nghiêng răng nghiêng lợi nói thầm trong lòng.

“Này Bạch Phúc, sau này không có chuyện gì ngươi đừng xuất hiện ở trước mặt ta là được.” Hứa Tiên năng lực kháng đòn càng ngày càng mạnh, điều chỉnh một chút lại khôi phục sắc mặt bình thường.

“Tại sao lại thế?” Bạch Phúc lắc lắc người rất là ủy khuất hỏi.

“Ừa...” Hứa Tiên vỗ vỗ ngực, nói có chút khó khăn, “Bởi vì ta không muốn lãng phí lương thực. Người đi ra ngoài trước đi, ngoan, nghe lời a.”

“Vậy được rồi, Hứa đại quan nhân có việc gì nhất định phải gọi người ta nha. Người ta gọi là sẽ đến.” Bạch Phúc cũng đành lắc lắc cái eo mập mạp đi ra khỏi đại sảnh.

Bạch Tố Trinh thấy Hứa Tiên xanh mặt, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười nhàn nhạt.

Buổi tối, đến lúc nên đi ngủ rồi.

Hứa Tiên vào tân phòng, định đóng cửa. Thế nhưng bị một bàn tay thon dài ngăn lại. Hứa Tiên ngẩng đầu, đối diện với khuôn mặt tuần mỹ của Bạch Tố Trinh kia.

“Làm gì?” Hứa Tiên tức giận hỏi.

“Vợ chồng không phải là ngủ cùng một phòng sao?” Giọng Bạch Tố Trinh không có chút gợn sóng.

“Cũng không phải là vợ chồng thật!” Hứa Tiên hừ một tiếng lại cố dùng sức đóng cửa.

“Người đã đồng ý để ta lấy thân báo đáp rồi.” Bạch Tố Trinh rất bình tĩnh nói.

“Ta.” Hứa Tiên cảm giác đầu đại đi. Khi Hứa Tiên chần chờ, thì Bạch Tố Trinh đã đẩy cửa đi vào rồi.

“Đi ngủ thôi”. Bạch Tố Trinh vừa nói liền đi về phía giường.

Hứa Tiên trợn tròn mắt, đứng ở cửa, nhìn hành động của Bạch Tố Trinh mà không biết làm sao.

8. Chương 8: Bị Đuà Giỡn Rồi

Hứa Tiên ngây ngốc đứng ở cửa, nhìn Bạch Tố Trinh ưu nhã cởi áo ngoài xuống, sau đó bình tĩnh lên giường.

“Người, người muốn làm gì?” Hứa Tiên lắp bắp hỏi.

“Vợ chồng không phải là ngủ cùng nhau sao?” Bạch Tố Trinh nghiêm trang nói. Không biết tại sao thấy bộ dạng bối rối kia của Hứa Tiên, Bạch Tố Trinh cảm thấy tâm tình rất là vui vẻ.

“Người, người, người ngủ dưới đất đi. Ta sẽ tìm chăn gối cho.” Hứa Tiên chỉ vào Bạch Tố Trinh vội vàng nói.

“Tại sao ta phải ngủ dưới đất?” Bạch Tố Trinh tay chống cằm xinh đẹp nhàn nhạt hỏi.

“Người, người là nam nhân chứ sao. Người ngủ trên đất, còn giường nhường lại cho ta.” Hứa Tiên cây ngay không sợ chết đứng tuyên bố lý do. Nhìn tư thế nửa nằm nửa ngồi ưu nhã trên giường của Bạch Tố Trinh, trong lòng Hứa Tiên co quắp. Mỹ nam đứng là mỹ nam, một tư thế tùy tiện cũng mỹ hoặc như vậy a.

“Nhưng mà, bây giờ người là phu quân, người là nam nhân đó.” Bạch Tố Trinh bình tĩnh trần thuật một sự thật hiển nhiên, sau đó nằm xuống ngủ ở phía trong, “Ta buồn ngủ rồi.”

Hứa Tiên nhìn Bạch Tố Trinh thản nhiên ngủ thực hận đến mức nghiêng rằng. Tên khốn kiếp này! Cái tên nam yêu (ý nói yêu quái nam đó) chết tiết này, một chút phong độ cũng không có. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ mình thật phải ngủ trên mặt đất cứng như vậy sao?

“Ta mà lại sợ người sao chứ?” Hứa Tiên nghiêng rằng nghiêng lợi nói thềm một câu, trong lòng ngang ngược, giống như giận dữ xông lên, cởi áo ngoài, bò lên giường, sau đó nằm ở phía ngoài. Hứa Tiên biết rất rõ, cái tên xà yêu Bạch Tố Trinh chết tiết này rất cao ngạo tuyệt đối sẽ không đụng vào nàng đâu. Cho nên liền ngã chống vó thẳng căng ngủ luôn.

Bạch Tố Trinh vốn còn chút hăng hái khi nhìn bộ dạng quần bách của Hứa Tiên, nhưng không được bao lâu, người nằm ở bên cạnh đã phát ra tiếng hít thở đều đều, cứ như vậy ngủ thiếp đi rồi.

Bạch Tố Trinh một tay chống người lên, nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của Hứa Tiên, có chút kinh ngạc. Nàng cứ không đề phòng như vậy? Kể từ khi hắn biết nhận thức, hắn luôn cho rằng loài người là xảo trá nhất, vô sỉ nhất cũng có lòng đề phòng nhất. Nhưng mà, ở trên người nàng, dường như cũng không giống vậy....Nhớ tới thái độ của nàng đối với con của nhỏ kia, trong lòng Bạch Tố Trinh nổi lên cảm giác kỳ quái. Nàng dường như cũng biết con của nhỏ đó không phải là người phạm, nhưng thái độ vẫn thản nhiên như vậy. Chẳng lẽ nàng không sợ sao?

Hứa Tiên một đêm ngủ ngon, hôm sau rời giường, Tiểu Thanh đã chuẩn bị xong nước rửa mặt.

“Oa, Tiểu Thanh, người thật đúng là một nha hoàn đạt tiêu chuẩn đó, ha ha.” Hứa Tiên rửa mặt, rung đùi đắc ý nói.

Tiểu Thanh chán nản, đang muốn nói gì, thì Hứa Tiên bỏ lại một câu: “Cám ơn.”

Nói xong, liền chuồn mất. Để lại Tiểu Thanh ngây ngốc chết đứng tại chỗ, còn chưa kịp phục hồi tinh thần sau câu nói ‘cám ơn’ của Hứa Tiên.

Không thể không nói, điểm tâm rất hợp khẩu vị của Hứa Tiên. Buổi sáng Hứa Tiên không thích húp cháo, chỉ thích ăn mì, hoặc là sữa đậu nành, bánh quẩy và bánh bao. Buổi sáng hôm nay là sữa đậu nành và bánh quẩy, có vẻ là do Tiểu Thanh đi ra ngoài mua về. Dọn dẹp xong, Hứa Tiên chuẩn bị ra ngoài. Lại thấy Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh cũng đứng phía sau.

“Sao thế? Các người cũng muốn ra ngoài?” Hứa Tiên thuận miệng hỏi.

“Người vẫn muốn đi Khánh Dư Đường? Có muốn tự mình mở một tiệm thuốc hay không?” Giọng Bạch Tố Trinh trong vắt, nghe rất êm tai.

“Trước mắt không có suy nghĩ này.” Hứa Tiên nhún vai, “Ta không có tên tuổi, người nào dám tìm ta xem bệnh? Hơn nữa cũng không có tiền. Lại nói dưới bóng cây đại thụ chỗ nào cũng mát, làm việc ở chỗ Vương viên ngoại kia cũng không tồi.”

“Không có tiền đồ.” Tiểu Thanh bĩu môi thấp giọng nói.

“Đồ yêu quái không Ách, đồ nha hoàn không có hiểu biết!” Hứa Tiên thiếu chút nữa nói lỡ miệng, ánh mắt khinh bỉ nhìn Tiểu Thanh, không nói thêm gì nữa, mở cửa muốn đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, đã thấy một thân ảnh nho nhỏ ngồi xổm bên cạnh. Nghe thấy tiếng mở cửa, thân ảnh nho nhỏ kia lập tức đứng lên, mừng rỡ nhìn Hứa Tiên.

Bạch Tố Trinh đứng ở cửa, khẽ híp mắt, nhìn bóng lưng Hứa Tiên có chút trầm tư. Lời nói vừa rồi của Hứa Tiên..., hẳn có nghe thấy rõ ràng, cho dù Hứa Tiên lập tức sửa lại. Còn Tiểu Thanh thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ hoặc nhìn đứa trẻ ngoài cửa.

“Oa, tiểu đệ đệ.” Hứa Tiên nhìn đứa bé đứng ở cửa, kia không phải là tiểu chính thái đáng yêu oản tù tì chỉ biết ra kéo sao?

“Tỷ tỷ.” Tiểu chính thái cao hứng nhảy hai ba bước chạy tới, Hứa Tiên khẽ khom người, đầu nó đã vùi vào trong ngực Hứa Tiên.

“Suyt, ở bên ngoài không thể gọi tỷ là tỷ tỷ, gọi là ca ca, có biết không?” Hứa Tiên tuyệt không kinh ngạc khi thấy thằng nhỏ biết được thân phận của nàng. Tiểu chính thái này e rằng cũng giống Bạch Tố Trinh, không phải người phạm.

“Tại sao vậy?” Tiểu chính thái chớp chớp đôi mắt to tròn như quả nho, lầy lăm khó hiểu hỏi.

“Bởi vì bây giờ tỷ đang diễn một vở kịch, sắm vai nam. Chờ vở kịch kết thúc mới có thể khôi phục bộ dạng như cũ. Nếu trong lúc diễn có ai biết được thân phận của tỷ thì sẽ có phiền toái lớn đó.” Hứa Tiên vuốt vuốt mái tóc mềm mại của tiểu chính thái dụ dỗ.

“A, đệ, đệ mới vừa rồi không phải gọi huynh là tỷ tỷ. Huynh nghe lầm rồi, đệ gọi chính là ca ca, ca ca nha.” Tiểu chính thái vừa nghe liền kinh hãi, vội vàng sửa lại.

Hứa Tiên cười, nắm tay thằng bé hỏi: “Sao mới sáng sớm đã tới đây rồi? Đã ăn điểm tâm chưa?”

“Còn chưa ăn.” Tiểu chính thái có chút ngại ngùng lắc đầu, “Đệ, đệ nhớ ca ca, nhưng lại sợ sẽ gây phiền toái cho huynh, nên mới đợi ở chỗ này.”

Hứa Tiên nghe vậy đau lòng, thật là đứa trẻ hiểu chuyện.

“Đi, ca ca mời đệ ăn bánh bao nhân thịt.” Hứa Tiên kéo tay tiểu chính thái liền muốn rời đi.

“Khụ!” Phía sau Tiểu Thanh giả bộ ho một tiếng, hai người bọn họ bị Hứa Tiên bỏ quên lâu như vậy, khiến cho hắn rất là khó chịu.

Tiểu chính thái và Hứa Tiên cùng quay đầu lại, sau khi thấy rõ ràng người đứng ở cửa, sắc mặt thằng bé đột nhiên thay đổi, sợ sệt núp người ra phía sau Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhìn theo ánh mắt thằng nhỏ, thấy vẻ mặt băng sơn không đổi của Bạch Tố Trinh, lại cảm nhận được tay tiểu chính thái siết chặt góc áo của nàng. Lập tức hiểu được thằng bé này là sợ Bạch Tố Trinh, Hứa Tiên bất mãn trừng mắt lườm Bạch Tố Trinh, xoay người nắm tay tiểu chính thái, dịu dàng nói: “Đi, chúng ta đi ăn bánh bao nhân thịt đi.”

“A! Vâng!” Tiểu chính thái vui mừng hoan hô, nhảy cẫng đi theo bên cạnh Hứa Tiên.

Hai người đã đi xa, song Bạch Tố Trinh vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng của bọn họ.

“Đại ca?” Tiểu Thanh nghi hoặc gọi.

“Đi thôi.” Bạch Tố Trinh nâng bước, đi theo. Tiểu Thanh gãi gãi đầu, cảm thấy có chút gì đó kỳ quái, nhưng vẫn đi cùng.

Lúc này, Hứa Tiên đã mua cho tiểu chính thái hai cái bánh bao, thằng nhỏ ăn rất khoái trá, lẩm bẩm không rõ: “Ăn thật ngon nha, đại ca ca, lần đầu tiên đệ được ăn đồ ăn ngon như vậy đây.”

“Từ từ ăn thôi, không đủ thì lại mua nữa.” Hứa Tiên nhìn hai bên má của tiểu chính thái phồng lên, buồn cười, bộ dáng này, thật giống như chuột hamster (*) nha, thật là đáng yêu.

“Vậy có được không?” Tiểu chính thái mở đôi mắt to sáng long lanh nhìn Hứa Tiên.

Hứa Tiên gật đầu: “Dĩ nhiên là được. Nếu đệ muốn ăn, mỗi ngày ta đều mua cho đệ.”

Tiểu chính thái nghe xong, miệng nhếch lên, như cảm động sắp muốn khóc.

“Ai nha, đừng khóc, đừng khóc mà.” Hứa Tiên khấn trương, vội vàng dỗ thẳng bé, hôm nay nàng không mang dù, cũng không muốn Lâm Thành ngập nước đâu.

“Ca ca, huynh thật tốt.” Tiểu chính thái ghen ngào.

“Ăn xong bánh bao đệ phải ngoan ngoãn chơi một mình nha, ca ca phải đi làm. Đi làm mới có tiền, có tiền rồi mới có thể mua đồ ăn, biết không?” Hứa Tiên yêu thương xoa xoa đầu tiểu chính thái dạn dỏ.

“Biết rồi ca ca. Đệ sẽ ngoan mà.” Tiểu chính thái dùng sức gật đầu.

Sau khi chia tay tiểu chính thái, Hứa Tiên đến Khánh Dư Đường.

“Hmm, thật muốn thấy vẻ mặt của Hứa Tiên sau khi biết nó không phải là người quá đi.” Tiểu Thanh nhìn thấy Hứa Tiên đối với con của nhỏ kia dịu dàng như vậy, có chút hả hê nói.

“Nàng đã sớm biết.” Một câu nhàn nhạt của Bạch Tố Trinh khiến cho sắc mặt Tiểu Thanh đại biến.

“Cái gì? Đại ca, nàng biết? Nàng lại không sợ? Nàng còn, còn dám sờ đầu con của nhỏ kia?” Tiểu Thanh gật mình la lên, bộ dạng không thể tin được.

Bạch Tố Trinh nhìn tiểu chính thái ở phía xa xa đang gặm bánh bao không nói một lời.

Tiểu Thanh còn đang lẩm bẩm tự hỏi tự đáp: “Không thể nào, không thể nào, làm sao có thể như vậy.”

Hứa Tiên ở Khánh Dư Đường đang bận rộn đến bể dầu sưởi trán, thì Hứa Kiều Dung đến tìm nàng. Mang cho nàng một tin tức tốt, bảo là nàng ấy cùng Lý Công Phủ sắp thành thân rồi!

“Thật tốt quá, tỷ tỷ. Chúc mừng tỷ.” Hứa Tiên rất là cao hứng, “Đến lúc đó đệ nhất định sẽ tặng một món quà thật lớn.”

“Tối nay về ăn cơm đi, nhớ gọi cả đệ muội nữa.” Cả người Hứa Kiều Dung toát ra vẻ thái rạng rỡ.

“Dạ dạ, chắc chắn rồi.” Hứa Tiên dùng sức gật đầu, vui vẻ đồng ý. Lý Công Phủ giống như Hứa Kiều Dung, đều không có cha mẹ, nên dĩ nhiên cũng sẽ không chú trọng quá nhiều. Nhưng trái lại Hứa Tiên lại cảm thấy chuyện này rất tốt. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu, luôn vô cùng rắc rối.

Hứa Kiều Dung dạn dỏ thêm một chút, rồi mới rời đi, nàng không muốn làm chậm trễ công việc của Hứa Tiên.

Lúc xế chiều, Hứa Tiên xin phép Vương viên ngoại về trước. Đầu tiên đi đến Bạch phủ gọi Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh, rồi trên đường mua mấy cân thịt bò ở hàng quen rồi mới chuẩn bị về nhà.

Tiểu Thanh nhìn Hứa Tiên rung đùi đắc ý đi phía trước, lên tiếng cắt ngang: “Có cái gì mà cao hứng, không phải chỉ là thành thân thôi sao?” Theo hần thấy, thành thân cũng không có gì đáng phải cao hứng. Đại ca cùng Hứa Tiên thành thân cũng đâu có cảm giác gì đặc biệt. Hơn nữa nghĩ tới tỷ tỷ Hứa Tiên luôn dùng ánh mắt quỷ dị nhìn bọn hắn, Tiểu Thanh đã cảm thấy rất không thoải mái rồi.

Hứa Tiên ngâm nga một giai điệu không tên, đi ở phía trước, nghĩ xem mình sẽ tặng lễ vật gì mừng hôn lễ của Hứa Kiều Dung thì ổn. Hiện tại mình không có tiền, nên không mua được cái gì tốt. Cũng không hề nghĩ tới việc hỏi Bạch Tố Trinh. Tặng cái gì tốt đây? Hứa Tiên suy tư, nếu không thì lên núi đào được liệu, bây giờ trên núi đều còn nguyên kết nguyên vị (hoang sơ nguyên thủy), có lẽ mình có thể đào được một ít nhân sâm lâu năm bán lấy chút tiền cũng nên. Nghĩ tới đây, Hứa Tiên lại than thở, mình cũng là người xuyên qua, nhưng sao chưa thấy người xuyên qua nào thẩm như mình vậy? Về phần đạo chút thơ văn thì từ ca phú hoặc là tác phẩm nổi tiếng bán lấy tiền, Hứa Tiên cũng không có nghĩ đến. Nếu nàng đạo văn kiếm tiền, như vậy sẽ thật sự hủy hoại người có tài mất. Không phải của mình thì vĩnh viễn sẽ không thuộc về mình. Mà đạo văn thì trong lòng cũng sẽ thấp thỏm không yên. Còn việc phát minh ra cái gì, như kiểu xà phòng thơm hay xà phòng bán lấy tiền thì càng vô vấn rồi, một là mình không biết làm, hai là không có tiền vốn! Thi khoa cử thì càng đẹp, khoa cử thời này khác hoàn toàn với việc giáo dục ở hiện đại. Nhìn những thể văn tự kia Hứa Tiên đã đau cả đầu rồi, đọc thôi cũng khó, chứ đừng nói viết.

Bi kịch ột nhân sĩ xuyên không a....Hứa Tiên ngửa mặt lên trời thở dài.

Trong lúc Hứa Tiên đang cảm thán, thì phía sau truyền đến một trận huyền não âm ỉ.

“Hai vị tiểu nương tử, chớ đi a, không bằng theo tại hạ, cùng uống một chén nào?” Một giọng nam lỗ mãng đầy hèn mọn.

“Cút ngay!” Đây là giọng Tiểu Thanh giận dữ.

Hứa Tiên đang trong mạch suy nghĩ bị kéo về thực tại, quay đầu lại nhìn. Bạch Tố Trinh vẻ mặt lạnh lẽo, dung nhan tuyệt mỹ giống như được phủ lên một tầng băng sương, chẳng qua bộ dáng như vậy càng làm người ta ngứa ngáy trong lòng. Còn Tiểu Thanh thì nhíu mày, hung ác nhìn một tên nam tử áo hoa đang chắn trước mặt bọn họ. Tình huống gì đây? A nha, đúng rồi, Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh bây giờ là bộ dạng mỹ nữ mà, vậy thì tình huống lúc này là hai người đang bị đùa giỡn rồi!

Phụt ha ha ha, Hứa Tiên trong lòng nghĩ rất không phúc hậu liền cười đến nghiêng ngả. Nam nhân lại bị nam nhân đùa giỡn a....

“Hai vị tiểu nương tử, không phải là tại hạ khoác lác đâu, gia sản của tại hạ rất nhiều, chỉ cần hai vị tiểu nương tử đi theo tại hạ....” Nam tử áo hoa vẫn đang lải nhải, nhìn hai vị đại mỹ nhân nhân trước mắt này con người thiếu chút nữa rớt ra. Khi nào thì ở đây lại xuất hiện hai mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, tại sao hẳn một chút cũng không biết thế?

Ánh mắt Bạch Tố Trinh càng ngày càng lạnh, Tiểu Thanh thì càng tức giận định ra tay rồi.

Song đúng lúc đó, ‘ba’ một tiếng, nam tử áo hoa mất trắng trợn ngược, cả người chậm rãi ngã xuống. Đứng sau hắn là Hứa Tiên đang tung tung viên gạch trong tay.

Bạch Tố Trinh ngẩn ra, còn Tiểu Thanh thì kinh ngạc há hốc mồm.

Hứa Tiên rất bình tĩnh vứt cục gạch đi, phúi phúi bụi trên tay, liếc mắt nhìn tên nam nhân nằm chống vó trên mặt đất, hừ nhẹ một câu: “Muốn chết sao, dám cướp nữ nhân của ta.” Hứa Tiên luôn bao che khuyết điểm, từ xưa đến nay vẫn vậy. Khinh thường nhìn nam nhân bất tỉnh trên mặt đất, đưa chân đá đá. Bây giờ Bạch Tố Trinh dù sao cũng là “nương tử” của mình, lại dám không coi mình ra gì đi đào góc tường, thật muốn nện thêm mấy cục gạch nữa.

“Đi thôi.” Hứa Tiên tiêu sái xoay người, đi ở phía trước, không thèm nhìn tên nam nhân bất tỉnh trên mặt đất kia thêm một cái..

“Người, người, người....” Tiểu Thanh không biết nên nói gì cho phải, trong lòng vô cùng phức tạp. Mới vừa rồi bọn họ lại được con người cứu? Được cái tên Hứa Tiên yếu đuối này cứu? Hơn nữa còn dùng thủ đoạn bạo lực như vậy?

Bạch Tố Trinh nhìn bóng lưng Hứa Tiên, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Chậm rãi đi theo sau.

9. Chương 9: Vậy Thì Đã Làm Sao?

Hứa Tiên dẫn theo Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh về nhà, Hứa Kiều Dung nhiệt tình hoan nghênh đón tiếp. Hứa Tiên lấy thịt bò mình mua ra, cùng Hứa Kiều Dung đi xuống nhà bếp làm cơm.

Bạch Tố Trinh ngồi trong đại sảnh, đánh giá xung quanh. Cái nhà này rất đơn sơ, có thể nói nhà chỉ có bốn bức tường. Đồ dùng cũng rất cũ kỹ rồi, nhưng lại vô cùng sạch sẽ. Tiểu Thanh cũng để ý, lần trước tới vội vàng, chưa có nhìn kỹ.

“Đại ca, nhà Hứa Tiên nghèo thật đó.” Tiểu Thanh thấp giọng nói.

Bạch Tố Trinh nhàn nhạt gật đầu.

Tiểu Thanh vừa đặt mông ngồi xuống, cái ghế liền vang lên tiếng kêu kà kè kệt, khiến hắn có chút bần tâm không biết mặt ghế này có khi nào sẽ bị sập xuống hay không. Tiểu Thanh không khỏi suy nghĩ, nhà Hứa Tiên rõ ràng nghèo như vậy, tại sao không mở miệng yêu cầu mình và đại ca cho chút tiền tài gì gì đó. Nàng thấy Bạch phủ hoa lệ như vậy, chẳng lẽ một chút ý nghĩ cũng không có sao?

Vào buổi tối, Hứa Tiên gặp được Lý Công Phủ. Lý Công Phủ lúc mới vào nhà rất là xấu hổ, nhìn Hứa Kiều Dung rồi đỏ mặt. Một màn này làm Hứa Tiên buồn cười, người này xem bộ hoàn toàn khác hẳn cái tên Lý Công Phủ mặt dày trên TV kia. Thật ra trong số các nhân vật trong phim, Hứa Tiên thích nhất chính là cái vị cực phẩm Lý Công Phủ này. Nếu như bộ phim này không có Lý Công Phủ kinh điển nhập vai, thì tuyệt đối sẽ không tràn đầy màu sắc như vậy. Còn nhớ lúc rất tinh đánh nhau với Bạch Tổ Trinh, Hứa Kiều Dung bảo hắn lên hỗ trợ, hắn lại nói: ‘Giúp ai mới được đây? Người ngoài là kẻ xấu, người mình thì lại không phải người...’ Còn có khi hắn cầm thanh bảo kiếm trừ yêu, trên đầu bị gội một chậu nước rửa chân, cái động tác cùng vẻ mặt biểu cảm đó, làm người ta khắc sâu vào trí nhớ a. Rồi cái ngày Bạch Tổ Trinh bị bắt nhốt vào tháp Lô Phong, mí mắt Lý Công Phủ giật không ngừng. Về đến nhà thấy loạn thành một đoàn, Bạch Tổ Trinh bị Kim Bát (bát vàng) chụp lên bộ dạng rất thống khổ. Tất cả mọi người rất cổ bồng hòng, khó nén đau lòng, Lý Công Phủ lại ở một bên ngượng ngùng nói: ‘Trách không được mí mắt giật suốt cả ngày...’ Hắn thật quá đáng yêu, đây là đánh giá Hứa Tiên dành cho hắn.

Hiện tại người thật ở ngay trước mặt, Hứa Tiên lại càng không hề cố kỵ quan sát, khiến cho hắn càng thêm xấu hổ. Hứa Kiều Dung giới thiệu mọi người xong, liền cười hì hì mời mọi người ngồi xuống.

“Tỷ phu, ngồi xuống đi, đừng câu nệ như vậy, chúng ta đều là người một nhà mà.” Hứa Tiên cực kì có thiện cảm với Lý Công Phủ, cho nên nhiệt tình quan tâm, vỗ bả vai Lý Công Phủ để hắn ngồi xuống.

Lời này của Hứa Tiên khiến cho Lý Công Phủ thụ sủng nhược kinh, đặc biệt là hai chữ ‘tỷ phu’ làm cho lòng hắn nở hoa. Xem ra cậu em vợ này rất hài lòng hắn đây.

Uống vài chén rượu, Lý Công Phủ nói nhiều hẳn lên, cũng lộ ra bản tính thật sự. Không hề xấu hổ nữa, mà tùy ý cùng Hứa Tiên xưng huynh gọi đệ, nói chuyện trên trời dưới đất. Hứa Tiên cũng nhìn ra, Lý Công Phủ này, tâm địa không tệ, đối với Hứa Kiều Dung lại là một lòng say mê. Như vậy, nàng cũng yên lòng rồi.

Thấy Hứa Tiên cùng Lý Công Phủ ở chung hòa thuận như vậy, Hứa Kiều Dung thoáng yên tâm.

Cuối cùng cơm nước xong, Hứa Kiều Dung tiễn mọi người ra cửa. Hứa Tiên vỗ bả vai Lý Công Phủ: “Tỷ tỷ của đệ sau này giao cho huynh đó, nếu huynh dám khi dễ tỷ tỷ của đệ, đệ nhất định sẽ dùng gạch đập vỡ đầu huynh.”

“Được, đệ yên tâm đi.” Tối nay Lý Công Phủ uống hơi nhiều, khi nói chuyện đầu lưỡi có chút lú lị, nhưng rất cao hứng, “Yên tâm đi, Hân Văn, ta nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho tỷ tỷ của đệ, để nàng ấy sống những ngày thật hạnh phúc.”

Hứa Tiên gật đầu: “Đệ tin tưởng huynh.”

Sau khi chia tay Lý Công Phủ, nhóm ba người Hứa Tiên trở về Bạch phủ. Hứa Tiên dọc theo đường đi đều suy tính xem mấy ngày nữa tỷ tỷ cùng tỷ phu thành thân thì nên tặng cái gì cho tốt, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định thử lên núi đào được liệu một chút xem sao. Ít nguy hiểm, ít chi phí, đối với người nghèo hai bàn tay trắng như nàng mà nói thì trước mắt đã là biện pháp tốt nhất rồi.

“Này! Hứa Tiên, ngươi đang nghĩ cái gì thế? Đại ca của ta đang có chuyện muốn nói với ngươi đây.” Giọng của Tiểu Thanh cắt đứt suy nghĩ của Hứa Tiên.

“À? Chuyện gì?” Hứa Tiên quay đầu nhìn về mặt bất bình của Tiểu Thanh.

“Đại ca của ta hỏi ngươi, lúc tỷ tỷ của ngươi thành thân ngươi định tặng cái gì a. Có cần chúng ta giúp ngươi chuẩn bị một món quà thật lớn hay không?” Tiểu Thanh có chút tức giận hỏi.

“A? Nha, không cần, cảm ơn, tự ta chuẩn bị là được rồi.” Hứa Tiên khéo léo từ chối.

“Ngươi!” Tiểu Thanh trừng mắt nhìn Hứa Tiên, thấp giọng nói thầm, “Thật đúng là không biết lòng người tốt.”

Hứa Tiên chỉ cười cười, không nói gì. Tiểu Thanh nhìn nụ cười của Hứa Tiên, bực tức không phát tiết được, cũng không nói nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó quay mặt đi không thèm để ý với Hứa Tiên.

Thật là tiểu thanh xà kiêu ngạo. Hứa Tiên bất đắc dĩ cười cười, nhưng không có so đo. Nàng biết, Tiểu Thanh cũng chỉ muốn giúp mình mà thôi.

Hai ngày sau, đến phiên Hứa Tiên được nghỉ. Mới sáng sớm, Hứa Tiên đã khiêng cái cuốc cùng một cái gùi đi lên núi.

“Kỳ quái, mới sáng ra nàng ta đã đi đâu thế?” Tiểu Thanh nhìn bóng lưng Hứa Tiên nghi hoặc hỏi.

“Lo lắng thì đi theo xem một chút.” Bạch Tố Trinh thản nhiên nói.

“Ai, người nào lo lắng cho nàng? Cất, đệ mới không lo lắng cho nàng ta đâu.” Tiểu Thanh dựng tóc lên cãi. Bạch Tố Trinh không nói gì, nhưng cũng đứng dậy đi ra cửa.

“Đại ca, huynh đi đâu?” Tiểu Thanh ngây ra hỏi.

“Đi theo xem một chút.” Bạch Tố Trinh bỏ lại một câu.

Tiểu Thanh sững sờ, nhưng ngay lập tức cũng chạy theo sau.

“Đào ra tương lai, đào ra kì diệu...” Hứa Tiên ngân nga một giai điệu kỳ quái, quan sát chung quanh. Non xanh nước biếc, phong cảnh thật khiến cho lòng người sáng khoái a.

“Đại ca, huynh nói xem rốt cuộc nàng ta muốn làm cái gì thế?” Xa xa Tiểu Thanh đi theo phía sau Hứa Tiên nhỏ giọng hỏi Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh không nói gì, chỉ khẽ nhủ thầm, bỗng nhiên lôi Tiểu Thanh trốn vào phía sau một cây đại thụ ven đường.

“Ái chà, cái này không tệ nha.” Hứa Tiên nhìn thấy một bụi dứa thảo, “Mặc dù không có nhân sâm đáng giá, nhưng tốt xấu cũng có thể tích tiểu thành đại. Đào nhiều một chút đem bán cũng không tồi.” Hứa Tiên lăm bầm lăm bầu, để cái gùi xuống, vung cuốc lên chuẩn bị đào.

Nhưng mà, có một đôi chân đột nhiên dẫm lên dứa thảo. Hứa Tiên tức giận ngẩng đầu, thấy một khuôn mặt cười toe toét.

“Thí chủ, chúng ta thật có duyên a, lại gặp mặt rồi.” Pháp Hải cười híp mắt nhìn Hứa Tiên, vẫn phong cách trang phục cũ, chẳng qua thay chén vàng trên tay bằng một cây thiền trượng.

“Duyên phận cái đầu người á, mau tránh ra, người dẫm lên dứa thảo của ta rồi.” Hứa Tiên tức giận rống lên với Pháp Hải.

“Thí chủ, tiểu tăng xuất gia đã lâu, đã sớm đoạn tuyệt trần duyên, không có em gái [1] gì đó.” Pháp Hải rất trịnh trọng giải thích.

[1] Câu Hứa Tiên mắng nguyên văn là “Duyên phận cái em gái người a!”. Câu ‘em gái người’ là 1 câu chữ nhẹ của mấy bạn teen TQ. Giảm bớt từ câu con mẹ người ^^

“Ta mặc kệ người có em gái hay không, mau tránh ra.” Hứa Tiên đau lòng nhìn dứa thảo bị Pháp Hải dẫm dưới chân không nhận được quát.

“Thí chủ, xin thứ cho tiểu tăng nói thẳng, thí chủ gần đây có phải lao lực quá sức hay không...” Pháp Hải mới vừa bắt đầu mở màn, Hứa Tiên đã vung cái cuốc nhắm ngay đầu hắn, hắn kinh hãi nhảy lên, vọt sang bên cạnh, vội vàng bổ sung, “Không phải tiểu tăng nói chuyện giật gân gây chú ý gì đâu, mà là trên người thí chủ, có yêu khí a! Gần đây thí chủ có phải gặp được vài ‘thứ gì không sạch sẽ’ hay không?”

Hứa Tiên sững sờ, cái cuốc dừng lại giữa không trung.

Pháp Hải thấy mặt Hứa Tiên biến sắc, vội vàng nói: “Quả nhiên, thí chủ sợ là đã gặp phải yêu quái rồi đi?”

“À.” Hứa Tiên đem cái cuốc bỏ xuống, chống cằm, nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Pháp Hải, tùy ý hỏi, “Vậy theo ý người, nên làm cái gì bây giờ?”

“Dễ lắm. Mặc dù yêu quái quần lấy thí chủ pháp lực cao thâm, nhưng mà tiểu tăng vẫn có biện pháp thay thí chủ hóa giải tai họa này.” Pháp Hải nắm thiền trượng, vẻ mặt bí hiểm.

“À?” Hứa Tiên cảm thấy hứng thú, “Vậy người nói xem phải làm sao mới có thể hóa giải?”

“Chỉ cần thí chủ quyên góp mười lượng bạc tiền hương khói, tiểu tăng nhất định.... A! Thí chủ, quân tử động khẩu không động thủ a, a nha a nha...Thí chủ, ngài nóng nảy như vậy là không tốt đâu. Thí chủ, bình tĩnh, bình tĩnh a...”

Tiếng nói càng ngày càng xa, mang theo tiếng bước chân vội vã đầy hoảng sợ.

“Cút, đại lừa gạt!” Hứa Tiên đuổi theo một đoạn lúc này mới dừng lại, trừng mắt phẫn hận nhìn Pháp Hải đang chật vật chạy trốn, rồi mới xoay người tiếp tục đi đào được liệu.

Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh núp ở phía sau cây, Tiểu Thanh cười đến mức bò lăn bò càng. Trên mặt Bạch Tố Trinh cũng hiện lên nụ cười nhàn nhạt tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Đại ca, tên hòa thượng kia, ha ha, hòa thượng kia...” Tiểu Thanh lấy tay vịn cây đại thụ cười sặc sụa, thế nào cũng không nói tiếp được.

“Hòa thượng kia, đệ không nên đi trêu chọc hắn. Pháp lực của hắn hơn xa đệ.” Bạch Tố Trinh ngược lại lạnh giọng nói.

Tiểu Thanh sững sốt, có chút không tin: “Không thể nào, đại ca. Hứa Tiên cũng có thể đánh hắn chạy trời chết đó.”

“Hứa Tiên là người, đệ là yêu. Hòa thượng kia đối mặt với yêu quái hắn sẽ không nường tay đâu.” Ánh mắt Bạch Tố Trinh nguy hiểm nheo lại.

Sắc mặt Tiểu Thanh dần thay đổi, cuối cùng gật đầu. Hắn chưa bao giờ nghi ngờ lời đại ca nói..., nếu đại ca đã nói như vậy, tất nhiên là có đạo lý của huynh ấy.

“Thì ra nàng muốn đào được liệu bán lấy tiền...” Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên ở phía xa đang hì hục đào được liệu nhỏ giọng nói.

“Hm! Chắc là vậy.” Tiểu Thanh nhìn động tác của Hứa Tiên, cũng đoán ra được.

“Đi thôi.” Bạch Tố Trinh xoay người rời đi.

“Chờ đệ với, đại ca.” Tiểu Thanh nhỏ giọng hô.

Hứa Tiên hì hục suốt một ngày đào được liệu, tuy không đào được nhân sâm, nhưng mà cũng đào được vài được liệu giá trị không tệ. Sau khi trở về thành tìm một tiệm thuốc bán đi, trên người cũng có mấy lượng bạc. Chỉ là bây giờ lưng nàng đã rã rời ra rồi. Đắm đắm eo, một đường đi về nhà.

Về đến nhà, trên bàn đã có sẵn thức ăn nóng hổi. Việc này làm Hứa Tiên vô cùng kinh ngạc.

“Ăn đi, đây là đại ca bảo ta chuẩn bị cho người.” Tiểu Thanh lặng yên không tiếng động xuất hiện ở sau lưng Hứa Tiên nói.

Hứa Tiên kinh hãi thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Đừng âm thầm xuất hiện ở sau lưng người khác như thế. Người không biết đạo lý làm người sao? Hù dọa có thể gây chết người đó.”

“Ta cũng không phải là...” Tiểu Thanh nhanh mồm nhanh miệng, thiếu chút nữa nói ra câu ‘ta cũng không phải là người’. Nói được một nửa, lúc này mới nhớ ra, bối rối nhìn Hứa Tiên. Nhưng xem Hứa Tiên có vẻ cũng không để ý gì, đã ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm rồi.

“Mùi vị không tệ, Tiểu Thanh tài nấu nướng của người rất tốt đấy. Cảm ơn nhiều nha.” Hứa Tiên vừa lòng ăn cơm, không keo kiệt ca ngợi.

Trong lòng Tiểu Thanh vui mừng, đang muốn nói gì đó, thì Hứa Tiên lại phun ra một câu “Phiền người giúp ta đun nước nóng, ta một thân đây mồ hôi, muốn tắm rửa rồi.”

“Người! Hừ!” Tiểu Thanh oán hận liếc mắt nhìn Hứa Tiên đang ăn ngon lành, xoay người xuống bếp nấu nước. Mới vừa rồi vui mừng đều bị quét sạch sẽ.

Cơm nước xong, tắm rửa xong, Hứa Tiên thích ý vắn eo bẻ cổ, trở về phòng.

Bạch Tố Trinh đã ngồi ở bên giường đợi nàng. (TNN: câu này nghe như vợ đợi chồng ý nhể =]] haha)

“Nường tử, đi ngủ thôi.” Hứa Tiên ném cho Bạch Tố Trinh một cái mị nhãn, nàng đoán, Bạch Tố Trinh này tuyệt đối sẽ không đụng đến nàng đâu. Như vậy đùa giỡn mỹ nam một chút cũng không sao.

Bạch Tố Trinh không nói gì, chỉ trầm mặc ngồi ở bên giường. Hứa Tiên cũng không để ý nhiều như vậy, hôm nay nàng thật là mệt muốn chết rồi, nhào lên giường, thẳng chân nằm xuống chuẩn bị ngủ.

“Hứa Tiên.” Bỗng nhiên, giọng nói trong trẻo của Bạch Tố Trinh vang lên.

“Có việc gì ngày mai hãy nói, hôm nay ta mệt chết đi được rồi.” Hứa Tiên mơ hồ nói.

“Hôm nay, lúc người đi đào được liệu, chúng ta có đi theo phía sau.” Giọng Bạch Tố Trinh nhàn nhạt, rất bình tĩnh.

“À!” Hứa Tiên chỉ à một tiếng.

“Những lời người nói với hòa thượng kia..., chúng ta cũng đã nghe thấy rồi.” Bạch Tố Trinh chậm rãi nói.

“À.” Hứa Tiên vẫn chỉ à một tiếng.

“Yêu quái, người thấy yêu quái thế nào?” Giọng nói của Bạch Tố Trinh bỗng trở nên rất nhẹ.

“Chả thế nào cả, yêu quái thì là yêu quái thôi.” Hứa Tiên buồn ngủ muốn chết, tùy ý đáp, “Yêu quái thì yêu quái, cũng chả có gì ghê gớm.”

“Trong mắt con người, yêu quái chẳng phải rất xấu xa sao? Đều độc ác, đáng sợ...” Ánh mắt Bạch Tố Trinh có chút sâu xa.

“Dừng!” Hứa Tiên khinh thường cắt ngang, “Có người so với yêu quái còn hèn hạ hơn, còn xấu xa hơn đấy. Không thể cứ vơ đũa cả nắm như vậy, người có người tốt kẻ xấu, yêu quái cũng có yêu quái tốt, yêu quái xấu. Người phiền chết đi được, ta muốn đi ngủ rồi. Đừng ở bên tai ta vo ve vo ve nữa....” Giọng Hứa Tiên nhỏ dần.

Bạch Tố Trinh sững sốt, nhìn Hứa Tiên khẽ nhủ mày, trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Nếu như ta và Tiểu Thanh đều là yêu quái thì sao?”

“Vậy thì đã làm sao....” Hứa Tiên lẩm bẩm nói xong câu này, liền xoay người ngủ, không để ý tới Bạch Tố Trinh nữa.

Bạch Tố Trinh kinh ngạc nhìn Hứa Tiên, giờ phút này trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu: vậy thì đã làm sao, vậy thì đã làm sao....

10. Chương 10: Phiền Toái Tới Rồi

Sáng sớm hôm sau, Hứa Tiên ngáp ngắn ngáp dài, hai mắt lơ lơ tỉnh dậy. Trên giường đã không còn thân ảnh của Bạch Tố Trinh, mỗi sáng, Bạch Tố Trinh đều dậy sớm hơn nàng. Hứa Tiên cào cào đầu tóc rối bù, tối hôm qua hình như Bạch Tố Trinh có hỏi nàng chuyện gì đó, nhưng mà nàng nhớ không ra hẳn hỏi cái gì. Lúc buồn ngủ nàng thường rất mơ hồ, tinh thần thả lỏng, hỏi gì cũng khai. Cái tật này chỉ có mẹ nàng biết. Hứa Tiên chớp đôi mắt cay xè, nghĩ xem tối qua có nói cái gì không nên nói hay không..., hẳn là chưa khai ra chuyện xuyên qua đi? Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra rút cuộc đã nói cái gì.

Thôi, rời giường, ăn cơm rồi đi làm vậy. Xem Vương viên ngoại có thể cho ứng trước một ít tiền lương hay không, cộng thêm chút tiền mình bán được thảo có lẽ đủ để mua một món quà mừng tặng Hứa Kiều Dung cùng Lý Công Phủ rồi.

Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh mới sáng sớm đã không thấy đâu, song bữa sáng cũng đã bày biện sẵn trên bàn. Bạch Phúc thật nghe lời, vẫn không có xuất hiện trong tầm mắt Hứa Tiên, điều này làm cho nàng vô cùng hài lòng. Ăn xong điểm tâm chỉ trong thời gian nuốt một quả táo, Hứa Tiên để bát đĩa xuống, bắt đầu một ngày đi làm.

Cực khổ suốt một ngày, cuối cùng Hứa Tiên mới cẩn thận dò hỏi xin Vương viên ngoại ứng trước tiền công, Vương viên ngoại cũng không hỏi nguyên do liền hào phóng đưa cho nàng. Hứa Tiên cảm động đến liên tục nói cảm ơn.

Trên đường về nhà lại gặp đôi mắt mong chờ của Tiểu Chính Thái, nắm tay nhỏ bé mềm nhũn của thằng bé, khiến Hứa Tiên đột nhiên có cảm giác mình là một bà thím xấu xa vậy. Mua cho tiểu chính thái xâu kẹo hồ lô, lại nhìn bộ dạng thằng bé ăn rất hạnh phúc, trong lòng Hứa Tiên cũng ấm áp hẳn.

Tiểu chính thái đi theo Hứa Tiên về đến tận cửa, rồi mới lưu luyến rời đi. Hứa Tiên theo thói quen vuốt vuốt cái đầu nhỏ mềm mại của nó, nhìn vẻ mặt nó thỏa mãn làm nàng cũng cười theo.

Đưa mắt nhìn bóng dáng thằng bé biến mất, lúc này Hứa Tiên mới quay đầu lại, vừa vặn thấy Tiểu Thanh tựa vào cạnh cửa, ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

“Làm sao, có việc?” Hứa Tiên tiến lên, lướt qua Tiểu Thanh đi vào.

“Người, biết đứa bé kia không phải người phàm?” Tiểu Thanh có chút do dự hỏi.

“Phải.” Hứa Tiên nhàn nhạt trả lời. Nhưng Tiểu Thanh thì không còn bình tĩnh được nữa.

“Người biết, người thật sự đã sớm biết? Người lại không sợ nó sao? Nó là yêu quái đó.” Tiểu Thanh kinh ngạc thấp giọng hô lên.

“Vậy thì làm sao?” Hứa Tiên không quay đầu nhìn Tiểu Thanh, vắn eo bẻ cổ nói, “Đói chết mất, có cơm chưa? Buổi tối ăn cái gì thế?”

Tiểu Thanh dừng bước, nhìn bóng lưng Hứa Tiên, hồi lâu không nói nên lời.

“Này, buổi tối ăn cái gì?” Hứa Tiên thấy tiếng bước chân phía sau dừng lại, quay đầu lại thấy vẻ mặt Tiểu Thanh có chút phức tạp, lâu bầu nói, “Ta muốn ăn thịt, có thịt không thế?”

“Người thật sự không sợ đứa bé kia? A, không phải, người không sợ yêu quái sao?” Tiểu Thanh tiếp tục truy hỏi, vẻ mặt không thể tin.

“Người phiền chết đi được, nó so với khối người còn đáng yêu hơn đây. Yêu quái thì làm sao? Buổi tối rất cuộc ăn cái gì? Có thịt hay không? Ta muốn ăn thỏ nướng.” Hứa Tiên có chút không chịu được cái đề tài này, lại quay về chủ đề ăn gì.

“Người chỉ biết ăn ăn ăn rồi lại ăn thôi, ăn cho béo chết người luôn đi.” Tiểu Thanh tức giận trả lời, song trong lòng lại có một tia rung động kỳ quái. Ngay chính hắn cũng không biết cảm giác như vậy là cái gì. Chỉ biết là, cảm giác đó hình như cũng không tồi.

“Béo cái gì mà béo! Ta bây giờ đang trong giai đoạn phát triển đấy.” Vẻ mặt Hứa Tiên như đưa đám, sau đó theo phản xạ sờ sờ bộ ngực lép của mình, “Chỗ này bao giờ mới to lên một chút đây? Nếu không to được thì đó là lỗi của người đấy!” (TNN: ta ngất a *haha*)

Tiểu Thanh choáng rồi, hoàn toàn choáng rồi, nhìn động tác của Hứa Tiên, lại nghe những lời này nữa, trên khuôn mặt tuấn mỹ trắng trẻo cuối cùng nổi lên một mảnh đỏ ửng rất khả nghi. Cái gì mà chỗ đó không to được thì là lỗi của mình chứ? Lời này cũng quá đa nghĩa đi? Còn nữa, còn nữa, làm gì có tiểu nữ tử nào lại có hành vi hào phóng như vậy, còn nói những lời như thế nữa chứ!

“Ăn uống không đủ chất thì cơ thể cũng không phát triển được.” Hứa Tiên lại lâu bầu, “Hiện tại cơm nước hàng ngày là người chịu trách nhiệm, thế còn không phải là lỗi của người sao?”

“Người, người. . . .” Tiểu Thanh đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy mình bị Hứa Tiên làm cho á khẩu không trả lời được rồi.

“Đi vào ăn cơm đi, có thịt đó.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Bạch Tố Trinh từ phòng ăn nhẹ nhàng truyền ra ngoài, truyền đến rõ ràng bên tai Hứa Tiên.

Hứa Tiên mừng rỡ nhảy hai ba bước chạy vào: “Chỉ có nương tử là tốt với vi phu thôi. Ha ha.”

“Thêm một bát nữa.” Hứa Tiên đem cái bát không đưa cho Tiểu Thanh, mắt híp lại rất là thỏa mãn, “Ăn ngon thật, Tiểu Thanh, người có thể đi làm đầu bếp được rồi đấy.”

Tiểu Thanh nhận lấy bát, xới đầy bát thứ hai cho Hứa Tiên, trong lòng thầm nhủ, đúng là đồ háu ăn. Nhưng mà, ăn như vậy, chỗ đó thật sẽ to lên sao? Tiểu Thanh nghĩ tới đây, trong lòng bỗng nhiên rung mình, tại sao mình lại có loại ý nghĩ quái dị này chứ! Tiểu Thanh trong lòng run lên, lắc lắc đầu, muốn ném văng loại ý nghĩ quái dị đáng khinh này khỏi não mình.

“Còn mấy ngày nữa là hôn lễ của tỷ tỷ người rồi.” Bạch Tố Trinh lên tiếng. Nhìn bộ dạng ăn rất thích ý của Hứa Tiên, trong lòng lại là một mảnh tĩnh lặng.

“Ừm, đúng vậy, đến lúc đó chúng ta đến sớm một chút, còn phiền hai người các người hỗ trợ nữa.” Hứa Tiên nhai một miếng thịt thơm nức, hàm hồ nói không rõ.

“Được.” Bạch Tố Trinh đáp một chữ đơn giản.

“Cám ơn nha, nương tử yêu dấu của ta.” Hứa Tiên ném cho Bạch Tố Trinh một cái mị nhãn, trêu ghẹo.

Sắc mặt Bạch Tố Trinh đanh lại, nhưng Hứa Tiên làm như không thấy, tiếp tục ăn. Một màn này Tiểu Thanh nhìn mà trong lòng cười thầm không thôi.

Hôn lễ Hứa Kiều Dung so với Hứa Tiên thì long trọng hơn một chút. Mặc dù bên Hứa gia không có thân thích gì, nhưng có các đồng sự trong nha môn của Lý Công Phủ tới, hàng xóm láng giềng cũng tới không ít, làm náo nhiệt hẳn lên. Hứa Tiên lấy tiền bán được liệu cùng tiền lương ứng trước cũng đủ mua quà mừng rồi, mua một bộ trang sức thoát nhìn cũng không tệ lắm, tặng cho Hứa Kiều Dung. Khiến Hứa Kiều Dung liên tục kêu lên ‘quá tốn kém rồi’.

Mọi người tới uống rượu mừng cũng rất kinh ngạc khi biết Hứa Tiên đã thành thân trước, hơn nữa phu nhân lại quốc sắc thiên hương như vậy. Mà nha hoàn bên người nàng cũng dung mạo xuất chúng. Điều này khiến cho đám bộ khoái chưa thành hôn trong nha môn cũng nổi lên tính toán trong lòng. Nhưng mà một câu ‘nha hoàn này đã sớm có hôn ước’ của Hứa Tiên đã đem những người này đuổi hết.

Bận việc cả ngày, thất lưng Hứa Tiên đã mỏi đến sắp không thể đứng thẳng lên được rồi. Rượu cũng uống không ít, thay tỷ phu cần bao nhiêu là rượu, khiến giờ nàng bước đi cũng cảm thấy choáng váng đầu.

“Ta khi nào thì có hôn ước, sao ta lại không biết thế?” Tiểu Thanh ở một bên lạnh nhạt hỏi.

“Ha ha, nếu không thì Tiểu Thanh cô nương chịu ủy khuất một chút, cho ta hưởng tề nhân chi phúc [1]. Như vậy thì có hôn ước rồi chứ sao.” Hứa Tiên đầu óc choáng váng, trực tiếp đáp luôn không kịp suy nghĩ.

[1] Chỉ một vợ nhiều thiếp, cuộc sống sung sướng.

Lời vừa rơi xuống, Tiểu Thanh còn chưa kịp phản ứng, thì ánh mắt Bạch Tố Trinh đã như dao sắc bay tới. Nhìn ánh mắt lạnh như băng kia, Hứa Tiên run run, cảm giác say giảm đi không ít, ngượng ngùng cười nói: “Nói chơi, nói chơi ý mà.” (TNN: trước mặt anh mà chị dám đòi nạp thiếp =]] đúng là chán sống rồi haha)

Bạch Tố Trinh lạnh lùng liếc mắt nhìn Hứa Tiên, không nói chuyện. Nhưng cho dù không nói gì, thì khí thế bức người này cũng đủ làm cho Hứa Tiên không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng. Có chút giống như bị núi đè a...Sau này vẫn là nên hạn chế nói đùa như vậy thì tốt hơn. Trêu ghẹo mỹ nam chính là một loại mạo hiểm đó.

Đêm khuya, Hứa Tiên ngủ một mạch đến sáng. Bạch Tố Trinh nhìn khuôn mặt say ngủ của Hứa Tiên, con người dần dần thâm thuý, không biết suy nghĩ cái gì.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, mỗi ngày Hứa Tiên vẫn đi đến Khánh Dư Đường làm việc, gặp tiểu chính thái trên đường, chơi cùng thằng nhỏ rồi lại về nhà. Mỗi ngày về đến nhà, thức ăn đã sớm chuẩn bị xong, làm cho Hứa Tiên vô cùng thỏa mãn. Hằng ngày cũng sẽ trêu chọc Tiểu Thanh mấy câu, nhìn Tiểu Thanh kiêu ngạo bị mình làm cho tức á khẩu không trả lời được, Hứa Tiên thấy sướng khoái không thôi. Mà ở chung

cùng Bạch Tố Trinh, so với trước kia còn tùy tiện hơn nhiều. Trước khi đi ngủ, Hứa Tiên cũng sẽ kể một vài chuyện thú vị xảy ra ở Khánh Dư Đường cho Bạch Tố Trinh nghe, mà Bạch Tố Trinh chỉ lẳng lặng ngồi nghe, không nói gì.

“Tiểu Bạch, người có biết cười không vậy? Tại sao cho tới giờ ta cũng chưa từng thấy người cười a?” Hứa Tiên tựa vào bên giường, nhìn Bạch Tố Trinh đang ngồi trên ghế hơi rất nghiêm túc.

Bạch Tố Trinh trầm mặc. Cách xưng hô ‘Tiểu Bạch’ này là phát minh gần đây của Hứa Tiên, khi gọi xong hàn khí của hắn lại không đủ làm nàng chết rét, cho nên vẫn tiếp tục gọi như vậy.

“Tiểu Bạch, chẳng lẽ mặt người bị liệt sao? Mặt liệt rất là phiền toái nha, phải dùng ngân châm ghim vào huyết đạo ở trên mặt, hơn nữa còn phải ghim suốt một tuần lễ, nha, là bảy ngày mới đúng.” Hứa Tiên nhướn mày nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần mỹ không chút biểu cảm của Bạch Tố Trinh, rất nghiêm túc nghiên cứu.

Vừa nói xong, Hứa Tiên chợt cảm thấy nhiệt độ cả phòng bắt đầu giảm xuống.

Lại nữa, định làm mấy điều hòa miễn phí sao. Mỗi khi tâm tình Bạch Tố Trinh không tốt, nhiệt độ chung quanh dường như đều đột ngột giảm xuống vài độ, khiến Hứa Tiên có chút sợ hú hồn. Chẳng qua đùa giỡn mỹ nam tuy khổ nhưng cảm giác cũng rất vui sướng nha.

“Ngủ, ngủ thôi. Nương tử, lại đây vì phu ôm một cái, cùng nhau ngủ nào, ý, không phải, cùng nhau nghỉ ngơi thôi.” Hứa Tiên vô lại cười nói, song vừa đụng phải ánh mắt lạnh như băng của Bạch Tố Trinh kia, giọng nói từ từ nhỏ dần. Cuối cùng bại trận, xoay người không nhìn Bạch Tố Trinh nữa, đi ngủ.

Lại qua mấy ngày, Hứa Tiên làm xong việc ở Khánh Dư Đường liền đi thẳng về nhà, đã thấy Tiểu Thanh vẻ mặt đắc ý cười cười chào đón.

“Này, Hứa Tiên.” Tiểu Thanh nhướn mày, trong mắt tràn đầy đắc ý.

“Sao thế? Có chuyện tốt hả? Tối nay có cánh gà kho tàu sao?” Cái đầu tiên Hứa Tiên nghĩ đến chính là ăn.

“Đương nhiên không phải.” Tiểu Thanh tức giận trả lời, “Ta cùng đại ca đã tặng thêm cho tỷ tỷ người một phần đại lễ, nói đi, định cảm tạ chúng ta thế nào đây?”

“Đại lễ?” Hứa Tiên đầu tiên là nghi ngờ, sau đó trong lòng lại từ từ dâng lên một dự cảm xấu, cau mày nói, “Các người đưa đại lễ gì thế?”

“Đi, đi vào.” Nhìn Tiểu Thanh đi ở phía trước, cảm giác không tốt trong lòng Hứa Tiên càng dâng lên mãnh liệt. Đợi nàng đến gần đại sảnh, thấy trên bàn bày một cái rương bạc thì sắc mặt liền thay đổi.

“Chúng ta trực tiếp tặng bạc đó. Có thể giúp nhà tỷ tỷ người mua rất nhiều thứ nha.” Tiểu Thanh đắc ý nói.

Sắc mặt Hứa Tiên dần dần biến xanh, ba bước cũng thành hai bước đi tới, cầm một thỏi bạc trong rương lên.

“Này!” Tiểu Thanh thấy bộ dạng hấp tấp vội vàng của Hứa Tiên, đang định lên tiếng châm chọc, nào ngờ Hứa Tiên lại ảo não thở dài một tiếng.

Hứa Tiên lật xem đáy thỏi bạc, tâm lúc này cũng chìm xuống tận đáy vực.

Quả nhiên, là quan ngân (bạc của quan phủ).

Tiểu Thanh vậy mà vẫn đi trộm quan ngân, Hứa Tiên để bạc lại, vô lực ngồi xuống.

“Sao thế?” Tiểu Thanh không sao hiểu được biểu hiện của Hứa Tiên.

“Có việc gì sao?” Bạch Tố Trinh cũng lên tiếng.

“Đây là quan ngân đấy, các người muốn bị bắt cũng không cần lưu lại chứng cứ đâu. Phía dưới có dấu ấn của quan phủ, lại đem cho tỷ tỷ ta, tỷ phu chính là bộ đầu đó.” Hứa Tiên cảm thấy thực vô lực, uể oải nói. Mà từng chữ cũng nói vô cùng rõ ràng.

Tiểu Thanh cau mày, cầm bạc lật xuống nhìn, quả nhiên thấy phía dưới có dấu ấn của quan phủ. Sắc mặt hắn cũng thay đổi, hắn hiểu ra, hình như gây phiền toái rồi.

Bạch Tố Trinh khẽ nhú mi. Hắn cũng không nghĩ tới việc này.

Hứa Tiên xoa trán, thật là không sợ đối thủ thông minh, chỉ sợ đồng bọn ngu dốt. Chuyện này phải nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết vẹn toàn mới được. Hơn nữa bây giờ Lý Công Phủ là bộ đầu, kho bạc bị trộm, trách nhiệm của hắn hẳn là rất lớn. Nàng cũng không muốn gia đình tỷ tỷ gặp chuyện không may.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tiểu Thanh có chút nóng nảy.

“Hiện tại lập tức tới Hứa gia, xoá hết dấu ấn dưới quan ngân đi.” Bạch Tố Trinh bình tĩnh nói.

“Được.” Tiểu Thanh gật đầu, định xông ra cửa.

Song, lúc này, ngoài cửa lớn vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, còn có mấy người lớn tiếng hét bảo người bên trong mở cửa.

“Không kịp rồi.” Hứa Tiên chợt đứng lên, nhìn Tiểu Thanh nói, “Các người lập tức đem sổ quan ngân còn dư trả lại. Về phần đã đưa cho tỷ tỷ ta, tìm lý do, nói các người cũng không biết. Bỏ truy hỏi thì nói là do cha Tiểu Bạch bị lừa, có người cầm bạc này tới tìm cha hắn đổi. Một trăm lượng đổi lấy tám mươi lượng, lấy cớ là bạc này tỉ lệ không đủ tiêu chuẩn.”

Tiểu Thanh nhìn Hứa Tiên trấn định, cũng dần dần bình tĩnh trở lại: “Vậy, cứ nói là chúng ta bị lừa?”

“Đúng, cứ nói như vậy. Sổ quan ngân còn lại cũng đem trả đi. Ta đi cùng bọn bộ khoái một chuyến.” Hứa Tiên nói rồi đi ra cửa.

“Hứa Tiên.” Bạch Tố Trinh đứng lên, trầm giọng gọi một câu. Chính Bạch Tố Trinh cũng không phát hiện ngữ khí của hắn còn mang theo chút lo lắng không dễ dàng nhận ra.

“Đừng lo lắng, không sao đâu. Cứ làm theo lời ta nói.” Hứa Tiên quay đầu lại, trên mặt hiện lên nụ cười an ủi. Cuối cùng vẫn còn nói giỡn, “Sau này nha, đừng đi trộm quan ngân, muốn trộm thì trộm của đám nhà giàu thất đức ý, hơn nữa phải chú ý xem trên bạc có dấu hiệu gì hay không, đừng có lưu lại chứng cứ.”

Dứt lời, Hứa Tiên xoay người, đi mở cửa.

Trong lòng Tiểu Thanh phức tạp vạn phần, đứng ở đại sảnh hồi lâu không có cử động.

“Đi trả bạc đi.” Bạch Tố Trinh trầm giọng phân phó, “Ta theo sau xem thế nào.”

“Đại ca, sao Hứa Tiên lại không cảm thấy kì quái làm sao chúng ta có thể trộm. có thể trộm được quan ngân?” Tiểu Thanh sắc mặt phức tạp hỏi.

“Nàng đã sớm biết chúng ta không phải là người.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt bỏ lại một câu, sau đó làm phép, ẩn thân, đuổi theo Hứa Tiên.

Tiểu Thanh trong lòng mãnh liệt chấn động, một lúc lâu sau mới đưa tay ra ôm cái rượu trên bàn lên, lại phát hiện tay mình đang khẽ run rẩy.

11. Chương 11: Dù Sao Nàng Cũng Là Nữ Tử

Hứa Tiên mở cửa, ngoài cửa là mấy tên sai dịch, Lý Công Phủ cũng ở bên trong, chỉ là ánh mắt nhìn Hứa Tiên có chút mất tự nhiên.

“Tỷ phu, chuyện gì vậy?” Hứa Tiên hỏi rất bình tĩnh.

“À....Kho bạc bị trộm, hôm nay nha hoàn của đệ đưa bạc tới chính là bạc trong kho, cho nên....” Lý Công Phủ có chút khó nói, thật ra thì hắn cũng không tin tưởng thiếu niên yếu đuối trước mắt là người trộm kho

bạc. Một là hần tin tưởng nhân phẩm Hứa Tiên, hai là Hứa Tiên cũng không thể có bản lĩnh lớn như vậy, im hơi lặng tiếng trộm nhiều bạc khỏi kho như vậy.

“Đệ biết rồi.” Hứa Tiên gật đầu, “Vậy thì đi thôi.”

Lý Công Phủ lại càng xấu hổ, hần không tiện tiến lên động thủ, ra hiệu bảo hai sai dịch bên cạnh bắt nàng lại.

“Hứa Tiên này, ta tin tưởng chuyện này không liên quan đến đệ. Chờ khi lên công đường, thẩm vấn rõ ràng là không phải sẽ thả đệ thôi.” Lý Công Phủ an ủi Hứa Tiên.

“Ừ, đệ biết. Tỷ phu huynh cũng đừng khó xử, nên làm như thế nào thì cứ làm thế đó. Nhưng mà chuyện kho bạc quả thực là đệ không biết chuyện gì xảy ra cả.” Hứa Tiên nhìn Lý Công Phủ áy náy ngược lại lên tiếng an ủi hần.

Cứ như vậy, Lý Công Phủ dẫn theo mấy sai dịch áp giải Hứa Tiên trở về nha môn.

Trên công đường, tri huyện vẻ mặt dung tục đập mộc phách (tấm gỗ hay dùng ở công đường đó) trên bàn kêu ầm ầm, hỏi lai lịch Hứa Tiên, rồi trực tiếp hỏi chuyện kho bạc.

“Bẩm đại nhân, thảo dân cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Hôm nay thảo dân mới từ Khánh Dư Đường trở về, đã bị các sai dịch đại ca đưa đến đây rồi.” Hứa Tiên rất bình tĩnh giải thích rõ ràng.

“Nói nhảm! Bạc trong kho ngân là nha hoàn nha người giao cho phu nhân Lý Công Phủ, làm sao người lại không biết chuyện gì xảy ra?” Tri huyện nổi giận lại dùng sức đập tấm gỗ, nhưng đập mạnh quá làm tay hần cũng thấy đau. Hần đau tới mức muốn xoa xoa tay, song sợ làm tổn hại hình tượng của mình, lại cố chịu chịu đựng.

“Thảo dân quả thật không biết.” Vẻ mặt Hứa Tiên rất vô tội.

Tri huyện cau mày, quát to: “Xem ra không dùng hình là người không biết lợi hại. Người đâu, phạt hần hai mươi đại bản, đánh thật mạnh!”

Ta kháo! [1] Hứa Tiên ở trong lòng mắng to, hai mươi đại bản? Xương cốt có thể chịu được sao? Tên hôn quan này! Hứa Tiên hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không có cách nào.

[1] Đây là một câu cảm thán ở phía đầu câu, tỏ vẻ bất mãn, ngạc nhiên.

“Không cần sợ, ta ở đây.” Vừa lúc đó, giọng nói trong trẻo của Bạch Tố Trinh truyền vào tai Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhất thời vui vẻ, đúng vậy nha, sao mình lại quên mất Bạch Tố Trinh bảo hộ ở bên ngoài? Mình còn sợ cái gì chứ.

Lý Công Phủ không đành lòng nhìn một màn như vậy, quay đầu sang phía khác. Bây giờ hần và Hứa Tiên là thông gia, cũng không thể mở miệng cầu tình gì gì đó, để tránh bị tình nghi.

Hai sai dịch đi lên đề Hứa Tiên xuống, sau đó chuẩn bị đánh.

Cây gậy vung lên cao cao, nặng nề rơi xuống, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp công đường. Song người kêu không phải là Hứa Tiên, là mà tri huyện!

Hứa Tiên sửng sốt, nàng nhớ ở trên TV, hình như người bị đánh là tiểu thiếp của tri huyện mà, giờ sao lại thành tri huyện bị đánh rồi? Cái mộng của nàng không hề cảm thấy chút đau đớn nào, còn lúc này tri huyện lại không chút hình tượng xoa mông của mình nhảy tưng tưng ở phía trên. Tất cả mọi người choáng váng, ngơ ngác nhìn nhau.

“Phát gốc cái gì, tiếp tục đánh!” Tri huyện xoa cái mông, thấy tất cả mọi người mở to mắt nhìn hần, cảm thấy mặt mũi đều đã mất hết rồi, liền hét lớn.

Mọi người hoàn hồn, lại chuẩn bị bắt đầu hành hình. Nhưng gậy vừa đánh xuống, tri huyện lại hét thảm lên.

“Dừng tay, trước dừng tay đã.” Tri huyện che cái mông kêu ‘ai oái’, nhìn Hứa Tiên vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng thấy nghi ngờ. Chuyện này thật đúng là tà môn mà. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đánh mông người này, kẻ đau lại là mình. Chẳng lẽ người này thật sự vô tội? Cho nên có thần tiên ở trên phù hộ hẩn sao?

“Trước tạm giam, sau đó thẩm vấn lại. Truyền tin đến cho phu nhân và nha hoàn của Hứa Tiên.” Tri huyện che cái mông, ra lệnh. Sau đó không đợi mọi người có phản ứng, khắp khiêng vôi vàng đi vào trong.

Hứa Tiên bị áp giải đến đại lao, nhốt trong một phòng giam tương đối khô ráo. Đây cũng là nhờ Lý Công Phủ tận sức chiếu cố nàng. Lý Công Phủ cũng cảm thấy rất kỳ quái với một màn phát sinh trên công đường vừa rồi.

“Tỷ phu, huynh không hiểu sao?” Hứa Tiên cười rất đắc ý, “Bởi vì đệ vô tội, cho nên ông trời mới có thể mở mắt, không để cho tri huyện đại nhân dùng hình lung tung đối với ta.”

“Còn có chuyện như vậy?” Lý Công Phủ vốn không tin có thần tiên ma quái, nhưng mà chứng kiến một màn hôm nay quả thật có chút không thể tượng tượng nổi.

“Dĩ nhiên rồi. Được rồi, tỷ phu đừng lo nghĩ nữa, không có việc gì đâu, huynh vẫn là nhanh đi về an ủi tỷ tỷ đi. Nói cho tỷ tỷ ta rất tốt.” Hứa Tiên biết hiện tại chỉ sợ Hứa Kiều Dung đang giống như kiến bò trên chảo nóng rồi.

“Được, vậy ta đi về trước. Đệ một mình phải cẩn thận chút, ta cũng sẽ nói với các huynh đệ, để bọn họ đối tốt với đệ.” Lý Công Phủ thấy Hứa Tiên thông tình đạt lý như vậy, trong lòng cũng được an ủi.

Sau khi Lý Công Phủ đi, chung quanh yên tĩnh lại.

Hứa Tiên ngồi xuống ở trong góc, nhưng trong lòng tuyệt không bối rối.

“Hứa Tiên, thật xin lỗi, đều do ta khinh xuất mới hại người thành như vậy.” Bỗng nhiên, giọng nói của Tiểu Thanh vang lên bên tai nàng.

Tiếp theo, thân ảnh Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh hiện ra ở trước mặt Hứa Tiên. Trong mắt hai người đều có vẻ xin lỗi, nếu như không phải bọn họ trộm quan ngân, Hứa Tiên cũng không phải gánh trận tai ương ở trong lao ngục này.

“Không có chuyện gì, không trách người.” Hứa Tiên cười khoát tay, ý bảo mình không để ý, “Người cũng là có lòng tốt mà thôi.” Đối với sự xuất hiện của hai người, Hứa Tiên tuyệt không kinh ngạc. Thái độ trấn định này làm cho Tiểu Thanh cực kỳ ngạc nhiên. Nhưng mà lời nói của Hứa Tiên lại làm hẩn thấy áy náy nhiều hơn.

“Ta sẽ giúp người đi ra ngoài.” Bạch Tố Trinh bình tĩnh nói, “Sẽ không lâu đâu.”

“Đừng có dùng pháp thuật, nếu nhiễu loạn trật tự nhân gian sẽ bị khấu trừ công đức, đối với các người không tốt đâu. Cứ làm theo lời ta nói lúc trước, một mực khẳng định là người khác tìm cha người đổi bạc. Trả lại một trăm lượng của tỷ ta cùng những thứ khác. Tri huyện cũng sẽ không thể truy cứu quá mức.” Hứa Tiên vội vàng nói.

Bạch Tố Trinh im lặng, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu. Nhưng trong lòng dâng lên một cỗ rung động khó nói. Khấu trừ công đức sao? Ngay cả cái này nàng cũng suy nghĩ vì bọn họ ... (BN: anh quá ảo tưởng rồi :-< =>=“”>

Tiểu Thanh cũng đi tới trước mặt Hứa Tiên, sắc mặt phức tạp hỏi: “Người không hề kinh ngạc chúng ta có thể xuất hiện ở trước mặt người?”

Hứa Tiên sửng sốt, tiếp theo cười lên: “Người muốn nói gì?”

“Người đã sớm biết đứa bé kia không phải là người, cũng sớm biết chúng ta là yêu rồi đúng không?” Tiểu Thanh cắn môi, hỏi thẳng.

“Đúng vậy a.” Hứa Tiên cũng thần nhiên trả lời.

“Người không sợ chúng ta sao, ta sẽ ăn người đấy.” Tiểu Thanh trợn mắt, làm ra bộ mặt hung tợn.

“Định lấy oán báo ân sao? Tiểu Thanh, ta thật là nhìn nhầm người rồi, người nói thế này đi ..., ừ, nói đi, nguyên hình của người là cái gì, chỉ bằng hiện một lần cho gia nhìn một cái?” Hứa Tiên không tìm không phổi, vừa mới bắt đầu còn đùa với Tiểu Thanh, sau lại nghiêm mặt nói những lời này. Thật ra thì nàng đã sớm biết bọn họ là xà yêu, nhưng mà cũng không thể nói ra ngoài. Như vậy thì quá nghịch thiên rồi, dĩ nhiên sẽ bị hoài nghi. Thấy sắc mặt Tiểu Thanh khó coi, Hứa Tiên cười đùa ngăn đề tài này lại.

“Người, người thật là không biết sống chết mà (đồng nghĩa với câu điếc không sợ súng của mình đó!)” Tiểu Thanh thấy bộ dạng hỉ hả kia của Hứa Tiên, hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

“Chúng ta là rắn.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt mở miệng.

Tiểu Thanh kinh hãi, nhìn về phía Bạch Tố Trinh: “Đại ca, làm sao huynh lại.”

“Oa, rắn à, mật rắn đúng là đồ tốt nha. Thịt rắn rất ngon, nói tóm lại là cả thân rắn đều là bảo vật đấy...à, ừm, ta nói giỡn ý mà, đừng có làm vẻ mặt khủng bố như vậy chứ.” Hứa Tiên nhìn sắc mặt dần dần âm trầm của Bạch Tố Trinh vội vàng nói vòng vo.

“Người không sợ chúng ta sao?” Tiểu Thanh rất là rối rắm hỏi. Người bình thường đã sớm bị hù tề ra quần la hét cứu mạng rồi, sao người trước mắt lại có gan lớn như vậy đây? (đó là bởi vì Hứa Tiên không phải là người bình thường!) mới vừa rồi hấn đột nhiên lên tiếng, Hứa Tiên cũng tuyệt không sợ, ngược lại vẻ mặt rất bình tĩnh. Điểm này khiến Tiểu Thanh vô cùng rối rắm.

“Sợ chứ.” Hứa Tiên nói rất đứng đắn nghiêm chỉnh, sắc mặt Tiểu Thanh hơi buồn bã, song lời kế tiếp của Hứa Tiên lại làm hấn muốn phát điên, “Ta sợ các người cứ như thế mà bỏ lại ta ở đây, sợ các người lại gây rắc rối cho ta, càng sợ về sau người sẽ không làm cơm cho ta ăn nữa. À đúng rồi, lần sau ta muốn ăn dê nướng đủ loại đó.”

“Ăn chết người đi, lúc này còn nhớ tới ăn ăn ăn!” Tiểu Thanh lại có loại xúc động muốn chụp chết cái tên Hứa Tiên luyên thuyên này. Nhưng ảm đạm vừa rồi trong lòng cũng đã bắt tri bắt giác tan biến.

Trong mắt Bạch Tố Trinh có ý cười nhàn nhạt, mở miệng nói: “Sau khi rời khỏi đây để Tiểu Thanh làm là được.”

“Thật sao? Nói rồi đấy nhé.” Hai mắt Hứa Tiên tỏa sáng, sau đó bộ dạng vô sỉ nói, “Có điều ta cũng không có tiền mua dê đâu, các người nghĩ biện pháp mua đi ha.”

Tiểu Thanh đã hoàn toàn câm nín rồi.

“Còn nữa, sau này trước khi làm việc gì thì bàn bạc một chút. Dù sao bây giờ chúng ta cũng là người một nhà. Nhân gian có nhiều việc, phức tạp hơn so với suy nghĩ của các người.” Bỗng nhiên Hứa Tiên lại nghiêm nghị chân thành nói.

Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh đều ngẩn ra, nhưng ngay sau đó Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng gật đầu. Tiểu Thanh thì tức giận trả lời: “Biết rồi!” (TNN: Anh trẻ con quá đi =]])

“Ngày mai người có thể ra rồi.” Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng phẩy tay áo một cái, bỏ lại câu đó rồi biến mất. Tiểu Thanh nhìn Hứa Tiên, há mồm muốn nói gì đó, song cuối cùng vẫn không nói câu nào, cũng biến mất theo.

Bạch Tố Trinh đi ở trên đường, Tiểu Thanh im lặng đi theo sau hấn.

Người một nhà sao? Bạch Tố Trinh ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời bao la trong vắt, trong lòng lại nghĩ tới lời nói vừa rồi của Hứa Tiên.

Tiểu Thanh thì đang nghĩ nên để ai trong ngũ quỷ đóng vai Bạch lão gia một lát, dù sao không thể là Bạch Phúc được. (TNN: Để Bạch Phúc cứ suốt ngày ‘người ta’ thì có mà loạn hahaa)

Hôm sau, trên công đường triệu Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh lên hỏi. Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh một mực khẳng định bạc này là có người tìm Bạch lão gia đổi, nói là chất lượng không tốt, dùng một trăm lượng đổi lấy tám mươi lượng. Lại truyền hỏi Bạch lão gia, cũng nói như vậy. Mà tối qua bạc ở trong kho ngân lại vô thanh vô thức được trả lại, chỉ thiếu đúng một trăm lượng. Nhìn sao cũng thấy quỷ dị. Cái trán của Tri huyện không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Chuyện này, hấn cũng không dám ra tay độc ác xử trí người nào.

Cái mộng hiện tại vẫn còn đang mơ hồ đau đáu. Nhưng nếu không xử trí thì không được, chuyện này chỉ bằng sự giải thích một bên của người nhà Hứa Tiên thì không được chấp nhận. Cuối cùng sư gia chỉ cho tri huyện một chiêu, nói Hứa Tiên này có chút quỷ dị, không nên lưu lại dưới trướng, dứt khoát lưu đầy đi. Nói là lưu đầy, nhưng lại không dám đầy đến vùng đất hoang dã. Tri huyện thận trọng đầy Hứa Tiên đến Cô Tô, ngày hôm đó sẽ phải khởi hành lên đường.

Hứa Tiên nghe phán quyết như thế, trong lòng đảo cặp mắt trắng dã. Hay chưa, vẫn là dựa theo kịch bản, vẫn là đi đầy ở Cô Tô.

“Ai, chỉ tiếc là không kịp nói lời từ biệt cùng Tiểu Chính Thái rồi.” Trên đường đi Cô Tô, Hứa Tiên có chút tiếc nuối. Hứa Kiều Dung và Lý Công Phủ tới tiễn nàng, Hứa Kiều Dung khóc sụt sùi giống như người làm bằng nước mắt vậy, hơn nữa mặc kệ Lý Công Phủ khuyên nhủ thế nào cũng không để ý đến hấn. Nàng còn đang oán giận Lý Công Phủ chuyện bắt Hứa Tiên. Lý Công Phủ nóng vội đến vô đầu bứt tai, Hứa Tiên đành phải an ủi nói chuyện này không liên quan đến tỷ phu, tỷ phu cũng là làm việc theo chức trách mà thôi. Hứa Kiều Dung nghe xong mới miễn cưỡng tiếp nhận.

Lý Công Phủ cũng có lòng dằn dò hai quan sai áp tải Hứa Tiên dọc đường đi chiếu cố Hứa Tiên nhiều hơn. Mà Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh cũng âm thầm đi theo bảo vệ nàng, cho nên trên đoạn đường này, Hứa Tiên chẳng những không chịu khổ chút nào, ngược lại còn trôi qua rất tự tại.

“Sao Trương đại ca còn chưa trở lại, thịt nướng này đều đã chín rồi.” Hứa Tiên thuần thục lật con thỏ nướng trong tay, có chút nóng lòng liên tục nhìn về phía đường, Gần tối hôm nay bọn họ đi tới khu rừng này, bắt được một con thỏ, nướng ngay tại chỗ. Mà một trong hai vị quan sai họ Trương kia xung phong nhận việc đi đến thôn gần đây mua chút rượu để uống.

“Nhanh thôi, sao mà lâu như vậy a. Chắc chắc, Hứa Tiên này, không nghĩ tới tay nghề của người cũng không tệ nhỉ.” Vị quan sai đang nói này họ Vương, nhìn con thỏ dậy mùi vàng ươm nuốt nước miếng.

“Dĩ nhiên, ta chỉ có chút bản lĩnh này thôi.” Hứa Tiên đắc ý.

“Ta đã trở về, đã trở về.” Ngay lúc này, Trương bộ đầu nhể nhại mồ hôi chạy trở về, trong tay còn cầm bầu rượu.

“Vừa đúng lúc, ăn thôi ăn thôi.” Hứa Tiên kêu gọi.

Chỗ tối, Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh rất im lặng nhìn một màn.

“Căn bản là không cần chúng ta quan tâm mà.” Tiểu Thanh khó chịu nhìn Hứa Tiên vui vẻ ăn uống bất diệc nhạc hồ (*). Cái người từ trước đến nay vốn quen thuộc, nay lại cùng hai vị quan sai kia hòa mình nhanh như vậy.

(Bất diệc nhạc hồ: không biết trời đất là gì)

“Dù sao nàng cũng là nữ tử.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt nói một câu. Mặc dù Hứa Tiên và hai quan sai kia thân quen, nhưng mà thân là nữ tử nên có nhiều điều bất tiện. Ngủ, hay tắm rửa gì đó cũng là vấn đề. Những điều này đều là do Bạch Tố Trinh giải quyết giúp nàng.

Tiểu Thanh nhìn bộ dạng tùy tiện của Hứa Tiên, không khỏi nói thầm: “Từ bên ngoài nhìn vào nàng có chỗ nào giống như nữ tử cơ chứ.”

Nhưng mà, chung quy nàng vẫn là nữ tử. Trong lòng Bạch Tố Trinh nhẹ giọng bổ sung. Hơn nữa lại là một nữ tử trần gian không làm ỉn ghét....

Sắc trời dần dần tối sầm lại, lúc Hứa Tiên đang cùng hai quan sai kia ăn uống vui quên trời đất, thì bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua, đóng lửa trên mặt đất bị dập tắt trong nháy mắt một cách quỷ dị. Hứa Tiên chợt cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo, trong gió dường như truyền đến tiếng khóc ai oán của nữ tử. Lúc gần lúc xa, khiến cho lòng người kinh hãi hoảng sợ. (BN: May mà edit trong lúc trời sáng)(TNN: còn e thì beta lúc trời tối ><>)

“Sao thế, xảy ra chuyện gì...” Giọng Hứa Tiên run run. Hứa Tiên không sợ Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh thân là xà yêu, còn có ngũ quỷ. Đó là bởi vì nàng chịu ảnh hưởng của phim truyền hình, cũng biết bản tính

bọn họ không xấu. Hơn nữa, đã biết sự tồn tại cùng chưa biết là hai việc khác nhau. Trong thực tế, Hứa Tiên không sợ trời không sợ đất, duy chỉ sợ ma. Đó cũng là tại sao nàng chưa bao giờ xem phim ma.

“Có, có ma.” Giọng Trương quan sai còn run hơn so với Hứa Tiên.

“Đừng. Đừng đừng nói mò, thể gian này lấy đâu ra ma?” Giọng Vương quan sai là run rẩy nhất.

Dứt lời, ‘thùng thùng’ hai tiếng, Trương quan sai và Vương quan sai đồng loạt ngã xuống đất, rồi bất tỉnh nhân sự.

Hứa Tiên thét một tiếng chói tai, vội đứng lên, hoảng sợ kêu to: “Tiểu Bạch! Tiểu Bạch!”

Sau một khắc, Hứa Tiên rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Giọng nói trầm thấp của Bạch Tố Trinh vang lên bên tai Hứa Tiên.

12. Chương 12: Vô Thức Ý Lại

Hứa Tiên hoảng sợ nắm chặt y phục Bạch Tố Trinh, run cầm cập nói : “Tiểu Bạch, có, có ma, có ma đó.” Bản thân Hứa Tiên cũng không nhận ra, dọc theo đường đi, nàng đã bắt đầu có thói quen dần dần ý lại vào Bạch Tố Trinh. Dừng chân tắm cũng là Bạch Tố Trinh ra tay xử lý giúp nàng, mà bây giờ gặp phải nguy hiểm, nàng lập tức theo phản xạ kêu tên Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh cảm nhận được thân thể nhỏ bé trong ngực đang run rẩy, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái chưa bao giờ có. Muốn ôm chặt nàng vào lòng, làm cho nàng không sợ hãi nữa. Đây là cảm giác gì?

“Hứa Tiên, người thật là kỳ quái mà, người đến chúng ta còn không sợ thì việc gì phải sợ ma chứ?” Lúc này Tiểu Thanh cũng xuất hiện, nhàn nhạt nói.

“Cái này không giống nhau a!” Hứa Tiên vẫn còn run run, “Thứ đã biết có tồn tại cùng chưa biết là hai cái hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa ta vốn rất sợ ma mà.”

“Đừng sợ, chỉ là một du hồn mà thôi.” Bạch Tố Trinh vỗ nhẹ phía sau lưng Hứa Tiên, nhỏ giọng an ủi.

Lúc này gió lạnh thổi ngày càng gần, tiếng khóc ai oán kia cũng ngày càng lớn. Hứa Tiên khẩn trương đến cả người căng thẳng, theo bản năng co lại rúc trong ngực Bạch Tố Trinh, sắc mặt cũng tái nhợt.

Một màn này Tiểu Thanh trông thấy, trong lòng có chút phức tạp. Đây chính là Hứa Tiên bình thường luôn tùy tiện cái gì cũng không để vào mắt đấy ư?

“Cô hồn đã quỷ từ nơi nào đến? Muốn hồn phi phách tán sao?” Khoé mắt Tiểu Thanh liếc qua Hứa Tiên đang lấy bối, trong lòng không khỏi nảy sinh tức giận không nhỏ đối với du hồn bỗng nhiên xuất hiện kia, vì vậy mở miệng quát lạnh. Trên tay cũng mau chóng làm ấn pháp, chuẩn bị đánh tới.

Một tiếng hét thảm trong màn đêm truyền đến, làm cho người ta lông tơ dựng ngược.

“Ta hận. Ta hận. Ta hận tất cả nam nhân trong thiên hạ.” Tiếng u oán đứt quãng vang vọng trong màn đêm.

Hứa Tiên ở trong ngực Bạch Tố Trinh run lấy bối, nàng cảm giác gió lạnh càng ngày càng gần, giọng nói kia cũng gần tới đây rồi. Không khỏi chôn đầu vùi sâu hơn vào trong ngực Bạch Tố Trinh, run rẩy nói, “Không có, không có nam nhân nào hết. Ta là nữ nhân, hai người bọn họ là nam yêu, không phải nam nhân. Đi nhanh đi, mau đi nhanh đi, van người, đừng xuất hiện trước mặt ta a a a....” Trong đầu Hứa Tiên thậm chí còn nghĩ đến bộ dạng ma nữ kia mặt xanh nanh vàng, lưỡi màu đỏ tươi, càng nghĩ càng sợ. Đem đầu của mình vùi trong ngực Bạch Tố Trinh càng ngày càng sâu, dường như chỉ có vậy mới khiến nàng có cảm giác an toàn.

Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên run rẩy nói ra những lời này, trong lòng ngoài buồn cười còn có một tâm tình khác nữa. Sau này hẳn mới biết, loại tâm tình đó gọi là thương tiếc....

“Ngu ngốc, người sợ cái gì. Đối phương cũng không phải là đối thủ của chúng ta.” Tiểu Thanh nghe lời nói không chút chí khí của Hứa Tiên, không khỏi mở miệng quở trách.

“Vây, Tiểu, Tiểu Thanh, người nhanh chóng xử lý nàng ta, đánh bay nàng ta đi.” Hứa Tiên căn bản là không dám nhô đầu ra.

“Đừng.....Ta bị oan.....xin hãy giúp ta.....Van cầu hai vị cao nhân....” Giọng nói ai oán vang lên như đang ở bên ai, khiến cho Hứa Thân toàn thân nổi da gà.

“Àm ĩ muốn chết, nói chuyện bình thường một chút có được hay không? Không muốn hồn phi phách tán thì đừng hù dọa Hứa Tiên nữa.” Tiểu Thanh quát lớn xông tới trước mặt ma nữ, “Còn không thu hồi cái bộ dạng ghê tởm này của người đi, lưỡi dài như vậy làm gì? Bụng rữa ra như thế làm gì?” (TNN: haha anh là đang định giúp hay đang muốn hù chết Tiên tỷ đây =))

Trong bóng đêm tĩnh mịch, truyền tới rõ ràng giọng nói của Tiểu Thanh. Lưỡi dài? Bụng rữa? Hứa Tiên nghe thấy miêu tả của Tiểu Thanh đầu không khỏi liên tưởng, sau đó càng nghĩ càng sợ.

“Tiểu nữ không cố ý, xin vị cô nương này tha lỗi. Tiểu nữ quả thật là có oan khuất không chỗ tố, hôm nay may mắn gặp được hai vị cao nhân, xin hai vị cao nhân làm chủ cho tiểu nữ, giúp tiểu nữ một chút thôi.” Giọng nói bỗng biến chuyển thành tinh xảo êm tai, không còn vẻ ai oán dứt quãng vừa rồi. Hứa Tiên cũng không cảm thấy từng đợt gió lạnh ủa tới nữa.

“Tại sao chúng ta phải giúp người? Lập tức rút ngay. Nếu không ta sẽ khiến người hồn phi phách tán.” Tiểu Thanh khó chịu nói.

Ma nữ kinh hãi lui về phía sau, nhưng chỉ lui một bước rồi kiên nghị đứng lại.

“Cô nương, cầu xin người giúp ta.” Giọng nữ mang theo khẩn cầu, nàng nhận ra, cho dù nam tử áo xanh này pháp lực cao thâm, nhưng cô nương trong ngực nam tử áo trắng kia mới là mấu chốt. “Mới vừa rồi dọa đến cô nương, thật sự xin lỗi. Chỉ cần ta làm xong chuyện này, là có thể siêu sinh rồi, không bao giờ phải đi ra dọa người nữa. Cầu xin cô nương đấy.” Nàng biết, nếu bỏ qua cơ hội lần này, có lẽ sẽ không có ai có thể giúp nàng nữa. Cho nên nàng mới bí quá hóa liều, cho dù hai nam tử này cho nàng cảm giác rất nguy hiểm, song nàng cũng muốn đánh cược một phen.

Hứa Tiên nghe tiếng khẩn cầu kia, liền do dự.

“Cô nương, van xin người. Ta thật không muốn biến thành cô hồn dã quỷ không cách nào siêu sinh. Cô nương xin hãy nghe chuyện xưa của ta, nếu nghe xong mà cô nương vẫn không muốn giúp đỡ, ta sẽ lập tức rời đi.” Kèm theo là một tiếng “bụp”, ma nữ kia trực tiếp quỳ xuống, càng thêm vẻ đau khổ cầu xin.

“Cút ngay!” Tiểu Thanh cũng không còn nhẫn nại, định ra tay.

“Chờ một chút.” Hứa Tiên kịp thời ngăn động tác Tiểu Thanh lại, nhưng vẫn không có quay đầu.

“Có thể quay đầu lại rồi. Bộ dáng nàng ta bây giờ không đáng sợ nữa.” Bạch Tố Trinh vỗ nhẹ sau lưng Hứa Tiên.

Thân thể Hứa Tiên vặn vẹo uốn éo, không quay đầu ngay, mà thấp giọng hỏi: “Thật sao?”

“Thật.” Bạch Tố Trinh gật đầu.

Hứa Tiên vẫn không chịu rời khỏi ngực Bạch Tố Trinh, chỉ cẩn thận chậm rãi quay đầu, sau đó thấy một cô gái một thân áo trắng. Diện mạo thanh tú, vẻ mặt chờ đợi nhìn nàng. Cùng người bình thường không có gì khác biệt mấy.

“Người, tại sao người lại muốn dọa chúng ta?” Hứa Tiên vẫn rất căng thẳng.

“Ta thấy hai người kia là bộ khoái, cho nên không nhịn được giận chó đánh mèo.” Ma nữ nói có chút lúng túng.

“Bộ khoái? Sao người lại ghét bộ khoái a?” Hứa Tiên nghi ngờ hỏi.

“Ta vốn là con gái của một gia đình ở trấn nhỏ phía trước, cùng một nam tử là thanh mai trúc mã, vốn định sẽ thành thân. Nhưng mà hắn vì tiền đồ, vứt bỏ ta, đính hôn cùng tiểu thư nhà Lâm viên ngoại. Trong

nha môn hấn chính là bộ khoái.” Ma nữ nói tới đây, sắc mặt dần dần biến thành dữ tợn, sắp biến thành bộ dạng đáng sợ vừa rồi, Hứa Tiên thấy khuôn mặt kia dần biến thành màu đen, không khỏi run run.

“Kiềm chế một chút, bộ dáng ghê tởm kia của ngươi sẽ hù dọa Hứa Tiên.” Tiểu Thanh quát một tiếng chói tai, hấn cũng không biết tại sao mình lại nói như vậy.

“Thật xin lỗi, ta vừa nghĩ tới gã nam nhân phụ tình kia thì hận tới nghiến răng rồi.” Ma nữ vội vàng vỗ vỗ mặt mình, để mặt biến trở về bộ dạng bình thường, mới tiếp tục nói, “Hấn thoái hôn thì cũng thôi, nhưng trong bụng ta đã có cốt nhục của hấn. Hôm đó hấn lại rắp tâm lừa ta đi ra ngoài, rồi sát hại ta, sợ bào thai trong bụng ta chưa chết, còn đâm trên bụng ta mấy nhát đao nữa.”

Hứa Tiên nghe xong kinh hãi há to miệng, lại còn có kẻ thần kinh như vậy sao?

“Làm sao có thể có người như vậy?!” Hứa Tiên vừa sợ vừa giận.

“Cô nương không tin sao? Ta cho cô nương xem bụng ta một chút.” Ma nữ dứt lời, định làm động tác chuẩn bị.

“Này này, dừng! Không phải ta không tin, ta chỉ là tức giận cư nhiên có người mất trí điên cuồng như vậy mà thôi!” Hứa Tiên vội vàng ngăn động tác của ma nữ. Nói đùa sao, nàng cũng không muốn thấy bộ dạng máu me kia đâu.

Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh ở bên cạnh vẫn trầm mặc, nghe hai người nói.

“Đáng hận hơn là hấn bịa đặt nói ta cùng kẻ khác bỏ trốn phản bội hấn, khiến cho cha mẹ ta ở trong thôn không ngẩng đầu lên được.” Giọng ma nữ nói tới đây có chút khàn khàn, đầu tóc chột bay lên, trông như lại muốn hoa lệ biến thân rồi.

“Dừng dừng, ngươi bình tĩnh một chút đi.” Hứa Tiên thấy ma nữ kích động như vậy, vội mở miệng ngăn lại, “Ngươi muốn chúng ta giúp ngươi thế nào?” Nếu như lời ma nữ nói đều là sự thật, vậy nam nhân kia thật đáng thiên đao vạn quả rồi!

“Xác của ta bị hấn chôn trước một cây đại thụ, mời cao nhân đến bầy trận pháp phong ấn ta, khiến ta không thể rời khỏi khu rừng này. Cầu xin cô nương có thể giúp ta phá tan trận pháp này.” Ma nữ khẩn khẩn môi, trong mắt tràn đầy không cam lòng và thù hận, “Sau đó giúp ta báo cho cha mẹ biết, để bọn họ tới tìm thi thể ta, giải oan cho ta.”

Hứa Tiên cau mày, không nói gì.

“Trận pháp kia rất lợi hại, người bình thường căn bản không phá giải được.” Ma nữ vô cùng lo lắng nhìn Hứa Tiên, trong giọng tràn đầy cầu khẩn, “Cầu xin cô nương giúp ta.”

Tiểu Thanh liếc mắt, đang định nói chuyện này rất đơn giản, thì Hứa Tiên đã trầm giọng mở miệng: “Có nguy hiểm hay không? Người nói rõ ra đi, trận pháp đó lợi hại thế nào. Ta mặc dù rất muốn giúp ngươi, nhưng mà, ta tuyệt đối sẽ không để Tiểu Bạch cùng Tiểu Thanh đi mạo hiểm đâu.”

Nghe vậy, trong lòng Bạch Tố Trinh chấn động, còn Tiểu Thanh thì quay ngoắt đầu nhìn về mặt bình tĩnh của Hứa Tiên, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, không biết đang nghĩ gì.

Sắc mặt ma nữ lại càng kinh ngạc hơn, hiển nhiên nàng không nghĩ tới Hứa Tiên nghe xong chuyện của nàng bị thẫn như vậy mà vẫn còn bình tĩnh, nói ra được những lời như thế.

Hứa Tiên than thở trong lòng. Chuyện của ma nữ này quả thật khiến người ta đồng tình và tức giận, nhưng Hứa Tiên vừa rồi đã bắt được mấu chốt trong câu nói của nàng ấy, người bình thường không cách nào phá giải trận pháp. Mặc dù pháp lực của Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh cao thâm, nhưng mà trong thế giới này pháp lực cao thâm có khối người. Tỷ như đại lừa bịp Pháp Hải kia, Hứa Tiên cũng không cảm thấy Pháp Hải là củi mục dễ đun. Dù muốn giúp ma nữ, nhưng nếu khiến Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh bởi vì giúp nàng ta mà gặp chuyện không may, thì nàng tuyệt đối không muốn.

“Cô nương, ta hiểu lo lắng của cô nương.” Ma nữ rất nhanh khôi phục dáng vẻ như cũ, nét mặt kiên định nói, “Xin cô nương đi xem trước một chút, nếu không giải trừ được trận pháp, ta cũng sẽ không miễn cưỡng nữa.”

Hứa Tiên nghe xong lời ma nữ, ngẩng đầu nhìn Bạch Tố Trinh, mắt mang ý dò hỏi hẩn.

Bạch Tố Trinh nhàn nhạt gật đầu, hỏi ma nữ kia: “Trước hết người nói một chút gia cảnh nhà người, tên người, gia đình người là ở hộ nào trong trấn đằng trước.”

Ma nữ vừa nghe, biết có hi vọng rồi, vui mừng nhanh chóng nói ra thân thế cùng vị trí nhà ở của mình.

“Tiểu Thanh, đệ đi vào trấn hỏi thăm xem chuyện có phải là thật hay không, ta cùng Hứa Tiên đi trước xem trận pháp kia một chút.” Bạch Tố Trinh phân phó. Hiển nhiên, sau khi trải qua sự kiện quan ngân kia, hẩn cũng đã cẩn thận hơn chút ít. Hẩn hiểu được, có một sổ chi tiết nhỏ nhưng lại có thể quyết định mấu chốt sự việc.

“Vậy hai vị quan sai đại ca thì sao?” Hứa Tiên nhìn hai bộ khoái hôn mê bất tỉnh trên mặt đất có chút lo lắng hỏi.

“Không có gì đáng ngại, hừng sáng bọn họ sẽ tỉnh lại thôi.” Ma nữ có chút áy náy nói, “Cánh rừng này cũng không có mãnh thú, rất an toàn.” Hơn nữa bây giờ đang là mùa hè, cũng không lo hai vị quan sai bị đông lạnh, chỉ là sẽ bị muỗi đốt một trận.

“Đệ tới trấn đằng trước đây.” Tiểu Thanh nói với hai người, rồi tung người bay vào trong màn đêm biến mất không thấy gì nữa.

“Dẫn đường đi.” Bạch Tố Trinh ôm lấy eo Hứa Tiên, nhàn nhạt nói với ma nữ kia.

Ma nữ gật đầu, bay lên phía trước. Bạch Tố Trinh ôm Hứa Tiên, bay theo phía sau.

“Wow, thật sự đang bay nha.” Cảm thụ được gió mát thổi sượt qua mặt, Hứa Tiên kinh hô, “Tiểu Bạch, người thật là lợi hại.”

Trên mặt Bạch Tố Trinh hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nhưng Hứa Tiên đang cúi đầu nhìn phía dưới chân, nên không bắt gặp được nụ cười hiếm thấy này của hẩn.

Ma nữ bỗng nhiên bay nhanh hơn, tốc độ Bạch Tố Trinh cũng tăng lên theo sát ở phía sau. Hứa Tiên mất thăng bằng, sợ hãi vươn tay ra ôm lấy cổ Bạch Tố Trinh. Cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng của hẩn, còn có mùi hương thoang thoảng dễ ngủi đặc trưng trên người hẩn, Hứa Tiên bây giờ mới ngó ra tư thế hai người mập mờ như vậy. Giờ khắc này, khoảng cách hai người rất gần rất gần, Hứa Tiên mở to mắt nhìn khuôn mặt phía trước, có chút bối rối. Tim, lúc này bỗng nhiên đập vô cùng nhanh.

13. Chương 13: Con Nhà Giàu?

Dường như cảm nhận được ánh nhìn của Hứa Tiên, Bạch Tố Trinh cúi đầu, lại thiếu chút nữa thì hôn trúng môi nàng. Hơi thở phun lên mặt nàng, Hứa Tiên bối rối quay đầu, tim đã sắp nhảy tới tận cổ họng rồi.

“Sao thế?” Giọng Bạch Tố Trinh như một dòng suối trong, cúi đầu hỏi ở bên tai Hứa Tiên.

“Không có, không có gì.” Hứa Tiên bối rối liên tục khoát tay, nhưng quên mất là đang bay giữa không trung. Vừa bỏ tay khỏi cổ Bạch Tố Trinh, cả người liền mất thăng bằng, kinh hoảng không thôi. Bạch Tố Trinh vươn một tay khác ra, kéo nàng vào trong ngực.

Giờ phút này, Hứa Tiên chỉ cảm thấy mặt mình rất nóng rất nóng. Trách nữ như nàng, cho tới bây giờ luôn một đường từ cơ quan rồi lại về nhà, mặc dù xem tiểu thuyết ti vi khiến đôi lúc lời nói của nàng rất sắc bén, nhưng trên thực tế nàng lại chưa từng nói qua chuyện yêu đương, chứ đừng nói là được nam nhân khác chính tay kéo ôm vào lòng. Ở trong ngực Bạch Tố Trinh, nghe tiếng tim đập vững vàng của hẩn, Hứa Tiên vươn tay nắm vạt áo trước ngực Bạch Tố Trinh không buông, cả đầu vùi vào trong ngực hẩn, rụt cổ lại. (Bỉ Ngạn: Tâm xuân nảy mầm =)))

Bạch Tố Trinh thấy động tác của Hứa Tiên, nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn về phía trước, đột nhiên cảm thấy cứ bay như vậy cũng không tồi.

Ma nữ ở phía trước khê nghiêng đầu, mắt nhìn thấy một màn này, trong mắt hiện vẻ hâm mộ tốt cùng.

Bay một hồi, đến một nơi hàn khí rất nặng thì dừng lại.

“Cô nương, công tử, chính là chỗ này.” Trong mắt ma nữ có sát khí, oán hận nhìn mấy cây cối cùng tảng đá sắp xếp kỳ quái phía trước.

Bạch Tố Trinh cũng đứng lại trên mặt đất, đặt Hứa Tiên xuống song tay vẫn đặt bên hông nàng không bỏ ra. Hứa Tiên mở to mắt nhìn cảnh tượng mông lung trước mặt, chỉ mơ hồ nhìn thấy vài cây xanh cùng mấy tảng đá to.

“Đây chính là trận pháp người nói sao?” Hứa Tiên nghi ngờ hỏi.

“Phải” ma nữ dè nén phần nộ trong lòng trầm giọng đáp.

“Chỉ là trận cửu tinh liên trảm mà thôi.” Bạch Tố Trinh nhìn rõ trận pháp, nhàn nhạt nói một câu như vậy.

Nghe câu này, ma nữ mừng rỡ, biết nam tử áo trắng trước mặt có thể dễ dàng phá giải trận pháp này rồi. Hứa Tiên nghe vậy cũng yên lòng, xem ra trận pháp này với Tiểu Bạch không tính là lợi hại, có thể thuận lợi giải quyết.

Nhưng Bạch Tố Trinh cũng không có lập tức xuất thủ, mà đợi Tiểu Thanh trở về.

Trong lúc chờ đợi, Hứa Tiên chán muốn chết, phát tay vỗ mấy con muỗi sau đó thuận tiện cùng ma nữ trò chuyện. Điều kiện tiên quyết là nắm chặt lấy vạt áo Tiểu Bạch, sau đó là cùng ma nữ duy trì một khoảng cách nhất định.

“Người cũng thật là ngốc, không hiểu rõ người ta. Vậy mà sao lại dám chưa kết hôn đã có con a?” Hứa Tiên dạy dỗ ma nữ.

Ma nữ sắc mặt ảm đạm, cúi đầu nói: “Là ta quá ngu, là ta quá mức tin tưởng hấn, mới dẫn đến cục diện như thế này.”

“Người lại càng bất hiểu, chết oan cũng thôi đi, đằng này còn để cha mẹ chịu ủy khuất lớn như vậy. Hiện tại miệng lưỡi thế nhân vô cùng đáng sợ, lời đồn đại có thể giết người không thấy máu đó.” Hứa Tiên vẫn tiếp tục lải nhải dạy dỗ. Nàng là một hài tử vô cùng hiếu thuận, cho nên mặc dù cảnh ngộ ma nữ rất bi thảm, nhưng nàng vẫn không nhận được muốn dạy dỗ nàng ta. Thảm kịch như vậy, bản thân ma nữ cũng có một phần trách nhiệm.

“Phải, ta sai rồi.” Ma nữ rất hối hận, “Ta chết là xong, nhưng ta lại không còn cách nào hiếu thuận với cha mẹ nữa..”

Hứa Tiên than thở, trầm mặc. Ma nữ cũng trầm mặc theo.

Lại qua một lúc lâu, ma nữ cẩn thận hạ thấp giọng hỏi: “Cô nương....người và nam tử bên cạnh là quan hệ như thế nào? Ta thấy các người rất thân mật.” Giống như người yêu thân thiết làm cho nàng vô cùng giật mình, hơn nữa rõ ràng vị cô nương này đã sớm biết thân phận của đối phương.

“Là người yêu của ta.” Hứa Tiên cười đến vô lại, thấy ma nữ có chút nghi ngờ cùng giật mình, liền bổ sung, “Là nương tử của ta.”

Sắc mặt Bạch Tố Trinh lạnh lẽo, liếc mắt nhìn Hứa Tiên, Hứa Tiên chợt cảm thấy như bị rơi vào hầm băng. Thâm nghĩ làm sao mình lại quên mất đùa giỡn mỹ nam luôn đi kèm theo nguy hiểm cơ chứ.

Cho nên vội vàng đổi lời nói: “Thật ra thì, là phu quân của ta, ha ha, ha ha ha....”

Ma nữ nghe xong lời này càng giật mình: “Phu quân? Hai người, hai người!” Mặc dù nhìn ra quan hệ của hai người rất thân mật, nhưng không nghĩ tới hai người lại là phu thê! Người cùng yêu kết thành phu thê thật là không thể tin được, hơn nữa giữa hai người thoát nhìn lại hòa thuận thân mật như vậy!

“Hâm mộ sao? Ghen tỵ sao?” Hứa Tiên kích thích ma nữ, nhộn nhạo cười hắc hắc, “Tiểu Bạch nhà ta là một nam nhân tâm địa tốt, tuyệt đối sẽ không giống như cái nam nhân ghê tởm phụ lòng người đâu. Người xem Tiểu Bạch nhà ta, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn thân hình có thân hình, muốn có năng lực có năng lực... Không cần ghen tỵ với ta nha, chờ giúp người thu thập tên nam nhân phụ bạc kia rồi, sẽ khiến

cho hần sống không bằng chết.” Hứa Tiên tiếp tục đùa giỡn Bạch Tố Trinh, nhưng mặt Bạch Tố Trinh vẫn không chút thay đổi đứng bên cạnh không nói lời nào. Hứa Tiên thầm than, đúng là bộ mặt băng sơn a. Mỹ nam băng sơn mặt liệt mà! Lại tự khẳng định lần nữa.

Về mặt ma nữ không biết là nên khóc hay nên cười. Nam tử áo trắng kia có dung nhan mỹ lệ vô song, vẻ ngoài thoát nhìn trông phiêu dật xuất trần, giống như là thần tiên hạ phàm. Mà cô nương gầy yếu này.... Khụ khụ, tại sao lại cảm thấy hai người ở cùng nhau có một loại cảm giác quỷ dị khó nói nên lời đây.

Bạch Tố Trinh nghe những lời này của Hứa Tiên, trong lòng ngoài buồn cười, còn có mơ hồ vui sướng. Chẳng qua là không thể hiện trên mặt, khiến cho Hứa Tiên vẫn cứ nghĩ là mặt hần bị liệt.

Rốt cục, Tiểu Thanh cũng trở lại, chứng thực những điều ma nữ nói đều là thật. Sau đó Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng phát tay, trước mắt vang lên một tiếng nổ mạnh bùm bùm, kèm theo ánh sáng xanh quỷ dị, vài cọng cây nhỏ cùng tảng đá nổ tung.

“Cám ơn, cám ơn ân nhân.” Ma nữ kích động không thôi, liên tục hướng hần nói cảm ơn.

“Sáng sớm ngày mai Tiểu Thanh sẽ giúp ngươi giải oan, còn chúng ta sẽ đi qua trấn kia.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt nói.

“Dạ dạ, đa tạ ân nhân, đa tạ ân nhân.” Ma nữ mừng rỡ không dứt, định quỳ xuống dập đầu. Thì bị một cổ lực đạo vô hình đỡ lên.

“Không nên cảm ơn ta, cảm ơn nàng ấy.” Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên còn níu vạt áo mình không buông.

“Tạ ơn cô nương, tạ ơn cô nương. Đại ân đại đức của cô nương.” ma nữ hướng Hứa Tiên không ngừng cảm ơn.

“Được rồi, không cần cảm ơn nữa. Sáng mai Tiểu Thanh sẽ đi nói cho cha mẹ ngươi biết vị trí hài cốt rồi giúp ngươi giải oan. Ngươi đầu thai đúng u mê như vậy nữa.” Hứa Tiên khoát tay, vẫn không quên giáo huấn nàng.

“Vâng vâng.” Ma nữ liên tục đáp ứng không ngừng, trong lòng vô cùng vui sướng.

Chuyện cứ như vậy kết thúc. Sáng sớm hôm sau, vào buổi trưa đến trấn nhỏ phía trước ăn cơm. Trong quán ăn vô cùng náo nhiệt, Hứa Tiên vểnh tai nghe người chung quanh nói chuyện phiếm, quả nhiên là chuyện về ma nữ kia đang sôi sùng sục. Thi thể ma nữ đã tìm được, khám nghiệm tử thi cũng nghiệm ra là bị bóp cổ chết, mà trong bụng còn có hài cốt thai nhi đã thành hình. Có Tiểu Thanh trợ giúp, chân tướng vụ việc liền rõ ràng. Tên bộ khoái bạc tình kia chưa kể đến hôn nhân cùng tiền đồ đều bị hủy hết, mà ngay cả mạng cũng không giữ được. Gây ra tội lớn như thế, dĩ nhiên là bị tử hình. Cha mẹ ma nữ cũng nước mắt tuôn đầy mặt, nhiều lần không kiềm chế được thậm chí trên công đường còn muốn liều mạng cùng tên nam nhân kia.

Chuyện cuối cùng cũng được giải quyết, Hứa Tiên thở phào nhẹ nhõm.

Kế tiếp dọc đường đi cũng rất thuận lợi, không gặp phải chuyện gì nữa.

Đến Cô Tô, hai vị bộ khoái giao người rồi cáo biệt Hứa Tiên. Trong tay Hứa Tiên nắm thư giới thiệu của Vương viên ngoại, suy tư. Trong phim, hình như Hứa Tiên đi tiệm thuốc kia chọc phải hoa đào, nữ nhi của đại phu tiệm thuốc đó hình như rất coi trọng hần. Hiện tại dù mình là thân nữ nhi, nhưng xem chừng vẫn không nên đi chọc vùng bần này thì hơn. Tiếp đó hình như là Bạch Tố Trinh giúp hần mở tiệm thuốc, gọi là Bảo An Đường thì phải? Kế sau là con cóc tinh xuất hiện, hạ độc trong giếng, dùng nước thánh gì gì đó, nhưng lại bị Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh lấy bột mì tráo đổi. Rồi sau nữa là Bảo An Đường bán nước thánh, buôn bán lời và có danh tiếng, bắt đầu làm ăn khá lên. Cũng đây đưa tới hội Tam Hoàng tổ sư....

Chắc chắn, rồi hết cả lên. Hứa Tiên sơ lược qua toàn bộ, trong lòng nghĩ, tuyệt đối không nên chọc tới những thứ phiền toái này. Vừa đi trên đường vừa suy nghĩ xem kế tiếp mình nên làm cái gì.

“Đang nghĩ gì thế?” Bỗng nhiên, giọng nói của Bạch Tố Trinh đột ngột vang lên bên tai Hứa Tiên.

“Đang nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.” Hứa Tiên bật thốt lên, “Ta không muốn dùng thư giới thiệu này của Vương viên ngoại.”

“À? Sao thế? Trước kia không phải người nói dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát sao?” Tiểu Thanh nghi ngờ hỏi.

“Người không hiểu đâu.” Hứa Tiên khoát tay.

“Hừ.” Đối mặt với thái độ qua quýt của Hứa Tiên, Tiểu Thanh hừ lạnh một tiếng, quay mặt sang chỗ khác.

“Không cần bận tâm về chỗ ở.” Bạch Tố Trinh thản nhiên nói.

“Hắc hắc, tốt quá rồi, thế thì trước hết ta sẽ làm một tiểu bạch kiểm vậy. Có tiền không? Chúng ta đi chùa Hàn Sơn một chút, ta đã sớm muốn tới đó rồi.” Hứa Tiên mặt mày hớn hở, lúc này mới nhớ ra Tiểu Bạch chính là một cái ô dù khổng lồ a. Hứa Tiên vẫn luôn muốn tới chùa Hàn Sơn, nghe bài “Phong Kiều Dạ Bạc” ai ai cũng thích kia, nàng từ lâu đã muốn đi mở mang xem một chút rồi. Nhưng mà bây giờ trên người không còn bao nhiêu tiền, vì vậy quyết định yên tâm thoải mái làm tiểu bạch kiểm một thời gian vậy. (TNN: Tỷ tính ăn cơm mềm của ‘vợ’ đây mà =]] vô sỉ a vô sỉ)

“Không có tiền!” Tiểu Thanh thở hổn hển hết lên.

“Vậy đi ‘vay’ một chút đi.” Hứa Tiên vẻ mặt đương nhiên nói, “Nhớ kỹ phải vay của mấy kẻ nhà giàu thất đức ý, hơn nữa không được có ấn ký nha. Cái này gọi là thay trời hành đạo đó!” (TNN: tỷ đang dạy hư trẻ em đó *gào thét*)

“” Tiểu Thanh á khẩu.

“Không cần.” Bạch Tố Trinh móc ra một túi tiền to, đưa cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên không chút khách khí nhận lấy, vừa mở ra nhìn, bên trong có mấy tờ ngân phiếu mệnh giá lớn, hai thỏi năm mươi lượng bạc cùng một chút bạc vụn. Ánh mắt Hứa Tiên lập tức sáng lên, lờ lờ rục rờ nhìn Bạch Tố Trinh: “Từ đâu có vậy?”

“Bán Trân châu.” Bạch Tố Trinh tùy ý trả lời.

“Trân châu ở đâu?” Hứa Tiên tiếp tục truy vấn, khoe miệng chỉ còn kém chảy nước miếng xuống thôi. Trân châu lớn lắm mới có thể bán được nhiều tiền như vậy nha. Lần trước viên Tiểu Chính Thái cho có thể bán được năm trăm lượng, vậy mà ngân phiếu trong túi này còn nhiều hơn năm trăm lượng nữa.

“Lấy trong Thái Hồ.” Giọng điệu Bạch Tố Trinh vẫn nhàn nhạt, “Là của một con trai tinh ba trăm năm.” Ngụ ý chính là, người cũng đừng mơ tự mình đi lấy.

Hứa Tiên thất vọng kêu “á” lên một tiếng, song vừa vượt túi tiền to thì tinh thần liền sung mãn trở lại.

“Oa nha ha ha, phát tài rồi, đi thôi, gia mời. Đi ăn cơm trước.” Hứa Tiên đắc ý vênh váo đem túi tiền cất đi, làm bộ nhà giàu mới nổi, “Tiểu Thanh, từ lâu tốt nhất của thành này nằm ở đâu? Đi một chút, hôm nay gia bao hết.”

“Tiểu nhân đắc chí.” Tiểu Thanh không cam lòng nói thêm một câu, “Còn không phải là tiền đại ca bán trân châu cho người sao?”

“Đẳng cấp của Tiểu Bạch so với người cao hơn nhiều lắm. Chỉ có tên ngu ngốc như người mới có thể đi trộm quan ngân có ấn ký thôi. Sau này học hỏi Tiểu Bạch nhiều một chút đi.” Hứa Tiên liếc mắt nhìn nhìn Tiểu Thanh, hừ hừ giáo huấn. Chuyện trộm quan ngân, đúng là do Tiểu Thanh tự mình gây nên. Trộm xong mới nói cho Bạch Tố Trinh, hai người cũng không để ý đến phía dưới bạc có ấn ký. Lúc ấy đều đang định lấy bạc làm quà mừng, cho nên Bạch Tố Trinh cũng không có tra xét kỹ quan ngân Tiểu Thanh trộm.

Tiểu Thanh hoàn toàn câm nín, đột nhiên nổi lên xúc động muốn đập bẹp dí tên Hứa Tiên này.

Còn trong mắt Bạch Tố Trinh thì hiện lên ý cười nhàn nhạt bất đắc dĩ, nhưng lại mang theo vẻ sủng nịch.

Một lát sau, Hứa Tiên mang theo Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh đi tới từ lâu lớn nhất trong thành, trực tiếp mượn một gian phòng, sau đó gọi một bàn đầy thức ăn.

Nhìn một bàn lớn đầy mỹ vị, mặt mày Hứa Tiên vô cùng rạng rỡ, còn Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh thì ăn rất ít. Sau khi ăn xong, Hứa Tiên không chút hình tượng vượt vượt cái bụng tròn vo của mình nói: ‘Ăn no quá nha, ăn no quá.’

Ăn xong, thanh toán, Hứa Tiên nghênh ngang đi, đúng là trong túi nhiều tiền thì đến hít thở cũng sướng mà. Híp mắt đi ra cửa, lại thiếu chút nữa đụng vào người đang tiến vào.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Hứa Tiên vừa ăn no, tâm tình rất tốt, mở miệng nói xin lỗi trước.

“To gan!” Nhưng lại đổi lấy một tiếng quát chói tai.

Hả? Hứa Tiên lúc này mắt mới nhìn người mình thiếu chút nữa đâm vào. Người trước mắt là một nam tử trẻ tuổi quần áo hoa mỹ, tướng mạo tuấn tú, đáng tiếc ẩn đường lộ ra một cổ khí tức âm hiểm tàn bạo làm hồng cảm giác này. Đi theo phía sau hắn có bốn người, thoạt nhìn có võ công, bên hông đeo bảo kiếm. Hiển nhiên đều là người biết võ. Tiếng quát lớn Hứa Tiên chính là từ một người trong đó.

Hứa Tiên híp mắt đánh giá nam tử hoa phục trước mặt, còn đối phương cũng đang đánh giá nàng.

Xem ra là con nhà giàu phách lối rồi. Hứa Tiên nhận xét. Không biết có phải là do ảo giác của nàng hay không, mà nàng lại cảm thấy ánh mắt của đối phương có chút cổ quái.

14. Chương 14: Sau Đây Sẽ Không Gặp Lại!

Hứa Tiên lạnh lùng liếc mắt nhìn người trước mặt, lười để ý tới, định lướt qua bọn họ rồi đi.

“Đứng lại, đụng vào thiếu gia nhà ta còn muốn đi sao?” Nam tử mới vừa rồi lớn tiếng quát Hứa Tiên định rút kiếm ra.

Không đợi Hứa Tiên có phản ứng, công tử áo hoa kia đã giơ tay lên ngăn lại: “Không sao, vị công tử này cũng không cố ý. Lui xuống đi.” Giọng nói nhàn nhạt, song về mặt nam tử định rút kiếm kia lập tức cung kính thu hồi động tác, an tĩnh đứng ở phía sau.

Hứa Tiên làm như không thấy, nhấc chân muốn rời đi. Oai cái gì mà oai? Mang mấy tên gia đình biết võ công thì oai lắm à.

“Vị công tử này xin dừng bước.” Công tử áo hoa kia mở miệng.

“Có việc?” Hứa Tiên khó chịu hỏi. Đối với loại con nhà giàu như vậy nàng thật không có hứng thú để ý tới.

“Thủ hạ của ta đụng phải công tử đây, ta thay hắn xin lỗi. Để biểu đạt thành ý, không bằng ta làm chủ, mời vào cùng uống một chén đi.” Công tử áo hoa khéo miệng khê nhếch, giữa lông mày tràn đầy kiêu ngạo, tuy nói muốn mời, nhưng trong giọng nói lại có ý không cho phép cự tuyệt. Thái độ như vậy hiển nhiên là thói quen của kẻ có địa vị cao.

Hứa Tiên cau mày, đây là có ý gì? Muốn làm gì? Nàng suy nghĩ một chút, ánh mắt liếc sang Bạch Tố Trinh bên cạnh mình, nhất thời bưng tỉnh đại ngộ. Dáng vẻ hiện tại của Tiểu Bạch cùng Tiểu Thanh đều là mỹ nữ đấy! Tên nhà giàu này trăm phần trăm là muốn đánh chủ ý lên họ rồi. Con mẹ nó! Lại muốn thọc gậy bánh xe, đào góc tường nhà mình sao? Hứa Tiên nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng liền bốc lên hừng hực, xem như đã rõ bộ mặt của người rồi.

Hứa Tiên trực tiếp nhìn thẳng về phía công tử áo hoa kia, chằm chọc nói: “Người không thấy được chúng ta vừa mới ăn uống no say rồi mới đi ra sao?”

Công tử áo hoa ngăn ra, hiển nhiên là chưa từng bị ai cự tuyệt thẳng như vậy. Bên này Hứa Tiên bĩu môi, hừ một tiếng, đưa tay kéo tay Bạch Tố Trinh, cổ ý nâng cao giọng nói: “Nường tử, chúng ta đi.” Dứt lời, Hứa Tiên mang theo Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh vênh vác tự đắc lướt qua công tử áo hoa kia đi ra cửa.

Công tử áo hoa đứng yên tại chỗ, quay đầu nhìn bóng lưng Hứa Tiên, mắt đen sâu thẳm thẳm nhìn không thấy đáy.

“Thiếu gia, có muốn dạy dỗ tên điều dân vô lễ này một chút không?” Nam tử vừa nãy định rút kiếm cẩn thận hỏi.

“Câm miệng!” Công tử áo hoa quát lạnh một tiếng. Lần này hẳn đến đây là có chuyện quan trọng phải làm, nên mới che giấu thân phận. Nếu như náo loạn, thân phận bại lộ thì phiền toái rồi.

Bị khiển trách, nam tử vội vàng lui ra: “Thuộc hạ biết tội.”

“Hừ! Phế vật!” Công tử áo hoa khinh thường hừ một tiếng, nhưng ánh mắt vẫn còn dừng lại ở bóng lưng Hứa Tiên. Bỗng nhiên thấp giọng nói, “Đi điều tra lai lịch của người này cho ta.”

Nam tử cường tráng sững sốt, chợt hiểu được cái gì, gật đầu nói: “Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm.”

Công tử áo hoa gật đầu, nhắc chân vào tửu lâu. Nam tử cường tráng vội vàng xoay người rời đi.

Lúc này Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh còn có Tiểu Thanh đang đi dạo phố, nhìn những thứ muôn màu rực rỡ trong các cửa hàng san sát nhau, Hứa Tiên nổi lên hứng mua đồ. Kể từ sau khi xuyên qua đến thế giới này cuộc sống vẫn rất tưng quăn, trước kia Hứa Tiên làm trung y, tiền lương cũng không tệ lắm. Cho nên nàng rất thích mua đồ qua Internet hoặc đi dạo phố.

Đi vào một gian bán ngọc. “Hắc, nương tử, cái vòng tay kia không tệ, vi phu mua tặng nàng nha?” Hứa Tiên nhìn một chiếc vòng tay màu xanh lục nhảy mắt ra hiệu nhìn Bạch Tố Trinh hỏi.

Bạch Tố Trinh mặt trầm như nước, liếc mắt nhìn Hứa Tiên. Nhưng Hứa Tiên làm bộ như không thấy, không để ý tới ánh mắt lạnh như băng kia của hắn. Đi tới một bên chọn ngọc bội.

“Thật là phiền phức.” Ở bên cạnh Tiểu Thanh không nhịn được nói thầm. Còn Bạch Tố Trinh dứt khoát ngồi ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Tiểu Thanh thấy thế cũng đặt móng ngồi xuống nghỉ ngơi, chỉ còn lại mình Hứa Tiên chọn đồ.

“Ông chủ, khối ngọc bội này bán thế nào?” Hứa Tiên chỉ vào một khối ngọc bội tinh xảo trắng như tuyết hỏi.

“Ánh mắt khách quan thật là tốt, khối ngọc bội này nha....” Sắc mặt ông chủ vui mừng, đang định bắt đầu thao thao bất tuyệt nói khoác.

“Người không phải là định nói ngọc này đông ẩm hề mát, quả thật là cực phẩm trong cực phẩm, người mang có thể cầu phúc tránh họa, là ngọc cực kỳ trân quý.... chứ?” Hứa Tiên cắt đứt lời nói của ông chủ, thao thao bất tuyệt nói với hắn.

Sắc mặt ông chủ hơi cứng lại, ngượng ngùng nói: “Nếu khách quan cũng biết rồi, ta đây sẽ không nhiều lời nữa.”

“Cái này bao nhiêu tiền đây?” Hứa Tiên lại cầm một khối ngọc bội màu xanh lục hỏi.

Ông chủ không còn nhiệt tình như trước nữa, vẻ mặt hơi đưa đám, biết hôm nay gặp phải ‘cao nhân’ rồi, sẽ không dễ dàng làm thịt như vậy.

“Rẻ thôi, hai khối ngọc bội của ngài giá ba trăm lượng.” Ông chủ định giã dựa lần cuối.

“Tám mươi lượng.” Hứa Tiên vươn ngón cái cùng ngón trở ra khoa tay múa chân.

“Sao người không trực tiếp cướp luôn đi?” Ông chủ nghe con số như vậy cực kì tức giận.

“Ta cũng muốn lắm chứ, nhưng là nếu cướp sẽ bị nha môn bắt đi a.” Hứa Tiên vẻ mặt đứng đắn trả lời khiến cho ông chủ thiếu chút nữa hộc máu.

“Hai trăm lượng!” Ông chủ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Một trăm lượng.” Hứa Tiên vẻ mặt trấn định, không thèm để ý tới ông chủ sắp phát điên kia.

“...” Ông chủ rốt cuộc cũng thỏa hiệp, giả bộ run tay đem hai khối ngọc bội đưa cho Hứa Tiên. Vụ mua bán này tuy không có lỗ vốn, nhưng cũng không lời a. Đối phương hiển nhiên là hiểu biết về ngọc. Nhưng nếu đối phương ồn ào rồi rêu rao hắn bán không đúng giá thì không tốt, vẫn nên nhanh đuổi đi thì hơn.

“Đi thôi.” Hứa Tiên cầm lấy hai khối ngọc bội rung đùi đắc ý tiêu sái đi đến trước mặt hai người Bạch Tố Trinh nói.

Ra khỏi cửa hàng bán ngọc, Hứa Tiên cầm hộp trong tay đưa cho Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh: “Hắc hắc, mượn hoa kính phạt. Mặc dù tiền không phải là của ta, nhưng mà ngọc bội là do ta chọn đó nha.”

Tiểu Thanh vốn đang khó chịu Hứa Tiên trả giá lâu như vậy, giờ lại chờ đợi nhận lấy cái hộp, một lúc lâu sau mới có phản ứng: “Đưa cho chúng ta?”

“Đúng a, rất thích hợp với hai người các người đấy, mỗi người cầm một miếng đi.” Hứa Tiên gật đầu, sau đó bỗng nhiên liếc về phía sạp đồ thú vị đằng trước, nhanh chóng chạy tới.

Bỏ lại Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh hai người đứng tại chỗ, nhìn cái hộp trong tay trầm mặc.

Xế chiều sau khi đi dạo phố xong, một nhóm ba người Hứa Tiên đứng ở bến đò, chuẩn bị đến chùa Hàn Sơn.

Lúc này Hứa Tiên đang không chút hình tượng nào ngồi ăn đồ ăn vặt, đợi thuyền về.

“Công tử, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Hứa Tiên đang ăn vui vẻ, bỗng một giọng nói hình như đã từng nghe qua vang lên ở phía sau.

“Khụ khụ...” Hứa Tiên ho một tiếng, thức ăn nghẹn ở cổ họng, khó chịu ho khan. Tức giận xoay người, lại thấy chính là công tử áo hoa lúc trước đụng phải ở tửu lầu.

“Thật xin lỗi.” Công tử áo hoa thấy Hứa Tiên ho tới đỏ cả mặt, mở miệng nói xin lỗi. Nhưng trong giọng điệu một chút thành ý xin lỗi cũng không có. Hơn nữa nhìn Hứa Tiên ho đến khó chịu, trong mắt lại hiện lên một tia sáng, thoáng qua rồi biến mất.

Hứa Tiên ho xong, liếc mắt nhìn nhìn công tử áo hoa trước mặt, trong lòng thầm nghĩ là trùng hợp thật hay giả đây? Nếu như nói hẳn tới vì Tiểu Bạch cùng Tiểu Thanh, vậy thì thật đúng là sắc đảm ngút trời rồi. Nhưng mà cũng có thể lý giải, con nhà giàu mà, trông thấy mỹ nữ nhà người ta rồi giả bộ vô tình gặp được gì gì đó là chuyện bình thường. Chỉ là, tên này không có nghe lúc trước mình ở tửu lầu gọi Tiểu Bạch là nương tử sao?

Hứa Tiên cau mày nhìn công tử áo hoa kia, trong lòng càng nghĩ càng rối, tên nhà giàu này, không phải là không muốn buông tha đây chứ?

Công tử áo hoa thấy sắc mặt Hứa Tiên đổi tới đổi lui, nhưng vẫn không có mở miệng, đành lên tiếng: “Công tử cũng muốn đi chùa Hàn Sơn sao?”

“Phải thì sao? Không phải thì sao?” thái độ Hứa Tiên đối với người trước mặt rất là thù địch, đã đem đối phương thành sắc lang tới đào góc tường nhà mình rồi.

Gia đình đi theo phía sau công tử áo hoa lại muốn nổi giận, nhưng nam tử áo hoa khẽ giơ tay, ngăn động tác của hắn. Ngược lại mỉm cười nhìn Hứa Tiên nói: “Gặp nhau chính là duyên phận, nếu như công tử không chê, có thể cùng nhau tới đó không, dọc đường cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Duyên phận? Lại là duyên phận? Duyên phận cái ông nội người á! Hứa Tiên ở trong lòng phần nộ gào thét. Được lắm, từ duyên phận cái đầu người trực tiếp lên thẳng tới ông nội người rồi. Từ đó có thể thấy được sự phần nộ trong lòng Hứa Tiên giờ phút này. Hơn nữa cứ khi nào có người nói với mình những lời này, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt. Xui a xui a! Tốt hơn hết là cách người này xa ra một chút, ở trong lòng Hứa Tiên âm thầm quyết định. (TNN: Anh Bạch đã để lại bóng ma tâm lý quá sâu với Tiên tỷ *đáng thương a!!* hahaa)

Đúng lúc đó, thuyền cập bến.

“Lên thuyền thôi, nương tử, Tiểu Thanh.” Hứa Tiên không để tới công tử áo hoa nữa, mà quay đầu nhìn Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh thấp giọng nói.

Nhìn bóng lưng Hứa Tiên, sắc mặt công tử áo hoa khẽ biến, hơi trầm xuống, trong mắt hiện lên tia sáng sắc bén. Sau đó cũng mang người đi theo.

Khoé mắt Bạch Tố Trinh thấy được vẻ mặt của người nọ, chân mày hẩn chau lại. Ánh mắt người này nhìn Hứa Tiên, khiến cho người ta rất không thoải mái. Cứ như đang nhìn con mồi vậy.

Lên thuyền, sau khi thuyền bắt đầu rời bến, công tử áo hoa kia cùng gia đình của hắn đi vào trong khoang.

Hứa Tiên đứng ở bên ngoài, hóng gió, nhìn cảnh sắc chung quanh như vẽ, trong lòng cảm thán không thôi.

Chùa Hàn Sơn hương khói nghi ngút, đêm nay, ba người Hứa Tiên ngủ lại trong sương phòng chùa Hàn Sơn. Chùa Hàn Sơn cung cấp món ăn chay đơn giản cùng phòng ở sạch sẽ. Sáng sớm hôm sau, Hứa Tiên dậy sớm đi tham quan chùa, thỏa mãn tâm nguyện của mình.

“Hứa Tiên, kế tiếp định đi đâu?” Ở cửa chùa, Tiểu Thanh mở miệng hỏi.

“Mệt rồi, trước về nghỉ ngơi đã. Dù sao sắp tới cũng làm tiểu bạch kiểm một thời gian ngắn.” Hứa Tiên trả lời dứt khoát.

Tiểu Thanh trợn trắng mắt, câm nín.

Lúc ba người đang đứng ở cửa chùa, công tử áo hoa kia lại xuất hiện. Sau khi thấy Hứa Tiên, trên mặt hắn lộ ra nụ cười, chấp tay nói: “Công tử, sau này còn gặp lại.”

“Sau này sẽ không gặp lại.” Hứa Tiên cũng cười hì hì chấp tay nói.

“Tại hạ là Lương Liên, có duyên thì ắt sẽ còn gặp lại.” Công tử áo hoa nghe Hứa Tiên trả lời như vậy, cũng không giận ngược lại còn cười, nho nhã lễ độ lên tiếng nói ra một câu như vậy.

Dứt lời liền mang theo hạ nhân rời đi.

Để lại Hứa Tiên hóa đá ngay tại chỗ.

Lương Liên? Lương Liên!!!

Hứa Tiên run run, cái tên Lương Liên này, chẳng lẽ là tên Lương Liên trong Lương vương phủ kia? Cái tên con nhà đại phú đại quý? Sau này bị Tiểu Thanh giết chết? Hơn nữa còn là tên tàn bạo xuyên cốt khoá người(*) Hứa Tiên – Lương Liên?

(*) thoát ý là ‘dùng xích xuyên qua người’

“Sao thế?” Bạch Tố Trinh chú ý tới sắc mặt Hứa Tiên có chút không đúng, mở miệng thấp giọng hỏi.

“Không, không có gì.” Hứa Tiên nặn ra một nụ cười. Trong lòng tự thôi miên mình, sợ gì chứ, hiện tại không kết thù oán gì với Lương vương phủ. Mình lại không đi gia nhập cái Hội Tam Hoàng tổ sư gì kia, càng sẽ không bảo Tiểu Thanh đi trộm bảo vật. Đúng vậy, sẽ không. Sau này cũng sẽ không giao hảo gì với Lương vương phủ. Gặp phải Lương Liên chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi. Sau này sẽ không gặp lại, sau này sẽ không gặp lại nữa. Nói như vậy, người này chính là Lương Liên sao, khó trách tự cao tự đại như vậy, ánh mắt tà khí như vậy.

“Không cần sợ người kia, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn tới ngươi.” Bạch Tố Trinh bỗng nhiên nói vậy khiến Hứa Tiên ngây ngẩn cả người. Bạch Tố Trinh cảm thấy từ khi người kia rời đi, tinh thần Hứa Tiên cứ mãi thấp thỏm không yên, mới theo bản năng mở miệng nói một câu như vậy.

“Oa, Tiểu Bạch, cũng chỉ ngươi là đối với ta là tốt nhất thôi. Thật may lúc đầu khi ngươi đòi lấy thân báo đáp ta không có cự tuyệt.” Hai mắt Hứa Tiên sáng lên, bộ dạng nịnh nọt như con chó nhỏ sắp tới gần Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh bất động thanh sắc né người qua một bên, thản nhiên nói: “Coi như ta chưa nói gì.”

“Tiểu Bạch ~~” Hứa Tiên ai oán kêu lên. Bạch Tố Trinh không để ý đến Hứa Tiên nữa, cùng Tiểu Thanh đi trước. Hứa Tiên đành vội vàng lon ton đi theo phía sau

15. Chương 15: Hội Hoa Đăng

Từ chùa Hàn Sơn trở về, Hứa Tiên vẫn đều ở nhà làm tiểu bạch kiểm. Chỗ ở Bạch Tố Trinh tìm được khiến nàng vô cùng hài lòng, phòng ốc rất lớn, tiền viện, ban công, đình các, cầu nhỏ ao hồ, cái gì cần có đều có, hậu viện vốn bỏ không, nhưng lại được Hứa Tiên khai hoang trồng một vài loại rau dưa, còn xây chuồng nuôi mấy con thỏ.

Ở hiện đại, tắc đất tắc vàng, đừng nói sân, chỉ một chút ban công thôi đã tốt lắm rồi. Muốn trồng hoa cỏ cũng khó khăn, chứ đừng nói đến trồng rau nuôi thú nhỏ. Chỗ Bạch Tố Trinh tìm được bây giờ, đối với Hứa Tiên mà nói quả thực chính là biệt thự a.

“Ai ai, thỏ nướng. . . .” Hứa Tiên nhìn mấy con thỏ nhảy nhót vui đùa trong chuồng đột nhiên cười đến nham hiểm.

“Có muốn nuôi luôn thêm mấy con dê cho người nữa không?” Tiểu Thanh tức giận hỏi.

“Vậy thì quá tốt rồi. Nói đến dê, dê nướng đủ loại của ta đâu?” Hứa Tiên chợt nhớ tới lời hứa của Bạch Tố Trinh lúc ở trong đại lao, lập tức xé thanh kêu lên, “Tiểu Bạch, dê nướng đủ loại của ta đâu? Tiểu Bạch!”

“Người trừ ăn ra thì còn biết làm cái gì hả?” Tiểu Thanh khinh bỉ nhìn Hứa Tiên.

“Ăn ngủ chơi, trừ ăn ra còn có ngủ và chơi nữa nha.” Hứa Tiên ưỡn ngực, cây ngay không sợ chết đứng trả lời, tuyệt không cảm thấy có chút nào đáng hổ thẹn.

“Tiểu Thanh, đi mua dê cho nàng, buổi tối nướng.” Bạch Tố Trinh xuất hiện ở hậu viện mở miệng nói, trên tay còn cầm một quyển sách. Hắn chỉ lẳng lặng đứng ở đó, nhưng lại phảng phất như khiến cảnh vật chung quanh đều phai mờ, tựa hồ toàn bộ thế gian cũng chỉ còn lại mình hắn. Giống như một bức họa hoàn mỹ. Cơn gió nhẹ nhẹ thoảng qua, thổi vào tay áo hắn, càng khiến cả người lộ vẻ phiêu dật xuất trần. Trong nháy mắt, Hứa Tiên nhìn có chút ngẩn ngơ.

“Sao vậy?” Bạch Tố Trinh thấy Hứa Tiên ngẩn người nhàn nhạt hỏi.

“Không, không có gì.” Hứa Tiên ngượng ngừng cười, không chủ nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng thầm mắng mình phát hoa si gì chứ, lại nhìn đến u mê.

“Vậy bây giờ đi ra ngoài mua dê, Hứa Tiên người còn muốn ăn cái gì nữa không?” Tiểu Thanh thuận miệng hỏi.

“Sườn, thịt gà, thịt bò, chả giò sen, khoai tây. Ê Tiểu Thanh, ta còn chưa nói xong mà, người đi nhanh như vậy làm gì? Mua những thứ này về mới có cái nướng lên ăn a.” Hứa Tiên nhìn Tiểu Thanh lao nhanh ra ngoài, sau đó là tiếng đóng cửa rất lớn. Sờ sờ lỗ mũi, không nói nữa.

Quay đầu nhìn về phía Bạch Tố Trinh, Hứa Tiên sáp lại gần: “Tiểu Bạch, người đang xem sách à? Sách gì thế?” Bạch Tố Trinh đọc sách khiến Hứa Tiên có chút kinh ngạc. Yêu cũng có hứng thú với sách của người sao?

“Truyện linh tinh thôi.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt đáp một câu, rồi liền xoay người trở về thư phòng. (TNN: Đọc mấy chương sau mới biết cái từ ‘linh tinh’ trong miệng a nó ba chấm thế nào =]] haha)

Hậu viện lớn như thế chỉ còn một mình nàng, Hứa Tiên ngồi xổm xuống cầm rau dứt cho thỏ ăn. “Thỏ con ngoan một chút, mau lớn mập mập, rồi chờ ta tới ăn ha.” Hứa Tiên lầm bầm lầu bầu.

Bạch Tố Trinh ở thư phòng nghe được lời của Hứa Tiên thì cảm thấy buồn cười. Nếu con thỏ đó có thể nghe hiểu lời của nàng, sợ là có thể nào nó cũng sẽ không chịu ăn rau nàng dứt đầu.

Cho thỏ ăn xong, Hứa Tiên đứng lên, chạy đến thư phòng nói với Bạch Tố Trinh: “Tiểu Bạch, ta ra ngoài một chuyến nha. Vương viên ngoại giới thiệu ta tới tiệm thuốc của sư huynh ông ấy, ta không muốn đi, nhưng dù sao cũng nhất định phải nói với người ta một tiếng mới được.”

“Muốn ta đi cùng người không?” Bạch Tố Trinh để sách xuống hỏi.

“Không cần đâu, ta đi một lát rồi sẽ về. Nhớ bảo Tiểu Thanh trở về thì bắt đầu nướng thịt dê luôn nha, đến tối là có thể ăn.” Hứa Tiên còn nhớ mãi không quên dê nướng đủ loại của nàng.

“Biết rồi, đi đi.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt đồng ý.

Hứa Tiên lúc này mới ra cửa, ở trên đường suy nghĩ một chút, xách mấy phần quà mua được trong tay, đi tới Tế Nhân Đường. Tới Tế Nhân Đường, Hứa Tiên gặp chương quỹ Ngô Nhân Kiệt, Ngô chương quỹ hơi mập, nhưng rất hoà ái dễ gần. Xem xong thư, nhiều lần hỏi xem Hứa Tiên có chỗ ở hay chưa, nếu như chưa thì tới Tế Nhân Đường cũng được. Nàng uyển chuyển từ chối, dâng lên mấy phần quà mình mua. Ngô chương quỹ đem người nhà của mình giới thiệu cho nàng, cũng năm lần bảy lượt giữ nàng lại ăn cơm.

“Không được đâu, Ngô bá bá, trong nhà còn có hiền thê đang đợi ta về ăn cơm nữa.” Hứa Tiên xấu hổ cười cười.

“Nga? Người đã thành thân rồi à?” Ngô chương quỹ rất là kinh ngạc, nhìn tuổi Hứa Tiên cũng không lớn, không ngờ là đã thành thân rồi.

“Đúng vậy.” Hứa Tiên mỉm cười gật đầu, “Ngày khác lại tới, cảm ơn Ngô bá bá.”

“Cái đứa nhỏ này, cơm còn chưa có ăn, cảm ơn cái gì a. Lại còn đem nhiều quà như vậy.” Ngô phu nhân cười.

“Đây là nên làm, nên làm mà.” Hứa Tiên cũng cười.

“Nếu có cái gì cần trợ giúp, phải nhớ tới tìm ta.” Ngô chương quỹ lần nữa dặn dò, “Người mới đến, chưa quen cuộc sống ở đây, có chuyện gì cứ tới tìm ta.”

“Cảm ơn Ngô bá bá.” Hứa Tiên cảm thụ được nhiệt tình của đối phương, trong lòng cũng ấm áp.

“Hứa đại ca, lần sau nhất định phải tới ăn cơm nha.” Bên cạnh Ngô Ngọc Liên nũng nịu mở miệng. Nàng đối với Hứa Tiên ấn tượng thực không tồi, xuất thủ hào phóng, ôn văn hữu lễ, người cũng vô cùng tuấn tú. Đáng tiếc đối phương lại đã thành thân rồi.

“Ha ha, nhất định nhất định.” Hứa Tiên nghe Ngô Ngọc Liên nũng nịu, trong lòng vả mồ hôi lạnh, cười ha ha đáp ứng cho có lệ. Song lại thầm nói, đến cái rắc á, đoá hoa đào này mình cũng không dám dính vào đâu.

Ngô chương quỹ giữ Hứa Tiên ở trong tiệm uống trà thật lâu, hàn huyên mãi rồi mới để Hứa Tiên về nhà. Ra khỏi Tế Nhân Đường, Ngô Ngọc Liên đứng ở cửa, lưu luyến không rời nhìn bóng lưng Hứa Tiên. Lúc trưa Hứa Tiên tán dóc cùng mấy người, ngôn ngữ hài hước, làm cho thiện cảm nàng đối với Hứa Tiên càng ngày càng tăng mãnh liệt.

“Ngọc Liên, đừng nhìn nữa. Hắn đã thành thân rồi.” Ngô phu nhân nhìn bộ dạng lưu luyến của nữ nhi đành mở miệng khuyên nhủ.

“Con biết.” Ngô Ngọc Liên nhẹ giọng than thở, “Con cũng không có nghĩ tới. Mẹ, mẹ không cần lo lắng.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Ngô phu nhân gật đầu. Trong lòng cảm thán nữ nhi đã trưởng thành rồi, đối mặt nam tử ưu tú khó tránh khỏi động tâm, nhưng không đến nỗi bị lún sâu vào không dứt ra được là tốt rồi.

Lúc này trời đã gần tối, Hứa Tiên đi trên đường cái, thấy không ít người cùng ùn ùn kéo về một hướng, hơn nữa ăn mặc chỉnh tề, nàng có chút nghi hoặc. Cho nên cản lại một cô nương khách khí hỏi: “Cô nương, xin hỏi mọi người đang định đi đâu thế? Vội vã như vậy?”

“Tiểu ca là người vùng khác mới tới sao?” Cô nương kia nhìn khuôn mặt Hứa Tiên tuấn tú, cho nên thái độ không tồi, không có trách Hứa Tiên ngăn cản nàng làm lỡ thời gian.

“Phải, cô nương thật là tuệ nhãn như đuốc (ánh mắt tinh tường).” Hứa Tiên cười hắc hắc.

Vị cô nương bật cười, sau đó mới nói: “Tiểu ca là người nơi khác tới cho nên không biết. Hôm nay là ngày đầu tiên trong ba ngày hội hoa đăng. Tất cả mọi người đều đang vội đi xem hội hoa đăng đó, hơn nữa. . . . hơn nữa có thể thả đèn.” Nói tới đây, trên mặt vị cô nương hiện lên một chút ngượng ngùng.

Hứa Tiên lập tức hiểu ra. Chắc chắn, đây là thời cơ tốt nhất để tài tử giai nhân ghép thành đôi a. Các giai nhân thả đèn, còn các tài tử đối diện thì đi vớt đèn. Có thể đi xem đại hội tương thân nguyên kết nguyên vị thế này, trong lòng Hứa Tiên bắt đầu nhộn nhạo rồi.

Nói lời cảm ơn với vị cô nương kia, Hứa Tiên tăng nhanh bước chân đi về nhà. Quyết định nhanh chóng ăn cơm rồi cùng Tiểu Bạch Tiểu Thanh đi hội hoa đăng chơi.

Hứa Tiên về đến nhà, vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thơm. “Hắc hắc, dê nướng đủ loại của ta, ta tới rồi đây.” Hứa Tiên trực tiếp chạy tới hậu viện, nhìn qua thấy trong hậu viện bày một cái bàn, phía trên bàn đặt vài cái khay đựng những miếng thịt dê cắt nhỏ đã nướng xong, bên cạnh còn có chút thức ăn. Tiểu Thanh đang lật nướng số thịt dê còn lại trên giá, Bạch Tố Trinh thì lẳng lặng ngồi ở bên cạnh. Hiển nhiên hai người đang đợi nàng về cùng ăn. Trong nháy mắt, Hứa Tiên có một loại cảm giác ấm áp của gia đình.

“Ta đã về.” Hứa Tiên cực kì hưng phấn hô lên, đi qua liền đặt mông ngồi xuống, “Tiểu Thanh đừng nướng nữa, nhanh ăn xong rồi chúng ta đi xem hội hoa đăng, rất náo nhiệt, người nhất định sẽ thích.”

“Hội hoa đăng?” Tiểu Thanh ngừng lại động tác trong tay, nghi hoặc hỏi.

“Thật ra thì nên gọi là đại hội tương thân, hắc hắc. Đi xem rồi sẽ biết. Nhanh lên nhanh lên.” Hứa Tiên thúc giục, “Ăn dư thì để lại lát nữa trở về ăn tiếp.”

Cứ như vậy, sau bữa cơm Hứa Tiên liền hò hét mang theo hai người ra ngoài. Vừa ra cửa quả nhiên thấy rất nhiều người còn đang đi nhanh về phía hội hoa đăng.

Hứa Tiên lôi kéo Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh vội vàng đuổi theo. Càng đi càng thấy náo nhiệt. Đến bờ sông lại thêm tiếng người ồn ào, đôi mắt nhìn đâu cũng là người. Giữa sông còn có các thuyền hoa nhỏ xuôi dòng, phía trên treo đủ loại hoa đăng đầy màu sắc, trông rất đẹp mắt. Phía trước, trên cầu cũng đứng không ít người. Hai bên đường phố treo đầy đèn lồng, trên đèn lồng đều có câu đối chữ, đoán đúng sẽ có phần thưởng.

“Thật khó nha, dù sao ta cũng đoán không được. Đi, chúng ta đi bờ sông xem thả hoa đăng đi.” Hứa Tiên tùy ý nhìn câu đối trên đèn lồng rồi nhún vai nói. Nàng đối với đồ chữ quả thật không có chút thiên phú nào. Lúc ở hiện đại, công viên có mở thêm trò đoán chữ nhưng nàng một câu cũng đoán không trúng. Chỉ có cha nàng lợi hại, thường xuyên đoán được, cầm một đồng phần thưởng trở về, nào là bàn chải, kem đánh răng, bột giặt, vân vân.

Hứa Tiên có chút hăng hái nhìn chúng nữ tử thả đèn hoa đăng bên sông, bờ bên kia có không ít nam tử kiễng chân chờ đợi, đôi mắt trông mong nhìn sang bên này, kỳ vọng vớt được đèn ý trung nhân của mình thả. Bên này chúng nữ tử xấu hổ mang theo chút e lệ nhìn bờ bên kia, hi vọng ý trung nhân của mình có thể vớt được đèn các nàng thả.

Hứa Tiên thấy vậy tâm ngứa ngáy, cũng muốn thử. Vì thế chạy đi mua đèn hoa đăng nhét vào trong tay Bạch Tố Trinh: “Tiểu Bạch, người ở đây thả đèn, ta đi sang bờ sông bên kia vớt. Nhớ kỹ nha, chờ ta sang đến bên kia rồi, mới được thả. Cũng đừng cho kẻ khác vớ bỏ vớt được.”

Hứa Tiên nói xong không đợi Bạch Tố Trinh có phản ứng, liền chen chúc đi lên cầu hình vòm, tới bờ bên kia. Bạch Tố Trinh đứng đực tại chỗ, ánh mắt rơi vào hoa đăng trong tay, một hồi lâu trên mặt mới lộ ra nụ cười nhàn nhạt rất là bất đắc dĩ.

Tiểu Thanh cũng nhìn hoa đăng trong tay Bạch Tố Trinh, do dự nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, huynh thật muốn thả sao? Thật muốn theo nàng ta hồ nháo à?”

“Hết cách rồi, nàng cao hứng là được.” Bạch Tố Trinh thản nhiên nói.

Đôi môi Tiểu Thanh khê nhúc nhích, định nói gì đó, song cuối cùng cũng không có mở miệng. Mà quay đầu nhìn bờ sông đối diện, tìm kiếm thân ảnh Hứa Tiên.

Lúc này Hứa Tiên vừa xuống cầu, đang hưng phấn muốn chạy đến bờ sông, thì có một đám người bỗng nhiên kéo tới đông đúc làm chật chội hẳn đi. Không ít người xô đẩy nhốn nháo, trong miệng cũng kêu gào mắng chửi loạn cả lên.

Hứa Tiên cũng bị chen chúc, nhưng lại bóp thật chặt túi tiền của mình. Phản ứng đầu tiên của nàng trong hoàn cảnh này là có kẻ cố ý gây loạn để nhân cơ hội trộm tiền.

16. Chương 16: Là Người!

Hứa Tiên theo dòng người chật chội bị đẩy đi càng lúc càng xa. Chuyện gì thế này? Nàng trong lòng tức giận nhưng vẫn nắm thật chặt túi tiền của mình. Phía sau đẩy đẩy nhốn nháo, căn bản không dịch người được, khiến Hứa Tiên phiền não không thôi. Mở miệng gào thét cũng vô dụng, vì tất cả mọi người đều đang bận chen chúc rồi.

Rốt cục thoát được, Hứa Tiên nhìn chung quanh một chút, cư nhiên bị đẩy đi xa như thế, chỉ mơ hồ thấy bóng dáng cầu hình vòm. Làm sao lại đột nhiên chen lấn vậy? Hứa Tiên trầm mồi nghi hoặc mà vẫn không có giải đáp.

Mau trở lại thôi, Tiểu Bạch còn đang chờ thả đèn nữa. Hứa Tiên sửa sang lại vạt áo bị chen lấn có chút xộc xệch, chuẩn bị “xông” trở về.

Vừa đi ngang qua hẻm nhỏ, Hứa Tiên chợt phát hiện có điều kì lạ, đèn lồng trong hẻm nhỏ theo thứ tự dập tắt, nhịp nhàng đến mãnh liệt dị thường. Chẳng lẽ có ma? Hứa Tiên trong lòng run lên, theo bản năng đã muốn chạy chối chết. Người chung quanh hiển nhiên không để ý đến hẻm nhỏ vắng vẻ này xảy ra dị tượng, bởi vì lúc này trên bầu trời bỗng nhiên nổ đầy pháo hoa.

Tiếng vang khổng lồ che đi mọi tiếng động chung quanh, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn pháo hoa sáng rực trên bầu trời.

Cái trò pháo hoa này Hứa Tiên đã sớm xem ngán, cho nên lực chú ý vẫn còn hướng về phía hẻm nhỏ. Là ảo giác sao? Hứa Tiên mở to mắt nhìn bên trong, hai hắc y nhân hình như đang đuổi giết một người bị thương. Bởi vì thân ảnh chạy ở phía trước lao đảo, nhưng vẫn đem hết toàn lực đánh chết một người áo đen phía sau. Lúc trước đèn lồng dập tắt chính là do một người áo đen trong đó.

Wow, phim võ hiệp sao? Hứa Tiên chấn động nhìn.

“Người cho là ta sẽ mang đồ trọng yếu như vậy trên người sao?”

“Ít nói nhảm đi, thủ hạ của người đều chết hết rồi, người mà chết thì sẽ không còn ai biết được thứ đó ở đâu nữa. Chúng ta từ từ tìm là được.”

Loáng thoáng nghe hai người nói chuyện. Giết người đoạt bảo sao? Hứa Tiên liên tưởng. Hắc y nhân kia to gan lớn mật nhưng cũng coi như có đầu óc. Lúc này trên trời pháo hoa vẫn đang không ngừng phóng ra, không ai chú ý đến tình huống bên này. Chẳng lẽ màn chen chúc vừa rồi chính là do bọn họ tạo ra? Còn đem người dồn đến hẻm nhỏ vắng vẻ như vậy, thừa dịp đang lúc bắn pháo hoa để xuất thủ, thật là tính toán tinh vi a.

“Chỉ bằng người cũng đòi lấy mạng ta sao.” Trong giọng nói có ngạo khí âm ngoan tàn bạo.

“A.”

Sau đó là một tiếng kêu rên.

Hiển nhiên người bị truy sát kia mặc dù đã thể sức suy yếu, nhưng vẫn đủ khả năng cho hắc y nhân thương tích không nhỏ.

Hứa Tiên chớp mắt nhìn vào trong hẻm, dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh, nhưng thanh âm càng ngày càng nhỏ, Hứa Tiên không nhìn được cẩn thận từng ly từng tý bước vào bên trong mấy bước. Tim giờ khắc này đập nhanh vô cùng, thỉnh thoảng, tựa như sắp nhảy tới cổ họng rồi.

“Thật đáng tiếc, người vẫn phải chết ở chỗ này.” Đây là giọng của hắc y nhân, chỉ là có chút suy yếu.

“Chỉ bằng người.” giọng nói này suy yếu hơn.

Hứa Tiên tặc lưỡi cảm thán, người bị truy sát này thật đúng là mạnh miệng a. Đã chết chắc còn nói như vậy. Bất quá, cũng rất cá tính. Có chút hợp khẩu vị của mình nha, chỉ bằng tới gần thêm một chút xem thử?

Hứa Tiên đi khê như mèo, lặng lẽ sờ soạn đi qua. Nếu như đối phương không bị thương, nàng cũng không dám đi qua xem náo nhiệt. Nhưng là nghe giọng nói, xem chừng hai người đều bị thương không nhẹ rồi.

Đến gần hơn một chút, Hứa Tiên nhờ ánh sáng phát ra từ pháo hoa trên trời mà thấy rõ ràng tình cảnh trước mắt. Hắc y nhân đưa lưng về phía nàng, trên tay nắm một thanh bảo kiếm dính máu, đang từng bước tiến tới gần người phía trước, đi lại đã không ổn định như trước nữa, hiển nhiên bị thương không nhẹ. Người phía trước tựa vào trên tường miễn cưỡng đứng im, trên tay cũng nắm một thanh bảo kiếm, chẳng qua bảo kiếm trên tay hắn dính nhiều máu tươi hơn, mà y phục trên người hắn cũng bị máu tươi nhuộm đỏ hơn phân nửa, hắn cúi đầu, thấy không rõ mặt.

Giúp hay không giúp đây? Hứa Tiên suy đi tính lại. Tính cách cái người bị truy sát kia cũng là hợp khẩu vị mình, chuẩn một con vịt chết mạnh miệng a. Căn cứ theo đoạn đối thoại của hai người, thì hẳn là hắc y nhân kia muốn giết người đoạt bảo? Rốt cuộc là giúp hay không giúp đây? Hứa Tiên do dự, nàng tuyệt không muốn gây chuyện. Thế nhưng trong mắt nàng, một kẻ giết người cướp của không coi ai ra gì rất đáng hận, có điều nếu muốn giúp người thì cũng phải có đủ khả năng mới được a.

Hứa Tiên suy tư, rốt cục chậm rãi ngồi xổm xuống lực lợi trên mặt đất. Hắc y nhân bị thương không nhẹ, lực chú ý vẫn đều ở trên người kẻ phía trước, nên không để ý tới động tĩnh phía sau cách đó không xa.

“Đi chết đi!” Hắc y nhân khê quát một tiếng, kiếm trong tay xoay múa liên chém tới người tựa vào bên tường kia.

Song đúng lúc đó, phía sau hắn truyền đến một giọng gầm lên: “Xem bạo vũ độc châm của ta đây!”

Ám khí! Đây là phản ứng đầu tiên của Hắc y nhân khi nghe tiếng xé gió phía sau, hắn vội vã xoay người, xoay múa bảo kiếm thành vòng định đón đỡ. Nhưng vừa đụng phải cái gọi là ám khí kia, trên thân kiếm cũng bất ngờ bị đập nghiêng xuống. Tiếp theo, mũi kiếm sáng loáng từ lồng ngực của hắn xuyên ra. Vào lúc này, người phía sau đem hết toàn lực cầm bảo kiếm trong tay từ đằng sau đâm xuyên qua lồng ngực của hắn.

Hắc y nhân ở một khắc cuối cùng nghĩ chính là, cái bạo vũ độc châm kia, rõ ràng là châm, làm sao lại nặng như vậy?

Hứa Tiên giờ khắc này là tư thế chuẩn bị chạy chối chết. Nàng hơi phát run, dù sao cũng là lần đầu tiên làm chuyện nguy hiểm như vậy. Nàng nghĩ kỹ rồi, nếu không thành công liền nhanh chân chạy trốn. Chạy vào trong đám người thì sẽ an toàn. Bất quá, người bị truy sát kia cũng thật lợi hại, biết nắm chặt cơ hội trong nháy mắt này. Hứa Tiên xoay người liếc cục gạch ở góc tường, cảm thán cục gạch này quả thật không khác gì thần khí. Nàng mới vừa rồi lực lợi hồi lâu trên mặt đất, ở bên tường thấy không ít gạch đá. Liền ném qua một cục gạch nặng trĩu, cái gì bạo vũ độc châm, nghe thôi đã biết là sáo rỗng rồi, thế mà người nọ lại tin.

“Cám ơn.” Người bị truy sát kia, thấy thoát khỏi nguy hiểm, rốt cục thả lỏng người, dựa vào tường chậm rãi trượt xuống đất, trong miệng suy yếu nói cám ơn. Hắn hiểu được người tới này đối với hắn không có ác ý.

Hứa Tiên từ từ đến gần người đang vô lực ngồi dưới đất kia, không biết tại sao, nàng cảm giác, thấy cái giọng nói này tựa hồ đã nghe qua, nhưng lại nghĩ không ra là đã nghe qua ở nơi nào. Đợi tới gần, pháo hoa lần nữa phóng lên trời, chung quanh sáng lên, hai người nhìn nhau, Hứa Tiên hóa đá.

“Là người!”

“Là người!”

Hai người trăm miệng một lời thấp giọng hô lên.

Người bị trọng thương ngồi dựa vào tường bên kia, không phải Lương Liên thì là ai? Hứa Tiên kinh ngạc há hốc mồm nhìn người chật vật trước mắt, hắn lại là Lương Liên?! Giờ phút này Lương Liên chỗ nào còn thần thái phi dương ngày đó, hắn hiện tại cả người đầm đìa máu, chật vật không chịu nổi tựa vào góc tường. Chẳng qua giữa lông mày vẫn có chút ngạo khí.

Lương Liên thấy Hứa Tiên, trong con mắt lại dâng lên vẻ phức tạp khó tả, càng nhiều hơn là mừng rỡ.

Hứa Tiên khóe miệng co rút, sớm biết người nọ là Lương Liên, thì mình đã không ra tay cứu giúp rồi.

“Quả nhiên là duyên phận, công tử, ta đã nói rồi sau này sẽ còn gặp lại mà.” Lương Liên nở nụ cười, nói với Hứa Tiên.

Hứa Tiên khóe miệng vẫn còn co rút, rất muốn nói cho hắn, nếu sớm biết là người, ta liền không cứu đâu. Nhưng vừa nghĩ tới tính cách có thù tất báo của Lương Liên trên TV kia, nàng nhin xuống. Không để ý đến hắn nữa, xoay người định rời đi.

“Đợi chút, người đã cứu ta, chẳng lẽ không muốn bất kỳ báo đáp gì sao? Người có biết ta là ai không?” Giọng nói suy yếu của Lương Liên vang lên phía sau Hứa Tiên.

“Không cần.” Hứa Tiên bỏ lại một câu.

“Thật không cần?” Giọng Lương Liên vẫn rất suy yếu. Trong lòng hắn có chút nghi ngờ, không biết có phải hắn ảo giác không, mà hình như hắn cảm thấy trong giọng nói của Hứa Tiên có vẻ đề phòng cùng chán ghét. “Người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Hứa Tiên xoay người, híp mắt nhìn Lương Liên trên mặt đất, chợt đi nhanh qua, ngồi xổm xuống, hừ hừ cười nói: “Muốn báo đáp cũng được thôi, trên người có một ngàn lượng không, đưa cho ta. Như vậy chúng ta liền thanh toán xong, sau này sẽ không phải gặp lại nữa.” Hứa Tiên thật sự tuyệt không muốn cùng Lương Liên có bất kỳ quan hệ gì.

Lương Liên giật mình, sau đó cười khổ: “Ta chỉ trị giá mấy bạc thôi sao?” Đường đường Thiếu chủ Lương vương phủ lại chỉ trị giá bấy nhiêu tiền? Nói ra sẽ bị người ta cười đến rụng răng mất.

“Ta nói nha muốn báo đáp thì báo đáp nhanh lên, đưa tiền đưa tiền, sau đó đại lộ hai ngã, mỗi người một hướng.” Hứa Tiên trả lời vẻ đương nhiên, ánh mắt nhìn qua nhìn lại trên người Lương Liên, rất có khuynh hướng muốn tự mình động thủ cho lẹ.

“Túi tiền ở ngang hông của ta.” Lương Liên bắt đầu dĩ trả lời.

Hứa Tiên cúi đầu vừa nhìn, quả nhiên thấy túi tiền dính đầy máu giết bên hông Lương Liên, không khách khí giật xuống, mở ra nhìn liền nhú máu, ngân phiếu bên trong đều bị máu tươi nhiễm đỏ rồi. Thật là đáng tiếc, rất nhiều ngân phiếu giá trị không nhỏ a. Hứa Tiên đau lòng một trận.

“Thôi bỏ đi, không cần. Đều nhiễm đỏ hết rồi.” Hứa Tiên ghét bỏ ném tiền túi trả lại cho Lương Liên, ngân phiếu như vậy chưa nói có mang ra ngoài tiêu hay không, chỉ cần lấy ra thôi cũng đủ khiến người ta hoài nghi rồi, “Người coi như chưa từng thấy ta đi.”

“Người, người có biết ta là ai không? Ta có thể cho người hưởng vinh hoa phú quý vô tận đó.” Lương Liên thấy Hứa Tiên sắp rời đi vội vàng nói, nói quá nhanh nên tựa hồ đụng đến vết thương trên người, liền ho ra một ngụm máu tươi.

“Không cần. Ta nói nha Lương công tử, người vẫn nên tiết kiệm chút sức đi, nếu không muốn chết thì đừng nói chuyện nữa. Ta đi gọi người giúp người. Lần này thực sự sẽ không bao giờ gặp lại nữa.” Hứa Tiên lạnh lùng nói xong, chấp tay có lệ, rồi chạy đi. Nói giỡn sao, nàng so với ai khác đều rõ ràng hơn người trước mắt này là ai. Không phải là thân phận lông lánh con nhà quan cộng thêm con nhà giàu hay sao.

Lương Liên tựa vào bên tường, nhìn bóng lưng Hứa Tiên đi xa, trong lòng phức tạp vạn phần.

Bởi vì Lương Liên trong phim truyền hình vừa tàn bạo lại hay giận chó đánh mèo còn xuyên xương khóa người Hứa Tiên, cho nên hiện tại Hứa Tiên đối với người này có chút bóng ma tâm lý, kiên quyết không muốn cùng hắn có chút quan hệ nào. Ra khỏi hẻm nhỏ liền cản lại mấy người, nói cho từng người biết chuyện đã xảy ra trong hẻm nhỏ, còn có quan lại quyền quý bị thương, nhanh chóng báo nha môn tìm đại phu, sẽ có ban thưởng. Kể cho nhiều người sẽ bảo đảm hơn một chút. Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy Lương Liên này hình như có chút không giống với trong phim. Bất quá nàng lười nghĩ mấy thứ này, dù sao Lương Liên cũng là một nhân vật nguy hiểm, giữ khoảng cách một chút thì tốt hơn. Làm xong hết mọi chuyện, Hứa Tiên liền chen chúc đi qua cầu. Lâu như vậy, Tiểu Bạch chắc là sẽ sốt ruột lắm.

Mà lúc này đây Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh quả thật cũng đang sốt ruột chờ.

“Hứa Tiên sao còn chưa xuất hiện? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Tiểu Thanh có chút lo lắng nhìn bờ sông bên kia. Lâu thế rồi, mà Hứa Tiên vẫn còn chưa thấy đâu.

Bạch Tố Trinh cầm hoa đăng trong tay, khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía bờ sông đối diện cũng hơi lo lắng.

Vừa lúc đó ở bờ sông bên kia, Hứa Tiên xuất hiện, dùng sức hướng Bạch Tố Trinh phất tay lớn tiếng kêu lên: “Tiểu Bạch, bên này, bên này!”

Hành động này của Hứa Tiên, dẫn tới ánh mắt không ít người. Mặc dù đây được coi là đại hội tương thân, nhưng cũng không ai hào phóng giống như nàng vậy a, tất cả mọi người đều chỉ dè dặt thả hoa đăng, vớt hoa đăng.

Mà khi Bạch Tố Trinh đi lên phía trước thả hoa đăng, làm cho hai mắt mọi người lại càng tỏa sáng. Nữ tử tuyệt sắc như thế, khó trách nam tử kia hô to gọi nhỏ. Lập tức ở bờ sông có không ít nam tử nuốt nuốt một ngụm nước miếng, gắt gao nhìn dung nhan rực rỡ của Bạch Tố Trinh. Còn có không ít người rục rịch, dõi theo hoa đăng Bạch Tố Trinh thả.

“Mẹ nó!” Hứa Tiên vừa nhìn thấy tình cảnh này liền nổi giận. Bỗng nhiên như làm ảo thuật từ phía sau lấy ra một cây gậy trúc thật dài, so với gậy trúc của mọi người chung quanh đều dài hơn không ít, đủ để đưa tới tận giữa sông. Nhìn người chung quanh bộ dạng trợn mắt há hốc mồm, Hứa Tiên âm thầm đắc ý: muốn đoạt hoa đăng với ta, các người còn non lắm. Hứa Tiên quơ cây gậy trúc trong tay cố gắng vớt hoa đăng Bạch Tố Trinh thả.

Không biết thế nào sự tình lại đột nhiên có biến, đang lúc Hứa Tiên sắp vớt được tới hoa đăng của Bạch Tố Trinh, thì giữa sông đi tới một vài cái thuyền, trên thuyền có một nam tử đang đứng ăn mặc ngăn nắp chỉnh tề, thoát nhìn vô cùng phong độ nhẹ nhàng, đầu tiên là nở một nụ cười tự cho là tiêu sái mê người với Bạch Tố Trinh, sau đó xoay người định vớt lấy hoa đăng Bạch Tố Trinh thả.

17. Chương 17: Bị Đánh Lén Rồi!

Tiểu Thanh thấy một màn như vậy, giận tím mặt, muốn xuất thủ dạy dỗ nam tử kia, ánh mắt Bạch Tố Trinh cũng trầm xuống. Song chưa đợi hai người ra tay, Hứa Tiên đã có động tác, cầm lấy cây gậy trúc trong tay nhắm thẳng tới bộ vị tư mật của nam tử đang khom lưng trên thuyền kia, không chút lưu tình đâm tới. (TNN: Độc, quá độc *giơ ngón cái*)

Hét thảm một tiếng, nam tử ăn mặc ngăn nắp bùm bùm rơi xuống giữa sông, khơi lên bọt sóng khổng lồ.

Chung quanh một mảnh yên lặng, chúng nam tử đứng cùng Hứa Tiên ở bờ sông đều theo bản năng bưng kín cái miệng của mình, còn đám nam tử bên cạnh nàng thì bất động thanh sắc di động chân, xê dịch ra xa nàng một chút. Tất cả mọi người đều ý thức được, cái thiếu niên thoát nhìn thon gầy này, tuyệt đối không phải loại lương thiện gì.

Mà ở bờ bên kia Tiểu Thanh cùng Bạch Tố Trinh thấy động tác của Hứa Tiên, hóa đá rồi. Khóe miệng Tiểu Thanh run run, thầm nghĩ Hứa Tiên này quả nhiên không phải là người thường có thể hiểu được. Mà ánh mắt Bạch Tố Trinh hơi sầm xuống, mặc dù người ngoài xem chừng Hứa Tiên bây giờ là nam tử. Nhưng nàng dù sao cũng là nữ tử, lại làm ra hành động khác người như vậy!

“Để cho người mở mang một chút thể nào gọi là bạo hoa cúc.” Hứa Tiên tàn bạo quơ cây gậy trúc từ trong kẽ răng nặn ra một câu.

“Quá, quá độc ác đi.” Bên cạnh một nam tử yếu ớt nói. Mặc dù không biết bạo hoa cúc là có ý gì, nhưng động tác vừa mới của Hứa Tiên đã rất tượng hình nói rõ ràng hàm nghĩa của mấy chữ này rồi.

Hứa Tiên quay đầu tàn bạo nhìn người nọ, hắt nước miếng, lui về sau hai bước. “Độc cái gì mà độc, lại dám đoạt hoa đăng của nương tử ta. Ta đâm hấn coi như là nhẹ tay rồi.”

Sau khi nghe xong lời Hứa Tiên..., mọi người lộ ra vẻ mặt bưng tỉnh đại ngộ. Sau đó mọi ánh mắt hâm mộ bao vây Hứa Tiên, cô gái tuyệt sắc như vậy lại là thê tử của thiếu niên này.

“Đã thành thân, còn tới chơi hoa đăng cái gì?” Đột nhiên, một giọng nói chua lèm vang lên.

“Đúng thế. Hại mọi người hiểu lầm.” Một giọng nói không cam lòng khác vang lên, cũng là chua muốn chết.

“Đáng thương nhất chính là cái người còn đang dưới sông kia.” Có người bắt đầu đồng tình với nam tử dưới sông. Chẳng qua có đồng tình thật hay không còn chưa biết.

“Đúng vậy đúng vậy, quá ghê tởm, còn đánh người ta nữa.” Có giọng nói bắt đầu trào dâng căm phẫn.

“Đúng vậy a, quá ác độc!” Lời này vừa ra liền có không ít ánh mắt không có hảo ý đặt ở trên người Hứa Tiên.

.

Ngữ điệu buồn chuyện làm trò, từ từ biến thành sắc bén thảo phạt. Hứa Tiên nắm cây gậy trúc trong tay, khóe miệng co giật, cảm thấy không khí chung quanh có chút không ổn. Nàng cuối cùng cũng hiểu, mình là tự khơi nguồn oán hận rồi. Hiện tại, vẫn nên nhanh chút chạy đi mới an toàn. Ném lại cây gậy trúc, tiến vào đám người, sau đó chạy tới cầu hình vòm bên kia, tụ lại cùng Bạch Tổ Trinh.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, chạy mau ~” Hứa Tiên chen chúc chạy tới, la hét, mang theo Bạch Tổ Trinh cùng Tiểu Thanh vội vàng rời đi, lưu lại một bầy người ánh mắt bất thiện.

“Người thân là nữ tử không nên làm ra hành động như vậy.” Bạch Tổ Trinh một gương mặt tuần tú đều là sương lạnh.

Hứa Tiên bĩu môi đang định nói, thì Bạch Tổ Trinh lại thêm một câu: “Phải ra tay thì cũng là chúng ta.”

Hứa Tiên sau khi nghe xong nhếch miệng cười: “Sau này ta không làm vậy nữa là được chứ gì.”

“Vậy thì tốt.” mặt Bạch Tổ Trinh vẫn không chút thay đổi, nhìn không ra hỉ nộ.

Chen ra xa rồi, Hứa Tiên lúc này mới dừng lại. Nhìn hai người dung nhan tuyệt thế bên cạnh, trong lòng cảm thán thật đúng là hồng nhan họa thủy mà.

“Trên người người, có mùi máu tươi, đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Tổ Trinh bỗng nhiên thấp giọng mở miệng, giọng nói có chút lạnh lùng.

“A? Người vậy mà vẫn ngửi ra được à.” Hứa Tiên ngửi ngửi ống tay áo của mình, nàng làm sao ngửi hoài không thấy tí mùi máu tươi nào vậy a.

“Phải rồi, trên người của người sao lại có mùi máu tươi?” Tiểu Thanh cũng ngửi ra.

“Nói ra thì dài lắm.” Hứa Tiên trước hít vào một hơi thật sâu, rồi thở ra, chuẩn bị cân nhắc trên dưới, trầm giọng nói, “Thật ra thì.”

Tiểu Thanh mở to mắt nhìn chằm chằm đợi Hứa Tiên trả lời, Bạch Tổ Trinh cũng nhìn Hứa Tiên.

Hứa Tiên cười hắc hắc: “Thật ra thì, cũng không có gì để nói cả.”

Nói xong câu này, Hứa Tiên liền có ý xấu không thèm ngó về mặt hai người, trực tiếp đi về phía trước.

“Hứa Tiên, ngươi muốn bị đánh có phải hay không?” Tiểu Thanh bị cái khẩu khí này làm nổi lên tò mò rồi lại không được giải đáp, khỏi nói xem trong lòng có bao nhiêu khó chịu.

“Tiểu Bạch, ngươi xem Tiểu Thanh kia, hẳn muốn bắt nạt ta.” Hứa Tiên lập tức tố cáo.

Bạch Tổ Trinh liếc mắt nhìn khuôn mặt ủy khuất của Hứa Tiên, ném ra hai chữ: “Đáng đời.” Nói xong cũng không để ý tới nàng nữa, lướt qua đi trước.

Hứa Tiên bĩu môi, cũng đi theo. Nhưng trong lòng vô cùng sáng khoái, nói một nửa sẽ làm cho người ta xoắn xuýt nhất. Hôm nay thế mà lại có thể khiến Tiểu Bạch cùng Tiểu Thanh đều rối rắm, ha ha.

Mấy ngày tiếp theo, Hứa Tiên vẫn ngoan hiền ở trong nhà. Tiểu Thanh vẫn mỗi ngày nấu cơm, còn Bạch Tố Trinh đại đa số thời gian đều ở thư phòng đọc sách. Khiến Hứa Tiên cảm thấy vô cùng nhàm chán.

“Còn tiếp tục như vậy, ta cũng sắp mọc meo rồi, phải tìm một vài chuyện gì đó làm mới được.” Hứa Tiên than thở, cái này giống với kì nghỉ định kì lúc nàng đi làm trước kia, mong ngóng đợi chờ kì nghỉ dài hạn để nghỉ ngơi, thế nhưng vừa chơi được vài ngày người đã trở nên rỗng tuếch rồi, lại muốn đi làm. Con người quả nhiên là loài động vật mâu thuẫn mà.

Kể từ sau khi tới Cô Tô, Hứa Tiên cũng không ngủ cùng một phòng với Bạch Tố Trinh nữa.

Nâng cằm lên nhìn đám cỏ đứng bên chuồng ăn rau có chút xuất thần. Trong khoảng thời gian này cùng Bạch Tố Trinh chung đụng, làm cho tâm nàng bắt đầu nổi lên một chút biến hóa kỳ lạ. Nàng hình như càng ngày càng quen có sự tồn tại của Bạch Tố Trinh. Hơn nữa.

Hứa Tiên hồi tưởng đến hành động ở hội hoa đăng của mình. Tại sao mình lại để ý đến việc hoa đăng của Bạch Tố Trinh bị người khác vớt lên như vậy?

Hứa Tiên dùng sức gãi gãi đầu, làm tóc rối hết cả lên, trong lòng phiền não không thôi. Không rõ tâm tư mình rốt cuộc là thế nào.

Đang lúc Hứa Tiên rối rắm, thì một trận gió mạnh thổi qua, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một thanh kiếm sáng choang, lao thẳng về phía mặt nàng.

Hứa Tiên thét chói tai một tiếng, trực tiếp lặn qua một cái, tránh thoát được một kích trí mạng này.

Là ai đây? Hứa Tiên kinh hoảng chưa hoàn hồn, nhìn về phía người đánh lén nàng. Vừa nhìn, nàng chợt sửng sốt, trước mắt là một nữ nhân xa lạ. Nữ nhân này lớn lên rất đẹp, nhưng vẻ mặt đằng đằng sát khí, ăn mặc vô cùng gợi cảm, váy bó sát người, bộ ngực lộ ra một mảnh tuyết trắng chói mắt, cánh tay cũng lộ một mảng lớn. Ở thời đại này, mặc thành như vậy, thật có chút kinh thế hãi tục rồi. Mà nữ tử đánh lén hiển nhiên không nghĩ tới Hứa Tiên lại có thể tránh thoát một kiếm này của nàng, cũng ngẩn ra.

“Người là ai?” Hứa Tiên rất là khiếp sợ, dưới ban ngày ban mặt lại có người có xông vào nhà đánh lén mình. Minh hình như cũng không biết nữ nhân này đúng không? Không thù không oán, làm sao lại muốn lấy mạng mình? Hơn nữa lại có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở trong hậu viện. Nữ nhân này, không đơn giản. Hứa Tiên lập tức nảy ra kết luận.

“Tiện nhân, chịu chết đi.” Ai ngờ, nữ nhân kêu gọi này căn bản không để ý tới nghi vấn của Hứa Tiên, vùng bảo kiếm lại xông lên.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, cứu mạng a!” Hứa Tiên hoảng loạn chạy về phía thư phòng, vừa chạy vừa xé thanh kêu to. Mới chạy được mấy bước, liền phát hiện chân của mình không nhúc nhích được. Hứa Tiên mất thăng bằng, mắt thấy sắp hung hăng bổ nhào xuống đất rồi. Hồngбет, đối phương không phải là người, Hứa Tiên nhanh chóng nhận ra điểm này.

Không có đau đớn như trong tưởng tượng, lần này, Hứa Tiên vừa vịn rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc. Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại của Bạch Tố Trinh. Chẳng qua lúc này trên mặt Bạch Tố Trinh là một tầng sương lạnh, đang nhìn nữ tử khiêu gợi vùng kiếm kia.

“Bạch Tố Trinh, người, người lại thật sự thành thân với một con người?” Nữ tử khiêu gợi vừa nhìn thấy Bạch Tố Trinh xuất hiện, lại nhìn Bạch Tố Trinh ôm Hứa Tiên, càng giận không kiềm chế được, một khuôn mặt xinh đẹp méo mó.

“Cút.” Bạch Tố Trinh chỉ lạnh lùng phun ra một chữ.

“Người! Người lại đối xử với ta như vậy?” Nữ tử kia cắn chặt môi, không cam lòng nhìn Bạch Tố Trinh, trong mắt có đau lòng cùng tức giận.

“Đừng để cho ta phải nói đến lần thứ hai.” Giọng Bạch Tố Trinh giống như hàn băng vạn năm, không có một chút nhiệt độ nào.

“Bạch Tố Trinh, ta.” Nữ tử khiêu gợi không cam lòng lại kêu lên, nhưng còn chưa nói xong, thì Bạch Tố Trinh đã động thủ.

Hứa Tiên tựa vào trong ngực Bạch Tố Trinh, nhìn hẩn một tay kết ấn, không chút lưu tình làm phép đánh tới nữ tử khiêu gọi kia. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nữ tử kia bị đánh trực tiếp gục trên mặt đất, miệng phun ra máu tươi.

“Người nếu còn dám động thủ với Hứa Tiên, ta sẽ làm cho người hồn phi phách tán.” Bạch Tố Trinh lạnh lùng nhìn nữ tử té trên mặt đất nói rõ ràng từng câu từng chữ.

“Người, người lại đối với một con người.” Nữ tử khiêu gọi phun ra một ngụm máu tươi thật lớn, giọng nói tràn đầy vẻ không thể tin, thêm nữa là không cam lòng. Lại nhìn về phía Hứa Tiên trong ngực Bạch Tố Trinh, ánh mắt càng tràn đầy oán độc. Bạch Tố Trinh vẫn luôn kiêu ngạo như vậy bây giờ lại ôm một con người, hơn nữa còn bảo vệ người đó đến thế! Điều này bảo nàng làm sao tiếp nhận nổi đây?

Mà giờ khắc này Hứa Tiên cũng kinh ngạc nhìn khuôn mặt Bạch Tố Trinh, cứ nhìn như vậy.

Trong lòng có cái gì đó bắt đầu nổi lên?

Ánh mắt oán hận của nữ tử rơi vào mắt Bạch Tố Trinh, ánh mắt hẩn lạnh lùng bắn thẳng đến ả, bỗng nhiên trong nháy mắt vung lên, vô số bạch quang (tia sáng trắng) từ trong tay Bạch Tố Trinh bắn xuống hóa thành phi đao nhỏ, bắn thẳng đến nữ tử khiêu gọi kia.

Nữ tử khiêu gọi kinh hãi, hiểu được Bạch Tố Trinh đã nổi lên sát tâm, nhặt bảo kiếm lên, chặt vật liên tục đón đỡ. Mặc dù chặn lại được phần lớn phi đao, song trên người vẫn trúng không ít. Nữ tử khễ cắn răng, từ trên người lấy ra một vật, ném mạnh lên mặt đất. Nhất thời, vang lên một tiếng nổ thật lớn, chung quanh lập tức tràn ngập sương mù.

“Khụ khụ.” Sương mù dày đặc này hại Hứa Tiên kịch liệt ho khan, cổ họng giống như muốn bốc cháy. Nhưng cảm giác như vậy rất nhanh liền biến mất. Một bàn tay lạnh lạnh nhẹ nhàng che miệng cùng mũi nàng lại, Hứa Tiên biết, đây là tay của Bạch Tố Trinh.

Trong viện yên tĩnh lại. Nữ tử khiêu gọi kia đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Hứa Tiên lại cảm giác tim mình đập rất nhanh.

Sương khói tản đi, thật ra cũng không mất bao lâu, nhưng Hứa Tiên nhưng cảm thấy lâu như thiên sơn vạn thủy vậy.

“Người không sao chứ?” Bạch Tố Trinh buông tay ra, cúi đầu, nhìn Hứa Tiên nhẹ giọng hỏi.

“Không sao, không có việc gì. Tiểu Bạch, nữ nhân kia là ai vậy?” Hứa Tiên lấp bắp trả lời, bỗng cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng.

“Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?” Đột nhiên, giọng Tiểu Thanh chen vào. Hẩn nghe được tiếng nổ ở hậu viện, cũng lật đặt chạy tới.

“Không có gì, chỉ là một con cóc nhỏ mà thôi.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt nói.

Hứa Tiên sau khi nghe xong lời của Bạch Tố Trinh thì kinh ngạc không thôi, con cóc nhỏ? Chẳng lẽ. . . .
. . . Chẳng lẽ là cóc tinh Vương Đạo Linh?! Nữ tử khiêu gọi đó lại là Vương Đạo Linh sao? Hơn nữa, nhìn ánh mắt nàng kia u oán, rõ ràng là thâm tình thâm thiết đối với Tiểu Bạch. Đáng tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình a. Bạch Tố Trinh đối với nàng ta hiển nhiên không có một chút ý tứ, hơn nữa còn cực kì không kiên nhẫn.

“Con cóc nhỏ?” Tiểu Thanh cau mày, rất là nghi ngờ, ánh mắt dời đến trên người Hứa Tiên ở trong ngực Bạch Tố Trinh, “Hứa Tiên đây là làm sao?”

“A? Ta, ta không sao.” Hứa Tiên tránh khỏi vòng ôm của Bạch Tố Trinh muốn chạy ra, nhưng không ngờ trời buộc trên chân còn không chưa giải, vừa rời khỏi tay Bạch Tố Trinh, cả người liền thẳng tắp té xuống đất.

Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng đưa tay, một tay kéo nàng vào trong lòng.

Nhất thời, mặt Hứa Tiên đỏ lên giống như tôm luộc. Đầu óc lúc này cũng hoàn toàn trống rỗng.

“Là con cóc tinh Vương Đạo Linh?” Tiểu Thanh nhìn một đạo lục quang trói buộc hai chân Hứa Tiên, sắc mặt sầm xuống, “À thật đúng là âm hồn không tan, lại còn quần tới tận đây?”

Thật là Vương Đạo Linh! Hứa Tiên sợ run cả người. Nam tử trung niên tục tĩu râu ria dài ngoằng trong phim kia thật sự không cách nào sánh bằng nữ tử ăn mặc khiêu gợi mới vừa rồi a. Chỉ có một điểm giống nhau, đó chính là tình ý của Vương Đạo Linh đối với Bạch Tổ Trinh.

“Ừm.” Bạch Tổ Trinh nhàn nhạt trả lời, trong nháy mắt vung tay lên đã giải đi trói buộc trên chân Hứa Tiên, lúc này mới buông Hứa Tiên ra, “À mới vừa rồi thiếu chút nữa giết Hứa Tiên.”

“Đệ cảm thấy ả sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.” Tiểu Thanh sau khi nghe xong lời Bạch Tổ Trinh nói..., đầu tiên là lo lắng nhìn Hứa Tiên một chút, xác định Hứa Tiên không có chuyện gì, lúc này mới cau mày, trong mắt hiện lên một cỗ sát khí tàn bạo, “Không bằng đệ đi giết ả, là xong hết mọi chuyện. Tránh cho ả lại tới đây dựa.”

Bạch Tổ Trinh không có lên tiếng, rõ ràng là tán thành lời của Tiểu Thanh.

18. Chương 18: Rối Rắm

Tiểu Thanh vừa dứt lời liền tung người một cái, thân ảnh thoáng chốc biến mất.

Hậu viện lớn như thế chỉ còn lại hai người Bạch Tổ Trinh cùng Hứa Tiên. Một lúc lâu, hai người vẫn im lặng. Suy nghĩ của Hứa Tiên vẫn còn rối tinh rối mù, tim đập dữ dội. Trên môi tựa hồ còn lưu lại xúc cảm ngón tay của Bạch Tổ Trinh.

Một hồi lâu, Hứa Tiên mới cúi đầu nói: “Cái kia, Tiểu Bạch, cảm ơn người đã cứu ta.”

“Không cần nói cảm ơn, đây vốn là chuyện do ta gây nên.” Bạch Tổ Trinh mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt nói.

Hai người lại trầm mặc. Không khí có chút không tự nhiên.

“Chuyện như vậy, sẽ không phát sinh lần nữa.” Giọng Bạch Tổ Trinh hơi trầm.

“A, à, Ừm.” Hứa Tiên không biết nói gì cho phải, vội đáp qua loa. Giọng nói Bạch Tổ Trinh không có gợn sóng gì, nhưng nàng lại nghe ra tự trách cùng kiên định trong đó. Là do mình ảo giác sao? Hứa Tiên có chút mơ hồ, ngẩng đầu nhìn Bạch Tổ Trinh, vừa nhìn lên đã bắt gặp cặp mắt trong suốt xinh đẹp kia, cũng đang nhìn nàng.

Hứa Tiên vội vàng dời mắt, tim lúc này càng đập nhanh hơn.

Bạch Tổ Trinh vẫn nhìn chằm chằm Hứa Tiên, trong mắt ẩn hiện một loại biểu tình không tên.

“Cái kia, ta, ta đói bụng, đi nhà bếp tìm cái gì ăn một chút.” Một lúc sau, Hứa Tiên không có chí khí nói ra một câu không đầu không đuôi, dứt lời liền chạy về phía nhà bếp.

Bạch Tổ Trinh đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng Hứa Tiên, bỗng nhiên nhè nhẹ phun ra một câu: “Nhà bếp không phải ở phía đó.”

Hứa Tiên lão đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã. Đứng vững lại rồi chạy nhanh hơn, trở về phòng của mình đóng cửa không ra nữa.

Bạch Tổ Trinh một mình lẳng lặng đứng ở hậu viện, chậm rãi vươn tay, nhìn lòng bàn tay của mình. Mới vừa rồi, hắn thực sự tức giận, khi trông thấy Vương Đạo Linh ra tay muốn giết Hứa Tiên thì hắn hoàn toàn nổi giận rồi. Tâm vẫn luôn bình tĩnh vậy mà mới vừa rồi lại thật sự nổi giận.

“Đại ca.” Bỗng nhiên, giọng Tiểu Thanh vang lên bên tai, Bạch Tổ Trinh giật mình, ngẩng đầu nhìn Tiểu Thanh ở trước mặt. Hắn thế nhưng lại không phát hiện Tiểu Thanh trở lại xuất hiện ở trước mặt lúc nào. Lần đầu tiên không có cảnh giác như thế.

“Chạy rồi?” Bạch Tố Trinh khôi phục thái độ bình thường, nhàn nhạt hỏi.

“Vâng.” Tiểu Thanh có chút ảo não trả lời.

“Không sao, lần sau sẽ làm cho ả hồn phi phách tán.” Bạch Tố Trinh cũng không để ý tới trong giọng của mình có mang theo một tia âm độc tàn bạo.

Tiểu Thanh sững sốt, chột cau mày gật đầu: “Dạ.”

“Chẳng qua đệ nếu một mình gặp phải ả thì phải cẩn thận, chờ thương thế ả tốt lên rồi cũng sẽ không dễ dàng đối phó như thế đâu.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt nói rồi xoay người rời đi. Bỏ lại Tiểu Thanh một mình đứng đó ngẩn người.

Đây là chuyện gì xảy ra nha? Đại ca lúc nào cũng lạnh lùng lại có thể nói dài như vậy, quan tâm hẳn như vậy. Tiểu Thanh đứng đực tại chỗ thần thờ một lúc lâu. Hắn cảm thấy được đại ca thay đổi, nhưng thay đổi như vậy liệu có tốt không? Đối với những kẻ theo đuổi thiên đạo như bọn họ, thay đổi như thế sẽ tốt sao?

.....

“Vẫn không ra ăn cơm?” Bạch Tố Trinh ngồi ở bên bàn, nhìn bát đĩa mình xếp bên cạnh, hỏi Tiểu Thanh.

“Vâng, gọi mấy lần rồi, nàng bảo muốn chúng ta phần lại cho nàng, tối nàng tự xuống phòng bếp ăn.” Tiểu Thanh cau mày bất đắc dĩ trả lời. Cũng không biết Hứa Tiên làm sao, đột nhiên tự giam mình ở trong phòng không chịu ra.

Bạch Tố Trinh khẽ nhún mày, cuối cùng cũng không nói gì.

Thế nhưng, ngày thứ hai vẫn vậy, Hứa Tiên vẫn không ra khỏi phòng. Ngày thứ ba cũng vẫn như cũ.

“Nàng ấy bị làm sao vậy a? Chẳng lẽ hôm đó bị con cóc tinh kia dọa sợ rồi?” Tiểu Thanh suy đoán.

Bạch Tố Trinh không nói gì, nhưng lại biết rõ tuyệt đối không phải là nguyên nhân này. Vậy thì, nàng rốt cuộc làm sao đây?

Lúc này Hứa Tiên đang mang bộ dạng rối rắm ngồi ở bên cửa sổ, ngẩng đầu dờ dẩn nhìn trời. Nàng mấy ngày qua không ra khỏi phòng, là do nàng đang tránh mặt Bạch Tố Trinh. Bởi vì nàng phát hiện, mình thật giống như có chút thích thích tên Tiểu Bạch mặt lúc nào cũng không chút biểu cảm kia rồi.

Hứa Tiên rất rối rắm, mấy ngày qua mặc kệ là mở mắt hay là nhắm mắt, trong đầu vẫn chỉ tràn đầy hình bóng Bạch Tố Trinh. Như vậy mà nàng vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra thì nàng đúng là quá ngu rồi. Mặc dù chỉ số tình cảm của nàng không cao, nhưng nhất định là số dương, tuyệt không phải số âm.

Mùa hè chậm rãi trôi qua, khí trời thu dần dần kéo tới. Thời tiết cuối hè vẫn còn có chút nóng bức, cơn gió nhẹ nhẹ thổi qua cửa sổ, lay động mái tóc của Hứa Tiên, nàng hồn nhiên không phát hiện ra, chỉ thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong lòng của nàng rất loạn, nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có lúc mình thật sự thích Bạch Tố Trinh. Nàng không thuộc về thế giới này, thậm chí đoạn nhân duyên này cũng không thuộc về nàng. Nếu Bạch Tố Trinh biết nàng không phải vị ân nhân Hứa Tiên mà hẳn muốn tìm kia thì sao? Nàng không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ tới.

“Nhà.” Hứa Tiên vươn tay tự lẩm bảm một mình, nhẹ nhàng quơ một cái vào khoảng không, nhưng cái gì cũng không bắt được. Nhà ở đâu? Mình khi nào mới có thể trở về nhà? Lần đầu tiên cảm giác cô độc lại len lỏi tới mãnh liệt như vậy.

Đối với Tiểu Bạch mà nói mình là gì, còn đối với mình thì Tiểu Bạch lại là gì đây? Hứa Tiên nhất thời có chút mờ mịt. Tay chậm rãi đặt lên ngực, tại sao, ở nơi này lại có chút đau?

Hắn chăm sóc mình, hết thấy cũng chỉ bởi vì mình là ân nhân của hắn thôi sao.

Quả nhiên, trong tình cảm, người nào dao động trước thì người đó liền thua.

Hứa Tiên cười khổ, ánh mắt có chút chua xót.

“Người rất cuộc, làm sao vậy?” Bên tai đột ngột vang lên giọng Bạch Tố Trinh, trong trẻo dễ nghe.

Lại là ảo giác sao? Hứa Tiên kéo kéo khoe miệng, tự giấu cười.

“Người cười rất khó coi.” Giọng nói trong trẻo lại vang lên lần nữa.

Hứa Tiên giật mình, đây không phải là ảo giác sao? Chợt quay đầu lại, liền thấy mỹ nam áo trắng chấp tay, lẳng lặng đứng phía sau nàng. Không phải Bạch Tố Trinh thì còn ai vào đây? Hắn thế nhưng lại đột nhiên im hơi lặng tiếng xuất hiện phía sau nàng.

“Người, người đi vào lúc nào? Sao không gõ cửa?” Hứa Tiên hơi lấp bắp hỏi, nàng theo bản năng che ngực, nàng mới vừa rồi muốn hóng mát, nên lộ ra một mảng lớn da thịt.

“Phải, không cần che.” Khuôn mặt tuấn mỹ của Bạch Tố Trinh không chút biểu cảm, nhàn nhạt phun ra một câu như vậy.

Hứa Tiên lập tức phát hỏa: “Người đi ra ngoài cho ta. Chỗ này của ta phải đó, thật xin lỗi người nha.” Nói xong, Hứa Tiên lại choáng váng, lời này, thật dễ làm cho người ta nghĩ chệch đi mà.

Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên then quá hoá giận, vẫn không nhúc nhích, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Nếu người nhớ nhà, ta dẫn người trở về thăm một chút.”

Chỉ một câu này thôi, nước mắt Hứa Tiên liền tí tách chảy xuống. Nhà, mình còn có thể trở về sao? Ngôi nhà thực sự của mình.

Bạch Tố Trinh giật mình nhìn Hứa Tiên khóc. Không rõ vì sao đột nhiên nàng lại như vậy. Thật ra thì hắn đã sớm đi vào, mới vừa rồi cũng nghe thấy Hứa Tiên lẩm bẩm tự nói, nhìn vẻ cô đơn trên mặt nàng, trong lòng hắn vậy mà lại có một tia đau đớn.

“Tiểu Bạch, nếu như ta không phải Hứa Tiên, người còn có thể đối tốt với ta như vậy hay không?” Hứa Tiên lau nước mắt trên mặt, nhìn chằm chằm Bạch Tố Trinh, hỏi.

Bạch Tố Trinh sửng sốt, không để ý tới sự bất an và chờ đợi trong mắt Hứa Tiên, chỉ có chút không hiểu nói: “Người chính là Hứa Tiên mà.”

Hứa Tiên nghe vậy, cười, chẳng qua là trong nụ cười có thứ gì đó, khiến trong lòng Bạch Tố Trinh bất an.

“Ừ, ta hiểu rồi. Tiểu Bạch, người đi ra ngoài đi. Buổi trưa ta sẽ ra ngoài ăn cơm.” Hứa Tiên xoay người, nhẹ nhàng nói, không để cho Bạch Tố Trinh nhìn thấy vẻ mặt lúc này của nàng.

Bạch Tố Trinh do dự, nhẹ nhàng nói ‘được’, rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Hứa Tiên đứng ở cửa sổ, hít vào một hơi thật sâu, đem nước mắt sắp chảy ra lần nữa nén trở về. Cười lên: “Ngu ngốc, người rất cuộc đang mong chờ cái gì đây? Không phải là của người thì vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về người đâu.”

Buổi trưa, Hứa Tiên quả nhiên đi ra ăn cơm. Lại là bộ dạng tùy tiện kia, cùng Tiểu Thanh hỉ hỉ hả hả. Song Bạch Tố Trinh lại cảm thấy Hứa Tiên tựa hồ có chút khác với ngày thường, nhưng rất cuộc khác ở đâu thì hắn lại nghĩ không ra.

Ăn xong cơm trưa, Hứa Tiên định đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt hỏi.

“Đi xem một chút có chuyện gì thích hợp cho ta làm hay không.” Hứa Tiên cười hì hì nói.

“Người không cần làm việc cũng được.” Giọng Bạch Tố Trinh bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Cứ nhàn rồi mãi rất nhàm chán. Tìm chút chuyện làm tốt hơn, hơn nữa cũng không thể cứ mãi dùng tiền của người được.” Hứa Tiên nghiêm túc trả lời, rồi quay đầu nhìn Tiểu Thanh, “Buổi tối ta muốn ăn thật ngon nha, làm một phần thịt bò hầm tương đi.”

“Ăn mập chết người đi, bây giờ mới vừa ăn trưa xong người đã bắt đầu nghĩ tới cơm tối rồi.” Tiểu Thanh ánh mắt khinh bỉ nhìn Hứa Tiên tức giận nói.

“Ha ha, có thực mới vực được đạo mà. Ta đi đây.” Hứa Tiên cười ha ha đi ra cửa.

Tiểu Thanh nhỏ giọng thầm oán trong miệng, cái tên này chỉ có biết ăn thôi, rồi thu dọn bàn. Còn Bạch Tố Trinh thì ngồi một bên, không biết đang nghĩ cái gì.

Đi trên đường cái, Hứa Tiên có chút mê mang, trong lòng bị cảm giác cô độc gặm xé càng nhiều.

Cứ tiếp tục như vậy thật không ổn chút nào, Hứa Tiên nhẹ nhàng than thở, nhưng mình làm sao mới trở về được đây?

Chỉ bằng tìm Quan Âm Đại sĩ hỏi một chút? Trước kia nàng không tin thần linh, nhưng ở thế giới này nàng biết thần linh thật sự tồn tại. Hứa Tiên tìm người hỏi thăm xem miếu Quan Âm ở đâu, rồi vội vàng đi.

Tới miếu Quan Âm, Hứa Tiên phát hiện nơi này hương khói nghi ngút, cửa có không ít quán hàng bày bán nhang đèn, còn có quầy coi bói.

Hứa Tiên đánh giá chung quanh, không để ý phía trước, thiếu chút nữa đụng vào người ta.

“Người đi đường kiểu gì vậy? Lỡ đụng phải phu nhân của chúng ta, người đảm đương nổi sao?” Một giọng nữ có chút hỗn hển rống lên. Dứt lời Hứa Tiên liền cảm thấy mình bị người ta đẩy ra.

Sau khi thấy rõ ràng tình huống trước mắt, mặt Hứa Tiên liền biến sắc, trước mắt là phu nhân đang mang bầu, bụng đã rất lớn rồi. Bên cạnh là hai nha hoàn, một người đỡ, một người đang chống nạnh căm tức nhìn Hứa Tiên. Vị phu nhân ăn mặc chỉnh tề, trang sức trên đầu vừa nhìn cũng biết không phải đồ bình thường, mà quần áo của hai nha hoàn so với nha hoàn nhà bình thường tốt hơn nhiều lắm. Xem ra lai lịch vị phu nhân này không hề nhỏ chút nào.

“Thật xin lỗi, thật sự thật xin lỗi, cũng là lỗi của ta, ta không có nhìn đường.” Hứa Tiên vội vàng xin lỗi, thiếu chút nữa đụng phải phụ nữ có thai, đây cũng không phải chuyện đùa đâu a.

“Nói xin lỗi là coi như xong sao? Người có biết phu nhân nhà ta là ai không, phu nhân nhà ta là phu nhân tri phủ, nếu lão gia mà biết nhất định sẽ.” Nha hoàn chống hông kia không thuận theo bỏ qua mà la mắng Hứa Tiên.

Hứa Tiên không lên tiếng, dù sao cũng là lỗi của nàng. Phụ nữ có thai đúng là đối tượng quan trọng cần phải bảo vệ.

“Được rồi, Tiểu Mai, vị công tử này cũng không phải cố ý, hơn nữa hắn cũng đã xin lỗi rồi, người đừng tiếp tục quở mắng không tha người ta nữa.” Vị phu nhân mở miệng ngăn cản nha hoàn, giọng nói nhẹ nhàng dịu êm, làm cho người ta không khỏi nổi lên hảo cảm.

“Phu nhân, thật sự xin lỗi.” Hứa Tiên áy náy xin lỗi, nếu như vị phu nhân này thật sự bị mình đụng phải thì thảm rồi.

“Không có chuyện gì. Ta cũng nhìn ra là công tử tựa hồ có tâm sự. Mặc dù không biết công tử rốt cuộc phiền não chuyện gì, nhưng người hiền ắt sẽ có trời phù hộ, không có chuyện gì là không giải quyết được.” Phu nhân cười ôn nhu, nhẹ nói.

Hứa Tiên ngẩn ra, nhìn nụ cười thiện ý trên mặt đối phương, cười khổ gật đầu: “Đa tạ phu nhân khuyên bảo.”

Phu nhân gật đầu, cùng hai nha hoàn rời đi. Hứa Tiên nhìn bóng lưng ba người, trong lòng cảm thán này vị phu nhân này thật là thiện lương, nghe khẩu khí nha hoàn kia thì thân phận của nàng cũng không thấp, Tri Phủ phu nhân.

Chờ một chút! Hứa Tiên giật mình một cái. Tri Phủ phu nhân? Còn có cái bụng lớn kia. Chẳng lẽ là thê tử Tri Phủ Tô Châu Trần Luân? Chính là cái người mang long phượng thai kia?

Cái thế giới này thật đúng là nhỏ. Hứa Tiên lắc đầu, đi về phía cửa miếu.

19. Chương 19: Vậy Người Ngủ Bên Trong!

Hứa Tiên vào chùa, hào phóng quỳ tiền nhang đèn, còn mua nhang thượng hạng, rồi thành kính quỳ gối trên đệm cỏ[1], nhắm mắt lại, thấp giọng lầm bầm: “Quan Âm đại sĩ, xin Đại sĩ chỉ điểm cho ta khi nào thì mới có thể trở về nhà, là nhà thật sự, người hiểu mà.”

.

Mặt trời ngả dần về tây.

Hứa Tiên quỳ một mạch đến chiều, trong miệng liên tục nhắc đi nhắc lại câu nói kia. Chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy. Trên TV không phải diễn như vậy sao, người phạm kiên trì thành kính bái lạy không ngừng, cuối cùng thần linh luôn bị cảm động. (Nói nhảm, đó là bị phiền, không phải bị cảm động!!!)

Phía trên, Quan Âm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Hứa Tiên quỳ gối trên đệm, tịnh bình nắm trong tay run rồi lại run. Bạch Tố Trinh khiến hắn nổi trận lôi đình, còn Hứa Tiên thì khiến hắn phát điên. Đôi vợ chồng này, một so với một càng đáng ghét hơn! Nếu như bị Bạch Tố Trinh biết được Hứa Tiên quỳ lạy hắn lâu như vậy mà hắn cũng không có tỏ vẻ gì thì. Quan Âm nghĩ tới đây, trong lòng run lên.

“Thời cơ đến, tự nhiên sẽ trở về.” Hứa Tiên đã niệm tới miệng đắng lưỡi khô, bỗng nhiên bên tai vang lên một giọng nói ôn hòa hiền lành.

Hứa Tiên đột nhiên mở mắt, chung quanh không có bất kỳ ai. Nàng trong lòng mừng rỡ, nàng hiểu được, Quan Âm hiển linh rồi!

“Đại sĩ, xin hỏi thời cơ là chỉ lúc nào? Cụ thể chút đi.” Hứa Tiên nhìn Quan Âm phía trên, vội vàng thấp giọng hỏi.

Cụ thể chút, cụ thể chút, cụ thể chút.

Khuôn mặt hiền lành của Quan Âm sắp bị bóp méo rồi. Ba chữ kia, thật quen thuộc khiến hắn muốn nhảy từ trên đài sen xuống. Ba chữ đó trong nháy mắt gọi lên kí ức không đẹp của hắn. Bạch Tố Trinh, Hứa Tiên, hai tên khốn kiếp này.

“Thiên cơ bất khả lộ.” Quan Âm xấu xa nói xong câu này, rồi lại im bật.

Mặc kệ Hứa Tiên lễ bái thế nào, niệm thế nào, cũng không có bất kỳ động tĩnh gì nữa.

Hứa Tiên thất vọng thở dài, cố hết sức đứng lên, dấu chấm dấu phẩy (nguyên văn là một cong một thẳng) đi về nhà. Tâm tình xuống thấp khiến nàng cũng không còn tâm chí suy nghĩ kĩ càng, tại sao Quan Âm lại nói ra lời như vậy, Quan Âm tựa hồ đã biết nàng cũng không thuộc về thế giới này. Những điều này, Hứa Tiên trong khoảng thời gian ngắn cũng không có nghĩ tới. Bây giờ nàng chỉ cảm thấy đầu gối đau nhức, bụng đói, mắt hoa, chỉ muốn nhanh chóng trở về ăn cơm.

Về đến nhà, trời đã tối sầm.

Vừa mở cửa liền thấy Bạch Tố Trinh khoanh tay, lẳng lặng đứng ở đại sảnh.

Hai người nhìn nhau.

Một lúc lâu không ai nói gì. Hứa Tiên nhìn chằm chằm người trước mắt, trong lòng dâng lên một chút đau đớn. Bạch Tố Trinh khẽ nhíu mày nhìn đầu gối Hứa Tiên, hắn đương nhiên nhìn ra tư thế Hứa Tiên bước đi có chút không đúng, đầu gối hình như bị làm sao.

“Đi đâu vậy?” Giọng Bạch Tố Trinh lúc nào cũng như vậy, trong trẻo mà bình tĩnh. Làm cho không ai có thể đoán được mấy may một chút cảm xúc của hắn..

Hứa Tiên thu hồi suy nghĩ của mình, nhe răng lộ ra một nụ cười, ngả ngớn cười hắc hắc nói: “Nương tử ở chỗ này chờ vi phu sao? Mới một buổi chiều không gặp thôi mà đã nhớ rồi à?”

Bạch Tố Trinh lạnh lùng liếc nàng một cái, không nói gì, xoay người đi vào trong.

Hứa Tiên ngượng ngùng sờ sờ mũi, cười khan hai tiếng.

“Ăn cơm đi. Thịt bò hầm tương của người đã làm xong rồi.” Song, một câu nói nhẹ nhàng của Bạch Tố Trinh từ bên trong xa xôi truyền tới.

Mũi Hứa Tiên đột nhiên chua xót, tiếp đó giống như tự mình hành mình hung hăng bóp bóp cái mũi. Hít vào một hơi thật sâu, khóe miệng Hứa Tiên mới hiện lên một nụ cười đau đớn, không thể tiếp tục như vậy. Còn như vậy, mình sẽ chỉ càng lún càng sâu, cuối cùng vạn kiếp bất phục mất.

Vội vã ăn cơm xong, Hứa Tiên đứng lên muốn trở về phòng, Tiểu Thanh ở lại dọn dẹp bàn ăn.

“Ta mệt rồi, về phòng trước nghỉ ngơi đây. Tiểu Thanh, chuẩn bị nước nóng xong thì gọi ta nha.” Hứa Tiên bỏ lại một câu, không dám nhìn Bạch Tố Trinh, giống như bỏ chạy rời khỏi phòng ăn.

“Hứa Tiên làm sao vậy? Là lạ.” Tiểu Thanh thấp giọng nói thầm, nhưng cũng không suy xét đến cùng, tiếp tục dọn bàn.

Bạch Tố Trinh quay đầu nhìn cửa, nơi đó thân ảnh Hứa Tiên đã sớm biến mất. Ngay cả Tiểu Thanh cũng phát hiện được Hứa Tiên không bình thường rồi sao?

Sáng sớm hôm sau, Hứa Tiên đi ra ngoài, chỉ bắt chuyện qua loa với Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh. Nàng ra ngoài tìm việc làm. Nghĩ tới nghĩ lui nàng cũng chỉ biết trung y, cho nên đang chuẩn bị đi tiệm thuốc làm việc. Nhưng nàng lại không muốn đến Tế Nhân Đường. Ánh mắt Ngô Ngọc Liên ngày đó nàng đã nhìn thấy rất rõ ràng.

Tìm qua vài tiệm thuốc, cuối cùng mới quyết định chọn một tiệm thuốc nho nhỏ. Chưởng quỹ ở đây là một ông lão hơn năm mươi tuổi, họ Tần, ông và bạn già (ý chỉ thê tử) cùng nhau tiếp quản gian tiệm thuốc này, hai người không có con nối dòng. Vốn không có ý định nhận người, chẳng qua gần đây chưởng quỹ cảm thấy thân thể mình đã không còn linh hoạt nữa, lại thấy Hứa Tiên hiểu biết thông thạo, người cũng chịu khó, tiền công đòi cũng không nhiều, nên lưu lại nàng.

Cứ như vậy, Hứa Tiên ở lại tiệm thuốc có tên Hoà Nhân Đường này. Ngày ngày, nàng vừa làm học đồ vừa ngồi xem bệnh. Người đến khám bệnh hết thuốc mặc dù không nhiều lắm, nhưng Hứa Tiên đều tiếp đón thỏa đáng, đúng bệnh hết thuốc. Chưởng quỹ vẫn ở bên cạnh giám sát, thấy như thế, thì vô cùng vừa lòng.

Trước khi đi, hai vợ chồng chưởng quỹ còn nhiều lần dặn dò Hứa Tiên bảo nàng ngày mai đến sớm một chút.

Về đến nhà, Hứa Tiên vẫn như cũ cùng Tiểu Thanh nấu khẩu, đùa giỡn Bạch Tố Trinh một chút, rồi ăn cơm trở về phòng ngủ. Trên mặt thoát nhìn không có gì, nàng vẫn là bộ dạng tùy tiện bất cần kia, nhưng Bạch Tố Trinh cảm giác được, cảm thấy Hứa Tiên cùng trước kia có chút bất đồng.

“Tiểu Thanh, đệ có cảm thấy Hứa Tiên có chút khác thường hay không?” Bạch Tố Trinh khẽ do dự, rồi cuối cùng phun ra một câu như vậy.

“Khác thường?” Tiểu Thanh ngừng lại động tác trong tay, đứng tại chỗ, đôi mắt lòng vòng xoay chuyển, suy tư rồi nói, “Huynh nói, đệ cũng thật cảm thấy nàng có chút khác lạ. Thật giống như đang lẩn tránh đại ca huynh đó.”

Bạch Tố Trinh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tiểu Thanh, Tiểu Thanh chợt cảm thấy nhiệt độ chung quanh có chút giảm xuống rồi, khóe miệng run run, ngượng ngùng nói: “Có lẽ là đệ ảo giác rồi. Đệ bưng bát vào trong đây.” Tiểu Thanh nói xong liền nhanh như chớp chạy về phía phòng bếp.

Bạch Tố Trinh ngồi một mình ở phòng ăn, nghĩ tới lời Tiểu Thanh nói, trầm tư.

Lúc này Hứa Tiên lại ngồi ở trước cửa sổ ngăn người, buổi tối ở cổ đại chẳng có gì để tiêu khiển, nàng tới thể giới này lâu như vậy, dần dần cũng thành thói quen trời tối liền chạy ngay lên giường ngủ. Nhưng gần đây thể nào cũng ngủ không được.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Hứa Tiên đứng lên, vừa mở cửa ra thấy là Bạch Tố Trinh, liền ngăn cản cả người. Nàng còn tưởng là Tiểu Thanh tới đưa nước nóng.

“Làm sao vậy? Có việc à?” Hứa Tiên có chút chột dạ dời ánh mắt của mình, không nhìn Bạch Tố Trinh.

“Vợ chồng không phải là nên ngủ cùng nhau sao?” Bạch Tố Trinh lại phun ra một câu như vậy.

Hứa Tiên há hốc mồm, ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ bình tĩnh kia của Bạch Tố Trinh. Đây là ý gì? Sau khi tới Cô Tô không phải bọn họ vẫn đều phân phòng ngủ sao? Hôm nay hấn lại trúng gió cái gì a?

Không để ý tới Hứa Tiên đang ngẩn người, Bạch Tố Trinh đẩy cánh tay chặn trên cửa của Hứa Tiên ra, trực tiếp đi vào, ngồi trên băng ghế trong phòng.

“Cái kia, Tiểu Bạch, người sao vậy?” Hứa Tiên lúc này mới lấy lại tinh thần, xoay người nhìn Bạch Tố Trinh thản nhiên ngồi ở đó.

“Người gần đây rốt cuộc làm sao thế?” Bạch Tố Trinh không đáp hỏi ngược lại.

“Ta?” Hứa Tiên sững sốt, tiếp theo nhếch miệng cười cười, “Ta không làm sao a. Tiểu Bạch người hỏi thật kỳ quái a, ta rất khỏe mà. Ăn ngon ngủ kỹ, thân thể tráng kiện, tinh thần phơi phới.” Hứa Tiên nói xong còn gập cánh tay lại, vỗ vỗ bắp tay không chút cơ bắp nào.

Bạch Tố Trinh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn động tác của Hứa Tiên.

Hứa Tiên lú lo một lúc lâu, mà Bạch Tố Trinh vẫn bất vi sở động như cũ. Dưới ánh mắt sáng như đuốc kia của hấn, Hứa Tiên bại trận, cuối cùng ngồi xuống không lên tiếng nữa.

Hứa Tiên không nói, Bạch Tố Trinh cũng không hỏi, chỉ sừng sững ngồi đó, không có ý rời đi.

Nhất thời, trong phòng một mảnh yên lặng đến quỷ dị.

Ban đêm, Hứa Tiên rửa mặt rồi bò lên giường ngủ, Bạch Tố Trinh cũng bình tĩnh lên giường. Hứa Tiên dịch rồi lại dịch vào phía trong, cứ dịch như vậy.

“Người muốn dán lên tường sao?” giọng Bạch Tố Trinh lại có một chút khôi hài.

“Vậy người ngủ bên trong đi!” Hứa Tiên tức giận bò dậy, làm cái gì nha, hôm nay lại chạy tới cùng mình ngủ. Cũng là hấn gây ra, còn dám cười mình. Hứa Tiên bò dậy, muốn bò qua người Bạch Tố Trinh. Ai ngờ, vừa qua được một chân, Bạch Tố Trinh lại vươn tay túm cánh tay của nàng, rồi nhẹ nhàng kéo một cái, cả người Hứa Tiên liền dán toàn bộ lên người hấn.

“Làm, làm gì thế?” Hứa Tiên tâm hoảng ý loạn, giãy giãy, chỉ cảm thấy mặt của mình nóng đến có thể rán trứng rồi.

“Người rốt cuộc làm sao vậy?” Bạch Tố Trinh không buông tay, ngược lại lực đạo cầm cổ tay nàng càng mạnh hơn.

Hứa Tiên vẫn xoay tới xoay lui.

“Đừng động.” Bạch Tố Trinh trầm giọng nói.

Hứa Tiên sững sốt, lúc này mới không xoay nữa, gục ở trên người Bạch Tố Trinh, cùng hấn bốn mắt nhìn nhau. Cái tư thế này, thật là vô cùng mập mờ nha.

“Người đang giận ta sao?” Bạch Tố Trinh khẽ nhả lại cặp lông mày xinh đẹp, có chút không xác định hỏi, “Chuyện con cóc tinh kia, sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”

“Không phải là chuyện này.” Hứa Tiên có chút ảo não nói, rồi quay mặt đi, không dám nhìn vào đôi mắt trong suốt của Bạch Tố Trinh. (TNN: đoạn này làm nhớ tới bài Đôi mắt Pleiku =]] haha)

“Vậy thì vì cái gì?” Bạch Tố Trinh vươn tay đem mặt Hứa Tiên quay lại, nghi ngờ hỏi.

Hứa Tiên cảm nhận được nhiệt độ trên tay Bạch Tố Trinh, mặt càng nóng hơn, lắc lắc đầu hất tay Bạch Tố Trinh ra. Song Bạch Tố Trinh lại ngang ngạnh, không chịu buông tay.

“Người, người rốt cuộc muốn làm gì?” Hứa Tiên tức giận hô lên.

“Muốn biết người đang nghĩ cái gì.” Bạch Tố Trinh giọng nói rất chân thành.

“Cái này rất quan trọng với người sao?” Hứa Tiên tức giận hỏi.

“Không sai.” Bạch Tố Trinh bật thốt lên, dứt lời, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Hứa Tiên sững sốt, cau mày nhìn Bạch Tố Trinh. Bạch Tố Trinh cũng trầm mặc, nhìn vào mắt Hứa Tiên. “Tiểu Bạch, người tên khốn kiếp này, đồ khốn kiếp.” Một hồi lâu, Hứa Tiên lại đột nhiên hét lên một câu như vậy.

Bạch Tố Trinh lúc này cũng ngây ngẩn cả người: “Người mắng ta?”

“Ta mắng người thì sao? Chẳng lẽ người không khốn kiếp? Người làm ta thích người, còn người thì không thêm đếm xỉa, lại còn giả mù sa mưa (giả bộ) tới hỏi ta làm sao, ta không nói người còn như vậy. . . . Hu hu hu, người không phải tên khốn kiếp thì là cái gì? Người không thích ta thì đừng đối với ta tốt như vậy, người không thích thì ta đừng quan tâm ta như thế. . . .” Hứa Tiên đầu tiên là tức giận mắng, sau đó bắt đầu khóc lên, càng khóc càng hăng, cuối cùng trực tiếp trả thù đem nước mắt nước mũi toàn bộ xoa lên y phục trước ngực Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh sững sờ nhìn Hứa Tiên khóc lóc kể lể, cứ như vậy sững sờ nhìn. Nghe những lời này của Hứa Tiên, trong lòng hắn trừ chấn động, còn có một chút cao hứng không kiềm chế được. Trong nháy mắt, khuôn mặt đầy nước mắt của Hứa Tiên dường như hung hăng đâm trúng nơi mềm mại nhất dưới đáy lòng hắn.

“Người, làm sao, lại cảm thấy ta không thích người. . . .” Đang lúc Hứa Tiên khóc đến sắp bất tỉnh, thì bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp mát lạnh kia của Bạch Tố Trinh.

Hứa Tiên bỗng nhiên dừng khóc, nhìn chằm chằm vào Bạch Tố Trinh phía dưới. Thanh âm rất nhỏ rất nhỏ, hơn nữa trên mặt Bạch Tố Trinh vẫn không có biểu tình gì, khiến Hứa Tiên cảm thấy lời nói mới rồi là một loại ảo giác của nàng. Nhưng nàng biết, đó tuyệt đối không phải ảo giác, tuyệt đối không! Nói như vậy Tiểu Bạch cũng thích mình? Thật đúng như vậy sao, là như vậy sao! Trong lòng Hứa Tiên dâng lên hi vọng.

“Nhưng là, nhưng là nếu ta không phải Hứa Tiên, thì người cũng sẽ không thích. Người thích chẳng qua là để báo ân kia thôi.” Sau một khắc, Hứa Tiên nghĩ đến đây, khóc càng to hơn rồi.

“Có phải ân nhân hay không không liên quan!” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Bạch Tố Trinh mang theo một chút tức giận.

Oanh ——

Hứa Tiên nhất thời cảm thấy trong đầu có cái gì nổ tung.

“Người, người mới vừa nói cái gì?” Hứa Tiên một phát bắt được cổ áo Bạch Tố Trinh, mắt chữ a mồm chữ o hỏi.

“Không nói gì cả.” Bạch Tố Trinh đứng dậy, nhàn nhạt nói một câu. Hứa Tiên từ trên người Bạch Tố Trinh lặn xuống, thiếu chút nữa lại dán lên tường.

“Vậy là người thích ta? Có đúng hay không?” Hứa Tiên bò dậy, hướng về phía Bạch Tố Trinh vội vàng hỏi.

Bạch Tố Trinh trầm mặc, không nói gì. Sau đó chán ghét nhìn y phục dính đầy nước mắt nước mũi trên người mình, trực tiếp cởi bỏ quần áo. Lộ ra thân thể thon dài đẹp mắt.

Hứa Tiên ở phía sau nhìn tấm lưng trần của Bạch Tố Trinh, cứng đờ người lại.

20. Chương 20: Ngày Hôm Qua Huỳnh Nói Thích Ta

“Huỳnh, huỳnh muốn làm gì?” Hứa Tiên rụt người vào trong, run run nhìn Bạch Tố Trinh. Muốn làm gì đây? Làm gì? Chẳng lẽ kế tiếp sẽ có sự kiện xxoo (chỉ việc quan hệ nam nữ)? Đừng a, người ta còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng đâu. Cái này quá đột ngột rồi, hơn nữa thân thể này mới bao nhiêu tuổi a, nếu xxoo quá sớm, sẽ gây tổn hại cho thân thể đó. Trong lòng Hứa Tiên rối rắm một hồi, có thể coi là bách chuyển thiên hồi được rồi.

Có điều, vóc người Tiểu Bạch này thật là đẹp nha. Hứa Tiên theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, nhìn thân thể xích lô của Bạch Tố Trinh. Quả nhiên là muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn thân hình có thân hình mà.

Song Bạch Tố Trinh quay đầu, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hứa Tiên, rồi không để ý tới nàng nữa, trực tiếp nằm xuống, ngủ.

Hứa Tiên trợn tròn mắt, hoá đá tại chỗ.

Không bao lâu sau, tiếng hít thở đều đều của Bạch Tố Trinh vững vàng truyền đến tai Hứa Tiên.

Khóe mắt Hứa Tiên nhảy rồi lại nhảy, ngủ thiếp đi rồi? Tiểu Bạch lại cứ không chịu trách nhiệm như vậy ngủ thiếp đi rồi? Hình như còn chưa nói xong chuyện đâu? Hứa Tiên rối rắm, nàng cảm giác mình sắp xoắn lại thành cái bánh quẩy rồi. Giống như thổi phào nhẹ nhõm, lại giống như có chút mất mát. Hứa Tiên nhất thời cũng không biết mình rốt cuộc là cái tâm tình gì nữa.

Chẳng qua, Tiểu Bạch thật thích mình sao? Hơn nữa không liên quan đến mình có phải ân nhân hay không, đúng không? Đúng không? Đúng không? Hứa Tiên không ngừng tự hỏi.

Hứa Tiên hơi hơi bò người qua, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ điềm tĩnh của Bạch Tố Trinh, nghiêng đầu, một lần lại một lần hồi tưởng cuộc nói chuyện của hai người vừa rồi. Càng nghĩ càng cao hứng, sau đó nhếch miệng ngây ngốc cười không ngừng.

Hôm sau Bạch Tố Trinh vừa mở mắt, liền thấy khuôn mặt tiêu tụy của Hứa Tiên, Hứa Tiên mắt thâm quầng vừa thấy Bạch Tố Trinh tỉnh liền nhếch miệng cười nói: “Tiểu Bạch, huynh dậy rồi à.”

“Ừ.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt đáp, định đứng dậy.

“Tiểu Bạch, ngày hôm qua huynh nói là thật sao?” Hứa Tiên ngồi ở trên giường, mắt long lanh nhìn bóng lưng Bạch Tố Trinh hỏi.

“Ngày hôm qua, ta nói cái gì?” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt hỏi ngược lại, không có xoay người.

“Ngày hôm qua huynh nói thích ta, hơn nữa không liên quan đến việc ta có phải ân nhân hay không.” Hứa Tiên vội vàng nhắc nhở.

“Ta nói?” Bạch Tố Trinh nhìn y phục trên mặt đất, vẫn là khẩu khí đối phó nhàn nhạt kia.

“Là huynh nói.” Hứa Tiên có chút nóng nảy.

“Nga, không nhớ rõ.” Bạch Tố Trinh khom lưng cảm lấy y phục, vân đạm phong khinh phun ra một câu như vậy.

“Huynh! Tiểu Bạch, huynh xấu xa, huynh đã nói, huynh đã nói mà.” Hứa Tiên nóng nảy, ở trên giường lớn tiếng kêu lên.

“Đã nói cái gì?” Bạch Tố Trinh đi tới cửa phòng, vẫn không xoay người.

“Huynh đã nói người thích ta, hơn nữa không liên quan đến việc ta có phải ân nhân hay không.” Hứa Tiên lớn tiếng nhắc nhở lần nữa.

“Nga, không nhớ rõ.” Bạch Tố Trinh lại phun ra một câu, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Hứa Tiên ngây ngốc ngồi trên giường, nhìn cửa, làm sao lại cảm thấy quay về chủ đề rồi? Hứa Tiên sững sốt một hồi lâu mới hoàn hồn. Giờ mới hiểu ra là Bạch Tố Trinh xấu xa kia trêu chọc nàng. Khốn kiếp, khốn kiếp! Hứa Tiên nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nện gối.

Bạch Tố Trinh cầm y phục, đứng ở hành lang. Phía sau truyền đến tiếng gào thét của Hứa Tiên: “Tiểu Bạch, huynh tên khốn kiếp này, ta chán ghét huynh.” khóe miệng Bạch Tố Trinh cong lên thành một vòng cung, tâm tình đột nhiên rất tốt.

Hứa Tiên nhìn đôi mắt thâm quầng của mình trong gương, nháy nháy mắt, cuối cùng ngây ngô cười. Không phải yêu đơn phương rồi, đúng không.

Ăn cơm xong, Hứa Tiên rầm rì: “Ta đi Hoà Nhân Đường làm việc đây. Cơm tối ta muốn ăn sườn kho tàu.” Nói xong liền nhảy ra cửa.

“Đại ca, tâm tình Hứa Tiên hình như rất tốt nha.” Tiểu Thanh nhìn bóng lưng Hứa Tiên nghi ngờ hỏi.

Bạch Tố Trinh khuỷu tay chống cằm, nhìn thân ảnh Hứa Tiên ở cửa lớn, trên mặt hiện lên nụ cười thần nhiên.

Cái này làm Tiểu Thanh kinh hãi rồi, hần dưng sức nháy mắt rồi lại nháy mắt, không nhìn lầm chứ? Đại ca lại đang cười sao! Thật sự đang cười!

Bạch Tố Trinh tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Tiểu Thanh, nụ cười thoáng cái biến mất, quay đầu nhàn nhạt nhìn về phía hần.

Tiểu Thanh chợt cảm thấy áp lực chung quanh đột nhiên thay đổi, nhiệt độ giảm xuống. “Đại ca, ha hã, đệ đi giúp Hứa Tiên cho thoải mái đây.” Nói xong liền chuồn mất.

Hứa Tiên ngâm nga bữa một ca khúc, đi tới Hoà Nhân Đường. Nàng hôm nay nhìn cái gì cũng đều thấy thuận mắt, làm việc càng tích cực.

“Đừng để mệt quá, Hứa Tiên, tới uống chén trà đi.” Tần phu nhân bưng một chén trà từ hậu đường đi ra, thấy Hứa Tiên đang phân loại dược liệu, liền cười ha ha gọi.

“Ai, làm phiền Tần phu nhân rồi.” Hứa Tiên cười hì hì đi tới, cũng không khách khí, nâng chung trà lên một ngụm uống cạn.

“Uống từ từ thôi, từ từ.” Tần phu nhân cười dài nhìn Hứa Tiên, dặn dò, “Uống quá nhanh cũng không ngon đâu.”

“Hứa Tiên à, tối nay ở lại ăn cơm đi.” Tần chương quỹ ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng mời.

“A?” chén trà trong tay Hứa Tiên ngừng lại, xấu hổ cười cười, “Thật ngại quá, nhà có hiền thê đang đợi ta về ăn cơm nữa.”

“Nga, Hứa Tiên người đã thành thân rồi?” Tần phu nhân có chút kinh ngạc hỏi. Vốn bà thấy tuổi Hứa Tiên không lớn, hần là còn chưa thành thân mới đúng chứ.

“Đúng vậy, đã thành thân.” Hứa Tiên gật đầu cười.

“Đã vậy, hôm nay ta cũng không ép nữa, hôm nào nhớ mang nương tử người cùng tới ăn cơm nha.” Tần chương quỹ cười ha hã nói.

“Nhất định, nhất định rồi.” Hứa Tiên gật đầu.

Trong khoảng thời gian này, tâm tình Hứa Tiên vẫn rất tốt. Mỗi ngày đi Hoà Nhân Đường khám bệnh, xế chiều trở về mang theo một ít đồ ăn vặt cho Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh. Tiểu Thanh bình phẩm coi cái nào dễ ăn cái nào khó ăn. Đồ nào ngon thì lại bảo Hứa Tiên tiếp tục mang về. Còn Bạch Tố Trinh luôn là bộ mặt không chút thay đổi, ăn xong, cũng không phát biểu bất cứ ý kiến gì. Mà từ sau cái đêm kia, Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên lại phân phòng ngủ. Tiểu Thanh cảm giác được không khí giữa hai người cùng trước kia bất đồng, nhưng rốt cuộc bất đồng ở đâu thì hần lại không nói ra được. Cảm giác, cảm thấy giữa hai người luôn lưu chuyển một loại hơi thở kín đáo như có như không.

Việc làm ăn của Hoà Nhân Đường, chỉ có thể nói là miễn cưỡng duy trì. Cho tới trưa vẫn không có bệnh nhân nào tới cửa, Hứa Tiên bắt đầu thêm ăn rồi, nói với Tần chương quỹ một tiếng, rồi đi ra ngoài, muốn ăn một bát táo phớ ở một quán nhỏ cách đó không xa.

“Ông chủ.” câu nói kế tiếp Hứa Tiên còn chưa nói ra, ông chủ đã nhanh chóng lau bàn, nở nụ cười.

“Vẫn như cũ đúng không?” Ông chủ cười hỏi. Mấy ngày qua Hứa Tiên thường xuyên ghé tới quán của hần ăn, hai người quen nhau, ông chủ cũng biết khẩu vị của Hứa Tiên rồi.

“Ừm. Hơi cay thôi.” Hứa Tiên gật đầu.

Ông chủ thuần thực múc một bát tào phớ cho Hứa Tiên, rắc gia vị lên, bưng đến trước mặt nàng. Hứa Tiên cầm thìa đang định ăn, thì một cổ kiệu đi nhanh tới, thấy thế, nàng tay mất lạnh lẽo liền bưng bát tào phớ vọt sang một bên.

“Làm cái gì vậy a?” Hứa Tiên bắt mồm thấp giọng hô, mấy người nâng kiệu này làm sao không cẩn thận như vậy?

“Mau tránh ra, phu nhân Tri phủ đại nhân xảy ra vấn đề gì, các người dám đương nổi sao?” Có hai sai nha mặc quan phục xông tới đỡ kiệu, thì ra là cổ kiệu đi quá nhanh, tốc độ chạy quá lớn, thiếu chút nữa đụng vào một người đi đường, mất thăng bằng mới vọt tới chỗ Hứa Tiên. Hai tên quan sai kia đang quát lớn người nọ thiếu chút nữa đụng vào kiệu.

Nhìn kiệu vội vàng rời đi, Hứa Tiên bưng bát tào phớ lại ngồi xuống.

“Ai, đã hai ngày rồi, Tri phủ đại nhân thật xem ra là vô cùng sốt ruột rồi.” Ông chủ lau lau cái bàn, có chút cảm thán.

“Làm sao vậy?” Hứa Tiên tò mò hỏi.

“Phu nhân Tri phủ đại nhân khó sinh, tìm bà đỡ khắp toàn thành cũng không sinh được. Sợ là.” Ông chủ than thở lắc đầu. Câu kể tiếp dù không nói ra song Hứa Tiên cũng biết là có ý gì. Chỉ sợ là lành ít dữ nhiều đi.

Phu nhân Tri phủ đại nhân? Tri Phủ Tô Châu Trần Luân? Trong đầu Hứa Tiên hiện lên thân ảnh vị phu nhân hoà nhã thân thiện gặp ở miếu Quan Âm kia. Đã lâm bồn rồi sao? Ở cổ đại, điều kiện chữa bệnh lạc hậu, nữ nhân sinh con, chẳng khác nào bước một chân vào quỷ môn quan. Thai đôi lại càng cực kỳ nguy hiểm. Nghĩ tới lúc ấy vị phu nhân kia thiện ý khuyên bảo, Hứa Tiên có chút ngồi không yên. Vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không trở mặt nhìn phụ nhân thiện lương kia bỏ mạng, cái này không liên quan tới nội dung phim gì gì đó.

“Ông chủ, trả tiền người này.” Hứa Tiên móc ra hai đồng tiền đặt ở trên bàn, tào phớ cũng chẳng thèm ăn.

“Ai, khách quan, người còn chưa ăn mà.” Ông chủ không hiểu kêu lên.

“Không cần, ta có việc bận phải đi trước.” Hứa Tiên bỏ lại một câu rồi vội vã chạy đi.

Làm sao giúp Tri Phủ phu nhân đây? Hứa Tiên suy tư. Sinh mổ? Chưa nói tới điều kiện hiện tại không cho phép, thời gian gấp gáp, không có biện pháp gom đủ những dụng cụ cần thiết kia, cho dù thật gom đủ rồi, cũng không ai dám dùng phương pháp như vậy. Phương pháp kinh thế hãi tục như thế, sợ là chưa kịp tiến hành, vừa nói ra thôi có khi nàng cũng đã bị cho là yêu nghiệt giam lại chờ xử quyết rồi.

Đi về thử hỏi Tiểu Bạch xem. Trong nguyên tác hình như chính là Bạch Tố Trinh cho Hứa Tiên một viên được hoàn gì gì đó mới làm cho Tri Phủ phu nhân kia thuận lợi sinh con thì phải. Nghĩ tới đây, Hứa Tiên vội vàng về Hoà Nhân Đường trước, báo nghỉ với Tần chương quý, rồi chạy thẳng về nhà.

Về đến nhà, vừa mở cửa, Hứa Tiên đã vọt thẳng tới thư phòng, đẩy cửa ra: “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch.”

“Chuyện gì?” Bạch Tố Trinh ngồi ở trước bàn, nhìn sách trong tay, nhàn nhạt hỏi.

“Cứu người, cứu người. Huynh có thể giúp người ta sinh con không?” Dưới tình thế cấp bách liền vội vàng hỏi.

Bạch Tố Trinh khẽ nhún mày: “Hoang đường!” Hắn làm sao có thể giúp người ta sinh con? Nói nhăng nói cuội gì đó?

“Vị Tri Phủ phu nhân kia, sinh đôi, hiện tại khó sinh, huynh có biện pháp nào làm cho nàng thuận lợi sinh hạ không?” Hứa Tiên kéo ống tay áo Bạch Tố Trinh, dùng sức lắc lắc, mong chờ nhìn hắn, “Tiểu Bạch, huynh nhất định có biện pháp, có đúng không?”

“Ta là nam nhân. Làm sao biết những thứ này?” Bạch Tố Trinh cau mày, nhưng cũng không giãy khỏi bàn tay kéo ống tay áo hắn của Hứa Tiên.

“Tiểu Bạch, pháp lực huynh cao như vậy, hẳn là có thể mà. Xin huynh đó, cứu vị phu nhân kia đi, nàng là người tốt, thật đó.” Hứa Tiên mong chờ nhìn Bạch Tố Trinh, tiếp tục khẩn cầu.

Bạch Tố Trinh nhìn đôi mắt long lanh của Hứa Tiên, không nghi ngờ chút nào nếu như hiện tại nàng có thêm cái đuôi, nhất định là đang dùng sức ve vầy.

“Ta quả thật không biết.” Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng than thở. Hẳn là một đại nam nhân, làm sao có thể biết mấy cái này.

“Có loại được thần thông quảng đại nào không, loại ăn một viên là có thể thuận lợi sinh con đó?” Hứa Tiên đương nhiên không dễ dàng hết hy vọng như vậy, tiếp tục truy vấn.

Bạch Tố Trinh lắc đầu.

“A, làm sao có thể.” Hứa Tiên thất vọng kêu ra tiếng, mi tâm ẩm đậm, thả ống tay áo của Bạch Tố Trinh ra, bản thân thì đi qua đi lại trong phòng, lẩm bẩm, “Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ Tri Phủ phu nhân thật không còn cách nào cứu nữa rồi? Không thể thế được.”

Bạch Tố Trinh nhìn ống tay áo của mình, chỉ cảm thấy trong nháy mắt Hứa Tiên buông tay ra, trong lòng hẳn cũng có chút trống rỗng. Nhìn lại Hứa Tiên ở trong phòng đang lo lắng đi tới đi lui, Bạch Tố Trinh rốt cục nói: “Nàng, rất muốn cứu người kia?”

“Ừ.” Hứa Tiên dừng lại, dùng sức gật đầu.

“Vì sao?” Bạch Tố Trinh tùy ý hỏi.

“Nàng là người tốt. Chủ yếu là, ta cảm thấy được nàng rất tốt.” Hứa Tiên thật tình trả lời. Tình cảnh hôm đó nàng đều nhớ được, đặc biệt là nụ cười thiện ý trên mặt vị phu nhân kia.

Bạch Tố Trinh nghe xong lời Hứa Tiên nói, dừng một chút, chột xoay người đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Hứa Tiên đuổi theo.

“Nàng không phải muốn cứu nàng ta sao?” Bạch Tố Trinh hỏi ngược lại.

“Tiểu Bạch, ta biết ngay là huynh có thể cứu nàng mà.” Hứa Tiên vui mừng thấp giọng hô lên.

“Ta không thể.” khẩu khí Bạch Tố Trinh rất bình thản.

“Hả?” Hứa Tiên còn chưa kịp thất vọng, thì Bạch Tố Trinh lại mở miệng.

“Nhưng có người có thể.” Bạch Tố Trinh không cần quay đầu lại cũng biết vẻ mặt Hứa Tiên nhất định rất đặc sắc.

“Tiểu Bạch, huynh, huynh, huynh.” Hứa Tiên chán nản, nói một lượt cho hết thì huynh sẽ chết sao chứ?

Nghe Hứa Tiên phát điên ở phía sau, Bạch Tố Trinh ngẩng đầu, đột nhiên cảm thấy thời tiết hôm nay thật tốt.

Chờ Hứa Tiên theo ra cửa phòng, Bạch Tố Trinh ôm chầm lấy eo nàng, tung người nhảy lên, liền bay lên trời.

“Đi đâu.” Hứa Tiên hỏi.

Bạch Tố Trinh không nói, nhưng rất nhanh Hứa Tiên liền biết. Bọn họ cuối cùng dừng ở phía trước miếu Quan Âm. Mà người chung quanh dường như không nhìn thấy bọn họ, Hứa Tiên hiểu hẳn là Bạch Tố Trinh cũng ẩn thân cho nàng rồi.

Lại tới đây? Chẳng lẽ là đi tìm Quan Âm Đại sĩ hỗ trợ sao? Hứa Tiên nghĩ tới đây cũng bình tĩnh trở lại. Trong nguyên tắc, Quan Âm Đại sĩ thế nhưng rất chiều cố Bạch Tố Trinh. Quan Âm đại sĩ nhất định có thể giúp Tri Phủ phu nhân thuận lợi sinh nở, bởi vì nàng là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn chứ sao.

Nhưng mà, có ai có thể nói cho nàng biết tình huống hiện tại này là chuyện gì xảy ra được không?

21. Chương 21: Ngoài Ý Muốn

Hứa Tiên mở to mắt nhìn tình huống trước mặt. Bạch Tố Trinh ngạo nghễ đứng trước tượng Quan Âm, lạnh lùng nói: “Ta có việc tìm người.”

Khuôn mặt lạnh như băng, cao ngạo đứng chấp tay, chỉ nhàn nhạt nói một câu như vậy, không có dư thừa.

Cái này có thể làm Quan Âm Đại sĩ hiển linh sao? Hứa Tiên vô cùng hoài nghi.

Nhưng một khắc sau cảm năng thiếu chút nữa liền trật khớp.

Bởi vì một đạo ánh sáng nhu hòa hiện lên, tượng Quan Âm Đại sĩ hóa thành người thật.

“Có chuyện gì?” Quan Âm Đại sĩ hiền lành mỉm cười, giọng nói ôn hoà giống hệt giọng nói lần trước Hứa Tiên nghe được.

Vậy mà cũng được sao? Hứa Tiên ngó người, ngày đó mình ở trước tượng Quan Âm lạy không biết bao lâu, Quan Âm mới hiển linh. Chắc chắn, Tiểu Bạch nhà mình quả đúng là lợi hại nha, một câu nói liền khiến Quan Âm Đại sĩ hiển linh rồi. Hứa Tiên có chút sùng bái nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Bạch Tố Trinh.

“Có người khó sinh, cần giúp đỡ.” khẩu khí Bạch Tố Trinh cực kỳ bình thản, song lại có nét mạnh mẽ không cho cự tuyệt.

Khóe mắt Quan Âm Đại sĩ khẽ co quắp, nhưng trên mặt vẫn một bộ dạng hiền lành ôn hòa như cũ. Có điều trong lòng đã điên cuồng hét lên rồi, chuyện quái quỷ gì đây? Khó sinh cũng tìm mình? Coi mình là cái gì? Bà đỡ sao?! Còn có, Bạch Tố Trinh, đây là thái độ cầu người của người sao?

Bình tĩnh, bình tĩnh. trong lòng Quan Âm Đại sĩ dùng sức niệm hai chữ này, niệm đến mười lần, tâm mới thoáng bình lại.

“Chuyện này dễ thôi. Dưới Phổ Đà sơn có một gốc cây Linh Âm, quả của nó có thể đỡ đẻ. Người đi đi.” Quan Âm Đại sĩ mỉm cười nói với Bạch Tố Trinh. Trong lòng lại là vẻ mặt dữ tợn: Ta xiên, nhanh chóng biến đi cho khuất mắt lão tử. (TNN: haha ta bắt đầu thích Quan Âm rồi đấy =]])

“À, cảm ơn.” Bạch Tố Trinh thản nhiên nói.

“Đa tạ Quan Âm Đại sĩ.” Hứa Tiên cũng vội vàng cảm ơn.

Quan Âm Đại sĩ mỉm cười, tường quang hiện lên, lần nữa biến thành tượng.

“Đi thôi.” Bạch Tố Trinh ôm eo Hứa Tiên, tung người bay lên tận trời.

“Đi Phổ Đà sơn à? Nơi đó là chỗ ở của Quan Âm Đại sĩ sao?” Hứa Tiên nhớ rất rõ, Tử Trúc Lâm ở Phổ Đà sơn, đây hình như là địa bàn của Quan Âm Đại sĩ mà.

“Ừ.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt đáp.

Hứa Tiên có chút kích động rồi, lại có thể được đi Phổ Đà sơn trong truyền thuyết a, nơi đó có phải linh khí dư thừa, có phải thật sự có gấu đen canh giữ như trong phim không đây?

Bất quá, cũng không có nhìn thấy cái tiên cảnh gì giống như Hứa Tiên tưởng tượng. Bởi vì bọn họ dừng ở phía ngoài Phổ Đà sơn, dưới chân núi có một gốc cây cổ thụ chính là cây Linh Âm bọn họ muốn tìm.

“Quả màu nâu này thật sự có thể giúp người ta thuận lợi sinh con sao?” Hứa Tiên nghi ngờ kéo nhánh cây thấp nhất qua, nhìn thứ quả màu nâu nhỏ bằng đầu ngón tay út phía trên.

“Hắn nói có thể thì có thể.” Bạch Tố Trinh thờ ơ nói.

“Cũng đúng, Quan Âm Đại sĩ làm sao có thể gạt người.” Hứa Tiên có chút ngại ngùng cười, mình sao có thể hoài nghi Quan Âm Bồ Tát đây?

“Hái rồi đi thôi.” Bạch Tố Trinh nói.

Hứa Tiên vừa định hái hai quả, đột nhiên như tên trộm lén lút nhìn chung quanh, sau đó kè sát vào Bạch Tố Trinh, thầm thì nói: “Tiểu Bạch, chúng ta có thể đem quả cây này về trồng hay không a. Nói như vậy có thể tạo phúc cho rất nhiều người đó. Còn có thể kiếm tiền rất nhiều tiền nữa nha.” Câu sau Hứa Tiên nói rất nhỏ. (TNN: e thấy mục đích chính của tỷ hần là câu sau đi =))))))

Bạch Tố Trinh im lặng, nhìn Hứa Tiên một chút, rồi lại nhìn cái cây một chút, gật đầu: “Có thể.”

“Oa ha ha, vậy chúng ta mau hái mang về đi thôi, Tiểu Bạch huynh là lợi hại nhất đó.” Hứa Tiên vội vàng chân chó vuốt mông ngựa.

Phía trên, khuôn mặt xinh đẹp của Quan Âm Đại sĩ vẫn vẹo méo mó.

“Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh.” Quan Âm Đại sĩ nghiêng răng nghiêng lợi từ trong kẽ răng rít ra cái tên này. Hần thê nhưng lại muốn hái quả cây cổ thụ trước cửa nhà mình, lấy về trồng kiếm tiền!

“Ha hã, rất thông minh mà.” Một giọng nói trong sáng có chút hài hước vang lên ở bên cạnh Quan Âm Đại sĩ.

“Thông minh cái rắm!” Quan Âm Đại sĩ rốt cục không nhịn được nói tục, “Không phải hái cây của người dĩ nhiên người có thể đứng nói chuyện mà không đau thắt lưng rồi.”

“Chắc chắc, đừng như vậy, đừng như vậy. Nóng nãy là không tốt đâu.” Chủ nhân của giọng nói trong trẻo một thân trường bào màu vàng nhạt, mái tóc đen nhánh thật dài cứ tùy ý tản ra trên vai, tới tận gót chân, giống như thác nước làm cho lòng người kinh hãi. Lòng mày cùng đôi mắt phượng hẹp dài, trong mắt tràn đầy ý cười. Môi mỏng gợi cảm mê người khẽ nhếch lên, có một cỗ mị lực khó nói ra lời. Thật là một mỹ nam tử!

Quan Âm Đại sĩ chợt trầm mặc, một lúc lâu mới nhẹ nhàng than thở: “Kim Thiền tử, người thật sự quyết định cứ tiếp tục như vậy?” Nam tử mị hoặc đứng cùng Quan Âm Đại sĩ này không phải ai khác, chính là đệ tử dưới trướng của Như Lai, Kim Thiền tử! (TNN: Đường tăng trong truyền thuyết hoho)

“Có gì không thể?” Kim Thiền Tử vô lại cười cười, trong mắt tràn ngập vẻ phóng khoáng không kèm chế được.

“Tùy người vậy.” Quan Âm Đại sĩ than thở, bắt đầu dĩ gật đầu.

Mà lúc này Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đương nhiên không biết đoạn nói chuyện của hai vị đại thần kia, Hứa Tiên đang nhìn Bạch Tố Trinh gieo hạt cây Linh Âm xuống đất trong hậu viện, cao hứng vô cùng, ánh mắt cũng sắp biến thành hình đỉnh bạc rồi.

“Nàng không phải muốn đi cứu người sao?” Bạch Tố Trinh nhìn bộ dạng mất thể diện của Hứa Tiên, nhàn nhạt mở miệng nhắc nhở.

“A! Đúng nha, ta đi trước đây.” Hứa Tiên vội vàng hái một trái, rồi vọt ra cửa.

Hứa Tiên vội vã chạy tới cửa Tri Phủ, đương nhiên là bị ngăn lại. Đến khi Hứa Tiên nói mình có biện pháp làm Tri Phủ phu nhân sinh thuận lợi, thị vệ lúc này mới thay đổi thái độ. Nhưng Hứa Tiên là một nam nhân, cho dù hần là đại phu, cũng không thể để hần đi vào đồn để cho phu nhân a. Thị vệ vội vàng đi bẩm báo quần gia, không bao lâu, đã thấy quần gia chạy ra ngoài.

“Người có biện pháp?” Quần gia vội vàng hỏi.

“Phải, xin cho ta gặp Tri phủ đại nhân. Nếu tiếp tục chậm trễ sợ rằng không tốt đâu.” Hứa Tiên nhìn quần gia đầu đầy mồ hôi, hiểu được trong phủ nhất định là nhốn nháo hết cả rồi.

“Này, thôi được rồi, người trước theo vào đi. Xem lão gia định đoạt thế nào.” Quần gia kia cũng chỉ có thể làm như vậy.

Mang theo Hứa Tiên vào phủ, Tri phủ đại nhân cũng biết tin có một đại phu nói mình có thể giúp phu nhân thuận sinh, cho nên vô cùng nóng ruột đi tới đại sảnh tiếp kiến Hứa Tiên.

“Người là người phương nào? Thật sự có biện pháp sao?” Tri phủ đại nhân cảm giác mình bây giờ đúng là gặp đến loạn đầu rồi, nhưng hắn đã không còn cách nào nữa, tất cả bà đỡ tìm khắp toàn thành đưa tới, cũng đều không thể giúp phu nhân sinh hạ. Nghe trong phòng sinh thanh âm càng ngày càng yếu, tâm hắn quả thực loạn thành một đoàn rồi.

“Thảo dân là đại phu Hoà Nhân Đường, Hứa Tiên.” Hứa Tiên hành lễ, “Đại nhân không cần bối rối, thảo dân có một viên thuốc bào chế công phu, cho phu nhân ăn vào, nhất định có thể thuận lợi sinh hạ đứa bé.” Hứa Tiên đánh giá Trần Luân, thoát nhìn cũng ngoài ba mươi, nhưng cảm mạo đầy râu, bề ngoài tầm tạm. Một thân cẩm phục đã có nhiều nếp nhăn, giống như đã mấy ngày không thay rồi. Mà chân mày thì nhăn lại, nhìn người có chút tiêu tụy, hiển nhiên hai ngày này hắn cũng không có nghỉ ngơi, cứ chờ đợi ở ngoài phòng sinh. Thâm tình như vậy, khiến Hứa Tiên sinh ra mấy phần hảo cảm.

“Sao? Thật thần kỳ như thế?” Giọng Tri phủ đại nhân có chút hoài nghi, nhưng nhiều hơn là mong đợi.

“Thảo dân nguyện đem tính mạng đảm bảo.” Hứa Tiên vội vàng nói, “Xin đại nhân mau để phu nhân ăn hoàn thuốc này vào đi. Phu nhân lâu như thế vẫn không sinh hạ được hài tử, trong bụng hẳn là sinh đôi đó.” Hứa Tiên dứt lời, liền đặt quả Linh Âm đưa tới trước mặt Tri phủ đại nhân trước.

“Sinh đôi?” Tri phủ đại nhân kinh ngạc lặp lại lời Hứa Tiên, trong lòng vừa kinh vừa sợ, hắn làm sao không biết sinh đôi nguy hiểm thế nào.

“Không sai, đại nhân vẫn là mau đi đi.” Hứa Tiên thúc giục.

“Được được.” Tri phủ đại nhân vội vàng nhận lấy, phân phó người mang vào phòng sinh, hắn cũng định đi, nhưng lại nhớ ra điều gì quay đầu nói với Hứa Tiên, “Người ở đây chờ.”

“Được” Hứa Tiên gật đầu, hiểu được cố kỵ của hắn.

Sau khi Trần Luân đi, Hứa Tiên ngồi ở trên ghế đại sảnh, uống trà, đánh giá chung quanh, trong lòng nghĩ nghĩ. Nhớ được hai đứa nhỏ này của Trần Luân, bé trai hình như sau đi thi đậu khoa cử, tiền đồ rất tốt a.

Cũng không lâu lắm, Trần Luân hưng phấn chạy ra, nhìn Hứa Tiên nói: “Hứa đại phu, Hứa đại phu, thật là vô cùng đa tạ ngài. Y thuật ngài quả nhiên cao siêu, thê tử ta đã không sao rồi, quả nhiên là sinh đôi.” Trần Luân kích động vạn phần, ánh mắt nhìn Hứa Tiên tràn đầy cảm kích.

“Đại nhân không cần phải cảm ơn. Phu nhân tấm lòng lương thiện, tất nhiên sẽ không có việc gì.” Hứa Tiên cười nhìn Trần Luân kích động nói, “Như vậy, thảo dân cáo từ trước, đại nhân đi xem thiếu gia cùng tiểu thư một chút đi.”

“Được được, người đâu, tiễn Hứa đại phu.” Trần Luân phân phó quản gia tiễn Hứa Tiên, rồi hướng Hứa Tiên nói, “Ngày khác nhất định ta sẽ tự mình tới cửa cảm tạ.” Cảm giác được làm cha khiến hắn kích động dị thường, cũng không còn tâm ý tiếp đón Hứa Tiên được nữa.

Hứa Tiên mỉm cười đồng ý, nàng tựa hồ cũng cảm nhận được cao hứng của Trần Luân.

Về đến nhà, Hứa Tiên chạy thẳng tới thư phòng, đẩy cửa ra, thấy Bạch Tố Trinh ngồi ở bên cửa sổ.

“Tiểu Bạch!” Hứa Tiên cao hứng hô lên.

“Hử?” Bạch Tố Trinh không quay đầu lại, nhàn nhạt đáp.

“Thứ quả kia quả nhiên rất lợi hại nha, Tri Phủ phu nhân thuận lợi sinh hạ rồi.” Hứa Tiên cao hứng nói.

“Ừm.” Bạch Tố Trinh vẫn nhàn nhạt đáp.

“Tiểu Bạch

” Hứa Tiên nhào tới, ôm lấy cánh tay Bạch Tố Trinh lắc lắc, “Huynh cho chút biểu cảm đi mà, đừng có lệ như vậy chứ.”

Bạch Tố Trinh đang muốn nói gì, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc, chợt đứng lên.

“Sao thế?” Hứa Tiên nhìn sắc mặt Bạch Tố Trinh lạnh xuống, hoảng hốt.

Bạch Tố Trinh không nói chuyện, mà phất tay áo vung lên, giữa phòng bỗng nhiên rơi xuống một thân ảnh nho nhỏ. Bịch một tiếng lăn xuống dưới chân Hứa Tiên.

Hứa Tiên bị dọa lui về sau hai bước, nhưng đợi thấy rõ ràng người rơi vào dưới chân nàng là ai, thì liền kinh hô rồi nhào tới. Là tiểu chính thái, chính là tiểu chính thái hầu ăn ở bên Tây Hồ kia!

“Tiểu đệ đệ!” Hứa Tiên vốn còn đang cao hứng, nhưng mới đụng tới một chút, sắc mặt lại thay đổi.

Bởi vì, giờ phút này cả người Tiểu Chính Thái đều là máu tươi, y phục đã bị nhuộm đỏ, thoi thóp gục trên mặt đất.

“Chuyện gì thế này? Làm sao đệ lại biến thành như vậy?” Hứa Tiên vừa kinh vừa sợ, đem Tiểu Chính Thái ôm vào trong ngực, giọng nói đã mang theo tiếng nức nở rồi.

Tiểu Chính Thái trông thấy Hứa Tiên, nó cố hết sức nở ra một nụ cười: “Tỷ tỷ, thật tốt quá, có thể gặp mặt tỷ lần cuối.”

Nói xong, đầu Tiểu Chính Thái lệch sang một bên, cứ như vậy mềm nhũn trong ngực Hứa Tiên.

22. Chương 22: Chỉ Cần Nàng Muốn!

“Tiểu đệ đệ!” tim Hứa Tiên đột nhiên chìm xuống đáy cốc, nước mắt tí tách rơi xuống, bồi rồi ôm lấy Tiểu Chính Thái, “Đệ làm sao vậy? Đừng làm tỷ sợ mà. Rốt cuộc là làm sao a?”

Trả lời nàng là một mảnh tĩnh mịch.

“Hu hu, tiểu đệ đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đệ đừng chết mà.” Hứa Tiên nhìn Tiểu Chính Thái trong ngực không nhúc nhích, vô cùng thương tâm. Nàng nhớ tới lần đầu tiên gặp Tiểu Chính Thái, nhớ tới bộ dạng lả chã chực khóc lúc chỉ biết ra kéo kia của thằng bé, còn bộ dạng đáng yêu của thằng bé khi ăn bánh bao nhân thịt tới phình cả hai má nữa. Nhớ tới ánh mắt cô đơn tĩnh mịch của nó. Nhưng là, Tiểu Chính Thái đáng yêu kia hiện tại lại không chút sức sống nào gục trong ngực của nàng.

“Nó chưa chết.” giọng nói lạnh lạnh của Bạch Tố Trinh bỗng nhiên vang lên.

“Hà?” Hứa Tiên lau nước mắt, lúc này mới vươn tay dò xét trên mũi thằng nhỏ. May mắn, vẫn còn thở, chỉ là có chút yếu ớt mà thôi.

“Tiểu Bạch, làm sao bây giờ?” Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn Bạch Tố Trinh, rưng rưng nước mắt.

Lúc này cửa đột ngột bị đẩy ra, tiếp đó là thân ảnh Tiểu Thanh xông vào, hấn vội vàng rống lên: “Xảy ra chuyện gì rồi? Có phải con cóc kia lại tới nữa hay không?” Lúc hấn thấy rõ ràng tình hình trước mắt, thì kinh ngạc nói, “Ô, đây không phải là con của nhỏ ở Tây Hồ đó sao?” Hấn mới vừa rồi là bị pháp lực chấn động dẫn tới, còn tưởng lại là Vương Đạo Linh tới đây đưa chứ.

Con của nhỏ? Hứa Tiên cúi đầu nhìn Tiểu Chính Thái sắc mặt trắng bệch. Thì ra là nguyên hình của nó là con của sao? Cho nên oằn tù tỳ với mình mới lúc nào cũng chỉ biết ra kéo?

“Sắp chết rồi, bị ai đã thương vậy?” Tiểu Thanh ngồi xổm xuống, nhìn Tiểu Chính Thái một chút tùy ý hỏi.

“Tiểu Bạch, có thể cứu nó hay không?” Hứa Tiên ôm Tiểu Chính Thái, khẩn trương hỏi.

Bạch Tố Trinh nhìn nét mặt tha thiết của Hứa Tiên, nhân nhặt hỏi: “Nàng muốn cứu nó?”

“Ừ, ta, ta rất thích đứa bé này.” Hứa Tiên gật đầu, nói xong lại mong chờ nhìn Bạch Tố Trinh.

“Được.” Bạch Tố Trinh lúc nào cũng trả lời ngắn gọn như vậy.

“Đại ca, huynh thật muốn cứu? Vì con của nhỏ này mà huynh muốn hao tổn trăm năm công lực sao?” Tiểu Thanh nghe Bạch Tố Trinh đáp ứng, thì nóng nảy, lập tức khuyên can, “Chúng ta cùng con của này không thân không quen, không đáng phải vì nó hao tổn trăm năm công lực đâu.”

Hứa Tiên nghe xong, sửng sốt, nhìn Bạch Tố Trinh một chút, lại cúi đầu nhìn Tiểu Chính Thái trong ngực. Lòng của nàng, lúc này thất lại. Nàng thừa nhận Tiểu Thanh nói rất đúng, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh cùng đứa bé này không thân cũng chẳng quen, thật không đáng để hao tổn nhiều công lực như vậy tới cứu nó. Nhưng mà. Muốn nàng trợ mắt nhìn Tiểu Chính Thái chết đi sao? Lần đầu tiên Hứa Tiên có cảm giác hận bản thân mình vô dụng. Nếu như, nếu như nàng cũng có pháp thuật, thì sẽ không xuất hiện tình cảnh như thế này rồi.

Đang lúc Hứa Tiên đau lòng tự trách, một đôi tay trắng nõn thon dài đưa tới trước mặt nàng, trực tiếp đem Tiểu Chính Thái trong ngực nàng bế lên. Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn, là khuôn mặt không chút thay đổi của Bạch Tố Trinh.

“Tiểu Bạch?” Hứa Tiên nghi ngờ lên tiếng.

“Tiểu Thanh, ở cửa làm hộ pháp đi.” Bạch Tố Trinh cũng không nói với Hứa Tiên, mà quay đầu nhàn nhạt nói một câu với Tiểu Thanh.

“Đại ca! Huynh thật sự muốn trị thương cho nó? Không đáng a. Ít nhất cũng sẽ hao tổn một trăm năm công lực đó!” Tiểu Thanh nóng nảy tiếp tục khuyên can.

Bạch Tố Trinh ôm Tiểu Chính Thái, nhẹ nhàng đặt lên ghế nằm trong thư phòng.

“Tiểu Bạch, ta.” Hứa Tiên giờ phút này rất rối rắm, nàng đứng ở phía sau Bạch Tố Trinh, nhìn bóng lưng cao ngất kia của hắn, lẩm bẩm lên tiếng, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Nàng muốn cứu nó, ta liền cứu.” Bạch Tố Trinh không có xoay người, chỉ nhàn nhạt nói ra một câu như vậy.

Một câu nói nhẹ nhàng như vậy của Bạch Tố Trinh lại làm cho cả người Hứa Tiên chấn động, cứ sững sờ như vậy đứng tại chỗ. Tim phảng phất như bị một khối đá lớn ngàn cân hung hăng đập vào. Đơn giản là vì mình muốn cứu, cho nên hắn liền hao tổn trăm năm công lực đi cứu sao? Nhất thời, Hứa Tiên cảm giác mắt mình có chút cay cay, nhưng trong lòng lại ấm áp, dường như có cái gì đó sắp tràn ra.

Tiểu Thanh nhìn một màn này, không nói thêm gì nữa, chỉ âm thầm nhẹ nhàng than thở, sau đó xoay người ra cửa làm hộ pháp.

“Ngồi ở đó chờ.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt nói với Hứa Tiên, rồi ngồi xếp bằng phía trước ghế nằm.

Hứa Tiên thấp thỏm ngồi, yên lặng nhìn một màn trước mắt.

Bạch Tố Trinh ngồi xếp bằng, chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay bấm chặt thành ấn kí, khẽ mở miệng, một viên hạt châu màu trắng tản ra ánh sáng nhàn nhạt liền từ trong miệng hắn dần dần phun ra.

Hứa Tiên mở to mắt nhìn, đây hẳn là nội đan của Tiểu Bạch đi? Nhớ tới Tiểu Bạch bởi vì nàng hao tổn trăm năm công lực, trong lòng Hứa Tiên vừa áy náy vừa cảm động, còn có một chút lo lắng.

Khi Hứa Tiên còn đang rối rắm, thì viên hạt châu màu trắng bay đến trên người Tiểu Chính Thái, song không có trực tiếp nhập vào cơ thể nó. Hứa Tiên theo bản năng nắm chặt quả đấm, khẩn trương nhìn một màn này.

Sắc mặt Bạch Tố Trinh vẫn bình thản như cũ, mà thân thể Tiểu Chính Thái dần dần phát ra ánh sáng trắng nhu hòa, từ từ vây quanh người nó.

Hứa Tiên ngừng thở, cắn môi đè nén lo lắng sốt ruột trong lòng, yên tĩnh chờ đợi.

Giống như đã qua thật lâu, sắc mặt tái nhợt của Tiểu Chính Thái dần dần có khởi sắc, từ từ hồng nhuận. Hứa Tiên cau mày nhìn Bạch Tố Trinh, trong mắt tràn đầy lo lắng. Nhưng sắc mặt Bạch Tố Trinh vẫn như cũ, không có bất kỳ vẻ mệt mỏi nào.

Không lâu sau, ngón tay Bạch Tố Trinh gầy nhẹ, viên hạt châu màu trắng từ trên người tiểu Chính Thái bay ra, trở lại trong miệng Bạch Tố Trinh. Bạch Tố Trinh lúc này mới mở mắt ra.

“Tiểu Bạch, huynh không sao chứ? Có cảm thấy không thoải mái hay không? Có phải đối với thân thể tổn thương rất lớn không?” Hứa Tiên lo lắng tới gần, liên tục hỏi.

Bạch Tố Trinh nhìn đôi mắt tràn đầy lo lắng của Hứa Tiên, trong lòng nổi lên một chút ảm áp. Hứa Tiên chạy tới quan tâm hần đầu tiên, điều này khiến trong lòng hắn rất thoải mái. Nhưng trên mặt vẫn không có chút biểu tình gì: “Không sao, đi xem con của nhỏ kia một chút đi.”

“Thật sự không có chuyện gì?” Hứa Tiên vẫn không yên tâm.

Bạch Tố Trinh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Chính Thái nằm trên ghế có dấu hiệu sắp tỉnh: “Nó tỉnh.”

Hứa Tiên lúc này mới xoay người đi nhìn Tiểu Chính Thái nằm trên ghế, quả nhiên, Tiểu Chính Thái đang từ từ mở mắt ra. Khi nó thấy một màn trước mắt, rất là mờ mịt.

“Ta chết rồi sao?” Tiểu Chính Thái rất mê hoặc. Nó nhớ được thương thế của mình rất nặng, nhưng cuối cùng có thể gặp được đại tỷ tỷ rất tốt với nó kia thì nó đã rất thỏa mãn rồi.

“Muốn chết ta hiện tại có thể thỏa mãn người.” Bạch Tố Trinh đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Chính Thái, lạnh lẽo phun ra một câu như vậy.

Tiểu Chính Thái thấy rõ ràng người trước mắt là ai, sợ run cả người, theo bản năng rụt người về phía sau.

“Đừng dọa nó, nó vẫn còn con nít mà.” Hứa Tiên thấy sắc mặt vừa hồng nhuận lên một chút của Tiểu Chính Thái lại bắt đầu trắng bệch, không nhịn được lên tiếng nói Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh lạnh lùng liếc mắt Tiểu Chính Thái, nói: “Tuổi của nó còn gấp mấy chục lần nàng.”

Hứa Tiên á khẩu, đúng vậy a, đối phương cũng không phải là người phạm.

“Tỷ tỷ.” Tiểu Chính Thái thấy Hứa Tiên, sợ hãi vươn tay, nắm được chéo áo Hứa Tiên, cũng đã xác định được mình không có chết.

“Ừm, không có chuyện gì rồi, tiểu đệ đệ, là Tiểu Bạch cứu đệ đó.” Hứa Tiên nhìn bộ dáng hoảng sợ của Tiểu Chính Thái, đau lòng không thôi, bước lên phía trước ôm hắn.

Tiểu Chính Thái vui vào trong ngực Hứa Tiên, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Bạch Tố Trinh, yếu ớt nói: “Đại ca ca, cảm ơn huynh đã cứu ta.”

“Muốn cảm ơn thì cảm ơn nàng, nếu không nhờ nàng thì người có chết cũng ta cũng không thêm liếc mắt nhìn đâu.” Bạch Tố Trinh hiển nhiên không nhận cảm kích của nó, hơn nữa còn thêm vào một câu khiến tiểu chính thái thiếu chút nữa nước mắt lã chã, “Phải rồi ta quên mất, người không chết thì vốn cũng cứng rồi.” Bạch Tố Trinh tuyệt đối không bỏ qua, cái con của nhỏ này lại uốn trong ngực Hứa Tiên, bộ dáng kia khiến hắn cảm thấy rất chướng mắt. (TN: ta nghe thấy có mùi chua nha =]] hắc hắc)

Tiểu Chính Thái méo miệng, cố gắng không khóc, nhưng bàn tay nắm áo Hứa Tiên cũng đã run lẩy bẩy.

“Tiểu Bạch!” Hứa Tiên có chút cảm nín rồi. Nàng biết lừa Bạch Tố Trinh độc, nhưng lúc này độc miệng hình như không tốt lắm đâu. Rõ ràng là hắn cứu người, hiện tại lại biến thành ác nhân.

Bạch Tố Trinh thấy Hứa Tiên lên tiếng, lúc này mới không tiếp tục độc hại Tiểu Chính Thái nữa, đi tới ghế ngồi xuống, thản nhiên hỏi: “Nói đi, chuyện gì xảy ra? Người không phải nên canh giữ ở Tây Hồ sao?”

Tiểu Chính Thái lúc này mới cả kinh, hoảng sợ nhìn Hứa Tiên. Lúc này nó làm sao giải thích chuyện mình không phải người phạm với vị tỷ tỷ này đây?

“Nàng đã sớm biết người không phải phạm nhân rồi.” Bạch Tố Trinh yếu ớt mở miệng.

“A!” Tiểu Chính Thái rất là kinh ngạc, sau đó ánh mắt nhìn Hứa Tiên tràn đầy bất an.

“Không sao. Tỷ đã sớm biết, nhưng tỷ cảm thấy không có chuyện gì cả. Đệ vẫn là tiểu đệ đệ đáng yêu của tỷ.” Hứa Tiên an ủi Tiểu Chính Thái, nhẹ nhàng sửa chút tóc rối trên đầu nó.

Tiểu Chính Thái bậm môi, sắp muốn khóc lên.

“Không được khóc.” Một câu lạnh lùng của Bạch Tố Trinh làm cho Tiểu Chính Thái nén nước mắt trở về.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao đệ lại bị thương nặng như vậy?” Hứa Tiên cau mày hỏi.

“Là bọn hắc giao (thường luồng đen), chúng giết gia gia, chiếm mất Tây Hồ. Hu hu hu, gia gia đã chết, gia gia đã chết rồi. . . .” Tiểu Chính Thái lúc này nhin không được nữa, lớn tiếng khóc lên.

Hứa Tiên sau khi nghe xong mày nhíu lại chặt hơn, nhìn Tiểu Chính Thái khóc, đau lòng không thôi. Mặc dù nàng chưa từng thấy qua gia gia của Tiểu Chính Thái, nhưng có thể từ trong lời nói trước kia của Tiểu Chính Thái mà đoán ra, gia gia hẳn là người thân duy nhất của nó. Mất đi người thân duy nhất, có thể tưởng tượng được đó là đã kích lớn tới mức nào.

Hứa Tiên không có mở miệng dỗ dành, chỉ ôm Tiểu Chính Thái, để nó khóc đủ. Bạch Tố Trinh cũng trầm mặc không nói gì, trong thư phòng chỉ còn tiếng khóc của Tiểu Chính Thái. Bên ngoài, Tiểu Thanh cũng chú ý đến động tĩnh bên trong, nghe tiếng khóc, hẳn cũng trầm mặc, lẳng lặng đứng ở ngoài không nhúc nhích.

Chờ Tiểu Chính Thái khóc đủ rồi, lúc này mới ngẩng đầu dùng ánh mắt hồng hồng nhìn Hứa Tiên: “Tỷ tỷ, có phải đệ rất vô dụng không, chẳng những không bảo vệ được gia gia, còn để người ta chiếm mất nhà nữa.”

Hứa Tiên đang muốn mở miệng nói gì đó, thì Bạch Tố Trinh đã lạnh lùng xen vào: “Người không phải rất vô dụng, mà là vô cùng vô dụng.” (TNN: Anh này đúng là rần =]] miệng không phải độc bt a~~ haha)

Hứa Tiên nghe vậy, không đồng ý định phản bác, nhưng vừa đụng phải ánh mắt Bạch Tố Trinh, thì không lên tiếng nữa. Không có trao đổi bất kỳ ngôn ngữ nào, nhưng Hứa Tiên đọc được ý tứ gì đó ở trong mắt Bạch Tố Trinh, cho nên tạm thời im lặng.

Tiểu Chính Thái nghe được lời Bạch Tố Trinh nói, bĩu môi lại muốn khóc.

“Khóc là có thể báo thù cho gia gia người? Khóc là có thể đòi lại được nhà của người?” giọng nói Bạch Tố Trinh trong trẻo lạnh lùng mặc dù không có bất kỳ gợn sóng, nhưng lại thành công khiến Tiểu Chính Thái không khóc nữa.

“Ta không khóc! Ta muốn báo thù cho gia gia, ta muốn đòi lại nhà!” Tiểu Chính Thái nắm chặt tay, trong con người bắn ra ánh mắt kiên nghị.

“Nhưng người bây giờ không có cái năng lực đó.” giọng nói lạnh lùng của Bạch Tố Trinh làm ánh mắt Tiểu Chính Thái ảm đạm.

Hứa Tiên nhìn Tiểu Chính Thái, rất muốn ôm nó an ủi. Nhưng là thấy ánh mắt Bạch Tố Trinh, nàng cuối cùng vẫn không nhúc nhích cũng không có mở miệng. Giờ khắc này, nàng tin tưởng Bạch Tố Trinh tự có tính toán của mình.

“Muốn báo thù, muốn đòi lại nhà, thì bây giờ bắt đầu chú tâm tu luyện đi.” Bạch Tố Trinh thần nhiên nói.

Tiểu Chính Thái đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trượt ra khỏi ngực Hứa Tiên đi xuống, phịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Bạch Tố Trinh, nói rất khí thế: “Sư phụ trên cao, xin nhận của đồ nhi một lạy.”

“Đứng lên đi.” Giọng Bạch Tố Trinh vẫn như cũ không chút gợn sóng không kinh hoảng.

Tiểu Chính Thái đứng dậy, ở một bên, trên mặt tràn đầy vẻ kiên nghị.

Hứa Tiên còn có chút thần thờ, nhưng nhìn Tiểu Chính Thái phần chân vệt dấy lần nữa, đáy lòng vô cùng cao hứng. Mà tất cả, đều là công lao của Bạch Tố Trinh.

Sau đó Hứa Tiên mới biết tên thật của tiểu chính thái là Vân Trúc. Hứa Tiên cảm thấy có điểm giống phát hiệu của hòa thượng, vừa nghĩ tới hòa thượng, Hứa Tiên cũng nhớ tới Pháp Hải. Sau đó tâm tình dĩ nhiên không thể vui lên được. Lắc lắc đầu, đem Pháp Hải ném ra khỏi đầu.

Vốn là Hứa Tiên muốn giúp Vân Trúc tắm, nhưng Bạch Tố Trinh lại lạnh lùng nói một câu đây là việc của Tiểu Thanh. Tiểu Thanh hứng gió rơi lệ, tại sao lại là việc của hắn chứ? (TNN: Khổ thân anh =]])

Buổi tối trên bàn cơm, Hứa Tiên nhìn Tiểu Chính Thái đã tắm rửa trắng trẻo đang mở miệng nhỏ ăn cơm, không nhin được nhéo mặt nó.

“Tỷ tỷ, đệ, buổi tối có thể ngủ cùng tỷ không?” Vân Trúc để bát xuống rụt rè hỏi.

Hứa Tiên trong lòng vô sỉ cười hắc hắc, đang muốn nói được. Nhưng không đợi nàng kịp đáp ứng, Bạch Tố Trinh đã xen vào một câu: “Không thể.”

“Tại sao?” Vân Trúc có chút ủy khuất, khuôn mặt bánh bao nhăn lại. Những ngày vừa rồi trong lòng nó rất sợ hãi, hiện tại mới bình tâm. Ở bên cạnh tỷ tỷ thật sự ấm áp, vô cùng ấm áp.

“Bởi vì nàng phải ngủ cùng ta.” Bạch Tố Trinh rất bình tĩnh đáp.

“Phụt.” Hứa Tiên đang húp canh rất không bình tĩnh đem canh trong miệng phun hết ra ngoài.

23. Chương 23: Sàm Sỡ ??? (Cảnh Báo : 18+)

Buổi tối, Tiểu Chính Thái hai mắt rưng rưng nhìn Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh trở về phòng, quần quýt đi theo phía sau Tiểu Thanh để Tiểu Thanh chuẩn bị phòng cho nó.

Mà bên này, Hứa Tiên đi theo phía sau Bạch Tố Trinh trở về phòng của mình.

Nằm trên giường, Hứa Tiên làm sao cũng ngủ không được, lật người, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng tuấn mỹ của Bạch Tố Trinh, trong lòng muôn vàn suy nghĩ. Bạch Tố Trinh hình như đã ngủ rồi, Hứa Tiên nghe tiếng hít thở vững vàng của hắn, trong lòng một mảnh bình yên. Hình như, mình càng lúc càng có thói quen có hắn ở bên người rồi. Chống cằm, nhìn hàng lông mi thật dài của Bạch Tố Trinh, trên mặt Hứa Tiên hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Đúng lúc đó, Bạch Tố Trinh bỗng nhiên mở mắt ra, làm Hứa Tiên hoảng hốt ngây người.

Bạch Tố Trinh quay đầu, nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

“Không có, ha ha, không có gì.” Hứa Tiên ngượng ngùng cười, dịch dịch vào trong.

“Vậy ngủ đi.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt nói xong, hai mắt lại nhắm nghiền.

Hứa Tiên nhìn Bạch Tố Trinh, không nói gì. Bỗng nhiên không biết dừng khí từ đâu tới, sáp lại gần, bẹp một cái hôn lên mặt Bạch Tố Trinh, lầm bầm nói: “Tiểu Bạch, hôm nay cảm ơn huynh.” Nói xong câu này, nàng lại xoay người nằm xuống, đờ ra.

Làm xong hết thấy, tim Hứa Tiên đập vô cùng mau. Nàng cũng không biết mình làm sao, tự nhiên lại hôn Bạch Tố Trinh một cái. Một lúc lâu, thấy phía sau không có động tĩnh gì, tâm vốn treo ngược lên của Hứa Tiên đã thả lỏng xuống phần nào. Nhưng đáy lòng lại có chút hơi hơi thất vọng là làm sao đây?

Đang lúc Hứa Tiên suy nghĩ lung tung, thì một cánh tay đưa qua, túm lấy bả vai của nàng, đem nàng xoay người lại.

“Sàm sỡ ta xong, còn muốn ngủ?” Đối diện với đôi mắt trong suốt xinh đẹp của Bạch Tố Trinh, lại nghe được lời này, Hứa Tiên hoàn toàn á khẩu rồi.

Sàm sỡ? Sàm sỡ?! Cái gì gọi là sàm sỡ hắn chứ?

“Tiểu Bạch. Huynh, huynh muốn làm gì?” Hứa Tiên chợt phát hiện, Bạch Tố Trinh từ lúc nào đã mò mò lật người lên phía trên nàng, khiến nàng hoảng hốt không thôi.

“Đương nhiên là sàm sỡ lại rồi.” Bạch Tố Trinh nghiêm trang trả lời, nói xong liền cúi đầu hôn lên môi Hứa Tiên.

Sau một khắc, trước mắt Hứa Tiên là gương mặt tuấn tú phóng đại của Bạch Tố Trinh, trên môi là cảm giác ấm áp, tim giờ khắc này cơ hồ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hứa Tiên nhắm mắt lại, môi Tiểu Bạch thật ấm áp. Đầu tiên là nhẹ nhàng vuốt ve, dần dần, Bạch Tố Trinh vươn đầu lưỡi, cạy mở hàm răng Hứa Tiên, trượt đi vào.

“Ừm.” Hứa Tiên hô nhỏ một tiếng, muốn vươn tay đẩy Bạch Tố Trinh ra. Bởi vì nàng phát hiện cả người mình bắt đầu dần dần nóng lên, đầu óc cũng càng ngày càng mơ hồ rồi.

Bạch Tố Trinh lại túm tay nàng, mười ngón tay đan xen, đem hai tay nàng đặt trên gối.

Hứa Tiên cảm thấy mặt mình rất nóng rất nóng, Bạch Tố Trinh cuối cùng cũng dừng lại, hẩn khẽ nhích người, nhìn gương mặt vô cùng đỏ của Hứa Tiên phía dưới, đột nhiên nở nụ cười.

Hứa Tiên nhìn Bạch Tố Trinh cười, trong nháy mắt thất thần. Đây là lần đầu tiên nàng thấy nụ cười của hắn, lại hợp hồn như thế, làm cho người ta không dời mắt được như thế.

“Huynh, cười lên, thật là đẹp mắt.” Hứa Tiên lẩm bẩm nói.

“Nàng quả nhiên là ngọc mà.” Bạch Tố Trinh có chút bất đắc dĩ, lại cúi đầu hôn nhẹ lên trán Hứa Tiên, sau đó ôn nhu hôn mắt nàng, môi nàng, cằm nàng, rồi đến cổ.

“Tiểu Bạch.” Hứa Tiên run run thấp giọng hô lên, cảm giác được đôi môi dịu dàng kia của Bạch Tố Trinh, nàng thấy mình sắp bị hòa tan rồi.

.

“Huynh nặng quá, xuống đi.”

“Nha, nàng muốn ở phía trên?”

“Mới không thèm.”

“Vậy nàng ở phía dưới thì được rồi.”

“A. Tại sao lại cởi y phục của ta? !”

“Có người mặc y phục động phòng sao?”

“.”

“Nơi này lớn hơn một chút.”

“Tiểu Bạch huynh tên khốn kiếp này. A. Ừ.”

“Động phòng không được nói những lời sát phong cảnh.”

“Rõ ràng là huynh, huhu, đau quá.”

“Một lát sẽ hết đau.”

.

Phòng an tĩnh lại, nhưng trong không khí lại tràn ngập một cỗ mùi hương mập mờ ái muội.

“Mệt quá đi, ngủ thôi. Làm gì thế? Đờng nữa mà!”

“.”

“Tiểu Bạch, đừng.”

“.”

“Thật sự không được mà, Tiểu Bạch.”

“.”

“Tiểu Bạch, huynh tên khốn kiếp này, ta nói không được cơ mà.” (TNN: huhu tại sao lại là ta edit cái cảnh này a T____T tâm hồn trong trắng còn đâu *gào thét* – Bí Ngạn: Thôi thì số kiếp an bài =)) – TNN: Tất cả là lại tỷ tại sao lại đùn cho e chương này >”<>

Sáng sớm hôm sau, Hứa Tiên cố sức mở mắt ra, cả người giống như bị bóp nát. Quay đầu liền đối diện với đôi mắt của Bạch Tố Trinh, trong đó có vẻ thỏa mãn cùng ôn nhu.

“Hừ!” Hứa Tiên tức giận xoay người, chẳng lẽ thật sự do tính xà vốn phóng túng sao? Tối hôm qua rốt cuộc mấy lần a, làm bây giờ nàng đau lưng thế này!!

“Tức giận?” Bạch Tố Trinh vươn tay đem Hứa Tiên ôm vào trong ngực.

“Hừ!” Hứa Tiên vẫn hừ mũi, lại khiến người phía sau cười khê không thôi.

“Là lỗi của ta.” trong lòng Bạch Tố Trinh cũng có chút áy náy, tối hôm qua hẳn không khống chế được. Hơn nữa đây là lần đầu tiên của Hứa Tiên.

Hứa Tiên nghe được lời này, trong lòng mới thư thái một chút, xoay người lại, đối mặt với Bạch Tố Trinh. Nàng đến bây giờ vẫn chưa tiếp nhận được, chuyện tối hôm qua lại xảy ra tự nhiên như vậy. Chậm rãi vươn tay, sờ lên mặt Bạch Tố Trinh, cảm, yết hầu. Hứa Tiên bỗng nhiên cười.

“Tiểu Bạch.”

“Hử?”

“Ta thích huynh, rất thích.”

“Ta biết.”

“Không cho không để ý tới ta.” Giọng Hứa Tiên rất nhẹ rất nhẹ.

“Ừ.” Giọng Bạch Tố Trinh cũng rất nhẹ, nhưng lại có kiên định chân thành.

Tay Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng xoa bụng Hứa Tiên, Hứa Tiên vội vàng đưa tay bắt được tay của hắn: “Làm gì thế Tiểu Bạch?” Nàng không muốn nữa đâu mà

“Không cần căng thẳng.” Bạch Tố Trinh cười, tay nhẹ nhàng đè lên bụng Hứa Tiên. Sau một khắc, Hứa Tiên cảm thấy một cổ nhiệt khí từ tay Bạch Tố Trinh truyền vào, sau đó đi vào trong bụng, eo, còn có nơi đó. Đau nhức cũng từ từ biến mất.

Buổi sáng lúc ăn cơm, Tiểu Thanh nhìn Bạch Tố Trinh một chút, lại nhìn Hứa Tiên một chút, cảm giác, cảm thấy giữa hai người có cái gì đó thay đổi. Nhưng rốt cuộc là cái gì thay đổi đây? Vân Trúc thì mở to mắt nhìn Hứa Tiên, nó cũng cảm thấy Hứa Tiên có chút không giống với ngày hôm qua. Hình như. quyến rũ hơn?

Ăn cơm xong, Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên đi ra cửa. Tiểu Thanh nhìn bóng lưng hai người, đang muốn nói gì, thì không trung bay tới một câu nhàn nhạt của Bạch Tố Trinh: “Giám sát con của kia tu luyện.” Tiểu Thanh nhún vai, một tay xốc cổ áo tiểu chính thái lên, nhe răng cười với nó bảo đi vào, rồi đóng cửa lại.

Hứa Tiên vẫn như cũ ở Hoà Nhân Đường khám bệnh, còn Bạch Tố Trinh lại niệm khẩu quyết ẩn thân rồi ngồi ở bên cạnh lật sách đọc.

Lúc xế chiều, Tri Phủ Trần Luân lại tự mình đến Hoà Nhân Đường, cảm tạ Hứa Tiên. Cả con đường đều oanh động, tất cả mọi người liền biết tin ở Hoà Nhân Đường có một vị đại phu trẻ tuổi, chỉ dựa vào một viên thuốc mình bào chế mà cứu được ba mạng người.

Buổi tối.

“Lần này nàng nổi danh rồi.” Bạch Tố Trinh lật ra từng trang sách, không có ngẩng đầu.

“Ta tình nguyện đừng nổi danh như thế.” Hứa Tiên nhìn một đồng lớn lễ vật trên bàn, “Ta bây giờ là nam nhân đó, thánh thủ phụ khoa (ý nói bác sĩ phụ khoa giỏi), người khác sợ là ở sau lưng đều muốn chết cười ta.” Hứa Tiên rất là bất đắc dĩ.

“Vậy khôi phục thân phận là được.” Bạch Tố Trinh ngẩng đầu nhìn Hứa Tiên, lúc này ngữ khí của hắn rất chân thành.

Hứa Tiên ngây ngốc, nhưng lại thật tình suy tính đến đề nghị này của Bạch Tố Trinh. Cảm thấy hình như có thể được a. Nhưng mà bên Hứa Kiều Dung kia phải nghĩ được lý do thuyết phục mới ổn.

“Đi ngủ đi.” Bạch Tố Trinh để sách trong tay xuống, nhìn Hứa Tiên mặt không chút thay đổi phun ra một câu như vậy.

“Huynh!” khỏe mắt Hứa Tiên rút rồi lại rút, cái tay ôm eo mình là làm sao đây, khi làm động tác như vậy, xin huynh sắc mặt có thể thay đổi một chút được không a!

Tắt đèn, trèo lên giường, ôm ái ngủ.

Ngày thứ hai, Hứa Tiên vừa ăn sáng xong, đang định ra ngoài thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Người nào thế? Mới sáng sớm.” Tiểu Thanh rất không thoải mái đi ra mở cửa.

Tiểu Chính Thái bưng bát, rất thật thà uống sữa đậu nành.

“Ngày hôm qua tu luyện thế nào rồi?” Hứa Tiên cười híp mắt hỏi.

“Đệ rất cố gắng, tỷ tỷ yên tâm.” Tiểu Chính Thái để bát xuống, đầu ra đẩy trả lời.

“Vậy thì tốt.” Hứa Tiên gạt đầu, đưa cho Tiểu Chính Thái một cây bánh quẩy, Tiểu Chính Thái nhận lấy, thỏa mãn ăn.

Hứa Tiên nhìn bộ dạng ăn đến vui vẻ của Tiểu Chính Thái, tâm tình cũng rất tốt. Cúi đầu, một cái bánh quẩy gấp vào trong bát của nàng, theo chiếc đũa nhìn lên, lại thấy bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra của Bạch Tố Trinh.

Hứa Tiên hé miệng cười một tiếng, vùi đầu ăn hết bánh quẩy Bạch Tố Trinh gấp cho nàng.

Vừa lúc đó, Tiểu Thanh dẫn người gõ cửa tiến vào.

Hứa Tiên vừa nhìn, khẽ nhú mày, bởi vì tiến vào có ba người. Một người là trong quan sai mặc trang phục nha môn, hai người kia thì khác. Hai người đều mặc khôi giáp đơn giản, bên hông treo một thanh đại đao, trên chân là đôi ủng ngắn màu đen, giữa lông mày có một vẻ kênh kiêu không giống với quan sai bình thường.

Quan sai này, Hứa Tiên là biết. Chính là người ban đầu phụ trách mọi việc của nàng ở Cô Tô này.

“Hứa đại phu, thật là ngại quá, mới sáng sớm đã tới cửa quấy rầy.” Quan sai có chút ngượng ngùng nói, “Hai vị này, là thị vệ đại ca tới từ kinh thành, có chuyện quan trọng muốn tìm người. Cho nên. . . .” Mà hai vị thị vệ ăn mặc bất phàm kia ánh mắt cũng không có nhìn quan sai một cái, chỉ đánh giá Hứa Tiên.

Hứa Tiên đứng lên, lễ phép cười cười: “Không có gì đáng ngại. Xin hỏi hai vị quan gia, có chuyện gì cần tìm ta sao?”

“Người chính là Hứa Tiên Hứa đại phu?” Một vị thị vệ mở miệng, nhưng giọng nói cũng rất khách khí.

“Phải” Hứa Tiên gạt đầu.

“Nếu như thế, xin thu thập hành lý, ngày mai liền cùng chúng ta lên kinh đi. Đây là văn thư phái đi.” Thị vệ kia từ trong lòng ngực móc ra một phong thư, đưa tới trước mặt Hứa Tiên.

Hứa Tiên có chút sững sờ, nhưng vẫn nhận lấy. Nhưng trong lòng buồn bực, cái này là chuyện quái gì đây. Tới Cô Tô mọi thứ đều tốt, thế cho nên các nàng cũng quên mất thật ra nàng vốn là bị lưu đày tới đây. Nha môn hình như quả thật có tư cách phái nàng đi. Chỉ có điều, lên kinh? Đây là chuyện gì nha?

“Sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ tới đón Hứa đại phu. Xin Hứa đại phu sắp xếp thời gian cho tốt” Thị vệ khẩu khí mặc dù khách sáo, nhưng đáy mắt lại ánh lên hàm ý không rõ.

Không đợi Hứa Tiên trả lời, hai thị vệ đã cùng lúc cáo từ. Còn lại quan sai kia thì cười chúc mừng Hứa Tiên: “Hứa đại phu, ngài bây giờ lại gặp vận lớn nha. Chúc mừng.”

“Chúc mừng cái gì?” Hứa Tiên nghi ngờ.

“Hứa đại phu nhìn văn thư sẽ biết. Tại hạ cáo từ trước, không quấy rầy Hứa đại phu nữa.” Quan sai cười chấp tay cáo lui.

Hứa Tiên tiến hẳn ra cửa, lúc này mới trở lại phòng ăn mở văn thư ra.

“Quân y?” Hứa Tiên cau mày nhìn văn thư trong tay, hoàn toàn u mê rồi. Chuyện gì nữa đây? Điều nàng lên kinh, làm quân y?

“Làm sao vậy?” Bạch Tố Trinh mở miệng hỏi.

“Ta cũng vậy không biết, thật kỳ quái.” Hứa Tiên đem văn thư trong tay đưa cho Bạch Tố Trinh, một mình trầm tư. Làm sao lại điều mình tới kinh thành làm quân y? Chẳng lẽ nghe danh “thánh thủ phụ khoa” mình? A phi, đẹp, bây giờ mới được mấy ngày đâu, hơn nữa trong quân doanh đều là nam nhân có được hay không? Làm sao dính tới chuyên sinh để được chứ? Cái đó và nguyên tác hoàn toàn không khớp nha, trong nguyên tác từ đầu tới cuối đều không thấy xảy ra chuyện này mà. Hứa Tiên trăm mối nghi ngờ nhưng không có cách giải.

.

Mà ở kinh thành, trong một toà nhà xa hoa lộng lẫy.

Một nam tử hoa phục âm nhu tuần mỹ tựa bên cửa sổ, gió cao khoé môi lẳng lẳng nhìn cây cối trong viện.

Rất nhanh, người nọ sẽ có thể tới bên cạnh mình rồi.

Thật là mong đợi a.

24. Chương 24: Báo Ân Cái Đầu Người Á!

“Xem ra phải lên kinh rồi.” Hứa Tiên lay động văn thư trong tay, cau mày nói, “Lại gấp gấp như vậy, ngày mai đã phải khởi hành rồi. A phi, không đúng, là ngày mai sẽ phải xuất phát rồi.”

“Ta sẽ đi cùng với nàng.” Bạch Tố Trinh mở miệng.

“Ừ.” Hứa Tiên cười híp mắt gật đầu, sau đó sắc mặt lại trầm xuống, “Nhưng mà, tình hình lúc này không giống khi trước, ta sẽ có thể bị phái đi quân doanh đó, chung quanh đều là nam nhân! Không thể ở bên ngoài cùng các người được.”

“Không sao, có ta ở đây.” Bạch Tố Trinh một câu nhàn nhạt nhưng lại làm cho Hứa Tiên vô cùng tín nhiệm.

Tiểu Chính Thái nháy nháy mắt: “Đệ cũng sẽ bảo vệ tỷ tỷ.”

“Người, đẹp đi.” Tiểu Thanh gọi một gáo nước lạnh, khinh bỉ nói, “Người bây giờ còn tiếp chưa nổi mười chiêu của ta đó.”

“Ta, ta, sẽ có ngày ta sẽ đánh bại người.” gương mặt xinh đẹp của Tiểu Chính Thái hồng lên, hai tay nắm chặt, rất không cam lòng hướng Tiểu Thanh tuyên thệ.

“Ta đang chờ ngày đó đấy.” Tiểu Thanh nhún vai, khẩu khí không hề gì nói.

“Hừ!” Tiểu Chính Thái tức giận hừ một tiếng, kiên quyết trong mắt lại càng đậm.

“Đệ cùng con của lần này không nên đi.” Bạch Tố Trinh lại bỗng nhiên lên tiếng nói.

“Tại sao?” Tiểu Thanh vừa nghe, không buông tha hỏi.

“Kinh thành không giống với những nơi khác, ngọa hổ tàng long, có không ít cao nhân ở đó. Với tu vi của đệ và con của nhỏ nếu gặp phải sẽ rất bất lợi.” Bạch Tố Trinh hiếm được khi nào nói dài như vậy, “Những người này chỉ biết trừ yêu, mặc kệ tất cả những điều khác.”

“Nhưng đại ca, vậy chỉ có một mình huynh đi thôi sao? Nếu quả thật nơi đó nguy hiểm như lời huynh nói, vậy chúng đệ lại càng phải đi a.” Tiểu Thanh nghe, càng thêm nóng nảy.

Hứa Tiên cũng không khỏi lo lắng. Kinh thành, nơi đó là chỗ ở của đương kim thiên tử. Có cao nhân trừ ma vệ đạo tuyệt không lạ gì.

“Tiểu Bạch, huynh cũng đừng đi. Quá nguy hiểm.” Hứa Tiên cau mày, phản đối Bạch Tố Trinh đi theo mình. Hơn nữa, còn có một vài điều khiến nàng rất bất an, trong nguyên tác cũng không có chuyện Hứa Tiên bị điều đến kinh thành. Không biết trước tương lai làm cho nàng có chút nảy sinh sợ hãi. Nàng tuyệt đối không muốn Tiểu Bạch bởi vì nàng mà chịu bất kì thương tổn nào.

“Không sao đâu. Những người đó ta còn không thèm để vào mắt.” Bạch Tố Trinh vân đạm phong khinh nói.

“Đại ca, đệ. . . .” Tiểu Thanh vẻ mặt lo lắng còn định nói gì đó.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Giọng Bạch Tố Trinh quả quyết.

Hứa Tiên cầm văn thư, trong lòng càng lúc càng bất an.

Vào buổi sáng, Hứa Tiên tới Hòa Nhân Đường, từ biệt phu phụ Tần lão, cuối cùng tiền công cũng không nhận, còn mua không ít lễ vật đưa cho hai người.

“Như vậy sao được?” Tần phu nhân không yên tâm nói, “Lần trước Tri phủ đại nhân đưa cho người lễ vật người đã để lại cho chúng ta không ít rồi, lần này đừng tốn kém nữa.”

“Chưởng quỹ, phu nhân, ta lần này đi không biết tới bao giờ mới có thể gặp lại.” Hứa Tiên hơi sứt sứt, “Cảm ơn hai người đã chiếu cố ta trong khoảng thời gian này. Sau này hai người phải tự bảo trọng đó.”

“Đứa nhỏ này. . . .” Nói được một nửa thì nước mắt Tần phu nhân đã chảy xuống.

“Hứa Tiên, một mình người cũng phải bảo trọng.” Tần chưởng quỹ cực kì không nỡ.

Sau khi từ biệt hai người, Hứa Tiên đi trên đường, mua cho Tiểu Chính Thái không ít đồ ăn vặt, rồi mới về nhà.

Tiểu Chính Thái nhìn thấy nhiều đồ ngon như vậy, lại không hề vui vẻ ra mặt, mà dùng đôi mắt long lanh nhìn Hứa Tiên: “Tỷ tỷ, đệ cũng muốn đi cùng tỷ.”

Hứa Tiên cười cười, đưa tay vuốt vuốt đầu nó, đang định nói gì an ủi.

Ai ngờ Tiểu Chính Thái đã nhếch miệng cười lên nói: “Nhưng mà đệ biết đệ bây giờ vẫn chưa thể bảo vệ tỷ tỷ. Cho nên đệ sẽ chăm chỉ tu luyện cùng Tiểu Thanh đại ca, chờ tới khi đệ trở nên cường đại, có thể bảo vệ tỷ tỷ rồi, lúc đó tỷ tỷ không được từ chối không cho đệ đi theo nha.”

Hứa Tiên nhìn nụ cười thuần khiết kia của Tiểu Chính Thái, trong lòng rung động, gật đầu: “Ừ, chúng ta cứ quyết định như vậy đi.”

“Vâng.” Tiểu Chính Thái nghe Hứa Tiên nói vậy thì mừng rỡ dùng sức gật đầu, vươn ngón út ra, “Vậy chúng ta móc tay nào.”

Hứa Tiên mỉm cười, cũng vươn ngón út ra, nghiêm túc ngoắc tay đóng dấu cùng Tiểu Chính Thái.

Ngoài cửa đại sảnh, Bạch Tố Trinh tựa lên cạnh cửa, lạnh nhạt nhìn một màn này, trong lỗ mũi hừ một tiếng.

Tiểu Thanh liếc mắt, nhìn trời. Đại ca thật là càng sống lâu càng thụt lùi rồi, ngay cả tiểu hài tử cũng ăn dấm chua sao?

Buổi tối, Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nằm ở trên giường, Hứa Tiên tựa vào trước ngực Bạch Tố Trinh, thấp giọng nói: “Tiểu Bạch, lần này huynh hay là đừng đi cùng ta thì hơn. Trong lòng ta không hiểu sao luôn có dự cảm xấu.”

“Nàng cho là, ta sẽ bỏ lại nàng?” Bạch Tố Trinh lại hỏi ngược lại một câu như vậy.

Hứa Tiên trầm mặc, vươn tay ôm thật chặt eo hắn.

“Không phải sợ, tất cả đã có ta.” Bạch Tố Trinh đưa tay vỗ nhẹ lưng Hứa Tiên. Mặc dù hắn không biết Hứa Tiên rốt cuộc đang sợ cái gì, nhưng ý niệm kia đã đóng chặt trong đầu hắn rồi, hắn tuyệt đối sẽ không rời xa Hứa Tiên.

Đêm nay, Hứa Tiên tựa vào ngực Bạch Tố Trinh, an tâm ngủ thiếp đi. Bạch Tố Trinh nhìn gương mặt điềm tĩnh đang ngủ, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, khẽ cúi đầu, ôn nhu ấn xuống khuôn mặt nàng một nụ hôn, rồi mới ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai thị vệ kia đã đến thúc giục Hứa Tiên lên đường. Hứa Tiên chia tay Tiểu Thanh và tiểu chính thái, rồi trước ánh mắt lưu luyến không rời của thằng bé, cùng hai thị vệ rời đi. Bạch Tố Trinh không xuất hiện, nhưng nàng biết, hẳn nhất định đang ở bên cạnh nàng.

Dọc đường, hai thị vệ đối với Hứa Tiên vô cùng khách khí. Khách khí khiến cảm giác bất an trong lòng Hứa Tiên càng lúc càng lớn. Ăn ở dọc đường vô cùng tận tâm, phòng trọ luôn là phòng hạng nhất, thức ăn cũng luôn là đồ ngon nhất, toàn bộ hành trình đều thoải mái ngồi xe ngựa. Đây làm sao giống kẻ bị đi đày chứ? Nhưng cho dù nàng có nói bóng nói gió đến thế nào, miệng hai vị thị vệ kia cũng đều kín như bưng, chỉ một mực nói là cấp trên sai bảo, bọn họ chỉ phụ trách thi hành, những chuyện khác đều không nói một câu.

Càng như vậy, Hứa Tiên càng bất an. Cứ mỗi tối, Bạch Tố Trinh sẽ xuất hiện ở trước mặt nàng, cùng nàng ngủ. Có Bạch Tố Trinh ở bên, lòng bất an của Hứa Tiên mới hơi thả lỏng ra một chút.

Đến kinh thành, Hứa Tiên cảm thán thật đúng là chốn kinh thành phồn hoa náo nhiệt. Đường lớn lát đá có thể đủ cho bốn chiếc xe ngựa đi song song thông hành, kiến trúc đồ sộ, hai bên đường phố là các cửa hàng rực rỡ muôn màu. Kinh thành làm cho người ta cảm thấy trang trọng nhưng không mất đi hơi thở trang trọng vốn có.

Hứa Tiên vốn tưởng mình sẽ bị trực tiếp đưa tới quân doanh, nhưng khi bị gọi xuống xe, nhìn bức hoành phi của phủ đệ trước mắt, nàng rất cuộc hiểu được nguyên do vì sao đáy lòng cứ mãi bất an không yên.

Trên bức hoành phi xa hoa của phủ đệ viết to ba chữ rồng bay phượng múa: Lương vương phủ.

Hai bên đại môn (cửa lớn) là hai con sư tử bằng đá há to miệng trông rất sống động, nhìn thôi cũng đủ biết phủ đệ này không phải là một phủ đệ tầm thường.

“Hai vị quan gia, chúng ta đến nơi này làm gì?” Mặc dù trong lòng Hứa Tiên mơ hồ đã có suy đoán, nhưng vẫn làm chút giả vờ cuối cùng.

“Hứa đại phu, mời vào. Đây là chỗ ngài làm việc sau này.” Một thị vệ cười dài nói, chẳng qua Hứa Tiên nhìn thấy đáy mắt hắn chợt lóe lên vẻ chế giễu rồi biến mất.

“Ở chỗ này làm việc?” Hứa Tiên cau mày, “Không phải là bảo ta đi quân doanh làm quân y sao?”

“Quân y đủ người rồi, cho nên sau này ngài đặc biệt chịu trách nhiệm khám chữa bệnh ột nhà tướng quân đại nhân.” Tên thị vệ còn lại cũng cười nói.

“Mời vào đi, Hứa đại phu, nếu như chậm trễ, chúng ta sẽ bị trách phạt đó. Hi vọng Hứa đại phu thông cảm cho chúng ta.” Thị vệ ôm quyền mời Hứa Tiên nhanh chút đi vào. Hắn biết, người kia chờ đã sớm sốt ruột rồi.

“Nha.” Hứa Tiên có chút sợ, nhưng vẫn gặt đầu, đi theo phía sau hai thị vệ kia.

Vào phủ đệ, thị vệ quen đường mang theo nàng rẽ hết khúc này tới quanh nọ, cuối cùng dừng ở hậu viện. Đoạn đường này, xà ngang khắc họa, đình đài lầu các, đẹp không sao tả xiết. Hứa Tiên cảm thán đây chính là cuộc sống của kẻ có tiền a. Phủ đệ này cũng thật quá lời đi, khiến nàng cũng sắp mù mị rồi.

“Hứa đại phu, mời bên này.” Thị vệ làm tư thế mời, ý bảo Hứa Tiên vào cửa.

Hứa Tiên theo thị vệ kia bước vào sảnh nhỏ, thị vệ cười nói: “Hứa đại phu ở đây đi.” Nói xong hắn liền trực tiếp rời đi.

Hứa Tiên đánh giá chung quanh, sảnh nhỏ này mặc dù không lớn, nhưng bố trí vô cùng tinh xảo, vật phẩm đồ dùng trang trí đều giá trị không rẻ. Trên đất trải một tấm thảm nhung, giẫm lên đi rất thoải mái.

Một nha hoàn cúi đầu đi lên dâng trà, không đợi Hứa Tiên hỏi gì đã rất nhanh lui xuống.

Hứa Tiên sờ cằm, nhìn thăm có chút ngẩn người. Lương vương phủ, Lương Liên. Những từ này cứ ở trong đầu nàng bay tới thổi đi. Hứa Tiên đối với người của Lương vương phủ vô cùng ác cảm, bởi vì

trong nguyên tác, chính là Lương tướng quốc mời Pháp Hải tới, làm hại Hứa Tiên thiếu chút nữa nhà tan người diệt. Nhưng mà, phải có điều kiện tiên quyết là Tiểu Thanh trộm bảo vật của họ nữa a. Lần này mình không có tiệm thuốc, cũng không gia nhập hội Tam Hoàng tổ sư, tiểu Thanh lại không có trộm bảo vật, đã vậy tại sao đối phương còn tìm đến mình?

Chẳng lẽ. Hứa Tiên cau mày, trong đầu giạt mình một cái, nghĩ tới một điều.

Vừa lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó một giọng nói hình như đã từng nghe qua truyền tới: “Hứa Tiên, ta nói rồi chúng ta sẽ còn gặp mặt mà.”

Hứa Tiên chợt đứng lên, nhìn nam tử âm nhu tuấn mỹ đứng ở cửa, chân mày cơ hồ sắp xoắn lại thành một đoàn rối.

Quả nhiên, là Lương Liên!

Nhưng người này rốt cuộc muốn làm gì?

Mơ ước nhan sắc của Tiểu Bạch cùng tiểu Thanh sao? Cho nên lấy việc công làm chuyện tư điều mình tới đây? Phải không?

“Người sao lại dùng ánh mắt như thế nhìn ta?” Lương Liên thấy ánh mắt đầy địch ý của Hứa Tiên, rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi.

“Ta cảnh cáo ngươi, Tiểu Bạch đã là thê tử của ta rồi, tiểu Thanh cũng đã có hôn ước. Thân phận ngươi như vậy, mà vẫn bất chấp muốn đoạt thê tử với ta sao? Thiên hạ nhiều mỹ nữ như thế.” Hứa Tiên trừng mắt nhìn Lương Liên, tức giận nói.

Lương Liên nghe lời Hứa Tiên nói, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền phá lên cười ha ha cắt đứt lời của Hứa Tiên.

“Người cười cái gì?” Hứa Tiên lại càng tức giận.

“Ai nói là ta có chủ ý với thê tử của ngươi.” Lương Liên thật vất vả ngưng cười, cổ sức hỏi.

“Chẳng lẽ không đúng?” Hứa Tiên vẫn hoài nghi nhìn hắn.

“Dĩ nhiên không phải.” Lương Liên nghiêm mặt nói, người mà ta có chủ ý chính là ngươi. Dĩ nhiên, lời này không thể nói ra được.

“Vậy ngươi muốn làm gì? Ngươi còn tìm người điều tra ta, lại lợi dụng việc công làm việc tư điều ta tới đây.” Hứa Tiên nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nếu không tại người này, thì mình và Tiểu Bạch bây giờ còn đang sống cuộc sống nhàn tản thoải mái ở Cô Tô rồi, hơn nữa còn chuẩn bị khôi phục thân phận nữa đó.

“Báo ân chứ sao.” Chỉ mấy chữ này của Lương Liên thôi cũng đủ thành công làm Hứa Tiên phát điên.

Báo ân? Lại là báo ân, báo ân cái đầu ngươi á!

25. Chương 25: Đùng, Bên Ngoài Có Người!

“Báo ân?” Hứa Tiên cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi rít ra hai chữ này.

“Đúng vậy a. Người đã cứu ta, ta đương nhiên muốn báo ân rồi.” Lương Liên mỉm cười đi tới, ngồi xuống ghế bên cạnh Hứa Tiên.

“Ta cũng đã sớm nói rồi, không cần.” Hứa Tiên tức khòe mắt cũng muốn co quắp liểu.

“Như vậy sao được? Tích thủy chi ân dùng tuyên tương báo (cho dù ơn nhỏ như giọt nước cũng phải dùng sông lớn báo đáp). Huống chi là ân cứu mạng?” Lương Liên vẻ mặt nghiêm túc phản bác lời Hứa Tiên.

“Thật sự không cần, Lương thiếu gia, ta đang ở Cô Tô sống rất tốt, bây giờ lại bị người điều tới đây.” Hứa Tiên run run khoe miệng, vô cùng khó chịu. Phải rời xa Tiểu Thanh và tiểu chính thái không nói, khiến nàng phiền lòng nhất chính là hại Tiểu Bạch cũng phải chạy theo tới nơi kinh thành nguy hiểm này cùng nàng. Đây hết thảy đều là do kẻ trước mắt này tạo nên. Sớm biết thế, lúc ở hẻm nhỏ kia nên lấy gạch nện chết hắn cho rồi!

“Ở cái nơi như Cô Tô đó có chỗ nào tốt? Nếu người muốn mở tiệm thuốc, ta mở cho người, đừng nói một tiệm, cho dù là mười tiệm cũng không thành vấn đề. Hơn nữa, ta nói rồi, ta có thể cho người vinh hoa phú quý bất tận.” Lương Liên khiêu mi, ngạo nghễ nói, “Nếu người muốn vào triều làm quan, ta cũng có thể thành toàn cho người.”

“Nhưng mà, Lương thiếu gia, ta không có chí lớn như vậy, ta chỉ muốn sống một cuộc sống bình thản khoan khoái mà thôi.” Hứa Tiên cảm thấy nói chuyện cùng Lương Liên này rất là tốn sức. Không dễ khai thông chút nào a, một bên là giai cấp vô sản, một bên là con nhà đại quan đại phú.

“Nhưng mà.” Lương Liên sờ sờ cái cằm bóng loáng của mình, cười nói, “Người cái gì cũng không muốn, ta làm sao báo ân đây?” (TNN: lại lấy thân báo đáp giống Tiểu Bạch ể =]] làm thê tử tử ý đi haha)

“Vậy người đưa tiền đi.” Hứa Tiên nói ra những lời này khiến Lương Liên chợt cảm thấy không còn chút sức lực nào, “Nếu một nghìn lượng bạc người thấy vẫn không đủ, vậy người cho nhiều thêm một chút là được.”

“Mạng của bổn thiếu gia, há lại có thể dùng bạc để tính toán?” Lương Liên hơi chán nản, trong lòng thậm chí có chút tức giận. Tại sao thiếu niên thanh tú trước mặt này lại cứ luôn bài xích hắn như vậy, chưa từng có ai dùng thái độ như thế với hắn. Kẻ nào thấy hắn có ai là không nịnh nọt, hận không thể có chút quan hệ với hắn? Còn thiếu niên này, sâu trong mắt đều là chán ghét và dè phòng, rút cuộc chuyện này là sao đây?

Người có đôi khi là như vậy, càng không chiếm được càng không cam lòng, càng muốn chiếm lấy. Càng bị xem thường thì lại càng muốn được người ta thừa nhận.

“Vậy người muốn thế nào?” Hứa Tiên cũng nổi giận rồi, nếu không phải bây giờ đang ở Lương vương phủ, nếu đối phương không phải là con trai Lương vương gia, mình đã sớm nhắm ngay mặt hắn, cho hắn một đá rồi.

“Để ta suy nghĩ kỹ đã. Trong quân doanh đều là một đám nam nhân hôi thối, hơn nữa ăn không ngon ở không tốt.” mắt Lương Liên hí thành một đường thẳng, khoe mắt lộ ra tinh quang, “Người tạm thời đi theo bên cạnh ta đi.”

“Cái gì?” Hứa Tiên cau mày, chưa kịp suy nghĩ đã bật thốt lên, “Ý người là bảo ta làm tay sai cho người? À, không, làm gã sai vặt cho người? Người xác định người là đang báo ân sao?” Cái chức tay sai này sợ là mình không đảm nhiệm nổi rồi, nhìn chân tay mảnh khảnh thế này, muốn đánh người? Không bị người đánh đã là tốt lắm rồi.

“Tay sai?” Khuôn mặt tuấn mỹ của Lương Liên sầm xuống. Cái này là ý gì?

“Con nhà giàu không phải đều khệnh khạng phe phẩy quạt, có một bầy tay sai đi theo phía sau, đùa giỡn con gái nhà lành sao?” Hứa Tiên nhỏ giọng nói thầm một câu.

Lương Liên đỏ khốc đỏ cười, nhưng ngay sau đó vỗ mạnh lên bàn một cái: “Người xem Bổn thiếu gia là hạng người nào? Bổn thiếu gia há lại là kẻ vô tích sự như thế sao?”

“Ta nhìn cũng không khác lắm đâu.” Hứa Tiên lại nói thầm một câu.

“Người!” Lương Liên vẫn là lần đầu tiên bị xem thường như vậy, tức giận muốn phát tiết nhưng lại không phát được, chỉ có thể oán hận nhìn chằm chằm Hứa Tiên.

Hứa Tiên cũng không yếu thế, cũng trừng lại.

Lương Liên rốt cục không nhịn được, phì một tiếng bật cười. Cần gì phải cùng Hứa Tiên giận dỗi lúc này chứ? Ở cùng lâu, hắn dĩ nhiên sẽ tự hiểu ra mình là người thế nào. Lần đầu tiên, Lương Liên lại khát vọng được người ta chấp nhận như thế.

“Tóm lại, thư điều phái đã đưa xuống. Người bây giờ không còn nơi nào để đi đâu, tạm thời ở lại bên cạnh ta. Ta nhất định sẽ bảo hộ người chu toàn, chi tiêu ăn mặc tuyệt đối không làm người thiệt thòi.” Lương Liên quyết định tiến hành từ từ.

“Nếu muốn báo ơn, thì phải có chút thành ý a. Chi bằng người đưa ta về lại quê nhà ở Trấn Giang đi.” Hứa Tiên thật sự không thể chấp nhận được cái thái độ báo ân cao cao tại thượng này của Lương Liên. Thế nào mà những kẻ thiếu nhân tình người ta đều tự xem mình như đại lão gia thế? Lúc đầu là Tiểu Bạch..... A phi (nhỏ nước miếng đó, ý chỉ sự khinh bỉ), cái tên Lương Liên tự cao tự đại này sao có thể so sánh với Tiểu Bạch nhà mình chứ? Thật mà hoang tưởng mà!

“Không được.” Lương Liên không cần suy nghĩ trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

“Tại sao?” Hứa Tiên tức giận.

“Ta nói không được là không được.” đáy mắt Lương Liên hiện lên vẻ đắc ý, bỗng nhiên từ trong lồng ngực móc ra một phong thư, đưa cho Hứa Tiên, “Người đọc trước đi rồi hãy nói xem đi hay ở.”

Hứa Tiên do dự, nhận lấy thư, vừa nhìn thấy nét viết trên thư kia, nàng liền giật mình. Bởi vì đó là nét bút của Hứa Kiều Dung. Mở thư ra, xem xong, Hứa Tiên liền nổi giận. Ngắc đầu nhìn khuôn mặt như cười như không của Lương Liên, gân xanh trên trán giật giật.

Thật là một kẻ hèn hạ vô sỉ! Thì ra hắn đã phái người đưa tin cho Hứa Kiều Dung, nói Hứa Tiên có ơn cứu mạng với hắn, nên hắn để Hứa Tiên đi theo bên người hắn làm việc, đương nhiên sẽ không bạc đãi Hứa Tiên. Hứa Kiều Dung viết thư trả lời, bên trên dặn dò Hứa Tiên phải chăm chỉ làm việc cho Lương vương phủ, tận tâm với triều đình. Phía cuối lại viết bảo nàng phải cẩn thận đừng để bị người ta phát hiện ra thân phận nữ nhi, tự chăm sóc mình cho tốt. Thật ra thì Hứa Kiều Dung khi nhận được thư rất là lo lắng, khủng hoảng, nhưng cũng có chút lo lắng. Hứa Tiên dù sao cũng là nữ nhi, song vừa nghĩ tới Hứa Tiên là ân nhân cứu mạng của một đại nhân vật như Lương thiếu gia thì cũng yên lòng hơn một chút.

“Hứa Tiên, người hãy nghĩ cho kĩ nên làm thế nào để ta cũng cảm thấy phù hợp, báo ơn rồi, người có thể về nhà.” Lương Liên thông thả ung dung nói.

“.....” Hứa Tiên nhìn Lương Liên có chút vô lại, cảm thấy đầu có chút đau đau, đối phương rốt cuộc muốn làm cái gì đây?

“Hiện tại, người chắc cũng mệt rồi, đi tắm rửa nghỉ ngơi trước đi.” Lương Liên nói rồi quay sang hướng bên ngoài hô lên, “Người tới, mang Hứa công tử đi xuống tắm rửa.”

Rất nhanh, từ ngoài cửa có hai nhà hoàn ngoan ngoãn tiến vào, đi tới Hứa Tiên trước mặt cung kính hành lễ: “Hứa công tử, mời.”

Hứa Tiên bất động, trợn mắt nhìn Lương Liên. Lương Liên cũng sừng sững ngồi ở trên ghế chậm rãi uống trà.

Phịch phịch hai tiếng, hai nha hoàn kia trực tiếp quỳ xuống trước mặt Hứa Tiên, rồi cứ bất động như vậy.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tựa như chỉ cần một cây châm rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ.

Lương Liên nhẹ nhàng đặt chén trà lên bàn, phát ra một tiếng vang nhẹ nhàng. Sau đó hai nha hoàn kia liền hướng về phía Hứa Tiên liên tục dập đầu, dập xuống không hề nhẹ, từng tiếng bịch bịch vang lên.

“Được rồi, đứng lên đi, dẫn ta đi tắm rửa.” Hứa Tiên bại trận, tức giận nhìn Lương Liên. Quả nhiên, tên Lương Liên này cũng không phải là thứ tốt gì, cứ nhìn vẻ sợ hãi của những hạ nhân này đối với hắn là đủ biết.

Lương Liên khẽ mỉm cười: “Các nàng nếu hầu hạ không chu đáo, người cứ nói cho ta biết.”

“Hừ.” Hứa Tiên khinh thường hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra cửa. Hai nha hoàn kia vội vàng đi theo, nhưng trong lòng vô cùng chán động. Lần đầu tiên thấy có người vô lễ với thiếu gia như vậy, mà trông thiếu gia vẫn tươi cười không hề tức giận.

Đội hai nha hoàn chuẩn bị xong nước nóng, Hứa Tiên bảo các nàng đi ra ngoài, nói mình nàng tự tắm rửa là được. Nha hoàn cũng không nhiều lời, chuẩn bị y phục xong liền yên lặng lui ra.

Hứa Tiên nằm trong bồn gỗ, nghiêng đầu nghĩ tới chuyện vừa rồi. Tên Lương Liên này rốt cuộc muốn làm cái gì? Nói muốn đợi mình nghĩ ra biện pháp báo ơn khiến hắn cảm thấy thích hợp thì mới được. Đòi tiền không cho, đòi về nhà cũng không cho. Hứa Tiên đột nhiên cảm thấy, hình như bất kể mình yêu cầu cái gì, đối phương cũng sẽ không đáp ứng. Nhưng là, rốt cuộc hắn muốn gì?

Thời điểm Hứa Tiên đang trầm tư, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen. Nàng vừa định hô lên, thì một bàn tay trắng trẻo thon dài vươn ra bịt miệng nàng lại.

“Là ta.” Giọng nói trong trẻo của Bạch Tố Trinh vang lên.

Hứa Tiên vui mừng nhìn người trước mắt, Bạch Tố Trinh buông tay ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hứa Tiên. Da nàng bị làn nước nóng làm cho hồng hào, cổ thon dài thoát nhìn mê người như vậy, từ ngực trở xuống chìm trong nước như ẩn như hiện, tản ra một lực hấp dẫn không nói lên lời.

Hứa Tiên nhìn sắc mặt Bạch Tố Trinh, sửng sốt. Sau đó cúi đầu nhìn thân thể mình, hô nhỏ một tiếng ngập xuống nước, chỉ để lại phần từ mũi trở lên, trợn mắt nhìn Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh nhìn động tác của nàng, bình tĩnh nói: “Đã sớm thấy, cũng sờ qua rồi.”

“Huynh!” Hứa Tiên thật sự vô lực phát ới rồi. Lời nói vô sỉ này cùng với nam tử khuôn mặt tuấn dật phi phàm, xuất trần thoát tục trước mặt thật sự không hề tương xứng. Nhưng hắn lại cố tính nói ra tự nhiên như thế.

Đang lúc Hứa Tiên á khẩu, thì trên trán bỗng cảm thấy ảm áp. Bạch Tố Trinh cúi đầu nhẹ nhàng hôn hôn lên trán nàng. Sau một khắc, nàng đã bị Bạch Tố Trinh lôi ra khỏi bồn gỗ.

“Đừng, bên ngoài có người.....” Hứa Tiên kinh hoảng không thôi.

“Các nàng không nghe được.” Bạch Tố Trinh mới vừa rồi niệm pháp quyết, che đi tiếng động trong phòng.

Bạch Tố Trinh bình tĩnh giúp Hứa Tiên lau khô thân thể, đem y phục đưa cho Hứa Tiên mặc vào. Lúc này mới nói: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Hả?” Hứa Tiên đang quần vải trắng lên ngực, nghe Bạch Tố Trinh hỏi như vậy, có chút nghi ngờ nói, “Huynh mới vừa rồi không ở bên cạnh ta sao? Ta nghĩ huynh ở đó. Còn tưởng huynh nghe hết cuộc đối thoại của ta và Lương Liên rồi?”

Bạch Tố Trinh trầm mặc, thản nhiên nói: “Bị môn thần (thần giữ cửa) ngăn cản một lúc.”

“Cái gì!” Hứa Tiên kinh hô, lúc này mới nhớ tới, Lương vương phủ quả thật không giống với gia đình bình thường. Thần trấn thủ Lương vương phủ dĩ nhiên càng không đơn giản như vậy. Vì vậy vội vàng sờ soạng khắp người Bạch Tố Trinh, “Vậy huynh có bị thương không? Không sao chứ? Môn thần Lương vương phủ có phải rất lợi hại hay không?”

Bạch Tố Trinh cảm nhận được đôi tay không xương mềm mại nhỏ bé kia sờ tới sờ lui trên người mình, cổ hỏa khí vừa vất vả kim nén dưới bụng lại có chiều hướng tăng vọt, vội vàng bắt lấy tay Hứa Tiên, nhàn nhạt nói: “Ta không sao. Yên tâm.” Có chuyện chính là đám môn thần kia, lời này Bạch Tố Trinh không nói ra miệng. Mà cùng lúc đó ở ngoài cửa Lương vương phủ, hai vị môn thần mặt sưng mũi vẹo nằm ở dưới đất, ôi ôi kêu rên.

“Thật sao?” Hứa Tiên vẫn không yên tâm.

“Nếu không thử một chút?” mặt Bạch Tố Trinh không có biểu cảm gì, song lời này quả thật vô cùng tà khí. Thêm đó ánh mắt lại rơi lên ngực Hứa Tiên không chịu rời đi. Như vậy mà vẫn không biết có ý gì thì quá kì quái rồi.

Mặt Hứa Tiên đỏ lên, vội vàng lắc đầu: “Đừng, đừng. Đừng ở chỗ này.”

Bạch Tố Trinh không khỏi bật cười, vừa nhìn nụ cười này, Hứa Tiên thiếu chút nữa ngất người.

“Nói một chút đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?” Bạch Tố Trinh ôm chặt lấy Hứa Tiên, ngồi ở trên ghế, để Hứa Tiên ngồi trên đùi mình, mở miệng hỏi.

“Ta cũng không biết nữa, cái tên Lương Liên này rất kỳ quái.” Hứa Tiên cũng không hiểu, đem chuyện tình lúc trước toàn bộ nói cho Bạch Tố Trinh biết.

“Báo ơn?” Bạch Tố Trinh nhúu mày, lạnh lùng phun ra hai chữ. Giọng nói mười phần nguy hiểm kia làm cho Hứa Tiên sợ run cả người.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Bạch Tố Trinh đương nhiên cảm giác được người trong lòng run rẩy, cười lạnh một tiếng, “Không được giấu diếm, làm sao nàng lại có ơn cứu hần?”

26. Chương 26: Hần Nhìn Trúng Nàng Rồi!

“Ừm, chính là.” Hứa Tiên lấp bắp đem chuyện xảy ra đêm hội hoa đăng ngày đó nói cho Bạch Tố Trinh, thấy sắc mặt Bạch Tố Trinh càng ngày càng âm trầm, Hứa Tiên vội vàng bổ sung, “Nếu ta sớm biết là hần, ta tuyệt đối sẽ không cứu đâu. Thật, thật đó.”

“Hừ.” Bạch Tố Trinh hừ nhẹ một tiếng, “Cho nên ngày đó trên người của nàng mới có mùi máu tươi?”

“Ừ.” Hứa Tiên yếu ớt thừa nhận.

“Lá gan của nàng thật lớn, chuyện nguy hiểm như thế mà cũng dám làm, hừm?” Ngữ điệu Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng, nhưng Hứa Tiên lại cảm thấy nguy hiểm đang tới gần.

“Ta sai rồi, sau này ta sẽ không bao giờ làm thế nữa.” Hứa Tiên cảm thấy lúc này mình phải làm tuấn kiệt thôi, hơn nữa còn phải là tuấn kiệt biết thức thời mới được. Cho nên tỏ thái độ vô cùng ngoan, đưa tay qua ôm cổ Bạch Tố Trinh, chân thành nhận lỗi.

Bạch Tố Trinh mặt lạnh không nói.

Hứa Tiên sáp lại, hôn lên mặt Bạch Tố Trinh một cái.

Bạch Tố Trinh vẫn như cũ không nói gì.

Hứa Tiên lại sáp tới, hôn tiếp.

Bạch Tố Trinh vẫn không nói.

Được rồi, Hứa Tiên lại lần nữa sáp lại gần, chuẩn bị hôn lên mặt Bạch Tố Trinh, ai ngờ hần khê quay đầu, trực tiếp hôn lên môi nàng. Hôn tới khi Hứa Tiên sắp thở không nổi nữa, Bạch Tố Trinh mới buông tha nàng. Bây giờ thời cơ cùng địa điểm không thích hợp, tạm thời bỏ qua cho nàng.

Hứa Tiên nháy nháy mắt, nhìn Bạch Tố Trinh: “Trước kia huynh vẫn luôn tu luyện trên núi sao? Tại sao lại biết nhiều chuyện nam nữ thế?” Cái vấn đề này, Hứa Tiên đã sớm muốn hỏi rồi.

“Trên sách có.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt trả lời.

Hứa Tiên hóa đá, trên sách có? Vậy ngày thường những sách hần cầm cụi đọc suốt ngày đêm chính là những loại sách này?!

“Có điều, Tiểu Bạch, huynh nói xem rốt cuộc tên Lương Liên này có ý đồ gì thế?” Hứa Tiên có chút buồn rầu hỏi.

Bạch Tố Trinh hơi trầm mặc, hần đã sớm nhìn ra ánh mắt tên Lương Liên kia nhìn Hứa Tiên có chút không bình thường, đó là một ánh mắt có tham muốn chiếm giữ rất mạnh, là ánh mắt dành cho con mồi. Nhưng mà, thân phận bây giờ của Hứa Tiên là nam nhân. Đồng tính? Trong đầu Bạch Tố Trinh đột nhiên hiện lên hai chữ này. Về chuyện đồng tính hần có từng thấy qua trong sách nói đến, nên hiểu được nó có ý gì. Lương Liên nghĩ Hứa Tiên là nam tử nên thích nàng? Bạch Tố Trinh bỗng nhiên có chút buồn cười, thậm chí đáy lòng còn có một loại cảm giác hả hê kì lạ. Chuyện này thật là hoang đường. Đụng phải ánh mắt tràn đầy nghi vấn của Hứa Tiên, Bạch Tố Trinh do dự không biết nên nói thế nào với nàng.

Đúng lúc đó, Bạch Tố Trinh khẽ nhú mày, xa xa truyền tới tiếng bước chân.

“Có người tới.” Bạch Tố Trinh buông Hứa Tiên ra, đứng lên.

“Này.” Hứa Tiên đứng lên rồi kéo góc áo Bạch Tố Trinh, “Một mình huynh phải cẩn thận một chút đó.” Chuyện môn thần Bạch Tố Trinh nói lúc này, nàng thế nào cũng không cho qua được.

Bạch Tố Trinh gật đầu: “Yên tâm đi.” Dứt lời, thân ảnh Bạch Tố Trinh liền biến mất trong phòng.

Hứa Tiên sửa sang lại y phục, lúc này mới chậm rãi tiêu sái đi ra ngoài.

Hai nha hoàn kia thấy Hứa Tiên đi ra, vội vàng nghênh đón.

“Hứa công tử muốn dùng cơm trước hay nghỉ ngơi trước ạ?” Một nhà hoàn mặt tròn tròn trong đó lên tiếng hỏi.

Hứa Tiên sờ sờ bụng: “Ăn cơm trước.”

“Được” nha hoàn đồng ý, đi ở phía trước, “Hứa công tử, mời đi bên này.”

Mới vừa ra cửa, liền thấy Lương Liên đang đi về phía này.

“Hứa Tiên, đi thôi.” Lương Liên đã đổi một thân cẩm phục hoa lệ, bên hông treo một ngọc bội thượng hạng, thoát nhìn đúng là phong độ ngất trời, thu hút ánh nhìn của người ta. Kỳ thật Lương Liên cũng đang đánh giá Hứa Tiên. Vừa tắm rửa xong nên trên người Hứa Tiên có một loại cảm giác tươi mới khó tả. Trên người mặc bộ y phục mà hắn chọn, thoát nhìn ngoài vẻ mi thanh mục tú, còn có thêm một phần quý khí.

“Đi đâu? Ta đói bụng, ăn cơm trước đã.” Hứa Tiên khó chịu nói.

“Thì dẫn người đi ăn cơm đó.” Lương Liên xoay người, “Đi thôi.”

Hứa Tiên bĩu môi, cũng đi theo.

Sau đó Lương Liên đưa Hứa Tiên ra cửa lớn Vương phủ, ngoài cửa lớn có một chiếc xe ngựa xa hoa, phía sau xe là hai đội thị vệ mang binh khí. Lương Liên lên xe, rồi đưa tay về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên cau mày nhìn tay hắn, trực tiếp đập một phát, rồi tự mình bò lên. Lương Liên nhìn hành động của nàng, không khỏi buồn cười, tay hơi đau cũng không có nói gì.

Trong xe ngựa, Hứa Tiên không dám xem hán tử, mà nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh vật bên ngoài.

“Có muốn mua gì thì chờ ăn xong rồi đi mua.” Lương Liên mở miệng.

“Không có.” Hứa Tiên tức giận trả lời.

Không bao lâu, xe ngựa ngừng lại. Xuống xe, Hứa Tiên nhìn tứ lạng trước mắt — Phúc Nguyên Lâu. Tứ lạng này rất có khí thế, cao ba tầng, trước cửa có hai tiểu nhị lan lợi đang mời chào khách khứa. Bảng hiệu màu vàng, dưới ánh mặt trời rực sáng long lanh. Hứa Tiên không nhìn được nghi ngờ, không biết đây có phải là làm bằng vàng thật hay không?

“Lương thiếu gia, ngài đã tới, mời đi bên này.” Tiểu nhị đứng ở cửa dĩ nhiên rất giỏi biểu lộ nét mặt, thấy Lương Liên liền nhiệt tình chào đón, khẽ cúi người, mang theo vẻ cung kính.

Lương Liên cũng không nói gì, trực tiếp cất bước đi vào trong. Hứa Tiên cũng đi theo. Tiểu nhị đưa bọn họ tới một ghế lô an tĩnh ở lầu ba, nhìn động tác thuần thục của tiểu nhị kia, Hứa Tiên biết Lương Liên khẳng định rất thường xuyên đến đây ăn cơm, cũng thường xuyên ngồi ở ghế lô này. Thật là tên bại gia chi tử! Hứa Tiên rất bất bình. Bố trí trong gian ghế lô này không hề dung tục, trái lại rất trang nhã. Hai bên bình phong vừa vẽ trúc xanh, vừa điểm hàn mai. Bên cửa sổ là hai bồn cây xanh biếc. Có điều Hứa Tiên nhận không ra đó là loại cây gì. Bốn bức tường đều treo một bức tranh.

“Lương thiếu gia, hôm nay vẫn là những món kia sao ạ?” Tiểu nhị mở miệng hỏi, Lương thiếu gia mỗi lần mặc kệ là mang ai tới, cũng đều chỉ gọi những món kia. Cho nên hắn chẳng qua chỉ là hỏi cho có lệ mà thôi.

“Dem toàn bộ các món đặc sản lên, mỗi món một phần!” Lương Liên khẽ cau mày, ánh mắt nhìn về phía tiểu nhị lan lợi như băng.

Tiểu nhị lập tức tỉnh ngộ, trán toát mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Dạ dạ.” Nói xong, hấp tấp rời khỏi ghế lô. Tiểu nhị thùng thùng chạy xuống lầu, trong lòng kinh hãi cảm thán, xem ra người tới cùng Lương thiếu gia lần này hẳn là vô cùng được sủng ái đây. Lương thiếu gia thích nam nhân, mọi người ai ai cũng biết. Mỗi lần hắn mang theo nam sủng tới dùng cơm, đều chọn món ăn mình thích, chưa bao giờ bận tâm tên nam sủng kia thích ăn món gì. Nhưng lần này lại gọi toàn bộ món đặc sản.....

“Từ lâu này có bao nhiêu món ăn đặc sản?” Hứa Tiên thuận miệng hỏi.

“Không nhớ rõ, có lẽ hai ba mươi món đi.” Lương Liên lơ đãng trả lời.

“Vậy món rẻ nhất là bao nhiêu tiền?” Hứa Tiên lại hỏi.

“Có lẽ khoảng mấy chục lượng bạc.” ngữ điệu tùy ý của Lương Liên nhất thời khiến tinh thần căm ghét nhà giàu của Hứa Tiên bắt đầu trở dậy.

“Kẻ có tiền quả nhiên đều là rùa đen.” Hứa Tiên nhỏ giọng nói thầm.

“Cái gì?” Lương Liên cho là mình nghe lầm, lập tức hỏi lại.

“Không có gì, ha ha.” Hứa Tiên gượng cười.

Lương Liên cười như không cười nhìn Hứa Tiên, còn Hứa Tiên lại dùng ánh mắt xem thường không chút nào yếu thế nhìn lại.

Rất nhanh, đủ các loại món ăn đầy hương vị màu sắc được đưa lên. Lấy địa vị của Lương Liên, phòng bếp đương nhiên sẽ chuẩn bị đồ ăn cho hắn trước.

Hứa Tiên nhìn món ngon nóng hổi, không khỏi chảy nước miếng. Cầm lấy đũa không hề khách khí ăn, mặt mày hớn hở.

“Cái này mùi vị không tệ, Ừm, cái này cũng ngon.” Hứa Tiên vừa ăn vừa nhồm nhoàm bình phẩm.

Lương Liên nhìn Hứa Tiên ăn đến vui vẻ, nở nụ cười: “Nếu người thích, ngày nào cũng có thể ăn như vậy.”

“Sa đọa.” Hứa Tiên đảo cặp mắt trắng dã, giọng nói tràn đầy khinh thường, “Có ngon hơn nữa nếu ăn hàng ngày thì cũng sẽ chán.”

“Cũng đúng.” Lương Liên gật gù.

Cầm đũa lên, đang chuẩn bị gấp thức ăn cho Hứa Tiên, ai ngờ vừa gấp xong, còn chưa kịp thả vào bát Hứa Tiên, thì bức tranh treo trên tường phía sau đã rơi xuống, trực tiếp nện vào đầu hắn.

Hứa Tiên sửng sốt, nhìn tình cảnh trước mắt, không hề phước hậu cười ra tiếng.

Bức tranh kia trực tiếp nện lên đầu Lương Liên, đầu hắn xuyên thủng qua bức tranh, khung tranh vẩy quanh cổ. Bộ dạng kia muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu.

“Chuyện gì thế này?” Lương Liên để đũa xuống, then quá thành giận giật khung ảnh xuống, hướng ra bên ngoài quát lên, “Người đâu!”

Bên ngoài có thị vệ và tiểu nhị canh giữ liền lập tức chạy vào, thấy khung tranh ném dưới đất cùng sắc mặt xanh đen của Lương Liên, liền biết không ổn rồi.

“Phúc Nguyên Lâu các người treo tranh thật là tốt nhỉ?” Lương Liên bắn ra một ánh mắt nhìn lên vài mảnh giấy còn trên vai mình, giọng nói âm trầm.

“Lương thiếu gia, thật không phải, đây là ngoài ý muốn, tuyệt đối là ngoài ý muốn.” Trán tiểu nhị mồ hôi vã ra như mưa, trong lòng vạn phần khẩn trương. Cái trường hợp này hẳn xử lý không nổi rồi, phải đi gọi chương quỹ thôi.

Hứa Tiên tất nhiên là biết do Tiểu Bạch ở trong tối âm thầm giở trò. Mới vừa rồi nhìn bộ dạng chặt vật của Lương Liên kia, thật là sáng khoái a, có điều bây giờ nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ của tiểu nhị lại có chút không đành lòng.

“Lương thiếu gia, bỏ qua đi, đây chỉ là ngoài ý muốn thôi, Tiểu nhị ca cũng không muốn phát sinh chuyện như vậy.” Hứa Tiên mở miệng khuyên.

“Hừ.” Lương Liên sắc mặt vẫn âm trầm.

“Coi như bỏ qua đi, ăn cơm đã. Nguội rồi.” Hứa Tiên nhìn tiểu nhị đang run rẩy, tiếp tục khuyên.

“Cút xuống.” Lương Liên rốt cục lên tiếng.

Tiểu nhị nghe vậy, lập tức lui ra ngoài, sau đó liều mạng lau mồ hôi. Quay đầu lại nhìn cửa ghế lô một chút, trong lòng vẫn còn không thể tin. Chuyện cứ như vậy là xong sao? Đơn giản như vậy? Công tử trẻ tuổi kia rốt cuộc là thần thánh phương nào a? Lại chỉ cần hai câu hời hợt liền đã có thể hóa giải mối nguy này?

Thị vệ cũng nghiêm mặt đi ra, thuận tay đóng cửa ghế lô lại, sau đó tiếp tục làm công việc giữ cửa của mình.

Trong phòng, Hứa Tiên tiếp tục ăn, nghĩ tới bộ dạng chật vật mới vừa rồi của Lương Liên, tâm tình liền tốt vô cùng. Lương Liên thấy khóe miệng Hứa Tiên cứ cong lên, làm sao không biết nàng đang vui vẻ cái gì. Vốn định nổi giận, song vừa nhìn thấy đôi mắt trong suốt kia của Hứa Tiên, lại không phát tiết ra được nữa.

Ăn cơm xong, trở về Lương vương phủ.

Lương Liên an bài cho Hứa Tiên một tiểu viện yên tĩnh, còn có một thư phong nho nhỏ, điểm này làm Hứa Tiên rất hài lòng.

Buổi tối, Hứa Tiên nằm lý trên giường, nghiêng nghiêng vẹo vẹo, cười hì hì nói nhìn căn phòng không một bóng người nói: “Tiểu Bạch, chuyện ngày hôm nay là huynh làm sao?”

“Vậy thì sao?” Thân ảnh Bạch Tố Trinh hiện ra, nhàn nhạt hỏi.

“Hắc hắc, làm rất tốt.” Hứa Tiên ngồi dậy, hưng phấn nói.

“Vốn là định làm cho xà ngang nện xuống.” Bạch Tố Trinh nói một câu khiến Hứa Tiên rùng mình. Ngoan độc a, không hổ là Tiểu Bạch.

“Nói xem, Tiểu Bạch, môn thần bây giờ còn cần huynh nữa không?” Hứa Tiên có chút tò mò hỏi.

“Không.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt trả lời. Hiện tại hẳn ra vào Lương vương phủ, hai tên môn thần vừa thấy hẳn liền lập tức quay đầu nhìn trời, nói cái gì mà thời tiết hôm nay thật tốt, trăng tối nay thật tròn. Rất thức thời ra vẻ không nhìn thấy Bạch Tố Trinh.

“Hắc hắc, Tiểu Bạch lợi hại nhất.” Hứa Tiên hướng bên trong lẩn một vòng, chừa ra một chỗ trống. Bạch Tố Trinh rất biết điều đi tới nằm xuống.

“Nàng đeo cái này lên.” Bạch Tố Trinh không biết từ nơi nào móc ra một vật trong suốt lấp lánh, đưa tới trước mặt Hứa Tiên.

“Đây là cái gì thế?” Hứa Tiên nhận lấy, hơi lạnh lạnh, màu trắng, có điểm giống vảy cá gì gì đó.

“Là vảy của ta.” Bạch Tố Trinh nói một câu khiến Hứa Tiên kinh ngạc há hốc mồm.

“Vảy của huynh?” Hứa Tiên vuốt qua vuốt lại cái vảy màu trắng, yêu thích không buông tay. Đây là vảy của Tiểu Bạch đó, là vảy đó nha! Thật là xinh đẹp, trắng trắng lại trong suốt, so với ngọc thạch còn đẹp hơn.

“Gần đây có thể ta sẽ có một vài chuyện, nàng mang theo cái này, nếu như nàng xảy ra chuyện gì, ta sẽ lập tức cảm giác được.” Giọng nói Bạch Tố Trinh rất nhạt, nhưng Hứa Tiên lại nghe ra có cái gì đó không ổn.

“Có việc? Huynh phải đi sao?” Hứa Tiên khẩn trương bò dậy, mở to mắt nhìn Bạch Tố Trinh.

“Ừ.” Trong lòng Bạch Tố Trinh cũng có chút phiền não. Nhưng mà, lần này hẳn phải đi.

“Huynh đây là đang lo lắng cho ta sao?” Hứa Tiên vui sướng hỏi. Trong lòng nàng hiểu, nếu Tiểu Bạch nói phải đi, thì nhất định là có chuyện quan trọng không thể không đi. Mình không thể tùy hứng mở miệng đòi hấn ở lại được.

“Cái tên Lương Liên kia, cách hấn xa ra một chút.” Giọng Bạch Tố Trinh trầm xuống.

“Ta biết, hấn là một nhân vật nguy hiểm.” Hứa Tiên dùng sức gật đầu, “Chẳng qua, trước mắt ta cũng vẫn an toàn. Tốt xấu gì thì ta của là ân nhân cứu mạng của hấn.” Hiển nhiên, cái nguy hiểm mà Hứa Tiên và Tiểu Bạch nghĩ đều không cùng một loại.

Nghe được mấy chữ ân nhân cứu mạng, mặt Bạch Tố Trinh có thể nói là trầm như nước rồi, Hứa Tiên cũng ý thức được mình nói sai, vội vàng che miệng lại, theo bản năng lùi về góc tường trốn.

Tay Bạch Tố Trinh chụp tới, trực tiếp kéo Hứa Tiên vào trong ngực, sau đó bắt đầu sờ mó.

Lại sau đó, trong phòng vang lên tiếng thở dốc cùng rên rỉ nhẹ nhẹ. Tiếng rên cuối cùng biến thành tiếng khóc nức nở cầu xin tha thứ của Hứa Tiên.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Tố Trinh tỉnh lại, nhìn người trong ngực, đáy lòng nổi lên một chút nhu hòa. Hứa Tiên cũng tỉnh lại, đối mặt với Bạch Tố Trinh, không khỏi nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, sầm mặt lại, bởi vì thất lưng lại đau muốn chết rồi.

“Nàng phải cẩn thận Lương Liên, hấn là đồng tính.” Bỗng nhiên Bạch Tố Trinh nói một câu làm đầu óc Hứa Tiên choáng váng.

Đồng tính? Đồng tính! ! Lương Liên lại là đồng tính?

“Hấn là đồng tính?” Hứa Tiên lắp bắp hỏi, trong lòng chấn động muốn chết. Lương Liên lại là đồng tính! Hấn là cong sao (ý nói gay)?! Trong nguyên tác, Lương Liên đối với dung mạo khuynh thành của Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh một chút phản ứng cũng không có, chẳng lẽ cũng là bởi vì hấn đồng tính sao? Càng nghĩ Hứa Tiên càng cảm thấy đây mới chính là chân tướng.

“Hấn nhìn trúng nàng rồi.” Bạch Tố Trinh lại thêm một câu làm đầu óc Hứa Tiên trống rỗng.

Hứa Tiên cứ ngây ngốc nhìn Bạch Tố Trinh, Lương Liên nhìn trúng mình?

“Nhưng mà, ta, ta là nữ mà.” Hứa Tiên rốt cục phục hồi tinh thần, lắp bắp nói.

“Cho nên ta mới bảo nàng phải cẩn thận.” Bạch Tố Trinh khẽ nhún mày, chuyện này quả thật có chút phiền toái.

“Ừ, ta biết phải làm thế nào rồi.” Hứa Tiên gật đầu, “Ta sẽ giữ khoảng cách với hấn. Hơn nữa tìm một cơ hội nói rõ ràng ta không phải là nam nhân cho hấn biết.”

“Chờ ta trở lại rồi hãy nói.” Cái Bạch Tố Trinh sợ chính là Lương Liên đến lúc đó then quá thành giận, gây bất lợi cho Hứa Tiên.

“Ừ.” Hứa Tiên gật đầu.

“Cắt ki vảy của ta.” Bạch Tố Trinh ngẩng đầu nhìn lên trời, không nhận được cau mày, giục cái gì mà giục? (Quan Âm Đại sĩ: Ta xiên chết người! Tên tiểu bạch xà chết tiệt, rõ ràng là người muốn cầu ta, còn để cho ta đợi suốt một ngày một đêm, đáng giận hơn là lại còn dám kiêu ngạo như vậy!)

Hứa Tiên gật đầu.

“Ta đi đây.” Bạch Tố Trinh đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, hôn lên trán Hứa Tiên rồi mới biến mất.

Hứa Tiên nằm lì trên giường, nhìn cái vảy màu trắng kia trong tay, cười khúc khích.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nha hoàn cẩn thận từng ly từng tý: “Hứa công tử, xin hỏi ngài đã dậy chưa? Thiếu gia đã phái người tới thúc dục rồi.”

Hứa Tiên lúc này mới xoa xoa cái eo đau nhức của mình, trong lòng suy tư xem nên ở cùng Lương Liên như thế nào cho phải, hướng ra cửa nói: “Đã dậy rồi, tới ngay đây.”

27. Chương 27: Lôi Kéo Pháp Hải

Hứa Tiên đem chiếc vẩy màu trắng kia cất kỹ bên người, lúc này mới đứng dậy. Hai nha hoàn canh giữ bên ngoài đã sớm chuẩn bị xong khăn và nước rửa mặt. Cung kính hầu hạ Hứa Tiên rửa mặt xong, mới cúi đầu dẫn Hứa Tiên ra ngoài.

“Hứa công tử, thiếu gia chờ ở phòng ăn đã lâu rồi.” Nha hoàn mặt tròn thấp giọng nói.

“Nha.” Hứa Tiên vẫn còn đang mơ mơ màng màng, nhàn nhạt đáp lời xong, mới lấy lại tinh thần. Mẹ nó! Trong lòng nàng giật thót một cái. Nàng giờ mới đem mọi chuyện có liên quan xâu chuỗi lại với nhau. Từ lần đầu tiên gặp Lương Liên ở tửu lâu, rồi đến khi hắn lấy công làm tư điều nàng tới bên cạnh. Biểu hiện lúc lên xe ngựa xuất phủ ngày hôm qua vẫn vẫn,... Cái này khiến Hứa Tiên tỉnh hẳn rồi. Đối phương là đồng tính, đồng tính đó! Không thể xem thường được, phải cẩn thận ứng đối thôi. Ấn điểm tâm mà cũng chờ mình sao, nghĩ tới đây trong lòng Hứa Tiên càng thêm sợ hãi.

Vừa ra khỏi tiểu viện, Hứa Tiên liền cảm giác được có một đạo ánh mắt dừng trên người mình. Theo bản năng nhìn khắp bốn phía, nhưng lại không thấy ai.

“Kỳ quái.” Hứa Tiên nói thầm.

“Hứa công tử làm sao vậy?” Nha hoàn mặt tròn thấy động tác Hứa Tiên chậm lại, bèn lên tiếng hỏi.

“Ta cảm thấy có ai đó đang nhìn.” Hứa Tiên nhìn nhìn chung quanh, vẫn không thấy ai, “Thôi bỏ đi, đi thôi, đi thôi.”

“Vâng” nha hoàn mặt tròn đáp lời, tiếp tục dẫn Hứa Tiên đi tới phòng ăn.

Đến phòng ăn, quả nhiên thấy Lương Liên đang chờ.

“Hứa Tiên, tối hôm qua ngủ ngon không?” Lương Liên vừa thấy nàng liền mỉm cười hỏi.

Hứa Tiên lại giống như nhìn thấy ma, miễn cưỡng cười nói: “Rất tốt rất tốt, không dám phiền Lương thiếu gia bận tâm.”

Hai người tâm tư khác nhau, dùng xong điểm tâm, Lương Liên nói: “Ta phải đến hộ bộ xử lý công vụ. Người nếu muốn ra ngoài thì phân phó Mặc Cúc và Đông Mai chuẩn bị xe ngựa cho.”

Hộ bộ? Xử lý công vụ? Hứa Tiên có chút kinh ngạc nhìn Lương Liên, người này không phải là con nhà giàu sao? Cũng phải ‘đi làm’?

“Người đây là ánh mắt gì vậy!” Lương Liên nhìn ánh mắt của Hứa Tiên tức không có chỗ phát. Tại sao Hứa Tiên luôn xem thường mình như vậy? Chẳng lẽ mình giống cái loại công tử suốt ngày chơi bởi lêu lổng lẩn sao?

“Ha hả, không có gì không có gì.” Hứa Tiên ngượng ngùng khoát tay.

“Nhìn trúng cái gì thì cứ mua, bạc ở chỗ Mặc Cúc.” Lương Liên đứng dậy, chỉ chỉ nha hoàn mặt tròn kia. Bây giờ Hứa Tiên mới biết tên hai nha hoàn này. Người mặt tròn tên là Mặc Cúc, mặt trái xoan là Đông Mai.

Đến khi Lương Liên đi rồi, Hứa Tiên vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích.

“Hứa công tử, công tử muốn ra ngoài du ngoạn hay làm gì?” Mặc Cúc tiến lên, nhỏ giọng hỏi.

“À.” Hứa Tiên suy nghĩ một chút, “Đi ra ngoài dạo một chút đi.” Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tới kinh thành, Hứa Tiên rất là hiếu kỳ

“Dạ, vậy để nô tì đi chuẩn bị xe ngựa.” Mặc Cúc đáp lời, rồi đi ra ngoài chuẩn bị xe. Hứa Tiên dụi dụi mắt, ra khỏi phòng ăn, đứng trong hành lang ngắm nhìn hoa viên. Mùa thu thấm thoát đã tới, vừa ra ngoài liền chạm phải một làn gió mát.

“Gió thu thanh, trời thu sáng, lá rụng tụ rồi tán, chim chóc đỗ rồi lại bay....” Đang lúc Hứa Tiên thần thờ, một giọng nói ôn nhu mang theo chút ai oán, bỗng nhiên vang lên bên tai nàng.

Hứa Tiên sững sốt, quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói, liền thấy một thiếu niên mảnh khảnh đang nhìn mình. Chỉ thấy tư thái thiếu niên nhẹ nhàng, màu da trắng nõn, một đôi mắt đẹp lại càng phát sáng. Chắc chắn, hay ột mỹ thiếu niên đứng đón gió nha, làm cho người ta nhìn không được sinh lòng thương tiếc.

“Người là?” Hứa Tiên nhìn đối phương từ trên xuống dưới, ồm, người này ăn mặc rất đắt tiền, phía sau còn có hai nha hoàn cúi đầu theo sau. Có điều ánh mắt hắn nhìn nàng làm sao lại quý dị như vậy? Còn có ca từ chua chua vừa rồi kia là làm sao đây?

“Tại hạ Phượng Dao.” Mỹ thiếu niên yếu ớt hành lễ, hướng Hứa Tiên mỉm cười nói. “Xin hỏi tục danh của ca ca.” Chẳng qua giọng điệu này dường như có chút chua.

Hứa Tiên sợ run cả người, cái câu ca ca đặc sệt này rút cuộc khiến nàng hiểu ra. Đối phương là nam sủng của Lương Liên! Hiện tại hắn là tới để dò xét tình địch rồi!

Ca cái đầu người á! Tỷ tỷ đây thế nhưng là con gái chính tông có được không. Hứa Tiên nhìn mỹ thiếu niên trước mặt, kéo kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười cực kỳ khó coi: “Ca ca thì không dám, tại hạ là Hứa Tiên. Chỉ là tới làm khách trong Lương Vương phủ, ít ngày nữa sẽ rời đi.”

Sau khi nghe xong lời Hứa Tiên nói, hai mắt Phượng Dao sáng ngời, nhưng lại hiện vẻ hoài nghi. Thật sự chỉ là tới làm khách Lương Vương phủ thôi sao?

“Ha hã, ta phải đi rồi. Không phụng bồi nữa.” Hứa Tiên nhìn mi tâm Phượng Dao đầy ai oán, gượng cười nói, nàng thật sự không bắt chuyện nổi nữa rồi. Không đợi Phượng Dao có phản ứng, Hứa Tiên vừa dứt lời đã nhanh như chớp chạy ra ngoài, Đông Mai vội vàng theo sau.

Phượng Dao đứng, nhìn bóng lưng Hứa Tiên, cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Xuân Hoa, người nói xem Hứa Tiên nói là thật sao? Chẳng qua chỉ là tới làm khách sao?”

“Theo nô tỳ thấy, thì không hẳn như vậy đâu.” Nha hoàn đứng sau lưng nhỏ giọng trả lời, “Thiếu gia dường như rất để ý người này.”

“Cái này ta biết, không cần người nói nhảm!” Phượng Dao cắn răng, tức giận phát tay áo rời đi.

Hứa Tiên ngồi trên xe ngựa, có chút dở khóc dở cười. Chuyện phát triển càng ngày càng khác xa cái gọi là nguyên tác kia rồi. Tên Lương Liên này, cũng không phải dễ sống chung như vậy a. Hứa Tiên nhẹ nhàng đưa tay đặt lên ngực, bên trong là vẩy trắng Tiểu Bạch cho. Tiểu Bạch rốt cuộc đi đâu vậy? Đã xảy ra chuyện gì đây?

“Hứa công tử, ngài muốn mua những thứ gì?” Giọng Mặc Cúc cắt đứt dòng suy nghĩ của Hứa Tiên.

“À, trước tiên đi dạo một chút đã.” Hứa Tiên nói, xe ngựa rất nhanh dừng lại. Đi trên đường, Hứa Tiên nhìn ngó các gian hàng ở hai bên, cảm thấy có chút tẻ nhạt vô vị. Nàng biết nguyên nhân là gì, còn không phải là do không có Tiểu Bạch ở bên cạnh sao.

Hứa Tiên có chút không yên lòng, bỗng nhiên chớp mũi lại thối qua một mùi thơm. Mùi hoa đào? Hứa Tiên ngẩng người, ngẩng đầu nhìn chung quanh, đang là mùa thu thì mùi hoa đào ở đâu ra đây?

Mặc Cúc phía sau đột nhiên cứng đờ cả người, rồi ngay lập tức trở lại bình thường, nhỏ giọng nói: “Hứa công tử, trong ngõ phía trước có một cửa hàng bán bánh điểm tâm, bên trong có bánh quế hoa đào nổi tiếng gần xa, công tử có muốn nếm thử không?”

“Ồ, vậy đi xem một chút đi.” Hứa Tiên nghe Mặc Cúc nói vậy, mới hiểu được mùi hoa đào là từ nơi nào bay tới.

Mặc Cúc đi ở phía trước, dẫn theo Hứa Tiên đi về phía ngõ hẻm kia. Song vừa tới đầu ngõ, thì Hứa Tiên bỗng lại thấy được một người quen.

“Thí chủ, chúng ta lại gặp mặt rồi, thật là có duyên.” Trên khuôn mặt anh tuấn của Pháp Hải tràn ngập ý cười, áo cà sa màu vàng rực rỡ phát sáng, một tay cầm thiền trượng, một tay cầm bát vàng. Chuẩn một bộ dáng cao nhân lập lánh.

“” Hứa Tiên đã không biết nói cái gì cho phải nữa rồi.

“Thí chủ, không thể đi tiếp. Phía trước có yêu khí nặng nề đó.” Pháp Hải vẻ mặt bí hiểm, “Có yêu quái muốn lấy mạng ngươi.”

“Cho nên?” Hứa Tiên sờ cảm có chút hứng thú nhìn Pháp Hải.

“Chỉ cần thí chủ quyên chút tiền nhang đèn, tiểu tăng nhất định” Pháp Hải nói được một nửa, liền phản xạ có điều kiện xoay người muốn trốn. Song lại kinh ngạc phát hiện Hứa Tiên lần này không có động thủ, mà chỉ cười híp mắt nhìn hắn. Cái này ngược lại làm cho hắn có chút không quen. (TNN: anh này bị đánh quen rồi =]] cuồng SM đây mà *tha thứ cho đầu óc đen tối của ta* hắc hắc)

“Ha ha, Mặc Cúc, trên người ngươi mang bao nhiêu tiền thế?” Hứa Tiên cười híp mắt quay đầu nhìn Mặc Cúc.

“Dạ, ba ngàn lượng.” Mặc Cúc đỡ đầu trả lời.

“Tốt lắm, giữ lại năm mươi lượng, còn lại đưa hết cho vị đại sư này đi.” Hứa Tiên cười hắc hắc, phân phó Mặc Cúc. Tiền này dù sao cũng không phải của nàng, hơn nữa nhìn bộ dạng mới vừa rồi kia của Pháp Hải thấy rất thú vị, nên nàng quyết định động kinh một lần, đem tiền cho Pháp Hải. (TNN: Đại trai a

tỷ xem cao nhân người ta là thằng hề làm xiếc cho tỷ sao @@)

Pháp Hải thấy nhiều bạc như vậy, mắt thiếu chút nữa mù luôn.

Mặc Cúc lấy ngân phiếu ra đưa cho Pháp Hải, Pháp Hải tay run run nhận lấy, cố gắng làm ra vẻ bí hiểm cười nói: “Thí chủ ra tay làm việc thiện, ngày sau chắc chắn sẽ có thiện báo.”

“Được rồi, đừng có báo với không báo nữa, hiện tại ta hận nhất hai chữ, một chính là ‘báo’, hai là ‘ân’ đó.” Hứa Tiên khó chịu nói, tiếp theo liền đổi một bộ mặt tươi cười, “Pháp Hải, người thế nào lại chạy tới đây rồi?” Cái tên mặt nhỏ Pháp Hải này, ăn bộ người yếu đuối, bắt người tay ngắn, người bây giờ cầm nhiều bạc của ta đây như vậy, sau này xem người làm sao đối nghịch cùng ta! Hứa Tiên trong lòng âm hiểm nghĩ.

“Đi khát thực.” Trên mặt Pháp Hải đột nhiên xuất hiện một loại biểu tình khó tả. Hứa Tiên nhìn thế nào cũng thấy là vẻ mặt bị thương cảm phần.

“Oh, người nói một chút xem đằng trước có yêu quái gì vậy? Người thu tiền rồi, cũng nên làm việc đi chứ.” Hứa Tiên cười nói.

Sắc mặt Pháp Hải chợt thay đổi, thiên tượng trên tay mạnh mẽ đập xuống, mặt đất chấn động, tròng mắt nhìn về phía Mặc Cúc: “Yêu nghiệt, còn không mau cút đi!” Dứt lời, một trận cuồng phong từ trên người Pháp Hải lao ra, phóng mạnh về phía Mặc Cúc phía sau Hứa Tiên.

Hứa Tiên kinh ngạc quay đầu, liền thấy một luồng khói đen chui từ trong người Mặc Cúc ra, sau đó bay lên trời, vòng qua người Hứa Tiên và Pháp Hải, chạy sâu vào trong ngõ hẻm. Sau đó Mặc Cúc vẻ mặt mờ mịt nói: “Hứa công tử, chúng ta sao lại ở chỗ này?”

Hứa Tiên ngây ngẩn cả người, quay đầu không thể tin được nhìn Pháp Hải.

“Lúc này là một con yêu tinh đào, đã chạy rồi.” Pháp Hải nhìn Hứa Tiên, nghiêm mặt nói, “Yêu quái kia là nhằm vào ngươi mà tới.”

“Chắc chắn, Pháp Hải, người không tồi nha, đi đi nào, ta mời người ăn cơm.” Hứa Tiên trong lòng rung động, thầm nghĩ Pháp Hải quả nhiên là Pháp Hải, đúng là có bản lĩnh. Hiện tại nàng đổi ý rồi, đối với Pháp Hải này không thể kính nhi viễn chi (*) được, phải đổi thành chính sách lôi kéo thôi. Pháp Hải vừa mở miệng là đòi tiền nhang đèn, thoát nhìn hình như rất thiếu tiền nha. Hối hận một chút có khi sẽ có đột phá cũng nên. Còn có yêu tinh kia tại sao lại nhằm vào mình chứ?

(*) tôn trọng nhưng không gần gũi

“Được.” Pháp Hải sòng phẳng đáp ứng.

Trong ghế ló ở tửu lâu gần đó, Hứa Tiên gọi lên một đồng món ăn. Hai nha hoàn canh giữ ở bên ngoài. Lúc này Hứa Tiên mới bắt chuyện với Pháp Hải.

“Đúng rồi, yêu quái kia tại sao lại nhắm vào ta thế?” Hứa Tiên nâng chung trà lên, nhấp miệng. Trong lòng rất là nghi ngờ, chẳng lẽ thể chất của mình hấp dẫn yêu quái sao?

“Trên người ngươi có nguyên dương (*) của một yêu quái cường đại.” Pháp Hải nói chuyện rất trực tiếp, biểu hiện trên mặt như cũ không đổi.

(*) cái này ta tra khắp nơi thì thấy ý đại khái là nói linh nguyên tu hành được của nam yêu đó. Ở đây ý chỉ là 2 ac oox rồi một phần linh nguyên từ trong người anh Bạch truyền sang Tiên tử ^^ Kiểu giống như song tu ể ể *cười mập mờ*

Phụt ——

Một ngụm trà trong miệng Hứa Tiên trực tiếp phun ra ngoài. Sau đó không hề ngưng ngừng để chén trà xuống. Nhìn lại vẻ mặt bình tĩnh của Pháp Hải, Hứa Tiên cũng không bình tĩnh được nữa rồi.

Pháp Hải, ngươi thật sự là hòa thượng sao? Thật sự sao sao sao sao.....? (tiếng vang vô tận) Hứa Tiên trong lòng oán niệm gào thét. Đây là lời một hòa thượng nên nói sao?

Được rồi, đổi đề tài.

“Đúng rồi, Pháp Hải, tại sao ngươi luôn ở bên ngoài gạt tiền, à, không, sao lại luôn ở ngoài khát thực thế?” Hứa Tiên gượng cười ngăn đề tài kia lại.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Pháp Hải liền thay đổi. Vẻ bi phẫn trở dậy.

“Ngươi cho là ta muốn sao, chùa lớn như vậy, ngươi nghĩ là không tốn tiền sao? Toàn bộ ăn ở trên dưới trong chùa không tốn tiền sao? Mặc quần áo không tốn tiền sao? Nhang đèn thắp suốt ngày đêm không tốn tiền sao? Ngươi nhìn áo cà sa của ta đi, ngươi cho là nhặt được sao.....” Pháp Hải bi phẫn đến hồ đồ rồi, không tự xưng tiểu tăng nữa, trực tiếp xưng ‘ta’ luôn. (TNN: hahahahaha cười chết ta rồi *đập bàn* *cào tường*)

Hứa Tiên nghe mà trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu mới ngưng ngừng chen vào nói: “Làm trụ trì thì ra là khổ như thế này a.”

“Chứ còn sao nữa, ngươi cho là ta muốn làm lấm sao?” Pháp Hải càng nói càng bi phẫn, “Năm đó sư phụ từ trong hàng ngũ đệ tử chọn ra ba người có tư chất tốt nhất đảm đương vị trí trụ trì, ta còn âm thầm cao hứng nữa chứ.....”

“Kết quả là ngươi bị ‘chơi khăm.’” Hứa Tiên một câu liền vạch trần.

Hai mắt Pháp Hải nhất thời phát sáng nhìn Hứa Tiên, bộ dạng giống như gặp được tri âm. Nhìn đến nỗi tim Hứa Tiên lộp bộp rơi xuống.

28. Chương 28: Biến Hóa.

“Thí chủ quả là tuệ nhân như đước.” Pháp Hải xem chừng là bị đè nén đã lâu, bây giờ nghe được Hứa Tiên nói như vậy thì vô cùng vui sướng.

“Ha hã, ha hã.” Hứa Tiên gượng cười, an ủi, “Không nghĩ tới ngươi còn có nỗi khổ trong lòng như vậy.”

“Đúng vậy a, thật là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.” Bộ dạng sứt sứt của Pháp Hải khiến Hứa Tiên hoàn toàn im lặng.

Cũng may lúc này, món ăn được đưa lên.

“Ăn cơm, ăn cơm thôi.” Hứa Tiên kêu Pháp Hải, “Ngày thường các ngươi có ăn chay không? Ngươi vốn là ăn chay hay không kiêng ăn mặn?”

“Khụ khụ, tiểu tăng đương nhiên là ăn chay.” Pháp Hải trả lời có chút mất tự nhiên, trở mắt nhìn các món ăn mặn đầy đủ sắc hương vị trên bàn.

“Rượu thịt trôi qua bụng, Phật tổ lưu trong lòng (ý nói rượu thịt chỉ là ăn qua miệng, trong lòng có Phật là được rồi).” Hứa Tiên gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào bát Pháp Hải, nhìn Pháp Hải còn đang rối rắm, liền nhỏ giọng hèn mọn nói, “Không ai thấy đâu, người không nói, ta cũng không nói, thì sẽ không ai biết hết.”(TNN: anh này mà đi theo tỷ một thời gian chắc phá hết các loại giới luôn quá =)))))) haha)

Pháp Hải rốt cục bị lay động, nhắm mắt lại trước niệm một câu a di đà Phật, rồi bắt đầu dùng bữa. (TNN: thế là xong một đời tu hành =)))))))) Hứa Tiên nhìn mà buồn cười. Pháp Hải này so với lão đầu Pháp Hải trong TV kia thì đáng yêu hơn nhiều a, nói cũng nhiều hơn.

Ăn cơm xong, đi ra tửu lâu, Pháp Hải khẽ cúi đầu hành lễ với Hứa Tiên: “Hôm nay đa tạ thí chủ khoản đãi.”

“Ta còn phải đa tạ đại sư người cứu mạng đây.” Hứa Tiên cười nói. Thật ra thì nếu nàng gặp phải nguy hiểm, Tiểu Bạch nhất định có thể cảm giác được mà trở về, nhưng Tiểu Bạch hiện tại đang có việc, Hứa Tiên đương nhiên không hy vọng quấy rầy hắn.

“Cái này xin thí chủ hãy lưu lại, có thể bảo vệ thí chủ gặp dữ hóa lành đó.” Pháp Hải đem thiên tượng cấm trên mặt đất, thò tay từ trong ngực móc ra một chuỗi Phật châu, đưa cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhận lấy, Phật châu ngăm đen, bóng loáng vô cùng, còn mơ hồ tỏa ra một đạo ánh sáng màu lam nhàn nhạt. Vừa nhìn cũng biết không phải là pháp khí bình thường rồi.

“Cái này, có thương tổn tới Tiểu Bạch nhà ta không? Có ảnh hưởng gì không?” Hứa Tiên đón lấy, nhưng không có cất ngay, mà cau mày hỏi như vậy. Đây là pháp khí trừ yêu của Phật gia sao? Có thể có ảnh hưởng gì tới Tiểu Bạch nhà mình hay không đây?

“Tiểu Bạch? À, chính là tên yêu tinh cường đại bên cạnh người đó hả?” Pháp Hải lập tức hiểu được, sau đó lắc đầu nói, “Nó chỉ phản ứng đối với những yêu vật có ác niệm với người thôi.”

“Vậy tốt quá, tốt quá rồi.” Hứa Tiên cười híp mắt cất Phật châu đi, “Đa tạ đại sư.”

“Không cần nói cảm ơn, ta và người có duyên mà.” Pháp Hải lại khôi phục hình tượng cao tăng bí hiểm kia.

Tiền Pháp Hải, tâm tình Hứa Tiên tốt hơn rất nhiều. Mới vừa rồi khi nói đến Tiểu Bạch, nàng cẩn thận quan sát vẻ mặt Pháp Hải, thấy cũng không có gì dị thường. Chẳng lẽ ở thế giới này Tiểu Bạch không có chuốc thù kết oán với Pháp Hải sao? Cũng không ăn trộm kim đan gì đó của Pháp Hải kia? Cho nên đối với Pháp Hải, Tiểu Bạch chỉ là một yêu quái pháp lực cao thâm mà thôi? Nghĩ tới đây, Hứa Tiên chợt nhớ tới từ ‘nguyên dương’ của Pháp Hải, sắc mặt hơi ửng đỏ. Cái tên hòa thượng chết tiệt này, thật hoài nghi hẳn cuối cùng có phải là hòa thượng hay không, hay là lục căn chưa tịnh đây?

Mặc Cúc dẫn Hứa Tiên đi tham quan hơn phân nửa kinh thành, để nàng ngắm đủ. Đây mới là thành cổ nguyên kết nguyên vị đúng nghĩa a. Đến tận tối, Hứa Tiên mới trở về Lương vương phủ. Vừa về phủ, đã có người báo lại là Lương Liên đang chờ ở thư phòng, kêu Hứa Tiên mau đi qua.

Hứa Tiên trợn trắng mắt, không thể làm gì khác hơn là để Mặc Cúc dẫn tới thư phòng. Trong thư phòng đã thấp mấy chập đèn, làm sáng cả căn phòng. Lương Liên đang đứng trước bàn đọc sách, không biết viết cái gì. Vừa nghe tiếng mở cửa, hắn ngẩng đầu lên, thấy là Hứa Tiên, liền nở nụ cười.

“Tới đây đi.” Giọng Lương Liên trước sau đều mang theo một ngữ khí ra lệnh, không phải cố ý, mà là do ở trên địa vị cao lâu tạo thành thói quen.

“Chuyện gì?” Hứa Tiên mặc dù không muốn, song vẫn đi tới bên cạnh hắn.

“Người nhìn xem, bức tranh này thế nào?” Lương Liên chỉ một bức tranh còn chưa ráo mực ở trên bàn, hỏi Hứa Tiên.

Hứa Tiên thờ ơ liếc mắt, nhưng sau khi nhìn kĩ bức tranh, cũng có chút giật mình. Bức vẽ là một chùm hoa mẫu đơn, tiên diễm ướt át, rất sống động. Họa kĩ như vậy, quả thực không phải tầm thường. Nếu không

phải nét mực còn chưa khô, thì chính nàng cũng hoài nghi liệu đây có phải là Lương Liên đích thân vẽ hay không.

“Không tồi.” Hứa Tiên nói.

“Chỉ có không tồi?” Lương Liên cau mày, hiển nhiên không hài lòng lời nhận xét của Hứa Tiên.

“Vô cùng không tồi, rất tốt.” Hứa Tiên trong lòng than thở, ngoài miệng lại không chịu khen, chỉ nói có lệ hai câu.

Lương Liên chán nản, trên khuôn mặt âm nhu tuấn mỹ hiện lên một chút ảm đạm.

“Mài mực cho bốn thiếu gia!” Lương Liên oán hận nói.

Hứa Tiên cảm thấy áp lực có chút thấp, thức thời bắt đầu mài mực, song vẫn nhỏ giọng nói thầm: “Người nói người muốn báo ân, ta sao lại cảm thấy ai báo ân cũng giống làm đại gia quá đi? Còn muốn ta hầu hạ.”

“Cái gì?” Lương Liên nghe được lời oán trách của Hứa Tiên, ngẩng đầu nhìn nàng: “Lời này của người là có ý gì? Cũng? Còn có ai hướng người báo ân sao?”

“Ha hả, không có, không có.” Hứa Tiên khô khan cười cười, vội vàng khoát tay, trong lòng thầm than cái tên Lương Liên này thật nhạy bén. Có mỗi một chữ thôi mà hắn cũng suy ra được nhiều như vậy. Song nàng lại quên mất mình bây giờ đang mài mực, khoát tay một cái, liền làm chút mực vừa hòa ra bắt hết lên mặt Lương Liên.

“Hứa Tiên!!!” Lương Liên đầu tiên là ngẩn ra, sau đó đưa tay sờ sờ mặt mình, lại càng bối càng đen. Nhìn bàn tay đen nhánh dính đầy mực, Lương Liên cơ hồ muốn nổi điên, gầm lên.

Hứa Tiên buồn cười lại không dám cười, ghen xuồng, sắp nội thương rồi.

“Người đi ra ngoài cho ta!” Lương Liên gầm thét.

Hứa Tiên vội vàng thả mặc điều (cái để mài mực ý) trong tay, chạy ra ngoài.

Lương Liên tức giận ngồi xuống, rồi lại đột nhiên đứng dậy, hướng ngoài cửa gầm lên: “Người đâu!”

Hai nha hoàn diện mạo bình thường đi vào thấy mặt Lương Liên dính đầy mực, vô cùng ngạc nhiên. Lại nhớ tới Hứa Tiên mới vừa rồi chạy ra ngoài, trong lòng nổi lên suy đoán. Nhưng Hứa Tiên lúc này hào phát vô thương (không bị mất một cọng tóc nào), hơn nữa bả vai run run, này khiến hai nha hoàn càng kinh ngạc. Thiếu gia lại dễ dàng tha thứ cho cái người tên Hứa Tiên kia như vậy sao?

Buổi tối, Hứa Tiên một mình ăn cơm. Ăn ăn, Mặc Cúc nói một câu: “Hứa công tử, thiếu gia nói ngày mai sẽ cùng người dùng cơm, hôm nay phải dùng cơm cùng lão gia và phu nhân.”

Hứa Tiên à một tiếng, không để ý tới. Chỉ có Mặc Cúc còn đang cảm thán, thiếu gia thể mà lại bảo người thông báo, xem gia vị Hứa Tiên này đúng là rất được sủng ái đây.

Ăn cơm xong, Hứa Tiên rửa mặt rồi đi ngủ sớm. Lấy vẩy của Tiểu Bạch ra, đặt ở trước mắt nhìn rồi lại nhìn, cảm thấy làm sao cũng nhìn không đủ.

“Tiểu Bạch, ta rất nhớ huynh.” Hứa Tiên lầm bầm nói với cái vẩy, cuối cùng nắm chặt nó ngủ say.

Ngày hôm sau, Hứa Tiên bắt đầu nhàm chán. Lương Liên vừa sáng sớm đã phái người tới gọi nàng đi ăn sáng. Ăn xong, Lương Liên hỏi: “Hôm nay muốn làm gì? Muốn ra ngoài đi dạo hay đi đâu chơi, ta dẫn người đi.”

“À, kinh thành có cái gì vui không?” Hứa Tiên nghiêng đầu hỏi.

“Đá cầu? Nghe hát? Mã cầu (trò cưỡi ngựa đá bóng ý)?” Lương Liên hỏi.

Hắc! Hứa Tiên vừa nghe liền hứng thú, những thứ này nàng chưa được nhìn qua nha.

“Có hội thi đá cầu, hay thi đấu mã cầu không?” Hứa Tiên hưng phấn hỏi.

“Có, vậy chúng ta đi xem hội thi đá cầu đi.” Lương Liên thấy Hứa Tiên thích thú liền cười cười nói.

“Được.” Hứa Tiên gật đầu.

Lương Liên cùng Hứa Tiên xuất phủ, ngồi xe ngựa, trực tiếp đi tới Đá Cầu quán. Trên đường Lương Liên giải thích cho nàng, đá cầu hiện nay rất lưu hành trong kinh, trong các yến tiệc cũng thường cử hành thi đá cầu. Mà có rất nhiều nhà quyền quý nuôi các đội tuyển thủ đá cầu, trong kinh cũng có không ít người dựa vào đá cầu kiếm sống. Đá Cầu quán rất thường xuyên cử hành cuộc thi đá cầu, nhằm hấp dẫn người đi đường, thu vé vào cửa. Đây không khỏi khiến Hứa Tiên nhớ tới Cao Cầu trong Thủy Hử truyện, kẻ ngạo mạn dựa vào tài đá cầu mà thăng quan tiến chức kia. Ở hiện đại, người như thế hẳn nên gọi là ngôi sao bóng đá đi?

Tới Đá Cầu quán, là quản sự tự mình đón tiếp Lương Liên, dẫn Lương Liên đi tới chỗ ngồi có tầm mắt tốt nhất, dâng lên trà ngon và bánh trái cực thượng hạng, rồi mới cung kính lui xuống. Hứa Tiên thì hăng hái nhìn hai đội người phía dưới. Một đội quần áo màu đỏ, một đội quần áo màu lam. Đá cầu cổ đại khác với bóng đá ở hiện đại, yêu cầu cao hơn, càng khảo nghiệm kỹ thuật hơn.

Trận thi đấu rất nhanh liền bắt đầu, Hứa Tiên kích động nhìn. Đích thân tới xem cùng nhìn qua TV là hoàn toàn khác nhau. Lương Liên nhìn bộ dạng kích động của Hứa Tiên, khoe miệng khe khẽ, cảm thấy mình mang Hứa Tiên tới xem thi đấu đá cầu quả nhiên là làm đúng rồi.

Vừa lúc đó, phía sau vang lên một giọng nam lỗ mãng: “Lương thiếu gia, thật là hăng hái nha.”

Lương Liên quay đầu, lạnh lùng nhìn nam tử bỗng nhiên xuất hiện phía sau bọn họ, thản nhiên nói: “Nào có, Ngụy thiếu gia hôm nay cũng rất rảnh rỗi mà.” Hứa Tiên cũng quay đầu nhìn người nói chuyện. Tên Ngụy thiếu gia trong miệng Lương Liên này thoạt nhìn cũng lắm mới hai mươi tuổi, ngũ quan coi như tạm được, một thân toàn đồ đắt tiền, chẳng qua sắc mặt tái nhợt, ánh mắt có chút đục, vừa nhìn đã thấy là kẻ bị tử sắc bào mòn thân thể rồi. Ánh mắt hắn rơi vào mặt Hứa Tiên, đôi mắt đục ngầu ngay lập tức sáng lên.

“Lương thiếu gia từ đâu tìm được người đẹp như vậy, so với Phượng Dao càng có thêm một phần ý nhị nha.” Ánh mắt Ngụy thiếu gia không chút kiêng dè quét qua khắp người Hứa Tiên. Vừa nói, vừa vươn tay ra định nắm cầm Hứa Tiên.

Song tay hắn vừa đưa được một nửa, thì đã bị Lương Liên hung hăng bắt lấy. Đau đến làm mặt hắn biến dạng.

“Lương Liên, ngươi làm gì thế hả? Mau buông tay cho bốn thiếu gia!” Ngụy thiếu gia đau tới nhe răng trợn mắt, trong lòng lại càng không rõ Lương Liên đây là làm sao. Ngày trước đùa giỡn nam sủng của hắn, hắn cũng chỉ cười trì, hôm nay lại phát điên cái gì chứ.

“Hắn không phải là loại người như ngươi nghĩ kia. Cút ngay!” Lương Liên hất mạnh tay Ngụy thiếu gia ra, Ngụy thiếu gia lão đảo một cái, hạ nhân phía sau vội vàng đỡ lấy mới khiến hắn không có bổ nhào xuống đất.

Hứa Tiên hiểu ra, tên Ngụy thiếu gia này xem ra cũng là một tên đồng tính. Bất quá nàng mới chỉ đoán đúng một nửa thôi, Ngụy thiếu gia này không những thích nam nhân, nữ nhân hắn cũng thích. Là một kẻ lưỡng tính.

“Hừ!” Ngụy thiếu gia hiển nhiên đối với Lương Liên rất là kiêng dè, miệng hùm gan sứa hừ một tiếng rồi ảo não chạy đi.

Đội Ngụy thiếu gia đi rồi, Lương Liên quay đầu lại thấy ánh mắt không hiểu của Hứa Tiên nhìn hắn.

“Khụ khụ, đừng nghe hắn nói nhảm, chúng ta xem trận đấu đi.” Lương Liên có chút lúng túng nói.

“Ha ha.” Hứa Tiên ngoài cười nhưng trong không cười, bỗng nhiên nói một câu, “Cái Ngụy thiếu gia này hình như là thích nam nhân à, hơn nữa thật giống như hiểu lầm cái gì rồi.”

Lương Liên cười cười, nâng chung trà lên nhấp một hớp, nhìn sân đấu phía dưới, bỗng nhiên cũng nói: “Hứa Tiên, ngươi cảm thấy chuyện thích nam nhân thế nào?”

Hứa Tiên cũng nâng chung trà lên, không nhanh không chậm nói: “Thích nam nhân à, cái này cũng khó nói lắm. Phân làm hai cách hiểu, dâm ô (cưỡng bức) và thành tâm đi. Dâm ô ta không nói người cũng biết có

ý gì rồi, còn thành tâm thì..... chỉ là thích một người, nhưng người kia lại vừa vặn là nam nhân mà thôi.”

Tâm tình Lương Liên giờ khắc này bỗng nhiên vô cùng tốt, nhưng câu kế tiếp của Hứa Tiên lại như đinh đóng cột: “Ta không thích nam nhân, ta đã có người trong lòng rồi. Lương thiếu gia cũng đã gặp rồi đó, nương tử nhà ta là độc nhất vô nhị, trong mắt ta không ai có thể so được với nàng, càng đừng nói là thay thế nàng.”

Lương Liên ngẩn người, quay đầu nhìn Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng quay đầu, cùng hẩn nhìn nhau, trong mắt có kiên định không gì sánh được.

“Lương thiếu gia, một đời một kiếp chỉ hai người, ta cùng với nương tử của ta, chính là như thế.” Hứa Tiên đặt chén trà xuống, thanh âm trong trẻo song lại giống như đập mạnh vào trong lòng Lương Liên.

Sau đó Lương Liên có chút mất hồn mất vía, không biết suy nghĩ cái gì. Mà Hứa Tiên thì hăng hái bừng bừng nhìn trần cầu, mới vừa rồi nàng là có ý, biểu lộ thái độ của mình. Hiện tại phải làm chính là chờ Tiểu Bạch trở lại, sau đó cùng Tiểu Bạch thương lượng một chút xem kế tiếp phải làm thế nào.

Nhìn cuộc thi đá cầu đặc sắc, Hứa Tiên rất hài lòng, còn Lương Liên thì tâm tình bất an, quay về vương phủ, ăn cơm xong, hẩn cũng không nói gì, liền trở về thư phòng. Bỏ lại Hứa Tiên xoa xoa cái bụng tròn vo, tản bộ từ từ đi về tiểu viện mình ở.

Mới tới cửa viện, bỗng nhiên trước mắt chợt lóe, từ góc viện có một con thỏ chạy qua.

“Làm sao lại có thỏ ở đây?” Hứa Tiên thuận miệng hỏi Mặc Cúc, “Các người nuôi con thỏ trong viện sao?” Hứa Tiên chỉ vào con thỏ màu trắng trong góc kia hỏi.

“Thỏ? Không có a.” Mặc Cúc nghi ngờ, nhìn theo hướng ngón tay Hứa Tiên chỉ, càng thấy không sao giải thích được, “Ồ đó không có gì cả mà.”

Hứa Tiên mở to mắt nhìn lại, ở đó rõ ràng có một con thỏ đang rúc mà. “Trong góc kia kìa, không phải có một con thỏ sao?” Hứa Tiên chỉ vào góc, khẳng định nói.

“Hứa công tử có phải hoa mắt hay không? Quả thật không có a.” Mặc Cúc khẽ cau mày, quay đầu nói với Đông Mai, “Đúng không, Đông Mai, ở đó quả thật không có thỏ đúng không?”

“Đúng vậy a, Hứa công tử.” Đông Mai cũng khẳng định nói.

Trán Hứa Tiên đổ mồ hôi lạnh, trong nháy mắt hiểu ra. Đó không phải là thỏ bình thường..... Mà là thỏ tinh!

Nhưng mà, sao mình lại thấy được? Hứa Tiên sờ sờ Phật châu cùng vẩy của Tiểu Bạch trong ngực, lo lắng trong lòng cũng giảm đi. Sợ gì chứ, có hai cái bùa hộ mệnh ở đây rồi.

Đang lúc Hứa Tiên kinh hãi, con thỏ kia ngồi thẳng dậy, thấy ánh mắt của nàng, tựa hồ so với nàng còn kinh hoàng hơn, quay đầu bỏ chạy. Kết quả lại không nhìn kĩ phương hướng, trực tiếp đâm vào tường. Một hồi lâu mới bò dậy, vụt vụt chạy thật nhanh, biến mất ở trong viện.

Hứa Tiên nhìn mà tròn mắt há hốc mồm.

Buổi tối, Hứa Tiên ngủ không được lăn qua lộn lại, trong đầu luôn nghĩ tới tiểu thỏ tinh xuất hiện ở trong viện kia.

Còn Lương Liên, cũng trắng đêm không ngủ, hẩn ngồi ở trước bàn đọc sách, nhìn câu văn mình viết trên bàn: một đời một kiếp chỉ hai người. Trong đầu cũng không ngừng hồi tưởng đến câu nói kia của Hứa Tiên: Chỉ là thích một người, mà người kia vừa vặn lại là nam nhân mà thôi. Sắc trời sắp sáng, lúc này Lương Liên mới đứng lên, trên gương mặt tuần tú hiện lên nụ cười tỏ vẻ không còn cách nào khác.

Mấy ngày sau đó, Hứa Tiên phát giác ra hành động của Lương Liên rất kỳ quái. Chỉ cần vừa về nhà, liền bảo nàng đi qua. Ăn cơm phải ngồi chung một chỗ, chỉ cần hẩn vào thư phòng, sẽ bắt nàng ở bên cạnh, không phải là mài mực, thì để nàng ngồi đó đọc sách. Luyện kiếm cũng muốn nàng ở một bên nhìn. Mà mỗi ngày cũng đưa tới rất nhiều lễ vật tới tiểu viện của nàng.

Hành động rõ ràng như vậy, nếu nàng vẫn không hiểu là chuyện gì xảy ra thì nàng đúng là quá ngu rồi. Xem ra Lương Liên vẫn không chịu bỏ qua đây, lời nói ngày đó tại làm sao một chút ảnh hưởng cũng không có chứ? Hứa Tiên buồn bực.

Ban đêm buông xuống, Hứa Tiên ở trên giường suy tư xem nên làm thế nào để Lương Liên chết tâm.

Mà Lương Liên mặt mày âm trầm, đứng ở trong phòng, nghe tâm phúc của mình bẩm báo.

“Nhiều ngày như vậy, còn chưa tìm được?” Giọng nói Lương Liên âm trầm làm cho người ta phát run.

“Thuộc hạ đáng chết.” Một nam tử áo đen nửa quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh cơ hồ thấm ướt sau lưng.

“Chỉ một nữ nhân, mà các người tìm khắp không được, một lũ ăn hại.” Lương Liên nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, “Cút xuống đi, tiếp tục tìm. Nhớ kỹ, tìm được giết không cần hỏi! Làm cho sạch sẽ!” (TNN: đám động tới anh Bạch nhà ta >”< ta=”” bầm=””>

“Dạ” Hắc y nhân sau khi nghe xong, như trút được gánh nặng, vội vàng lui xuống.

Đợi hắc y nhân lui ra, Lương Liên nguy hiểm nheo lại đôi mắt, trong miệng lẩm bẩm nói: “Bạch Tổ Trinh sao. Nếu như người chết rồi, Hứa Tiên, người làm sao còn có thể cùng nàng ta một đời một kiếp một đôi người nữa đây? Ha ha.....”

Trong nhà hoàn toàn tĩnh lặng, một lúc lâu sau, Lương Liên mới chậm rãi ngồi xuống, thở ra một hơi thật dài.

Hứa Tiên.

Ý nghĩa của hai chữ này trong lòng hắn dường như đã không còn giống với lúc trước nữa.

Lại qua mấy ngày, Bạch Tổ Trinh vẫn không có trở lại. Hứa Tiên nhàm chán đi ra ngoài dạo chơi, nhưng ở phía sau vẫn như cũ có hai nha hoàn cùng hai thị vệ đi theo. Mới ra đến cửa lớn Vương Phủ, Hứa Tiên lơ đãng quay đầu, lại thấy hai môn thần sống nhẵn đang dán trên cánh cửa.

Một người đang ngoáy mũi, một người đang ngủ gà ngủ gật! (TNN: đã man a)

Hứa Tiên kinh hãi rồi, mở to mắt nhìn chằm chằm hai vị môn thần kia. Sau đó hung hăng cầu mình một cái, không phải ảo giác. Nàng quả thật nhìn thấy môn thần rồi!

Đây là chuyện gì xảy ra? Hứa Tiên không sao hiểu được. Đầu tiên là có thể thấy yêu tinh, hiện tại lại có thể thấy môn thần.

29. Chương 29: Tiểu Bạch Trở Về

Hứa Tiên nhìn trợn mắt há hốc mồm, vị môn thần đang ngoáy mũi kia cuối cùng cũng nhận ra được ánh mắt của nàng, khó chịu lúi ngón tay từ trong lỗ mũi ra, hừ nói: “Nhìn cái gì, chưa từng thấy ai ngoáy mũi sao.....A!!!” Âm điệu từ khinh thường biến thành kêu thảm thiết. Từ thấp đến cao, giọng nói kia cũng có thể coi là trầm bổng du dương a.

Vị môn thần còn lại giật mình tỉnh dậy, khó chịu quát: “Người la cái gì thế hả?”

“Tên, tên phàm nhân này, lại nhìn thấy chúng ta!” Môn thần ngoáy mũi ngón tay run rẩy, chỉ vào Hứa Tiên. Trong tâm đã lệ rơi đầy mặt rồi, hình tượng của hắn a, hình tượng cao lớn uy vũ của hắn a, cứ như vậy mất sạch rồi.

Môn thần ngủ gật nhìn về phía Hứa Tiên, Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn trời than: “Thời tiết hôm nay thật là tốt nha, Mọc Cúc, bánh hạt dẻ hôm qua mùi vị ăn rất ngon, đi thôi, chúng ta đi mua.”

Sau đó Hứa Tiên mang theo nha hoàn leo lên xe ngựa nhanh như chớp vụt đi.

Môn thần ngủ gật tròng mắt lờm môn thần ngoáy mũi kia, quát lên: “Nàng nhìn thấy chúng ta khi nào, người đang nói những nói cuội gì đó, quấy rầy giấc ngủ của ta”

Môn thần ngoáy mũi kia ngượng ngừng cười cười, đang muốn tiếp tục làm chuyện của mình, đột nhiên giắt mình một cái, nhìn về phía môn thần ngủ gật nói: “Huynh đệ, người có cảm thấy câu kia rất quen hay không?”

“Câu nào?” Môn thần ngủ gật rất không bình tĩnh hỏi.

“Câu đầu tiên đó.” Giọng môn thần ngoáy mũi rất khẳng định..

Dứt lời, sắc mặt hai người lập tức thay đổi. Lời này, không phải là lời thoại khi bọn họ thấy Bạch Tố Trinh rồi giả vờ không thấy sao?

Nói như vậy, cái người phàm kia thật sự có thể nhìn thấy bọn họ sao?

Mà lúc này đây Hứa Tiên còn đang trong cơn chấn động chưa bình lại. Từ trước tới nay, môn thần trong lòng nàng chính là hình tượng cao lớn uy vũ, cương trực công chính. Song cảnh tượng mới vừa rồi đã làm hình tượng đó trong nháy mắt sụp đổ, khiến nàng có chút chịu không được. Còn có, nàng có thể thấy yêu quái, cũng có thể thấy môn thần, vậy là sao đây? Chẳng lẽ thể chất của mình đang từ từ biến đổi ư? Nhưng tại sao lại thế? Là do Tiểu Bạch làm ra sao?

Xe ngựa dừng lại trước cửa tiệm bánh lâu đời Trương Kí, Hứa Tiên xuống xe, mang theo hai nha hoàn đi vào tiệm. Mặc Cúc rất tận tâm đã đi trước mua bánh hạt dẻ cho Hứa Tiên, còn Đông Mai thì đi theo phía sau nàng, đợi nàng chọn những loại bánh khác.

Hứa Tiên nhìn bánh ngọt rực rỡ đủ loại, chưởng quỹ thấy nàng ăn mặc bắt phàm, lại mang theo hai nha hoàn so với nha hoàn phú hộ bình thường sang trọng hơn nhiều, đương nhiên không dám chậm trễ, tiến lên tự mình tiếp đón.

“Vị công tử này, thích vị gì? Tiểu nhân có thể đề xuất cho ngài.” Chưởng quỹ thái độ vô cùng tốt, trên tay còn cầm bình trà nhỏ chưa kịp để xuống.

Ánh mắt Hứa Tiên lại dừng ở bình trà nhỏ trong tay chưởng quỹ.

“Công tử, sao vậy?” Chưởng quỹ theo ánh mắt Hứa Tiên nhìn về phía bình trà nhỏ trong tay mình.

“Bình trà này, thật không tầm thường a.” Giọng Hứa Tiên có chút dị thường.

Nhưng chưởng quỹ lại không nghe ra, giọng mang theo một chút tự hào, cười ha ha nói: “Công tử thật tinh mắt, bình trà này là từ đời trước truyền lại cho ta, mặc dù không phải thứ đáng giá gì, nhưng khi sử dụng rất thuận tay, trà pha ra cũng làm cho người ta thần thanh khí sảng đó.” Lời này chưởng quỹ đã nói với rất nhiều người, song ai cũng cho là hấn chẳng qua quá thích cái bình trà này, nên mới phóng đại lên thôi.

Hứa Tiên lại gật đầu, cười nói: “Nói như vậy chưởng quỹ phải trân trọng bình trà này hơn nữa mới được. Ta nghĩ niên đại bình trà này rất cổ xưa, đã có linh tính rồi nên mới có thể như thế.”

“Đúng thế, đúng thế nha, công tử thật là kiến thức sâu rộng.” Chưởng quỹ vừa nghe lời Hứa Tiên nói, tâm tình liền rất tốt. Cuối cùng bánh ngọt Hứa Tiên mua hấn đều giảm giá hết, còn tặng thêm một phần bánh ngọt nữa.

Hứa Tiên ra khỏi tiệm bánh, ngẩng đầu nhìn trời, tin chắc rằng trên người mình có biến hóa rồi. Bình trà nhỏ kia, nàng không có nhìn lầm. Nó mọc ra tay chân nho nhỏ, còn có một đôi mắt bé, vẫn xoay tròn nhìn nàng. Bình trà kia chắc chắn đã thành tinh rồi, nhưng Hứa Tiên có cảm giác, nó đối với chưởng quỹ không hề có ác ý, ngược lại có điểm lệ thuộc hơn.

Đạo chơi trong kinh thành một ngày, ăn không ít đồ ăn vặt, mãi tới đêm Hứa Tiên mới trở về phủ. Vừa vào viện đã thấy Lương Liên đang ở trong đợi nàng.

“Hứa Tiên, có đói bụng không? Hôm nay đi ra ngoài làm những gì rồi?” Lương Liên mỉm cười hỏi nàng. Thật ra, thật lòng mà nói, thì Lương Liên lớn lên rất không tồi, âm nhu tuấn mỹ, hơn nữa trên người có một cỗ khí chất khó tả. Dạng mạo, gia thế, đều là hàng kim quy tế hiếm có ở thời đại này. Đáng tiếc, Hứa

Tiên nhún vai, một là hướng tính của hắn có vấn đề, hai là nàng đối với hắn quả thật không có bất kì cảm giác nào. Trong tâm tâm niệm niệm của nàng chỉ có khuôn mặt băng sơn vạn năm của Tiểu Bạch mà thôi.

“Không đói, ở bên ngoài cũng ăn không ít đồ ăn vặt rồi.” Hứa Tiên ngồi xuống, đưa tay rót ỉnh chén nước. Song Lương Liên lại giành trước, rót đưa cho nàng.

Hứa Tiên nhận lấy, uống một ngụm lớn, chỉ chỉ bánh ngọt trong tay Mặc Cúc và Đông Mai, nhàn nhạt nói: “Mua không ít, ăn đi.”

Lương Liên cười lên.

Hứa Tiên lại bổ sung một câu: “Dù sao cũng không phải tiền của ta, hơn nữa ta cũng ăn qua rồi.”

Mặt Lương Liên sầm xuống.

Hứa Tiên làm bộ không nhìn thấy, để chén xuống, nói tiếp: “Ta không ăn tối đâu, bụng no lắm rồi. Lương thiếu gia ăn một mình đi. Ta muốn đi ngủ.”

Trắng trợn đuổi người. Khóe miệng cười của Lương Liên run run, chợt đứng lên, liền đi ra cửa. Hứa Tiên cũng rất hài lòng cục diện này, nên vẫn thản nhiên bất động ngồi, tiếp tục uống trà. Ai ngờ Lương Liên vừa bước chân ra cửa, lại lui về, lấy phần bánh ngọt trong tay Mặc Cúc, rồi mới bực tức rời đi.

Mặc Cúc và Đông Mai cũng kinh hãi không biết phải làm sao.

“Ta muốn tắm, phiền hai người giúp ta chuẩn bị nước nóng.” Hứa Tiên đứng lên, đuổi lưng một cái, nói với Mặc Cúc.

“Vâng” Mặc Cúc gật đầu, bỏ bánh ngọt trong tay xuống, rồi đi ra ngoài. Còn lại Đông Mai thì mang bánh ngọt cất đi.

Mặc Cúc cùng Đông Mai cũng biết thói quen của Hứa Tiên, tắm không muốn ai hầu hạ, không cho phép các nàng bước vào một bước, cho nên cũng tận lực canh giữ ở bên ngoài.

“Tẩy rồi chà, tẩy rồi chà, Tiểu Bạch ơi, sao huynh vẫn chưa về?” Hứa Tiên ở trong bồn gỗ ngâm nga râm rì, nhưng trong lòng lại nghĩ, nhiều ngày như vậy, Tiểu Bạch làm sao vẫn không có tin tức gì đây.

Đúng lúc đó, Hứa Tiên chợt nghe bên ngoài có tiếng động. Là giọng Lương Liên!

Hứa Tiên cả kinh, vội vàng từ trong thùng tắm bò ra ngoài, không thềm lau khô người, hấp tấp chụp y phục mặc vào. Vừa mặc xong quần áo, thì Lương Liên đã xông vào.

“Lương thiếu gia, người có phải hơi quá đáng hay không. Người khác đang tắm người lại xông vào, quá không có lễ phép đi?” Hứa Tiên nắm mái tóc ướt, rất là bất mãn.

Lương Liên đột nhiên im lặng.

Hứa Tiên ngẩng đầu, lại đụng phải ánh mắt kinh ngạc của hắn. Nàng theo ánh mắt hắn nhìn xuống, thấy bộ ngực bị nhô ra của mình. Lúc này mới nhớ ra, vừa rồi vội vã mặc y phục, nên không kịp quần ngực.

“Người, là nữ nhân?” Giọng Lương Liên rất phức tạp, có không thể tin, có đau lòng, có tức giận.....

“Phải, ta là nữ nhân.” Hứa Tiên trầm mặc một lát, rồi thẳng thắn thừa nhận.

“Người thế nhưng lại là nữ nhân!” Lương Liên giống như mất trí, đột nhiên xông lên, bóp cổ Hứa Tiên, trợn mắt như muốn nứt ra nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người lại là nữ nhân, lại là nữ nhân.....”

“Buông ta. ra.” Hứa Tiên đưa tay muốn gỡ tay Lương Liên ra, nhưng Lương Liên hàng năm tập võ, sức lực nàng há có thể đối kháng được? Hứa Tiên chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, trước mắt là gương mặt tuần tú cơ hồ vạn vạn của Lương Liên.

“Tại sao muốn gạt ta? Người lại là nữ nhân, lại là nữ nhân!” Lương Liên dường như điên rồi, vừa nghĩ tới người đầu tiên mình động tâm lại là nữ nhân, lửa giận trong lòng hắn liền không thể ngăn được thiêu đốt.

“Ta không cố ý lừa người. Khụ khụ.” Hứa Tiên khó khăn nặn ra một câu, trước mắt bắt đầu mơ hồ. Mới vừa rồi tắm, nên vậy Tiểu Bạch cho đã bị nàng để ở một bên không có đeo bên người.

Chẳng lẽ hôm nay sẽ phải bỏ mạng tại đây sao? Hơi thở chết chóc tựa như càng ngày càng đậm, vết thâm trên cổ cũng càng ngày càng sâu.

Lương Liên nhìn bộ dạng thống khổ của Hứa Tiên, sâu trong đáy mắt hiện lên vẻ không đành lòng, nhớ lại những lần chung đụng cùng nàng, trong lòng do dự.

Cuối cùng, hắn vẫn quyết định buông tay ra.....

Vẫn là, không đành lòng để Hứa Tiên chết đi.

Trong nháy mắt hắn chuẩn bị buông tay, lại cảm thấy trước ngực đau đớn, sau đó cả người liền bay lên, cuối cùng hung hăng đập thẳng vào tường.

Phốc —— một ngụm máu tươi phun ra, Lương Liên chống đỡ thân thể, bò dậy, thấy Hứa Tiên được một nam tử áo trắng ôm chặt vào lòng. Mà ánh mắt nam tử áo trắng kia nhìn hắn là tức giận ngập trời.

“Tiểu Bạch.” Hứa Tiên yếu ớt tựa vào trong ngực Bạch Tố Trinh, thả lỏng cười. Ở thời khắc mấu chốt này, may mà Bạch Tố Trinh kịp thời xuất hiện.

Bạch Tố Trinh không nói gì, rút kiếm, kề lên cổ Lương Liên.

Lương Liên kịch liệt ho khan, miễn cưỡng đứng lên, nhìn Hứa Tiên trong ngực Bạch Tố Trinh, cười khổ nói: “Hắn chính là nường tử gì kia của ngươi?”

“Phải, thật ra thì hắn là nam nhân, nam nhân của ta.” Hứa Tiên mỉm cười.

Lương Liên lại cảm thấy nụ cười của Hứa Tiên giờ phút này sao mà chói mắt như vậy.

“Chết đi.” Bạch Tố Trinh lạnh lùng phun ra hai chữ, kiếm trong tay định đâm về phía cổ Lương Liên.

“Đừng, Tiểu Bạch.” Hứa Tiên lại ngăn cản, “Đừng giết hắn.”

Bạch Tố Trinh khẽ nhíu mày, nhưng vẫn thu hồi kiếm, ôm Hứa Tiên, trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Lương Liên kinh ngạc nhìn phòng không một bóng người, cuối cùng chán nản từ từ trượt xuống, tựa vào bên tường. Cúi đầu, phát ra âm thanh kì quái, tựa như khóc tựa như cười.

Trong giọng nói tắc nghẹn khiến người ta đau lòng không thôi.

Mà lúc này đây Bạch Tố Trinh mang theo Hứa Tiên xuất hiện trong một căn viện yên tĩnh ở kinh thành. Bạch Tố Trinh không nói tiếng nào, ôm Hứa Tiên vào phòng.

Hứa Tiên yếu ớt nhìn hắn, sắc mặt Bạch Tố Trinh lạnh như băng.

“Cái kia, Tiểu Bạch.” Hứa Tiên cẩn thận từng ly từng tý mở miệng, “Ta đối với Lương Liên không có ý tứ gì đâu, thật đó, ta không để huynh giết hắn, là vì sợ chọc thêm phiền toái. Hơn nữa giết người đối với việc tu hành của huynh sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, sẽ.....” Lời Hứa Tiên còn chưa nói hết, miệng đã bị chặn, bịt kín lại.

Hứa Tiên nhắm mắt lại, lần đầu tiên cảm giác được Bạch Tố Trinh nhiệt tình như thế.

Một lúc lâu sau, tới khi Hứa Tiên sắp thở không nổi rồi, Bạch Tố Trinh mới buông nàng ra.

“Nàng đồ ngốc này, tại sao không mang theo vậy ta cho? Nếu như ta trở về chậm hơn một chút thì sao đây?” Trong giọng Bạch Tố Trinh có chút gợn sóng, mang theo trách cứ cùng đau lòng.

“Ta, ta khi đó đang tắm, cho nên.” Hứa Tiên giờ mới hiểu được hắn đang tức giận cái gì.

“Sau này phải đeo trên người.” Bạch Tố Trinh mở lòng bàn tay ra, trên tay là miếng vải trắng như ngọc cùng chuỗi Phật châu.

“Di, Phật châu mà huynh cũng cầm theo à?” Hứa Tiên vui mừng cất hai thứ đi. Bạch Tố Trinh kéo nàng ngồi xuống ghế, thuần thục làm nàng ngồi lên đùi mình.

“Phật châu này, là hòa thượng kia đưa cho nàng?” Bạch Tố Trinh vừa nhìn Phật châu liền biết đây là một pháp khí uy lực rất lớn.

“Ừ, ta quyên góp chút tiền nhang khói, lại mời hần ăn, hần liền cho ta cái này đó.” Hứa Tiên gật đầu.

“Vậy thì cất đi, Phật châu này cũng khá có ích.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt nói.

Hứa Tiên lại gật đầu, ngay cả Tiểu Bạch cũng nói như vậy, thì Phật châu này khẳng định là lợi hại rồi.

“Phòng này là huynh chuẩn bị sao?” Hứa Tiên đánh giá căn phòng, tò mò hỏi.

“Ừ.” Bạch Tố Trinh ngắn gọn trả lời.

“Tiểu Bạch, mấy ngày nay huynh đi đâu vậy?” Hứa Tiên ôm cổ Bạch Tố Trinh nghi vấn hỏi, “Còn có, ta nói này, gần đây thân thể của ta thể thay đổi rất kỳ quái nha, ta có thể thấy yêu quái, cũng có thể thấy môn thần nữa.”

“Ừ.” Bạch Tố Trinh không cảm thấy kỳ quái chút nào, vẫn nhàn nhạt trả lời.

“Huynh biết là chuyện gì xảy ra sao?” Hứa Tiên kinh ngạc hỏi.

“Nguyên dương của ta truyền cho nàng, đương nhiên thân thể nàng sẽ có biến hóa.” Bạch Tố Trinh rất bình tĩnh trả lời.

Hứa Tiên đỏ mặt, tại sao cả hai người nói đến nguyên dương đều bình tĩnh như vậy chứ?

“Cái này nàng ăn vào đi.” Bạch Tố Trinh bỗng nhiên lấy ra một nắm cỏ nhỏ xanh biếc ướt, đưa tới trước mặt Hứa Tiên. Cỏ vừa lấy ra, trong phòng lập tức tràn ngập một mùi hương nồng đậm, làm người ta sáng khoái không thôi.

“Đây là cái gì?” Hứa Tiên nhận lấy cỏ nhỏ trong tay Bạch Tố Trinh, nghi hoặc hỏi. Vừa cầm lấy, trên tay liền truyền tới cảm giác man mát.

“Đan thảo, ăn vào có thể hình thành linh căn, bắt đầu tu hành.” Bạch Tố Trinh nói.

Hứa Tiên sửng sốt, sau đó không thể tin được nhìn nắm cỏ màu xanh trong tay. Thứ này, có thể làm cho người phàm có linh căn, sau đó tu luyện thành tiên sao? Việc này có ý nghĩa như thế nào nàng rất rõ. Thật ra thì nàng vẫn luôn không muốn nghĩ tới một vấn đề tàn khốc. Đó chính là, nàng là phàm nhân, mà Bạch Tố Trinh là xà yêu pháp lực cao cường. Chung quy mình cũng sẽ già, rồi chết đi. Còn Bạch Tố Trinh sẽ trở thành tiên, rời xa mình. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã sớm lệch khỏi nguyên tắc, nàng không thể nào tới Kim Sơn tự cùng Pháp Hải tu luyện thành tiên được. Cho dù có thể, nàng cũng không nguyện ý. Bởi vì sau khi thành tiên, tất cả nhân duyên đường như cũng theo gió cuốn đi. Yêu, sẽ không còn tồn tại nữa.

“Thành tiên. . . . Sau đó chúng ta sẽ trở thành người đứng sao?” Hứa Tiên cầm đan thảo lẩm bẩm nói ra một câu như vậy.

“Nói nhầm gì đó? Cái gì gọi là thành tiên sẽ trở thành người đứng?” Bạch Tố Trinh nhìn bộ dạng thất thần của Hứa Tiên, biết nàng lại nghĩ lệch đi rồi, vội vàng mở miệng khiển trách.

“À?” Hứa Tiên lấy lại tinh thần, nhìn Bạch Tố Trinh, “Không phải là thành tiên rồi sẽ phải kết thúc trần duyên sao? Nếu vậy thì không thể yêu rồi, không thể có tình cảm nữa.”

“Nàng nghe ai nói nhầm thế hả?” Bạch Tố Trinh cau mày. Hứa Tiên lại nghe được mấy chuyện lảm nhảm này từ đâu ra. Thành tiên rồi không thể có tình cảm là ai nói? Vậy chứ Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không cả ngày bị phụ nhân mình là Tử Hà tiên tử đánh cho thành đầu bánh bao kia thì giải thích thế nào? Lại nói, chuyện Tôn Ngộ Không sợ vợ là chuyện tất cả thần phật mọi người đều biết nha. (TNN: khổ =]] thắng phật nhưng lại k thắng dc vợ =))) haha)

“Không phải như vậy sao?” Hứa Tiên rất mờ mịt, nhưng trong lòng lại có gì đó đang phồng lên, như muốn phá tung lồng ngực. Cảm giác mừng như điên dần dần bao phủ nàng.

“Dĩ nhiên không phải, thành tiên chúng ta vẫn là vợ chồng. Ta nói rồi, sẽ không buông nàng ra.” Bạch Tố Trinh gia tăng lực đạo cánh tay ôm eo Hứa Tiên, “Đừng suy nghĩ bậy bạ nữa, mau ăn vào đi. Có không ít yêu quái nghe thấy được mùi, đều rục rịch rồi.”

Hứa Tiên kinh hãi, không do dự nữa, vội vàng nuốt vào đan thảo trong tay. Đan thảo vừa vào miệng, cảm giác lạnh lạnh lan ra khiến nàng thật thoải mái. Song sau đó, một chỗ khí nóng lại phóng mạnh về phía tứ chi bách hải, thân thể dần dần nóng lên, trên mặt cũng như thiêu đốt. Hứa Tiên có chút hoảng loạn.

“Tiểu Bạch, ta cảm thấy nóng quá.” Hứa Tiên nắm y phục trước ngực Bạch Tố Trinh, gấp gấp nói.

“Đừng lo, thân thể của nàng đang hấp thu đan thảo.” Bạch Tố Trinh an ủi.

“Tiểu Bạch, khoảng thời gian này huynh không ở đây, chính là vì muốn lấy đan thảo này cho ta sao?” Hứa Tiên cảm giác mình có chút say, Bạch Tố Trinh trước mắt tựa hồ biến thành hai người rồi.

“Ừ.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt gật đầu, không nói dư thừa.

“Cám ơn huynh, Tiểu Bạch. Ta.” Hứa Tiên trong lòng cảm động không biết nên nói cái gì cho phải. Cả người rúc vào trong ngực Bạch Tố Trinh, trong lòng chỉ còn lại ngọt ngào. Ý thức dần dần mơ hồ.

Bạch Tố Trinh đem Hứa Tiên nhẹ nhàng đặt ở trên giường, còn mình thì ngồi xếp bằng ở bên cạnh, hộ pháp cho nàng.

.

Bên trên, Quan Âm Đại sĩ không để ý hình tượng xoa nắn vai của mình, nói với Kim Thiền Tử bên cạnh: “Mệt chết ta rồi, hoàn hảo cuối cùng cũng lấy được đan thảo.”(TNN: à thì ra anh Bạch ngồi mát ăn bát vàng =)))) quá phúc hắc =))))

“Ta mới mệt đây này! Lúc đó kéo hồn phách nha đầu Hứa Tiên kia về làm cho ta mệt thiếu chút nữa học máu” Kim Thiền Tử liếc mắt.

“Học đờm hay học máu? Người học lúc nào? Còn không phải chỉ là mở không gian ra thôi sao?” Quan Âm Đại sĩ vô cùng khó chịu phản bác.

“Ta vừa nuốt lại rồi, cho nên mới không có phun ra.” Kim Thiền Tử nghiêm mặt nói.(TNN:)

Quan Âm Đại sĩ khước miệng co giật, cầm nín.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kịch nhỏ:

Tiểu Bạch: Tiểu Tiên Tiên, xét thấy rất nhiều độc giả thân cận đều một mực tò mò về chuyện JJ (là tiểu đệ đệ *** đó) của ta. Ta thấy họ là đang hoài nghi năng lực của ta đó.

Tiểu Tiên: Cho nên? (TNN: Tiểu Tiên đây là chỉ Hứa Tiên nha ^.^)

Tiểu Bạch: Cho nên ta quyết định dùng nguyên hình cùng nàng yêu yêu một lần, giải trừ nghi ngờ của mọi người.

Tiểu Tiên: Có gì khác nhau?

Tiểu Bạch: Nàng lập tức sẽ biết.

Tiểu Bạch hiện ra nguyên hình, bổ nhào về phía Tiểu Tiên. Tiểu Tiên nhìn hai cái JJ to như hai bông cúc kia, hai mắt lật ngược, miệng sùi bọt mép, trực tiếp ngất xỉu..... (TNN: huhu đầu ta đã bị tác giả biến thái nhiễm đen rồi T__T ta cần tẩy não gấp aaaaaa *òà khóc bỏ chạy*)

Tác giả Sữa Chua: Mọi người hiểu chưa, rắc quả thật có hai cái JJ, hơn nữa còn là hình hoa cúc. Nhưng trong truyện Tiểu Bạch hóa thành người nên mọi việc xảy ra đều bình thường. Khụ khụ, một khóa học khẩu vị nặng thế này, đối với một người thuần khiết như ta mà nói, thật sự có chút tổn hại hình tượng a...

30. Chương 30: Yêu Quái?

Đêm khuya yên tĩnh, Bạch Tố Trinh lẳng lặng hộ pháp cho Hứa Tiên, nhìn khuôn mặt đỏ hồng khá thường của người trên giường kia, đáy mắt hẳn hiện lên ý cười ôn nhu. Cúi đầu nhìn tay mình, rồi vươn ra nắm thật chặt. Cả đời này, có lẽ cũng sẽ không buông tay.

Mãi cho đến khi hừng sáng, Hứa Tiên mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Vừa mở mắt liền thấy Bạch Tố Trinh đang đợi bên người.

“Tiểu Bạch.” Hứa Tiên mỉm cười, cảm giác vừa tỉnh dậy liền thấy Tiểu Bạch thật tốt.

“Cảm thấy thế nào?” Bạch Tố Trinh đỡ Hứa Tiên ngồi dậy hỏi.

“Ừm. . . .” Hứa Tiên cảm nhận thân thể của mình, so sánh, có chút kinh ngạc mở miệng, “Cảm giác thân thể thật giống như so với trước kia nhẹ hơn rất nhiều, có thể nghe được âm thanh rất xa bên ngoài, còn nhạy bén hơn trước kia nữa.”

“Ừ, thế thì tốt.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt gật đầu, “Kế tiếp ta sẽ từ từ dạy nàng một chút pháp thuật.”

“Sau này ta cũng có thể bay sao?” Hứa Tiên hai mắt sáng ngời, hưng phấn hỏi.

“Dĩ nhiên có thể.” Bạch Tố Trinh gật đầu. Nhìn bộ dạng kích động của Hứa Tiên, trong lòng không khỏi buồn cười.

Hứa Tiên kích động xong, lúc này mới nhớ tới tình cảnh bây giờ. Lương vương phủ kia chắc là không thể trở lại rồi, như vậy trở về trấn Giang đi.

“Ta nhớ tiểu Thanh, con của nhỏ cùng mấy người nhà tỷ tỷ quá.” Hứa Tiên tựa vào trong ngực Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng nói.

“Ừ, vậy thì đi Trấn Giang.” Bạch Tố Trinh đồng ý.

“Vậy Lương vương phủ bên kia. . . .” Hứa Tiên tới tới cái văn thư điều phái kia.

“Cái này không cần lo lắng, ta đi một chuyến là được.” Bạch Tố Trinh đã sớm có tính toán, đem văn thư điều phái sửa lại là xong. Chuyện của thế tục không thể nhúng tay quá nhiều, nếu không sẽ có ảnh hưởng.

“Ừ.” Hứa Tiên cao hứng gật đầu, có Tiểu Bạch ở đây, hình như tất cả đều không phải là vấn đề khó khăn nữa.

“Đi Cô Tô trước.” Bạch Tố Trinh ôm chầm lấy Hứa Tiên, trực tiếp bay lên trời.

Đi tới căn nhà ở Cô Tô, Tiểu Thanh cùng Tiểu Chính Thái chấn động, chạy ra nghênh đón bọn họ. Tiểu Chính Thái vừa nhìn thấy Hứa Tiên, liền kích động muốn nhào vào trong ngực nàng. Mà Hứa Tiên cũng cười chuẩn bị ôm nó. Ai dè Tiểu Chính Thái nhào tới trước mặt, chỉ còn cách mấy tấc, thì làm sao cũng không bỏ nhào được tới ngực Hứa Tiên nữa. Tiểu Chính Thái ủy khuất ngẩng đầu, liền thấy Bạch Tố Trinh mặt lạnh, đang túm cổ áo nó lên, không cho nó tiến thêm nửa bước.

“Sư phụ. . . .” Tiểu Chính Thái mở to đôi mắt đen lóng lánh rưng rưng, đây ủy khuất nhìn Bạch Tố Trinh, kháng nghị hành động của hắn.

“Tiểu hài tử mà huynh cũng ghen à.” Hứa Tiên đẩy tay Bạch Tố Trinh ra, một tay ôm lấy Tiểu Chính Thái đang lả chã chực khóc vào trong ngực. Tiểu Chính Thái nheo mắt lại, cũng thật chặt ôm cổ Hứa Tiên.

“Tu luyện thế nào rồi?” Giọng Bạch Tố Trinh giờ phút này âm lãnh vô cùng.

“Dạ. . . .” Tiểu Chính Thái có chút bối rối, cắn cắn đầu ngón tay, mới yếu ớt nói, “Con rất cố gắng.”

“Vậy thì tốt.” Bạch Tố Trinh xem xét tu vi Tiểu Chính Thái, thấy so với trước kia tinh tiến hơn một chút rồi, lúc này mới bỏ qua cho nó.

“Hứa Tiên, ngươi có linh căn rồi?” Tiểu Thanh vẫn không nói gì lúc này bỗng nhiên kinh ngạc mở miệng, mới vừa rồi hắn vẫn đang quan sát Hứa Tiên, cảm thấy Hứa Tiên có cái gì đó khác biệt. Hiện tại rất cực hiếm được là do đâu.

“Ừ, Tiểu Bạch đã tìm đan thảo cho ta ăn đó.” Hứa Tiên cao hứng nói.

“Cái gì? Chỗ nguy hiểm như vậy, đại ca huynh.” Tiểu Thanh kinh ngạc thấp giọng hô lên, nhìn về phía Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh lại lạnh lùng lườm lại, đem câu nói kế tiếp của Tiểu Thanh ép trở về.

Hứa Tiên ngơ ngác, nhìn về phía vẻ mặt không đổi của Bạch Tố Trinh, cau mày lo lắng hỏi: “Nơi đan thảo sinh trưởng, rất nguy hiểm có phải hay không?”

Bạch Tố Trinh không nói gì.

Hứa Tiên cắn cắn môi, nhìn Bạch Tố Trinh mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng vô cùng phức tạp. Tiểu Bạch vì mình lại mạo hiểm như vậy Có cảm động, lo lắng, còn có sợ hãi.

“Ha ha, ha ha, vậy, vậy Hứa Tiên ngươi phải chăm chỉ tu luyện đó, đừng lãng phí khổ tâm của đại ca ta.” Tiểu Thanh biết mình nói sai nói rồi, ngượng ngùng cười cười, vội đánh trống lảng.

“Ừ.” Hứa Tiên nặng nề gật đầu, đáp ứng.

“Nàng đi nghỉ ngơi trước đi. Ta đi xử lý chuyện văn thư.” Bạch Tố Trinh nói xong không đợi Hứa Tiên trả lời, người đã biến mất ngay tại chỗ.

“Ngươi có đói bụng không? Ta chuẩn bị điểm tâm cho ngươi nha.” Tiểu Thanh nhìn Hứa Tiên sững sờ đứng ở tại chỗ, mở miệng hỏi.

“Nga, đúng là có chút đói bụng, ta muốn ăn sữa đậu nành bánh quẩy.” Hứa Tiên sờ sờ bụng, lúc này mới cảm thấy có chút đói.

“Một lát nữa ta ra ngoài mua.” Tiểu Thanh tức giận nói.

“Thỏ ta nuôi thế nào rồi, có mập hay không?” Hứa Tiên ôm Tiểu Chính Thái hướng hậu viện đi tới, “Còn có, cây rụng tiền của ta đâu, lớn lên chút nào chưa?” (TNN: Quan Âm mà nghe thấy nhất định sẽ xiên chết tở =))))) hahaha)

Tiểu Thanh khoe miệng co quắp: “Cây rụng tiền?”

“Chính là cây Linh Âm mà ta cùng Tiểu Bạch đi Phổ Đà sơn lấy về đó.” Hứa Tiên khẩu khí rất khinh bỉ.

Cây Linh Âm = cây rụng tiền.

Tiểu Thanh cảm thấy rất vô lực.

Chưa tới giữa trưa, Bạch Tố Trinh đã trở lại.

Hứa Tiên nghênh đón: “Chuyện đều giải quyết xong rồi?”

Bạch Tố Trinh nhàn nhạt gật đầu: “Ừ.” Chuyện đã giải quyết, nhưng là không phải hẳn giải quyết. Khi hẳn tới phát hiện Lương Liên đã đem chuyện của Hứa Tiên làm xong hết rồi, đã gửi văn thư cho nàng trở về trấn Giang. Tinh thần Lương Liên không được tốt cho lắm, vẫn sắc mặt tái nhợt ngồi ở trước bàn đọc sách nhìn văn thư điều phái kia không nói gì. Bất quá, những thứ này, Bạch Tố Trinh đương nhiên sẽ không để cho Hứa Tiên biết.

“Vậy chúng ta có thể trở về Trấn Giang rồi?” Hứa Tiên cao hứng hỏi, “Phải mang theo thỏ của ta, còn có cây rụng tiền của ta nữa. Về đến nhà tỷ tỷ nhìn thấy chúng ta nhất định sẽ rất cao hứng.”

Bạch Tố Trinh vừa nghe cây rụng tiền cũng biết Hứa Tiên ám chỉ cái gì, gật đầu đồng ý.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đi trước, Tiểu Thanh cùng Tiểu Chính Thái chờ dàn xếp xong đầu đuôi sẽ đem thỏ cùng cây Linh Âm mang về sau.

Đứng ở cửa, Hứa Tiên gõ thật lâu, mới nghe được tiếng bước chân vang lên bên trong.

“Tối liên, tối liên, gõ cái gì mà gõ a, cửa cũng sắp bị gõ thủng rồi.” Bên trong là giọng nói quen thuộc của Hứa Kiều Dung.

Vừa mở cửa ra, thấy Hứa Tiên, Hứa Kiều Dung mừng tới nước mắt liền tí tách chảy xuống.

“Hán Văn, Hán Văn, thật sự là muội sao.” Hứa Kiều Dung kéo tay Hứa Tiên không buông, sợ là mình đang nằm mơ.

“Là muội, tỷ tỷ.” Hứa Tiên cũng nắm tay Hứa Kiều Dung, cao hứng không thôi. Chợt thấy bụng Hứa Kiều Dung kia khê nhô ra, kinh ngạc hỏi, “Tỷ tỷ, tỷ, tỷ mang thai?”

Trên mặt Hứa Kiều Dung hiện lên nụ cười hạnh phúc, lôi kéo Hứa Tiên: “Mau, mau vào rồi hãy nói.” Bỗng nhiên lại cảm thấy có điểm gì là lạ, lúc này mới nhìn về phía những người bên cạnh Hứa Tiên, chợt nói, “Ai nha, đệ muội, ta lại không có chú ý tới muội, thật là, mau, đều mau đi vào đi đã.”

Ba người vào phòng, Hứa Kiều Dung bận rộn đi pha trà, Hứa Tiên vội vàng kéo nàng lại: “Tỷ, tỷ đang mang thai, đừng vội, muội pha là được.”

Hứa Kiều Dung ngồi xuống, sờ sờ bụng của mình, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Hứa Tiên cùng Hứa Kiều Dung đại khái nói tình trạng gần đây của mình, Hứa Kiều Dung nghe Hứa Tiên nói được điều về, không cần phải tha hương chịu tội nữa, liền vui mừng muốn đi dâng hương cho Quan Âm Đại sĩ, nói rằng đều nhờ Quan Âm Đại sĩ phù hộ mới được như vậy. Bạch Tổ Trinh nghe được lời này, ánh mắt tản ra khí lạnh. Bên trên Quan Âm Đại sĩ hắt hơi một cái, sờ sờ cái mũi của mình. Đồng tử bên cạnh cũng cảm thấy kỳ quái. Thần tiên còn có thể cảm cúm sao?

Hứa Tiên nhìn chung quanh, phát hiện đồ dùng trong nhà đã đổi mới. Mà khuôn mặt Hứa Kiều Dung tỏa sáng rạng ngời cũng chứng minh Lý Công Phủ chăm sóc nàng vô cùng tốt.

Hứa Kiều Dung cố chấp dù thế nào cũng muốn Hứa Tiên ở chung cùng bọn họ, Hứa Tiên từ chối không được đành phải đáp ứng. Buổi tối Lý Công Phủ trở về, người một nhà tụ lại với nhau. Lý Công Phủ hỏi Hứa Tiên có tính toán gì không, Hứa Tiên còn chưa trả lời, Bạch Tổ Trinh đã mở miệng, nói chuẩn mở tiệm thuốc. Lý Công Phủ đồng ý lia lịa.

Buổi tối, Hứa Tiên hỏi Bạch Tổ Trinh chuyện này, Bạch Tổ Trinh thần nhiên nói: “Tiệm thuốc tế thể cứu nhân, lại tích góp từng chút công đức, có lợi cho việc tu hành của nàng.”

Hứa Tiên lúc này mới chợt hiểu, dĩ nhiên không có ý kiến nữa.

Qua hai ngày sau, Tiểu Thanh cùng Tiểu Chính Thái cũng tới. Còn mang theo cây rụng tiền cùng thổ của Hứa Tiên trở về, Hứa Tiên vây quanh cây rụng tiền vui mừng tới mức ánh mắt đều hí thành một đường thẳng rồi.

Cứ như vậy, Hứa Tiên mở một gian tiệm thuốc. Hứa Kiều Dung đặt tên là Bảo An đường, làm ặt Hứa Tiên sung huyết. Bảo An đường, nghĩ cả nửa ngày trời kết quả vẫn lấy cái tên này.

Những ngày tiếp theo trôi qua nhàn nhã mà thư thái. Các ca bệnh phổ biến thì do Hứa Tiên ra tay xử lý, còn các tạp chứng nan y không xử lý được, thì Bạch Tổ Trinh sẽ ra tay. Dần dà, danh tiếng của Bảo An đường liền lan xa. Đặc biệt là chuyện Bảo An đường có một loại thuốc bí chế, có thể giúp thuận sinh. Giá tiền tuy hơi cao, nhưng mọi người vẫn đều chấp nhận. Bởi vì sinh con chính là đi đạo Quỷ Môn quan, tốn chút tiền có thể bảo vệ mẫu tử bình an, thấy thế nào cũng là chuyện vô cùng có lời. Bởi vì tiệm thuốc, Hứa Tiên nếu như thân là nữ tử ra mắt cũng không ổn, cho nên nàng cũng chưa lập tức khôi phục thân phận của mình. Tạm thời cứ như vậy tiếp tục.

“Oa nha nha, Tiểu Bạch, rất nhiều bạc đó.” Hứa Tiên nhìn đồng bạc trắng lóa trên bàn, khoe miệng thiếu chút nữa chảy nước miếng. Nàng đang tính lấy thêm chút bạc đưa cho Hứa Kiều Dung, để Hứa Kiều Dung mua thêm vài thứ. Chi tiêu ngày thường cũng tốn không ít.

“Như người vậy, còn muốn tu tiên?” Tiểu Thanh ở bên cạnh khinh bỉ.

“Cũng không thể nói như vậy a, có tiền có thể sui ma khiến quỷ mà không phải sao? Thần tiên chẳng lẽ không cần hương khói cúng phụng chắc? Quỷ sai không cần tiền âm phủ à?” Hứa Tiên thuận miệng phản bác.

Tiểu Thanh cứng họng, hẳn không thể không thừa nhận lời này Hứa Tiên nói đúng rồi. (TNN: *oạch* và thế là ta đã hoa hoa lệ lệ té xuống đất =.)

Hứa Tiên nhìn sắc mặt Tiểu Thanh, hiểu kỳ nói: “Chẳng lẽ ta nói đúng rồi?” Thật ra thì Hứa Tiên chỉ là nói mò thôi, bởi vì sự kiện Pháp Hải kia cho nên nàng mới nói ra một phen vừa rồi.

Bạch Tố Trinh lúc này mở miệng: “Phải”

Tiểu Bạch mở miệng, vậy còn có thể giả sao?

Oanh —— Hứa Tiên chợt cảm thấy thiên lôi (sấm sét) cuộn cuộn, không nghĩ tới mình lại nói trúng rồi.

Cho nên, ngày thứ hai, Hứa Tiên mua rất nhiều trái cây tươi, nhang đèn thượng hạng, về đến nhà, chạy thẳng tới trước bức họa Quan Âm Đại sĩ. Xếp toàn bộ trái cây ra, sau đó đốt nhang đèn, rồi hành lễ. Trong miệng lầm bầm: “Quan Thế Âm Bồ Tát, sau này ta mỗi ngày đều mua cho ngài trái cây tươi ngon, nhang đèn thượng hạng. Cho nên, về sau xin chiếu cố nhiều hơn nha.”

Hứa Kiều Dung vừa lúc đi vào, nghe được lời cầu nguyện cò kè mặc cả của Hứa Tiên, vừa sợ vừa giận, đưa tay gõ một cái lên đầu Hứa Tiên: “Muội đứa nhỏ đáng chết này, nói cái gì thế hả. Quan Âm Bồ Tát há lại để yên uội khinh nhờn như vậy?”

Hứa Tiên ôm đầu, không phục nói: “Nói suông thì có ích gì chứ, chúng ta cần phải nói thực tế, thực tế a.”

“Muội đứa nhỏ đáng chết này, lại còn cố cãi.”

Trên.

“Không tệ, rất có chí hướng.” Trên khuôn mặt tuần mỹ của Kim Thiền Tử hiện lên nụ cười.

Quan Âm Đại sĩ vừa lòng gật đầu: “Không uống ta giúp nàng nhiều như thế.”

“Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, tại sao chỉ cung phụng người, không có phần của ta?” Kim Thiền Tử trong lòng bất bình.

“Ai bảo người không chịu hiển linh.” Quan Âm Đại sĩ khinh thường vạch rõ.

Kim Thiền tử ngẩng đầu đảo cặp mắt trắng dã, sau đó trong lòng nổi lên tính toán. Xem ra khi nào đó mình cũng phải hiển linh một chút mới được.

Cuộc sống ngày từng ngày trôi qua, Hứa Tiên mỗi ngày ở Bảo An đường khám bệnh, Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh dạy Tiểu Chính Thái pháp thuật, đốc thúc nó tu luyện. Buổi tối Hứa Tiên trở về, Bạch Tố Trinh sẽ dạy nàng một chút pháp thuật nền tảng. Còn thuật phi hành mà Hứa Tiên tâm tâm niệm niệm, vẫn còn rất xa.

Hôm nay, Hứa Tiên vừa về tới nhà, Hứa Kiều Dung liền lôi kéo tay nàng, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Hán Văn, trong thời gian này muội đừng đi ra ngoài vào buổi tối.”

“Tại sao vậy?” Hứa Tiên nghi hoặc hỏi.

“Đã xảy ra chuyện rồi. Tỷ phu của muội nói gần đây có vài nữ tử bị mất tích, lại không có bất kì dấu mồi nào” Hứa Kiều Dung khuôn mặt đầy u sầu.

“Muội không có nghe tỷ phu nói chuyện này mà.” Hứa Tiên nhìn bộ dạng rầu rĩ của Hứa Kiều Dung, càng nghi hoặc.

“Tỷ phu muội sợ chúng ta lo lắng, nên không nói. Hôm qua bị đánh được nâng trở về tỷ mới biết chuyện đó.” Hứa Kiều Dung vừa nói nước mắt liền chảy xuống, lau đi rồi nói, “Tỷ phu muội nói, nửa tháng gần đây liên tục mất tích không ít nữ tử, tra thế nào cũng tra không được tung tích. Ban đầu cho là bọn lừa đảo (*) làm, nhưng canh chặt cửa thành, cũng không thấy có ai khả nghi ra vào. Nếu không được phá án, tỷ phu muội sợ là sẽ bị cách chức mất.”

(*) nguyên văn là quái tử: nghĩa là bọn lừa đảo, bắt cóc, mẹ mìn. Ta định để mẹ mìn mà thấy nó hiện đại quá nên lại thôi.

Hứa Tiên sững sờ, chuyện này nghe tựa hồ rất không tầm thường.

“Tóm lại, buổi tối muội đừng ra ngoài.” Hứa Kiều Dung lại tiếp tục dặn dò.

“Muội biết rồi.” Hứa Tiên gật đầu, “Tỷ phu đã tìm đại phu xem qua chưa?”

“Rồi, cũng đã bôi thuốc rồi.” Tâm tình Hứa Kiều Dung vẫn không tốt lắm.

“Không có chuyện gì đâu, tỷ phu trẻ tuổi, rất mau sẽ khôi phục thôi. Tỷ đang mang hài tử, đừng thương tâm, đối với hài tử trong bụng không tốt đâu.” Hứa Tiên khuyên giải, nhưng trong lòng thầm suy tư chuyện này. Nghĩ lát nữa đi tìm Tiểu Bạch thương lượng một chút mới được.

“Ừ, tỷ biết rồi. Tỷ đi phòng bếp xem một chút Tiểu Thanh làm cơm xong chưa.” Hứa Kiều Dung gật đầu, lau khô nước mắt, miễn cưỡng lộ ra nụ cười, đi xuống bếp.

Buổi tối, Hứa Tiên đem chuyện này nói cho Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh trầm tư rồi nói: “Hắn là yêu quái làm.”

“Ta cũng vậy cảm thấy là yêu quái.” Hứa Tiên gật đầu, “Tỷ phu bây giờ còn đang nằm ở trên giường đây, hay là chúng ta giúp tỷ phu diệt trừ tên yêu quái này đi. Đây cũng là công đức đó?”

“Được” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt gật đầu.

“Hắc hắc, có thể thử một chút pháp thuật huynh dạy ta rồi.” Hứa Tiên hưng phấn reo lên.

Bạch Tố Trinh nhìn bộ dạng hưng phấn của Hứa Tiên, trong mắt nổi lên vẻ sùng nịnh, nhẹ nhàng nói: “Ừ.” Bất kể phát sinh cái gì, hắn cũng sẽ đứng ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng, sẽ không để cho nàng bị một tia thương tổn nào.

31. Chương 31: Rét Tinh Tìm Vợ

Chập tối, phu canh (người tuần đêm điểm canh) đang cầm canh gõ mõ, trong miệng la hét cẩn thận vật dễ cháy.

Một cỗ kiệu xa hoa đang nhanh chóng đi trong thành. Một trận gió lạnh thổi qua, khiến bốn phu kiệu sợ run cả người, cước bộ chậm lại.

“Các người đang làm cái gì thế? Đi mau lên, nếu để Lý công tử đợi lâu ta sẽ trừ tiền của các người đó.” Bên trong kiệu truyền đến một giọng nói yêu kiều mềm mại.

Bốn phu kiệu vâng vâng dạ dạ, bước nhanh hơn, nhưng trong lòng khinh thường. Không phải chỉ là đứng đầu bảng thanh lâu thôi sao? Ra về cái gì mà ra về.

“Tìm đường tắt, đi mau lên.” nữ nhân trong kiệu lại kêu lên.

Mấy phu kiệu không thể làm gì khác hơn là đổi đường, định bụng đi qua một hẻm nhỏ yên tĩnh. Mới đi được một nửa, bỗng nhiên thổi tới một cơn gió lạnh mãnh liệt, khiến bốn phu kiệu cơ hồ đứng không vững. Hai phu kiệu phía trước thật vất vả mới ổn định được thân mình, song lại thấy chỗ sâu trong ngõ hẻm có một bóng đen khổng lồ, giương nanh múa vuốt đang bay tới hướng bên này. Bên tai là từng trận ai oán nỉ non.

“Có, có ma a.” Phu kiệu run run kêu lên, trực tiếp đem cỗ kiệu ném xuống, rồi nhanh chân chạy về phía sau. Ba phu kiệu khác thấy vậy cũng kêu một tiếng sợ hãi, nhanh chóng bỏ lại cỗ kiệu chạy theo.

“Các người làm trò gì thế, không muốn tiền công nữa có phải hay không?” Nữ tử trong kiệu bị nghiêng ngả một cái, tức muốn chết, ổn định thân thể xong liền leo ra nhìn, thì nhóm phu kiệu đã không thấy tăm hơi rồi. Lại ngẩng đầu nhìn lên, không nhìn còn tốt, vừa nhìn đã bị dọa ngất đi.

Trong bầu trời đêm, trăng ẩn vào tầng mây, đợi trăng sáng một lần nữa lộ ra, thì bên trong kiệu đâu còn có người nào.

.....
“Tiểu Bạch, đây là yêu quái gì vậy?” Bạch Tố Trinh ôm Hứa Tiên, phi ở phía sau, từ xa theo sát tên yêu quái vừa bắt người bên trong kiệu làm nô lệ kia, Hứa Tiên không nhận được thấp giọng hỏi.

“Một con rết.” Bạch Tố Trinh thản nhiên nói.

Hứa Tiên sửng sốt, thật đúng là rết tinh sao?

“Vậy, vậy rết kia có phải kẻ địch trời sinh của rắn hay không? Tiểu Bạch, con rết kia có mạnh không, có thể thương tổn được huynh hay không?” Hứa Tiên có chút nóng nảy, bởi vì nàng nhớ được trong TV hình như là nói như vậy, rết là kẻ địch trời sinh của rắn.

“Hoang đường, nàng nghe ai nói nhảm?” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt một câu liền phủ định.

“Không phải là tốt rồi, không phải là tốt rồi.” Hứa Tiên nghe Bạch Tố Trinh nói như thế, cuối cùng cũng yên lòng.

“Đạo hạnh con rết kia không kém đâu.” Bạch Tố Trinh không nhanh không chậm nói, “Chẳng qua, ở trước mặt ta, cũng chỉ có chết.”

Nhìn giữa mi tâm Bạch Tố Trinh tràn đầy tự tin, mắt Hứa Tiên sắp thành hình ngôi sao rồi.

Ra khỏi thành, đến một rừng cây hẻo lánh, rết tinh kia lúc này mới ngừng lại. Hắn cảnh giác nhìn chung quanh một chút, sau đó kẹp nữ tử dưới nách rồi biến mất ngay tại chỗ.

Bạch Tố Trinh cũng rơi xuống, buông Hứa Tiên ra, rồi làm kết ấn, cảnh vật trước mặt dần dần vặn vẹo thay đổi. Vốn là rừng cây giờ xuất hiện một hang động tối đen.

“Thủ thuật che mắt mà thôi.” Bạch Tố Trinh kéo Hứa Tiên qua, đi vào hang động kia.

“Tiểu Bạch, huynh nói những nữ tử bị bắt kia” trên mặt Hứa Tiên hiện lên vẻ không đành lòng. Bị yêu quái bắt đi, còn có thể rơi vào tình trạng nào nữa đây.

Bạch Tố Trinh cũng trầm mặc, hắn hiểu được, những nữ tử bị bắt kia sợ rằng lành ít dữ nhiều rồi.

Bạch Tố Trinh kéo tay Hứa Tiên, đi sâu vào hang động. Càng đi, phía trước càng sáng, dần dần ngửi thấy được một cỗ mùi thơm, loại mùi thơm này, là mùi son phấn. Hơn nữa phía trước có tiếng cười khoan khoái của nữ tử, hơn nữa không phải chỉ một người.

Hứa Tiên nghi hoặc kéo kéo Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh cũng không giải thích được.

“Vào xem một chút sẽ biết.” Bạch Tố Trinh trầm giọng nói.

Hứa Tiên gật đầu.

Hai người theo bậc thang dưới chân đi về phía trước, dần dần trước mắt xuất hiện một đại sảnh sáng ngời. Nhưng một màn trước mắt này khiến cho Hứa Tiên ghen hờn nhìn trần trối, mà Bạch Tố Trinh hiển nhiên cũng lấy làm kinh hãi.

Đại sảnh trước mắt, vô cùng sáng sủa, dùng để chiếu sáng không phải là đuốc, mà là Dạ Minh Châu! Trên vách bốn bức tường đều là đủ loại dạ minh châu lớn nhỏ, mà trên nóc đại sảnh, treo một chiếc đèn, lại cũng toàn bộ là dạ minh châu cỡ lớn nốt.

Trong đại sảnh phi thường náo nhiệt, ước chừng có mười mấy nữ tử, mọi người đều trang phục xinh đẹp. Có vài người đang chơi bài cử, lớn tiếng la hét, trước mặt đều là một đồng bạc sáng loáng. Có người thì nằm ở trên ghế quý phi bên tường, hướng về phía gương trang điểm, trước gót chân bày một hộp đồ trang sức, trong hộp tất cả đều là những trang sức vàng rực hoa mỹ. Có người đang ăn trái cây, trước mặt đều là trái cây được tỉ tót đẹp mắt, đang hí húp ăn tới thỏa mãn. Ở giữa các nàng có thể dễ thấy được nhất chính một nam tử y phục màu đen, nga, không nên nói là nam tử, phải nói là thiếu niên mới đúng. Thiếu niên kia thoạt nhìn chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, diện mạo tuấn tú, đang bị một nữ nhân sai sử gọt trái cây. (TNN: thế này thì ta cũng muốn bị bắt cóc)

Đây là cái trạng huống gì?

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh hai mặt nhìn nhau.

“A, đây không phải là Vương đại thẩm cách vách sao?” Hứa Tiên liếc nhìn nữ nhân đang ăn trái cây, cư nhiên lại là Vương đại thẩm cách vách. Vương đại thẩm nấp nhãn đầy mặt, cười lên một tiếng là thành một đóa hoa luôn rồi.

“Cũng là nữ tử bị mất tích.” Bạch Tố Trinh khẽ nhú mày, ánh mắt rơi vào trên người thiếu niên y phục màu đen ngồi ở giữa kia. Người thiếu niên đó, chính là rất tinh!

“Rất tinh.” Bạch Tố Trinh nhìn thiếu niên áo đen, thấp giọng nói.

Hứa Tiên đánh giá thiếu niên áo đen, nhưng thiếu niên kia tựa hồ cũng không có chú ý tới bọn họ, còn đang ân cần phục vụ nữ tử kia.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Hứa Tiên kinh ngạc không thôi, nhắc chân đi về phía Vương đại thẩm.

“Ồ, Hán Văn, làm sao ngươi lại ở chỗ này thế?” Vương đại thẩm ăn trái cây, cười híp mắt hỏi.

Hứa Tiên đánh giá Vương đại thẩm, y phục trên người Vương đại thẩm đều đổi thành tơ lụa thượng hạng, bức thêu phía trên lại càng tinh xảo. Trên đầu mang đủ loại trâm cài, trên cổ đeo một chuỗi trân châu lớn, trên cổ tay lại là vòng vàng cùng vòng ngọc giá trị không hề nhỏ. Nhà Vương đại thẩm túng thiếu như vậy, Hứa Tiên cũng không nghĩ là bà có thể tự mình mua những thứ đồ này.

“Ta, ta còn đang muốn hỏi các ngươi đây. Thế này là thế nào?” Hứa Tiên khóe miệng co rút, hỏi ngược lại.

“A, vị mỹ nữ kia, ngươi cũng muốn tới làm vợ ta sao?” Vương đại thẩm còn chưa nói, thiếu niên áo đen kia đã phát hiện Hứa Tiên, liền chạy tới, trực tiếp tới một câu như vậy.

Hứa Tiên cứng ngắc quay đầu nhìn thiếu niên tuần tú trước mặt, xác định đúng là hắn đang nói chuyện cùng mình, lúc này mới nói: “Ngươi mới vừa rồi, nói cái gì?”

“Vị mỹ nữ kia, ngươi là chủ động tới cửa muốn làm vợ ta sao?” Thiếu niên hai mắt sáng trong suốt nhìn Hứa Tiên, lặp lại câu hỏi của mình. (TNN: anh dám cướp vợ trước mặt Bạch ca sao =)) chán sống rồi sao =)) đến con Bạch ca còn chưa có bản lĩnh đó đâu =))))

“Ngươi muốn chết?” Không đợi Hứa Tiên trả lời, Bạch Tố Trinh đã ở bên cạnh lạnh lùng mở miệng. Khí thế trong nháy mắt toàn bộ phóng ra, làm cho người ta cảm giác áp lực không nhỏ.

“Ngươi là ai? A! Xà tinh, làm sao ngươi lại vào đây? Muốn cướp vợ của ta sao? Ta cho ngươi biết, ta không sợ ngươi đâu.” Thiếu niên áo đen lúc này mới thấy Bạch Tố Trinh, mặc dù cảm giác được pháp lực Bạch Tố Trinh ở trên hắn rất xa, hừ hừ tới hai chân có chút run run, nói chuyện cũng hơi hơi run rẩy rồi, nhưng trong lời nói vẫn không chịu nhận thua.

“Xem ra ngươi quả thật muốn chết.” Bạch Tố Trinh rút kiếm.

Màn kể tiếp, khiến Hứa Tiên một lần nữa ghen hờn nhìn trân trối.

Chỉ thấy thiếu niên hắc y kia ôm đầu, trực tiếp ngồi xổm trên mặt đất, trong miệng âm ỉ: “Hảo hán tha mạng a.” Động tác có thể coi là nhanh nhẹn, giọng nói thì có thể xem là thê thảm.

Lúc này, trong đại sảnh mới hoảng lên, đều vây tới đây. Thấy một màn như vậy, toàn bộ đều trợn mắt trừng Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên.

“Giờ đây, chúng ta là tới cứu các ngươi đó. Hắn là yêu tinh, các ngươi có biết không?” Hứa Tiên bị đông đảo ánh mắt nóng rực vây quanh, chợt cảm thấy không ổn, vội vàng mở miệng nói.

“Ai muốn ngươi cứu hả?”

“Đúng thế, nhiều chuyện!”

“Chúng ta ở chỗ này rất tốt!”

“Muốn về một mình ngươi trở về đi, phiền muốn chết, chớ quấy rầy chúng ta!”

.

Hứa Tiên u mê rồi, đây là cái tình huống gì chứ?! Nàng cùng Tiểu Bạch là tới cứu người có được hay không? Làm sao những nữ nhân này đều dùng ánh mắt thù hận nhìn nàng chứ? Thậm chí còn có xu hướng muốn động thủ.

Bạch Tố Trinh không kiên nhẫn nữa, vung tay áo, tất cả nữ nhân trong đại sảnh nháy mắt liền hôn mê, mềm nhũn nằm vật xuống trên mặt đất.

“Ừ, con rết nhỏ kia, nói một chút coi, rốt cuộc là làm sao đây?” Hứa Tiên tìm cái ghế ngồi xuống, nói với thiếu niên hắc y kia.

“Các người không giết ta ta mới nói.” Thiếu niên áo đen không chịu, ôm đầu lằm bằm.

“Được, không giết người, người đứng lên nói rõ ràng đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra.” Hứa Tiên cam kết.

“Cũng phải đáp ứng không đánh ta ta mới nói.” Thiếu niên áo đen lại bổ sung.

Hứa Tiên khòe miệng co rút, đây là cái logic gì đây? Cái gì bảo là không giết, sau đó mới là không đánh. Hứa Tiên bất đắc dĩ nói: “Được, người đứng lên nói rõ ràng đi.”

“Thỏa thuận xong, không được giết ta, cũng không được đánh ta đâu đó.” Thiếu niên áo đen vẫn ôm đầu, lần nữa xác nhận.

Bỗng nhiên, Hứa Tiên phát hiện mình thật có một loại xúc động muốn đánh chết hắn.(TNN: =))))))))) haha)

“Đứng lên nói, không giết người không đánh người được chưa.” Hứa Tiên nhẫn nại dụ dỗ hắn.

Thiếu niên áo đen lúc này mới đứng lên, cẩn thận từng tý nhìn Bạch Tố Trinh, rồi hướng sang bên cạnh dịch dịch mấy bước, lúc này mới quay đầu khai báo với Hứa Tiên. Hắn đã sâu sắc ý thức được, Bạch Tố Trinh chính là một phần tử nguy hiểm, hơn nữa vô cùng vô cùng nguy hiểm. Cùng thiếu niên áo đen nói chuyện đại khái xong, Hứa Tiên đã vô lực muốn ới rồi.

“Người nói, người muốn tìm vợ?”

“Phải.”

“Cho nên người đem những nữ nhân này mang về.”

“Phải.”

“Theo ý người thì họ đều là mỹ nữ?” Hứa Tiên nhìn chúng nữ nhân té xỉu trên mặt đất, con mẹ nó, đại thẩm năm mươi tuổi, khuôn mặt nếp nhăn kia cũng là mỹ nữ sao. Còn có khuôn mặt rỗ này cũng là mỹ nữ? Lại người kia nữa, bết đen che kín nửa khuôn mặt cũng là mỹ nữ sao.

“Phải.”

“Sau đó người đáp ứng sở thích ăn ngon của các nàng, đưa những vật phẩm các nàng quý trọng, cho nên các nàng đều đáp ứng làm vợ của người?”

“Phải.”

Từ đầu tới đuôi, thiếu niên áo đen đều ngoan ngoãn trả lời nghi vấn của Hứa Tiên, thái độ được xem là phối hợp, có thể dùng từ tốt để khái quát.

“Người lấy đâu ra nhiều thứ tốt như vậy?” Hứa Tiên nhìn đồng Dạ Minh Châu cùng đồ trang sức bọn nữ tử đeo trên người, thuận miệng hỏi.

“Cha ta cho.” Thiếu niên áo đen trả lời trôi chảy, “Cha ta rất lợi hại, dạy ta rất nhiều thứ.” Nói xong, còn kiêu ngạo uốn ngực.

“Dạy người cách tìm vợ thế này sao?” Hứa Tiên rất là khinh bỉ.

“Đúng thế, các nàng đều đáp ứng làm vợ của ta đó thôi.” Thiếu niên áo đen càng kiêu ngạo hơn.

Bạch Tố Trinh ở bên cạnh rất muốn một kiếm chém chết hắn, song vẫn nhịn được.

“Nơi này có rất nhiều người đã là vợ người khác, biết không? Không thể đoạt vợ của người khác. Hơn nữa, những người này cũng không phải thật lòng muốn làm vợ người, biết không? Các nàng chỉ là nhìn trúng tiền tài của người mà thôi, biết không? Còn có, cái quan niệm mỹ nữ trong đầu người cũng sai bét rồi, có biết không?” Hứa Tiên dè dặt gân xanh thỉnh thoảng nháy trên trán, nhần nạy giáo huấn thiếu niên áo đen, “Người có biết những nữ tử này bị người bắt đi, người trong nhà đều lo lắng muốn chết rồi. Còn có người sẽ vì chuyện lần này mà phải gánh trách nhiệm, bị đánh đến liệt giường đó.” Hứa Tiên tận tình khuyên bảo.

Thiếu niên nghe xong trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt đưa đám nói: “Các nàng, đều không phải thật lòng muốn làm vợ ta sao?”

“Phải.” Hứa Tiên nghiêm trọng trả lời.

Thiếu niên áo đen cúi đầu, tâm tình xuống thấp.

Hứa Tiên nhìn bộ dạng như đưa đám của hắn, đang muốn lên tiếng an ủi.

Ai dè thiếu niên áo đen đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt hoa lệ biến chuyển, dữ tợn kêu lên: “Ta đây giết các nàng!”

Hứa Tiên bị hù sợ lùi ra sau, thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

Một câu lạnh như băng của Bạch Tố Trinh trực tiếp làm cho thiếu niên áo đen tỉnh táo lại: “Muốn chết?”

Sau một khắc, thiếu niên áo đen vừa lớn lối hoa lệ biến thân, liền nhanh chóng ôm đầu gối chồm hồm trên mặt đất: “Hảo hán tha mạng a.” Trước sau tương phản quá lớn, làm cho người ta xem đủ.

Hứa Tiên khé mắt rút rồi lại rút, vỗ vỗ ngực mình, mới nói: “Người, người đang ở đây diễn trò sao?” Một đợt kinh sợ dọa người này, sắp khiến nàng bị bệnh tim luôn rồi.

“Không phải là diễn trò a. Cha ta dạy rồi, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì bỏ chạy, chạy không được thì cầu xin tha thứ.” Thiếu niên áo đen gối chồm hồm ôm đầu trên mặt đất, thành thật trả lời. Hắn biết rõ, mình đánh không lại cái tên mặc quần áo trắng, cũng chạy không nổi, cho nên liền cầu xin tha thứ.

Cái loại cha gì đây a? Hứa Tiên chợt cảm thấy cha rết tinh này thật đúng là cực phẩm. Đợi chút, cha rết tinh, không phải là cái tên Kim Bạt Pháp Vương kia sao? Kim Bạt Pháp Vương lại dở hơi như vậy? Còn dạy dỗ ra một đứa con trai dở hơi hơn như thế!

Hứa Tiên thương hại nhìn rết tinh gối chồm hồm trên mặt đất, thâm nghĩ, đứa trẻ đáng thương a, hoàn toàn bị cha hắn làm hỏng rồi. Con mắt tìm vợ cùng phương pháp thật làm cho người ta cảm nín không nói được lời nào, chẳng qua một câu cuối cùng này cũng là rất kinh điển. Đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì bỏ chạy, chạy không được thì cầu xin tha thứ.

“Khụ khụ, tiểu rết này, tìm vợ như người vậy là không được rồi.” Hứa Tiên ngồi thẳng, ho khụ một cái, nghiêm túc nói, “Vợ, chỉ có thể có một. Người thích nàng, nàng cũng phải thích người. Chú ý nha, thích người, không phải là thích tiền tài gì gì đó của người. Mà phải là bất kể người phát sinh chuyện gì, người đó đều nguyện ý theo ở bên cạnh người.”

Thiếu niên áo đen còn gối chồm hồm trên mặt đất, ngẩng đầu nghĩ hoặc nhìn Hứa Tiên, nháy mắt, bỗng nhiên trong con ngươi phóng ra ánh sáng, mong đợi nhìn Hứa Tiên: “Thì ra là tìm vợ là tìm như vậy à. Người thật là hiểu biết sâu rộng nha. Vậy, người giúp ta tìm vợ đi?”

Hứa Tiên còn chưa kịp nói gì, thiếu niên áo đen lại vội vàng nói: “Người giúp ta tìm vợ, ta sau này sẽ không bắt người nữa. Còn có, những bảo bối này ta đều cho người.” Hơn nữa, nam tử bạch y bên cạnh người này thoát nhìn rất lợi hại nha, đi theo bên cạnh các người sẽ không sợ bị thua thiệt. Cha đã dạy, muốn tìm núi dựa, muốn ôm trụ cột, thì phải ôm cột thật lớn thật mạnh mới được. Đương nhiên lời này hắn sẽ không ngu mà nói ra. (TNN: ông bố này thật đúng là cực phẩm mà =))

Hứa Tiên ánh mắt dò hỏi nhìn Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh thần nhiên nói: “Muốn đi theo chúng ta cũng có thể. Nghe lời là được.” Bạch Tố Trinh cũng đã nhìn ra, con rết nhỏ này, để mặc hắn tự ra ngoài, chắc chắn sẽ là một tai họa. Hơn nữa lại còn là loại không có chút tự giác nào kia.... Thu về bên người cho Hứa Tiên sai bảo một chút cũng không tồi.

“Được được, ta nghe lời, ta sẽ rất nghe lời mà.” Thiếu niên áo đen dùng sức gạt đầu, lại nhìn về phía Hứa Tiên, “Vậy bây giờ ta nên làm cái gì?”

“Có biện pháp nào xóa trí nhớ của các nàng ở chỗ này hay không, sau đó đưa trở về?” Hứa Tiên nhìn chúng nữ tử nằm hỗn loạn trong đại sảnh, hỏi.

“Có thể.” Thiếu niên áo đen dùng sức gạt đầu, “Ta lập tức đi làm ngay.”

Tiểu rết bắt đầu bận rộn, thu hồi toàn bộ những thứ trên người đám nữ tử kia, biến trở về y phục trang sức các nàng mang lúc trước, sau đó trong miệng lẩm bẩm thần chú nghe rất tối nghĩa, từng đạo ánh sáng màu xanh biếc chiếu vào trán mỗi người.

Sau khi đem toàn bộ đám người kia trả về, Tiểu rết khiêng bao lớn bao nhỏ đi theo sau Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh. Không cần phải nói, bên trong bao lớn bao nhỏ kia tất cả đều là bảo bối mà Kim Bạt Pháp Vương cho hắn đi dụ vợ.

32. Chương 32: Biến Cố Xảy Ra

Cứ như vậy, Hứa Tiên mang tiểu rết về nhà. Nói với Hứa Kiều Dung đây là họ hàng thân thích của Bạch Tố Trinh tới ở nhờ. Hứa Kiều Dung hiền hậu đương nhiên sẽ không có ý kiến gì, hưởng chi Hứa Tiên mỗi tháng đều đưa ngân lượng cho nàng, so với lương của Lý Công Phủ còn nhiều hơn. Miệng tiểu rết cũng ngọt, mở miệng ngậm miệng một tiếng tỷ tỷ, khiến Hứa Kiều Dung lại càng thích.

Ngày thứ hai, Lý Công Phủ vẻ mặt đau khổ, dấu chấm dấu phẩy đi đến nha môn, chuẩn bị tiếp nhận pháo nổ của Tri huyện. Ai ngờ lại hay tin mấy nữ tử mất tích toàn bộ đã trở lại, chuyện cứ như vậy không mình bạch chấm dứt rồi. Bất kể nói thế nào, Lý Công Phủ rốt cục cũng không bị trách cứ nữa rồi, tâm tình tự nhiên cũng tốt lên.

Hứa Kiều Dung biết chuyện mừng rỡ, liền nói buổi tối phải ăn một bữa thật ngon, để an ủi và ăn mừng cho Lý Công Phủ.

“Chúng ta thịt nướng ăn đi, tỷ, tỷ nhìn thỏ ta nuôi có đủ mập không. Còn có mấy con gà kia nữa, chúng ta đi mua thêm vài món nữa là được rồi.” Hứa Tiên vừa nghe sẽ tới ăn liền hăng hái. Đối với nàng mà nói, ăn, ngủ, chơi là tam đại hưởng thụ của nhân sinh (đời người).

“Mua chút rượu nữa.” Lý Công Phủ cười ha ha nói tiếp. Hắn đã thật lâu không hảo hảo uống vài chén rồi.

“Thương thế của chàng còn chưa tốt, uống rượu cái gì chứ?” Hứa Kiều Dung trợn mắt nhìn.

Lý Công Phủ ngượng ngùng sờ sờ cái mũi của mình, sau đó ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên lôi kéo ống tay áo của Hứa Kiều Dung: “Tỷ, lần này tỷ phụ vượt qua nguy hiểm, trong lòng cao hứng, tỷ cũng đừng ngăn nữa mà.”

“Nói cái gì đó, vết thương còn chưa lành, muối dưa nhỏ đáng chết. . . .” Hứa Kiều Dung vừa hướng Hứa Tiên phát hỏa, Hứa Tiên lại sờ lên bụng nàng.

“Hắc hắc, tỷ, không nên nóng nảy, bình tĩnh một chút, vì hài tử trong bụng, phải giữ tâm tình ổn định thật tốt đó.” Hứa Tiên nhìn bụng Hứa Kiều Dung cười hì hì nói.

Vừa nhắc tới bụng, Hứa Kiều Dung liền an tĩnh lại, suy nghĩ một chút mới nói: “Không cho phép uống quá nhiều.”

“Vâng vâng.” Hứa Tiên cùng Lý Công Phủ gạt đầu lia lịa. Sau đó người một nhà tách ra hành động, ai mua thức ăn thì mua thức ăn, ai mua rượu thì mua rượu, giết gà làm thịt thỏ, còn có giá sắt để gấp thịt nướng lên ở hậu viện.

Lúc giết gà, Hứa Tiên giơ con gà lên, không biết ra tay thế nào. Lý Công Phủ lại dứt khoát, cầm một thanh đại đao, trực tiếp chặt đầu con gà xuống. Cuối cùng bị Hứa Kiều Dung mắng ột trận. Còn Hứa Tiên thì âm thầm vỗ tay: A di đà phật, sát sinh không phải là ta. Ta ăn là xác gà, sẽ không bị khẩu trừ công đức. Sau đó, Hứa Tiên lại để Lý Công Phủ đi làm thịt thỏ, dù sao nàng cũng không chịu đi sát sinh.

Buổi tối, người một nhà ngồi quây quần trong sân, bắt đầu nướng thịt.

“Rau cũng có thể nướng?” Tiểu rết kinh ngạc nhìn Hứa Tiên thuần thục lật nướng đủ các loại rau, ở phía trên rắc đồ gia vị, mùi thơm liền tràn ngập khắp sân.

“Thứ ngươi phải học còn nhiều lắm.” Hứa Tiên thuận miệng nói.

Tiểu rết mắt thấy động tác thuần thục kia của Hứa Tiên, cũng nóng lòng muốn thử. Hắn vẫn là lần đầu tiên biết còn có cách ăn này. Quả nhiên, Hứa Tiên rất lợi hại. Đi theo bên người nàng có thể học được rất nhiều thứ. Tiểu rết nắm chặt tay, ý nghĩ phải đi theo bên cạnh Hứa Tiên trong lòng càng kiên định hơn.

Bé cua cắn ngón tay, giương mắt nhìn đồ đã nướng xong. Hứa Kiều Dung thấy thế đưa cho nó chiếc đũa, bảo nó ăn trước. Bé cua hoan hô một tiếng, ăn vui quên trời đất.

Hứa Tiên quen tay nướng đồ thật chín, rồi trực tiếp đưa cho Bạch Tố Trinh. Bạch Tố Trinh mặt không chút thay đổi nhận lấy. Chỉ có Hứa Tiên mới có thể từ trong mắt hắn thấy được vẻ vừa lòng.

Nướng đủ một bàn món ăn, rót rượu, tất cả mọi người ngồi xuống. Lý Công Phủ tâm tình hiển nhiên cực kì tốt, cùng Hứa Tiên một chén lại tiếp một chén uống. Bạch Tố Trinh cũng nhấp vài hớp rượu. Bé cua len lén rót ỉnh một chén, kết quả cay khiến nước mắt nó thiếu chút nữa chảy ra, không dám uống nữa. Tiểu rết cùng Tiểu Thanh thì uống tới hai mắt say lơ lơ mông lung.

Ăn xong bữa tối thịnh soạn, tất cả mọi người trở về phòng nghỉ ngơi.

Hứa Tiên giương mắt vô cùng đỏ, nằm ở trên giường híp mắt, hướng Bạch Tố Trinh ngoắc ngoắc: “Ái thôi, tới đây phi lễ gia đi nào.”

Bạch Tố Trinh bắt đắc dĩ cười cười, tiến lên ngồi ở bên giường, cúi đầu hôn lên mặt Hứa Tiên.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch.” Hứa Tiên nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt, ngơ ngẩn lặp đi lặp lại.

“Ừ, ta ở đây.” Bạch Tố Trinh cũng không phiền chán đáp lại, đáy mắt nồng đậm sủng nịch.

“Tiểu Bạch, huynh là của ta, đóng dấu.” Hứa Tiên vừa nói liền ôm chầm lấy cổ Bạch Tố Trinh, trực tiếp gặm lên miệng hắn. Cảm thụ được nhiệt độ của Bạch Tố Trinh, trong lòng nàng thỏa mãn mà hạnh phúc. Còn có một loại cảm giác kỳ diệu. Bạch Tố Trinh này luôn một bộ mặt liệt lạnh như băng sơn, thế nhưng ở trên giường lại nhiệt tình đến làm cho nàng lúc nào cũng phải xin tha. Tương phản mãnh liệt này khiến trong lòng nàng có cảm giác không nói được nên lời. Kể từ khi có linh căn, bắt đầu tu luyện, nàng mới không còn cảm thấy đau lưng vào sáng sớm nữa.

Bạch Tố Trinh khẽ mỉm cười, sắp muốn hòa hợp

Đúng lúc đó, cửa đột nhiên bị đẩy tung ra, đứng ở ngoài là Tiểu Thanh bộ dạng hoảng hốt.

Sắc mặt Bạch Tố Trinh trầm xuống, may là không phải đang ở thời khắc mấu chốt bị cắt đứt, nếu không.

“Chuyện gì?” Bạch Tố Trinh quay đầu, giọng có chút âm lãnh.

“Không, không xong rồi. Cái kia, cái kia, tỷ phụ bị, bị ta hù chết rồi.” Tiểu Thanh kinh hoảng gầm nhẹ.

Cái gì! Hứa Tiên nghe xong thanh tĩnh không ít, từ trên giường ngồi bật dậy, nhìn Tiểu Thanh nói: “Làm sao, chuyện gì xảy ra?”

“Ta uống nhiều quá, lúc đi nhà xí không biết làm sao choáng váng lại hiện ra nguyên hình, vừa lúc đó tỷ phụ cũng tới. Hắn thấy nguyên hình của ta, liền.....” Tiểu Thanh bối rối không thôi, không biết làm sao.

Hứa Tiên day day thái dương, từ trên giường trượt xuống nói: “Mau, trước đem thi thể tỷ phu đưa vào đây đã.”

“Thật xin lỗi, ta không phải là cố ý đâu.” Tiểu Thanh đầu đầy mồ hôi, trong lòng áy náy không dứt, “Chờ khi ta tỉnh lại, hẳn phách tỷ phu đã không thấy rồi.”

“Xem ra là bị Hắc Bạch vô thường câu đi rồi.” Bạch Tố Trinh bình tĩnh nói, “Đừng nóng vội, bây giờ ta lập tức đi chặn Hắc Bạch vô thường lại.” Lời này vừa là an ủi Tiểu Thanh cũng là an ủi Hứa Tiên. (TNN: 1p mặc niệm cho Hắc Bạch vô thường =))

“Ta và huynh cùng đi.” Hứa Tiên dứt khoát nói.

“Cũng được.” Bạch Tố Trinh đáp ứng, đây cũng là để cho Hứa Tiên có cơ hội rèn luyện. Nếu chỉ tu luyện không, tiến bộ sẽ rất bị hạn chế.

“Vậy Tiểu Thanh, tỷ phu liền giao cho ngươi. Còn có không được để cho tỷ tỷ phát hiện chuyện này. Cứ làm tỷ ấy tiếp tục ngủ đi.” Hứa Tiên suy tính, dặn dò.

“Ừ.” Tiểu Thanh dùng sức gật đầu, đã không còn bối rối lúc trước.

“Đi thôi.” Bạch Tố Trinh nói.

Hứa Tiên gật đầu, vừa muốn đi, lại chợt nhớ tới cái gì, trực tiếp truyền âm triệu tiểu rết cùng bé cua tới.

“Chuyện gì vậy?” Hai người đều bộ dạng ngái ngủ mắt mông lung.

“Hiện tại có việc giao cho các ngươi đây.” Hứa Tiên vẻ mặt trịnh trọng, xoay người từ trong tủ quần áo lấy ra cái rương.

Tiểu Thanh có chút gấp rồi, này là lúc nào, không nhanh đi chặn lại Hắc Bạch vô thường, còn lấy cái gì đồ chứ. Nhưng là sau một khắc thấy thứ Hứa Tiên lấy ra, Tiểu Thanh liền cảm giác não mình ngừng hoạt động rồi.

“Đến tiệm bán vàng mã, nhiều thật nhiều tiền vàng về đây, sau đó đốt cho chúng ta mang theo.” Hứa Tiên lấy ra không ít bạc, “Chừng này hẳn là đủ để mua hết số vàng mã trong tiệm đi.”

Bạch Tố Trinh ngây ngốc, xong lập tức cười lên.

Tiểu rết cùng bé cua nháy mắt, nhận bạc, gật đầu, sau đó ngoan ngoãn đi ra cửa.

Nói thêm với Tiểu Thanh vài câu, rồi Bạch Tố Trinh mang theo Hứa Tiên ra ngoài.

Lúc này Lý Công Phủ còn đang mơ mơ màng màng, một trận gió lạnh thổi qua, làm hắn thanh tỉnh chút ít. Nhìn xiềng xích trên cổ mình cùng cảnh vật u ám chung quanh, hắn lắc đầu, xác định mình không phải đang nằm mơ.

“Đây là nơi nào? Chuyện gì xảy ra?” Lý Công Phủ dừng bước lại, lăm lăm sau đó quay đầu nhìn về bên phải. Vừa quay đầu liền thấy một nam tử áo trắng vẻ mặt xanh xao, hai mắt vô thần nhìn phía trước. Mà trên tay của hắn đang cầm một đầu dây xích câu ở trên cổ Lý Công Phủ. Lý Công Phủ kinh hãi, lại nhìn sang bên trái, cũng thấy một nam tử xanh xao vàng vọt, chỉ khác ở chỗ là nam tử này mặc y phục màu đen.

“Các ngươi là ai? Muốn dẫn ta đi đâu?” Lý Công Phủ kinh hô.

“Ngươi đã chết rồi, đừng âm ỉ nữa. Chúng ta đang đi Phong Đô.” Bạch vô thường giọng nói hữu khí vô lực (uể oải).

“Chúng ta dĩ nhiên là Hắc Bạch vô thường oai phong một cõi rồi. Đàng hoàng chút đi, bằng không cẩn thận ta đánh ngươi đó.” Hắc vô thường đe dọa, tâm tình thật sự không tốt.

“Ta đã chết? Làm sao có thể? Ta lại không có làm chuyện xấu gì. Ta vẫn còn trẻ mà. Ô.” Lý Công Phủ lời còn chưa nói hết, một miếng vải rách liền bịt miệng hắn. Miếng vải rách kia không biết Bạch vô thường lấy được từ chỗ nào, mùi thoí xông thiên, thiếu chút nữa hun ngất Lý Công Phủ.

“Ai, tháng này không làm được nhiệm vụ. Không có tiền thưởng a.” Bạch vô thường than thở.

“Còn tiền thưởng sao! Lương tháng có thể cho chúng ta lĩnh đủ cũng đã không tệ rồi.” Nguyên nhân tâm tình Hắc vô thường không tốt chính là ở chỗ này đây.

“Mấy miệng ăn kia ở nhà ta đã nói, nếu tháng này vẫn ít tiền như vậy thì sẽ tổng ta ra khỏi cửa đó a.” Bạch vô thường về mặt đưa đám, không để ý có mất thể diện hay không, nói thẳng nói thật.

“” Hắc vô thường đầu tiên là trầm mặc, tiếp theo vô lực kéo khóe miệng, nói, “Ta tháng trước đã ngủ hơn nửa tháng ở ngoài hành lang rồi.” (TNN: hahaha tác giả ơi bà có thể biến thái hơn nữa không =)))))) *cào tường*)

“Ai.”

“Ai.”

Hai người đồng thời than thở. Sau đó tăng nhanh tốc độ đi tới Phong Đô. Lý Công Phủ nghe những lời này, cảm giác mình hẳn là đang nằm mơ. Nhưng là miếng vải rách hôi thối kia nói cho hắn biết đây không phải là mơ. Hơn nữa trong lòng Lý Công Phủ còn dâng lên một chút cảm giác khiến hắn cảm thấy thật quý dị. Đó chính là đồng tình với hai vị quỷ sai này. Hắn là bộ khoái, nhưng nha môn cho tới bây giờ cũng chưa từng hoàn lương tháng hay khấu trừ lương tháng gì đó vân vân. Nương tử nhà mình cũng sẽ không phạt hắn ngủ hành lang gì đó. Lý Công Phủ nghĩ xong, lại nghĩ tới lý do tại sao mình chết. Rõ ràng tối nay uống rượu uống rất sung sướng, rồi cùng nương tử đi ngủ, sau đó đi nhà xí. Tiếp theo.

A! Đúng rồi, là mình vừa mở cửa liền thấy một cái miệng to như chậu máu, một con thanh xà khổng lồ! Răng nanh trắng hếu, vẩy lóe hàn quang màu xanh, xem chừng miệng rộng tới có thể một ngụm nuốt mình chửng vào. Sau đó, liền mất đi ý thức. Lý Công Phủ bỗng nhiên rất muốn che mặt, thì ra là mình là bị hù sợ mà chết ! Quá mất mặt mà!

Rất nhanh, Hắc Bạch vô thường giải Lý Công Phủ đến cửa Phong Đô, uể oải bắt chuyện cùng quỷ sai giữ cửa, rồi tiến vào.

Mà ở phía sau bọn họ không xa, là vẻ mặt gấp gáp của Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh.

“Tiểu Bạch, bọn họ vào Phong Đô mất rồi.” Hứa Tiên thấy bóng dáng phía trước, vội vàng nói. Vẫn chậm một bước, tỷ phu đã bị mang vào Phong Đô rồi.

“Không sao, đoạt lại là được.” Bạch Tố Trinh rất bình tĩnh.

33. Chương 33: Hắc Bạch Vô Thường Rất Nghèo

Hứa Tiên lôi kéo Bạch Tố Trinh cũng vội vàng đi về phía cửa Phong Đô, lại bị hai quỷ sai gác cửa ngăn cản.

“Lớn mật, yêu tinh nơi nào đến, dám. cùng phạm nhân, xông vào thành Phong Đô.” Quỷ sai kia quát lớn, khi nhìn thấy Hứa Tiên thì vô cùng sửng sốt.

Bạch Tố Trinh sắc mặt lạnh lẽo, định ra tay đánh.

Song Hứa Tiên cản hẳn lại, cười híp mắt nhìn hai vị quỷ sai nói: “Hai vị đại ca, đừng làm khó mà, chúng ta chẳng qua chỉ đi vào xem một chút thôi, rất nhanh liền ra.”

“Nói hưu nói vượn, thành Phong Đô há lại là nơi để cho người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?” Hai quỷ sai giận tím mặt, hai cái nĩa lớn [1] trên tay run rồi lại run, sau một khắc âm điệu đột nhiên thay đổi, biến thành nhu hòa vô cùng, “Cái này, ừm, chỉ là vào thành thôi à, ừm, sẽ không gây chuyện?”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi.” Hứa Tiên bất động thanh sắc thu tay lại. Sau khi đưa hai đồng tiền âm phủ ra, hai quỷ sai coi như chôn không người nhận lấy nhét vào ống tay áo, thái độ đối với Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh cũng xoay 180°. Tiền âm phủ Hứa Tiên đưa, chính là tiền vừa nhận được từ tay tiểu rết và bé cua. Thấy hai vị quỷ sai nhận tiền, trong lòng Hứa Tiên đã biết trước. Quả nhiên lời Tiểu Thanh không hề giả chút nào.

“Việc này, hai vị nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được gây chuyện đó.” Hai quỷ sai cẩn thận từng tí dận dò, “Nếu không chúng ta cũng bảo vệ không được các người đâu.” Về phần nếu bên trên truy cứu làm sao hai người ngoại tộc này sẽ xuất hiện ở Phong Đô được, thì hai quỷ sai đã sớm có cơ rồi, cứ nói hai người này pháp lực quá cao, nên chưa kịp nhìn kĩ thì bọn họ tiến vào.

“Dạ dạ, hai vị sai đại ca cực khổ rồi.” Hứa Tiên cười híp mắt gật đầu, lôi kéo Bạch Tố Trinh lắc mình vào đại môn.

Để lại hai quỷ sai ở đây, cứ nghĩ tới tiền âm phủ trong ống tay áo mình thì nhộn nhạo không thôi.

Trong thành Phong Đô ma khí dày đặc, Hứa Tiên sợ run cả người, nhích tới gần Bạch Tố Trinh. Bạch Tố Trinh dĩ nhiên biết năng sợ ma, đành nắm chặt tay nàng, để Hứa Tiên yên lòng.

Bên trong Phong Đô tựa hồ cùng đô thành chốn nhân gian không khác nhau nhiều lắm, hai bên đường cái tràn ngập các loại cửa hàng, chẳng qua hình như không có buôn bán gì. Thỉnh thoảng có người đi qua đường, nhưng đều là khuôn mặt trắng bệch nghiêm nghị. Cả đường phố thoạt nhìn vô cùng tiêu điều.

“Ở phía trước!” Hứa Tiên thấy được bóng lưng Lý Công Phủ, thấp giọng hô. Phía trước, Hắc Bạch vô thường đang áp giải Lý Công Phủ.

“Đi thôi.” Bạch Tố Trinh lôi kéo Hứa Tiên tăng nhanh tốc độ, đuổi theo.

Mà Hắc Bạch vô thường tâm tình không tốt, nên đi cũng không nhanh, khiến Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên rất nhanh đã đuổi kịp rồi.

Lý Công Phủ thấy Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh thì kinh hãi mở to hai mắt nhìn, bởi vì miệng bị vải rách ngăn, nên ô ô hồi lâu mà một chữ cũng nói không ra.

“Tiểu yêu phương nào lại dám to gan lớn mật chặn đường của ông đây?” Bạch vô thường tâm tình không tốt đương nhiên nói chuyện cũng không khách khí. Ở trong thành Phong Đô, bọn họ dấu gì cũng là quan sai, hiện tại cư nhiên lại có người dám trắng trợn không coi ai ra gì cản đường.

“Ông ai?” giọng Bạch Tố Trinh rất lạnh, lộ ra nguy hiểm.

Đáng tiếc Bạch vô thường không có phát hiện, vẫn lớn tiếng quát: “Ông người đó, thì làm sao?”

Dứt lời, liền cảm giác trước mắt tối sầm, sau đó một dấu chân đạp lên trên mặt hắc. Bạch Tố Trinh luôn là phái hành động, không nói hai lời liền trực tiếp động thủ. Nga, không đúng, là động cước.

Hai hàng chất lỏng màu đỏ từ lỗ mũi Bạch vô thường chậm rãi chảy ra.

Hắc vô thường ghen hòng nhìn trần trối một màn này, hắc chưa kịp thấy rõ động tác đối phương, thì Bạch vô thường đã bị đánh rồi.

“Lớn mật!” Hắc vô thường thấy đồng bọn bị đánh, gầm lên một tiếng định động thủ.

“Hắc vô thường đại ca, từ từ đã, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ.” Hứa Tiên vội vàng ngăn cản, “Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

“Hiểu lầm?” Hắc vô thường nhướng mày, cũng dừng lại động tác. Hai chữ hiểu lầm kia, ý nghĩa rất sâu xa đó a. Trên quan trường, ai mà không biết hai chữ này vừa ra, thì kế tiếp nhất định sẽ có chút chuyện phát sinh chứ. Mà đó là chuyện mẫu mực nha, tuyệt đối không phải chuyện xấu. (TNN: quỷ mà cũng lắm chiêu gớm =)))) biết sắp đc ăn hối lộ đây mà =)))))

“Đương nhiên là hiểu lầm.” Hứa Tiên nhìn Bạch vô thường đang quệt máu mũi, trong lòng vô lương tâm nghĩ, quỷ sai cũng sẽ chảy máu sao?

“Nói một chút, hiểu lầm cái gì hả?” Hắc vô thường ngẩng lên đầu, đem hai tay khoanh trước ngực, cao ngạo nói.

“Nơi này không tiện nói chuyện, tìm chỗ nào an tĩnh rồi hẵng ngồi nói đi.” Hứa Tiên liếc nhìn chung quanh, thấy thỉnh thoảng lại có một con ma mặt trắng bệch nghiêm nghị đi qua.

Nghe Hứa Tiên nói như vậy, Hắc Bạch vô thường trong lòng biết rõ, trao đổi ánh mắt, hướng hẻm nhỏ yên tĩnh bên cạnh đi vào. Hứa Tiên lôi kéo Bạch Tố Trinh đi theo phía sau.

“Hai vị sai đại ca, các huynh câu sai hồn rồi. Vị này là tỷ phu của ta, hắc dương thọ chưa hết, là ngoài ý muốn bị xuất hồn thôi.” Hứa Tiên chờ mọi người đứng lại, liền đi thẳng vào vấn đề nói một phen.

“Người nói chúng ta câu sai thì sẽ là câu sai sao?” lỗ mũi Bạch vô thường còn đang mơ hồ đau, nói chuyện dĩ nhiên sẽ không khách khí. Nếu không phải hắc cảm thấy được đánh không lại tên yêu tinh bạch y kia, thì hắc đã sớm nhào tới liều mạng rồi. Trong lòng đau đớn, đồng dạng mặc bạch y, tại sao người ta mặc vào liền phiêu dật xuất trần như thế, còn mình mặc vào lại tử khí trầm trầm như vậy?

Hắc vô thường cũng đang suy tư xem lời Hứa Tiên có mấy phần đáng tin. Gần đây việc sinh ý của bọn hắc không tốt lắm, cho nên vừa thấy hồn phách liền bắt. Nếu không câu sai hồn thì còn tốt, chứ câu sai bọn họ lại sẽ bị phạt. Lại còn trừ lương nữa, thì tiền lương ít đến thăm kia chẳng phải sẽ mất hết sao?

“Thật sự là câu nhầm rồi mà. Hai vị sai đại ca, có thể châm chước một chút không. Thả tỷ phu của ta ra.” Hứa Tiên có chút gấp rồi, trực tiếp từ trong tay áo lấy ra một chồng tiền âm thật dày, đưa tới trước mặt Hắc Bạch vô thường, “Đây là một chút hiếu kính hai vị sai đại ca, hai vị sai đại ca cầm lấy uống trà đi.” Hứa Tiên trong lòng thật ra cũng có chút thấp thỏm, không chắc lắm. Chiêu hối lộ này ở đây có thực hiện được hay không.

Hắc Bạch vô thường nhìn tiền âm trong tay Hứa Tiên, trực tiếp trở hai mắt ra nhìn. Nhiều như vậy, chỉ cầm đi uống trà thôi sao?

Nhìn Hắc Bạch vô thường vẫn không nhúc nhích, Hứa Tiên hiểu lầm, cho là không đủ tiền, lại từ trong ống tay áo móc ra một chồng nữa, nói: “Hai vị sai đại ca, châm chước một lần đi. Nếu nào đến phán quan vậy cũng không tốt, đúng không? Chuyện câu nhầm hồn phách này phán quan sẽ truy cứu đó.”

Hắc Bạch vô thường nhìn chằm chằm đồng tiền âm trong tay Hứa Tiên, thay nhau nuốt một ngụm nước bọt, tay run run.

“Vẫn ít sao? Ta còn nữa.” Hứa Tiên hình như giống đang khiêu chiến thần kinh của bọn hắc, lại lấy ra một chồng tiền âm thật dày.

“Đủ, đủ rồi.” Giọng Hắc Bạch vô thường đều run run.

Hứa Tiên nháy mắt nhìn Hắc Bạch vô thường, lúc này mới phát giác, bọn họ không phải chê ít, mà là quá nhiều khiến bọn họ hưng phấn tới sắp chịu không được nữa rồi.

“Vậy, hồn phách của tỷ phu ta” Hứa Tiên đem chồng tiền âm rứt về.

Hắc Bạch vô thường lập tức xuất thủ, động tác được gọi là lưu loát sinh động a. Hai người vội vàng đem chồng tiền đoạt lấy, thay một bộ mặt nịnh hót tươi cười: “Dĩ nhiên không thành vấn đề, không thành vấn đề. Cứ mang đi đi.”

Nhìn bộ dạng hai người hưng phấn khiến Hứa Tiên một trận ác hàn, nàng không nghi ngờ chút nào, hiện tại nếu cho thêm bọn họ một chút tiền, để bọn họ đem mặt giờ lên cho Tiểu Bạch giảm mấy cước bọn họ cũng nguyện ý.

Bạch Tố Trinh ở một bên, vẫn trầm mặc nhìn một màn này. Hắc đã vô lực nói không nói được gì nữa rồi.....

“Ha hã, cái kia, đại tỷ, hồn phách người mang về đi. Chúng ta câu nhầm hồn, kính xin tạ tội.” Hắc Bạch vô thường cất tiền xong, chấp tay nhận lỗi với Hứa Tiên. Cái này ngay cả xưng hô cũng đổi luôn rồi.

Hứa Tiên kéo khóe miệng: “Không dám, không dám.”

“Nếu như sau này có huynh đệ nào câu sai hồn, đại tỷ cứ tìm chúng ta. Số hiệu của chúng ta là số 292 nha.” Bạch vô thường hiện tại cảm thấy mũi mình tuyệt không đau đớn, nhếch miệng cười nói với Hứa Tiên. (TNN: đọc đoạn này sao ta lại nhớ tới khuyến khích bình chọn theo mã số thế nhỉ =)))))) OMG ta cười chết mất *cào giường*)

Số hiệu? Hứa Tiên nghi ngờ, Hắc Bạch vô thường không phải chỉ có hai người sao?

“Địa phủ không phải chỉ có một đôi Hắc Bạch vô thường thôi sao?” Hứa Tiên nghi ngờ hỏi.

“Sao có thể chứ!” Hắc vô thường ủy khuất kêu, “Chỉ hai người làm sao làm hết việc được. Có điều bây giờ cạnh tranh rất lớn a, ai, một lời khó nói hết.” Hắc vô thường về mặt một bộ chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Bạch vô thường cũng than thở: “Tỷ nghe số thứ tự của chúng ta cũng biết có rất nhiều quỷ sai câu hồn giống chúng ta rồi đó. Hiện tại nhân số quá lớn, cuộc sống không hề dễ chịu a.”

Hứa Tiên nhìn Hắc Bạch vô thường than ngắn thở dài, có chút hóa đá rồi. Không nghĩ tới Địa phủ lại là cái bộ dáng này. Nghe khẩu khí hai người bọn họ, hình như rất thiếu tiền. Địa phủ cũng chú trọng kinh doanh sao?

“Đại tỷ, tỷ nhanh mang hồn phách đi đi.” Bạch vô thường thúc giục. Hắc biết, nếu như bị những đồng liêu khác phát hiện bọn họ vụng trộm thả hồn phách thì sẽ bị phạt. Song, điều hấn sợ nhất chính là những đồng liêu kia thấy sẽ chạy tới đòi chia phần.

“Đúng vậy a, đại tỷ tỷ đi nhanh đi.” Hắc vô thường cũng thanh tỉnh lại, sau đó bổ sung một câu, “Nếu sau này lại phát sinh chuyện như vậy, nhớ tìm chúng ta nha, số hiệu của chúng ta là 292. Những thứ khác không nói, nhưng giúp tỷ chu toàn một chút thì vẫn có thể.”

“Được, trước tạ ơn hai vị sai đại ca.” Hứa Tiên cũng chấp tay cảm ơn. Sau đó nhìn về phía Lý Công Phủ đã hoàn toàn u mê. Nếu như trong miệng Lý Công Phủ không có khối vải rách kia, chỉ sợ miệng hấn sớm đã sùi bọt mép rồi.

Bạch Tố Trinh thu hồn phách Lý Công Phủ vào, sau đó mới cùng Hứa Tiên đi về phía cửa Phong Đô.

Hắc Bạch vô thường đưa mắt nhìn hai người rời đi, ánh mắt có thể coi là sầu triền miên.

Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên mang hồn phách Lý Công Phủ trở về nhà. Nhưng là, Lý Công Phủ đã tắt thở, hồn phách cũng không có biện pháp nhập vào.

“Làm sao bây giờ?” Hứa Tiên nhìn Lý Công Phủ về mặt tái nhợt, cau mày hỏi.

“Trước tiên đem hồn tỷ phu nàng bỏ vào tịnh bình của Quan Âm đã.” Bạch Tố Trinh suy nghĩ một chút, “Nếu muốn cải tử hoàn sinh (chết đi sống lại), thì cần một là tiên đan của thiên đình, hai là tiên thảo của Nam Cực Tiên Ông.”

“Vậy.” Hứa Tiên sao lại không biết hậu quả yêu quái xông lên Thiên Đình, cho nên vội vàng nói, “Vậy chúng ta đi tìm Nam Cực Tiên Ông đi.”

“Trước tiên đi hỏi Quan Âm đã.” Bạch Tố Trinh dứt lời liền mang theo Hứa Tiên đi tới trước bức họa Quan Âm Đại sĩ trong phòng thờ trong nhà.

Vẫn là cái khẩu khí bỏ đi kia: “Ta có việc tìm người.”

Quan Âm Đại sĩ mỉm cười hiền lành: “Chuyện gì?”

“Hồn phách này trước cần mượn tịnh bình của người trú tạm một chút.” Bạch Tố Trinh mở tay ra, hồn phách Lý Công Phủ hóa thành một đạo bạch quang, tiến vào trong tịnh bình của Quan Âm Đại sĩ.

Khóe mắt Quan Âm Đại sĩ hơi giật giật khó có thể nhận ra, cố gắng duy trì nụ cười hiền lành trên mặt.

“Đây là tỷ phu của Hứa Tiên, bị Tiểu Thanh hù chết. Muốn cải tử hoàn sinh cần có tiên đan.” Bạch Tố Trinh lời ít mà ý nhiều.

“Muốn tiên đan bây giờ không có tiền.” Quan Âm Đại sĩ lại bật thốt lên một câu như vậy, thấy bộ dạng trở mặt nhìn của Hứa Tiên, lúc này mới nhẹ ho một tiếng rồi nghiêm mặt nói, “Thái Thượng Lão Quân gần đây sự vụ bận rộn, không có thời gian luyện đan.”

“Vậy chỉ có đi tìm Nam Cực Tiên Ông rồi.” Bạch Tố Trinh khẽ nhíu mày nói.

Quan Âm Đại sĩ còn đang cố gắng giữ vững khuôn mặt tươi cười sắp bị phá nứt kia.

“Có thể tới gặp Nam Cực Tiên Ông không?” Bạch Tố Trinh lại nói.

Khóe miệng Quan Âm Đại sĩ bắt đầu co quắp.

“Cám ơn nhiều.” Bạch Tố Trinh kế tiếp nhàn nhạt nói một câu hoàn toàn chữa khỏi Quan Âm Đại sĩ sắp bạo tẩu (phát điên). Quan Âm Đại sĩ trong lòng lệ rơi đầy mặt, không dễ dàng nha không dễ dàng, lại có thể nghe được một câu cảm tạ của tên tiểu bạch xà không thèm nhìn mặt ai kia. Lòng ta rất an ủi a.

“Có thể.” Quan Âm Đại sĩ cười híp mắt nói. (TNN: Quan Âm này thật dễ dụ mà =)))

“Đa tạ Quan Âm Đại sĩ.” Hứa Tiên rất thành kính, rất quý cử hành lễ. Nhìn thái độ này trong lòng Quan Âm Đại sĩ cao hứng, cộng thêm Hứa Tiên thật mỗi ngày đều cung phụng mới trái cây tươi cùng nhang đèn thượng hạng cho hắn. Cho nên càng nhìn càng cảm thấy Hứa Tiên thật thuận mắt.

“Mau đi đi, để lâu tỷ phu ngươi sẽ hồn phi phách tán. Chuyện lấy tiên thảo và trở về phải trong vòng mười hai canh giờ, không thể hơn.” Quan Âm Đại sĩ hòa ái nói với Hứa Tiên.

Hứa Tiên lại cảm ơn một hồi, Quan Âm Đại sĩ lúc này mới biến mất.

“Đi thôi, đi Tử Vi Sơn.” Bạch Tố Trinh liếc mắt nhìn bức họa Quan Âm Đại sĩ, thản nhiên nói. Động phủ của Nam Cực Tiên Ông là ở tại Tử Vi Sơn.

Bạch Tố Trinh ôm Hứa Tiên bay lên trời, Hứa Tiên thì mãi suy tư Nam Cực Tiên Ông là hình tượng gì, còn có đồng tử bên cạnh hắn nữa. Hình như một người là Tiên Hạc đồng tử, một người là Linh Lộc đồng tử.

34. Chương 34: Kim Thiên Tử Oán Niệm

Tử Vi Sơn mây mù lơ lửng, là một chốn tiên cảnh mê người. Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên đáp xuống, phóng tầm mắt nhìn về đâu đâu cũng thấy kì hoa dị thảo, trong không khí tản ra mùi hương thơm mát nhàn nhạt. Một trận gió nhẹ thổi qua, hoa cỏ dập dờn, làm cho người ta thưởng tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui).

Đang lúc hai người đánh giá chung quanh, một tiếng gầm lên truyền đến: “Yêu nghiệt phương nào, lại dám tự tiện xông vào Thần Tiên Động phủ, phải bị tội gì?”

Hứa Tiên ngẩng đầu liền thấy hai thiếu niên mắt ngọc mày ngài ngăn ở phía trước, trợn mắt nhìn bọn họ. Hai thiếu niên này, một người mặc áo lông vũ màu trắng, một người trên đầu quấn hai cái khăn trùm. Vừa nhìn liền hiểu rõ, áo lông vũ màu trắng tất nhiên là Hạc Tiên đồng tử, khăn trùm đầu là Linh Lộc đồng tử. Hứa Tiên có chút ngạc nhiên, tại sao lại là hai khăn trùm đầu, mà không phải là hai sừng hươu đây? (bên trong khăn trùm đầu chính là sừng hươu đó, bởi vì che đi sừng hươu nên mới quấn khăn a). Hạc Tiên đồng tử lớn lên tương đối tuấn tú, còn Linh Lộc đồng tử còn lại là một khuôn mặt trẻ con hi hi ha ha.

“Chúng ta phụng lệnh của Quan Âm Đại sĩ, đến đây bái kiến Nam Cực Tiên Ông.” Hứa Tiên tiến lên vội vàng giải thích.

“Sư phụ không có ở đây, các ngươi có chuyện gì?” Nghe được tên Quan Âm Đại sĩ, sắc mặt hai đồng tử hơi hòa hoãn xuống.

“Chúng ta là tới để xin linh chi tiên thảo.” Hứa Tiên chấp tay nói, “Hi vọng hai vị tiên quan giúp cho.”

“Tiên thảo há có thể tùy tiện cho người khác sao!” Hạc Tiên đồng tử gầm lên một tiếng, lập tức thay đổi sắc mặt, nóng nảy kêu lên, “Hiện tại mau chóng rời đi, nếu không ta sẽ khiến các ngươi chỉ có tới mà không có về.”

Bạch Tố Trinh khẽ nhún mày, tay dè lên bảo kiếm ở bên hông.

“Nhưng mà, Quan Âm Đại sĩ đã nói.” Hứa Tiên còn muốn giải thích.

“Nói cái gì mà nói, ít nói nhảm, động thủ đi.” Linh Lộc đồng tử rống lên, liền tấn công tới.

Hạ Tiên đồng tử cũng không nói nữa, trực tiếp ra tay.

Hứa Tiên vừa thấy, sắc mặt trầm xuống, trên tay thoảng một cái, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một thanh bảo kiếm. Kiếm này chính là Bạch Tố Trinh tìm cho nàng, rất có linh khí, là một thanh bảo kiếm có linh khí hiếm thấy.

Lúc này bốn người cùng động thủ. Hạ Tiên đồng tử đánh với Bạch Tố Trinh, Linh Lộc đồng tử đánh với Hứa Tiên, trong khoảng thời gian ngắn đánh đến tối mảy tối mặt. Hứa Tiên nghĩ tới hạ tiên là khắc tinh của rắn, cho nên muốn tự mình đi đối chiến với Hạ Tiên đồng tử. Mà Bạch Tố Trinh lo lắng Hứa Tiên, dĩ nhiên cũng có chút phần tâm nhin về phía Hứa Tiên. Hứa Tiên thấy vậy càng nóng nảy, liều mạng xuất ra toàn bộ pháp thuật Bạch Tố Trinh dạy cho nàng, đánh Linh Lộc đồng tử khổ không thể tả.

Bên này đánh nhau khí thế ngất trời, ở góc khuất bên kia, có hai bóng người đang núp, hăng hái nhìn.

“Nam Cực Tiên Ông, nhiều ngày không thấy, mà cái đầu của người vẫn lớn thế này à.” Người nói chuyện này không phải là người khác, chính là Kim Thiên Tử. Kim Thiên Tử nhìn cái ót to đùng nộn thịt bóng loáng của Nam Cực Tiên Ông, rất muốn vọng động sờ thử một chút, nhưng nghĩ tới hậu quả, liền nhịn xuống.

“” Nam Cực Tiên Ông mặt đen lại, kéo khóe miệng, nói, “Người thật đúng là rảnh rỗi thấy sợ.” Nam Cực Tiên Ông, cũng chính là thọ tinh (ông Thọ). Đầu to là nỗi đau lớn nhất của hắn, hắn vẫn luôn vô cùng ghét những ai nói mình như vậy. Nhưng hôm nay người nói lại là Kim Thiên Tử, hắn chỉ có thể cắn răng nhịn. Châm chọc một câu rảnh rỗi thấy sợ, là bởi vì hôm nay Kim Thiên Tử lại vui vẻ chạy tới tìm hắn, muốn hắn giúp đỡ. Song người cần giúp trong chuyện này lại đang cùng hai đệ tử của hắn đánh đến tối tăm mặt mày.

Kim Thiên Tử cười khan mấy tiếng, lúc này mới nói: “Ha hả, ha hả, gần đây đúng là có chút rảnh. Người không phải là muốn đi đánh cờ với Thái Thượng Lão Quân sao?”

“Hắn gần đây không rảnh.” Nam Cực Tiên Ông bĩu môi nói.

“À.” Kim Thiên Tử cũng không quan tâm điều này, sự chú ý của hắn đều đặt ở phía Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên bên kia.

“Ta nói này, Nam Cực Tiên Ông, hai đệ tử của người có trụ được hay không chứ? Ta nhìn làm sao cũng thấy sắp không trụ được nữa rồi.” Kim Thiên Tử cau mày nhìn tình huống bên kia, trong miệng lạnh lạnh nói những thứ này.

Nam Cực Tiên Ông trong lòng vô cùng kìm nén, cái gì gọi là có trụ được hay không chứ? Vốn là chuyện này rất đơn giản, Quan Âm bắt chuyện qua, nói hai người này tới, thì trực tiếp cho bọn hắn một túm cổ linh chi tiên thảo là được rồi. Nhưng cái tên Kim Thiên Tử này lại cố tình chạy tới nói, để cho hai đệ tử của hắn cùng Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên đánh một trận đả, chờ bên Bạch Tố Trinh kiệt sức chống đỡ không nổi nữa thì hắn (chỉ Kim Thiên Tử) mới ra sân hòa giải.

Giỏi lắm, suy tính thật là tốt. Cái này hắn làm hết phần người tốt, còn mình lại lãnh phần người xấu rồi.

Kim Thiên Tử nhìn tình huống chiến đấu bên kia, có chút nóng nảy. Bởi vì Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên dần dần chiếm thượng phong rồi, cái này cùng tính toán của hắn không giống nhau a.

Giờ phút này Hạ Tiên đồng tử cùng Linh Lộc đồng tử trong lòng buồn bực không thôi, đây là chuyện quái gì thế này? Đối phương càng chiến càng dũng, bọn họ căn bản là không có lòng dạ nào để tham chiến nữa. Bọn họ thật muốn hét lớn một tiếng sau đó hai tay đem cổ linh chi tiên thảo dâng lên, để cho hai sát tinh này mau chóng rời đi. Đánh vào người rất đau đó có được hay không?

Đang oán trách trong lòng, trên mặt Hạ Tiên đồng tử lại ần một đám. Hạ Tiên đồng tử trong lòng đau khổ a. Rất muốn mắng to với cái tên Bạch Tố Trinh kia: Đánh người không được đánh vào mặt người không biết hay sai? Đáng thương gương mặt này bị đánh như vậy, ngày mai làm sao còn mặt mũi đi tìm Tiểu Hoa Đồng núi bên cạnh đây!

Linh Lộc đồng tử vốn không thích đánh nhau, hiện tại cũng đã luống cuống tay chân rồi. Trong lòng rơi lệ hờ hết: sư phụ, lão nhân gia ngài làm sao còn không xuất hiện thế!

Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên cũng không biết những điều này, bọn họ xuất thủ càng lúc càng hiểm.

Đang lúc Bạch Tố Trinh một kiếm bổ về phía bả vai Hạc Tiên đồng tử, thì kiếm dừng lại ở giữa không trung không nhúc nhích được nữa. Bạch Tố Trinh cau mày, hẳn cảm giác được có một cỗ lực lượng khổng lồ ngăn cản mình.

Sau đó trên bầu trời kim quang chói sáng, một giọng nói vang vang đúng lúc đó truyền đến: “Hai vị đồng tử thủ hạ lưu tình.” (TNN: đùa sao =))) bị đánh gần chết mà cũng có tư cách thủ hạ lưu tình sao =))))))

Hứa Tiên sững sốt, Bạch Tố Trinh cũng khẽ nhủu mày, thu hồi kiếm.

Hạc Tiên đồng tử cùng Linh Lộc đồng tử quả thực lệ tuôn như mưa, rốt cục xuất hiện rồi, rốt cục không cần đánh nữa rồi.

Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn phía trên, lại chỉ thấy một mảnh kim quang (ánh sáng vàng), không thấy bóng dáng. Bạch Tố Trinh cất kiếm đứng chấp tay, mắt lạnh nhìn văng kim quang kia.

“Hai vị đồng tử, có thể hay không nể mặt bổn tọa, bỏ qua cho hai người bọn họ.” Kim quang dần dần tán đi, hiện ra một nam tử tuấn mỹ mặc áo choàng màu vàng nhạt. Nam tử vẻ mặt bí hiểm, chậm rãi đáp xuống giữa bọn họ. Bộ dáng kia cao quý tường hòa khó tả.

“Bái kiến Kim Thiên Tử đại sư.” Hạc Tiên đồng tử cùng Linh Lộc đồng tử vội vàng hành lễ.

Hứa Tiên mở to mắt, trong mắt đều là không thể tin. Không phải chứ? Đây là Kim Thiên Tử, đây chính là Đường Tăng? Đường Tăng có tuấn mỹ như vậy sao? Nhìn lông mày, nhìn ánh mắt, nhìn đôi môi kia, chắc chắn, điển hình lam nhan họa thủy nha. (TNN: không tuấn mỹ sao câu đc lắm nữ yêu thế =)) đến nữ vương còn nhất kiến chung tình nữa là =))

Hứa Tiên lặng lẽ kéo kéo ống tay áo Bạch Tố Trinh: “Đây thật là Kim Thiên Tử? Thật sự là Đường Tăng?”

Bạch Tố Trinh giờ phút này trong lòng đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra rồi. Nghe được lời Hứa Tiên nói, nhàn nhạt gật đầu.

Kim Thiên Tử cũng nghe đến lời Hứa Tiên nói, khẽ mỉm cười: “Bổn tọa đúng là Kim Thiên Tử, cũng từng là Đường Tăng trong miệng người.”

“Tới nơi này có chuyện gì?” khẩu khí Bạch Tố Trinh có chút bất thiện.

“Dĩ nhiên là tới hóa giải kiếp nạn cho các người.” Kim Thiên Tử chấp tay trước ngực, nói tựa hồ rất là chân thành. Mà hẳn ra sân cũng vô cùng hoa lệ, nhìn một chút kim quang chói lọi, lại nhìn một chút gió nhẹ nổi lên chung quanh kia. Cao nhân ra sân là phải phong cách thế này đây!

Khóe miệng mỉm cười của Bạch Tố Trinh hơi co rút lại. Tình huống vừa rồi, hình như là bọn họ chiếm thượng phong đúng không? Kim Thiên Tử ra tay thế nhưng lại tới một câu bảo hai vị đồng tử hạ thủ lưu tình. Công phu đối trắng thay đen này đúng là càng ngày càng mạnh a.

Kim Thiên Tử nhìn thấy ánh mắt của Bạch Tố Trinh, có chút nhịn không được rồi. Ngượng ngùng cười cười: “Nam Cực Tiên Ông sự vụ bận rộn, lúc trước gặp ở trên đường, hẳn biết được hai người các người sẽ đến lấy tiên thảo, nhưng lại quên mất nói cho hai đệ tử biết. Nên nhờ bổn tọa đến đây báo một tiếng.”

Hạc Tiên đồng tử cùng Linh Lộc đồng tử đứng trong gió xốc xếch, ánh mắt ai oán cơ hồ có thể đem lưng Kim Thiên Tử đâm thủng mấy lỗ. Nói hư nói vượn mà, hoàn toàn là nói hư nói vượn mà.

“A.” Hứa Tiên vẫn còn hơi sững sờ, dù sao đây cũng lần đầu tiên nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết. Rất rõ ràng, Kim Thiên Tử trước mắt này cùng Đường Tăng trong ấn tượng của Hứa Tiên là hoàn toàn không khớp nhau.

“Vậy đa tạ. Hiện tại có thể đem cỗ linh chi tiên thảo cho chúng ta chưa?” khẩu khí Bạch Tố Trinh rất nhạt, song ánh mắt nhìn Kim Thiên Tử rất có thâm ý. Kim Thiên Tử bị nhìn có chút chột dạ, quay đầu nhìn về phía Hứa Tiên còn đang sững sờ, muốn từ trên mặt Hứa Tiên tìm được một chút vẻ mặt hẳn muốn nhìn. Song Hứa Tiên vẫn là bộ dạng mơ mơ màng màng. Hoàn toàn không có bộ dáng kích động mang ơn đội nghĩa như trong tưởng tượng của hắn. (TNN: anh thêm đc đáng lẽ đây mà =))))

Này không khớp với kịch bản a! Kim Thiên Tử trong lòng bắt đầu xoắn xuýt rồi.

Hạc Tiên đồng tử xoa xoa khuôn mặt có chút bầm tím của mình, kéo kéo khóe miệng miễn cưỡng nói: “Nếu là sư phụ có lệnh, vậy nhị vị đi theo ta đi.” Linh Lộc đồng tử xoa xoa khăn trùm đầu có chút xốc xếch của mình, cũng lên tiếng nói: “Nhị vị xin mời.”

Trong giọng hai đồng tử chứa đầy oán khí Bạch Tố Trinh cũng đã nghe ra, Hứa Tiên còn đang ngó chừng Kim Thiên Tử nhìn rồi lại nhìn. Cho đến khi Bạch Tố Trinh hai mắt lạnh lẽo, đem nàng kéo đến bên cạnh, lúc này Hứa Tiên mới phục hồi tinh thần.

“Tiểu Bạch, đó chính là Đường Tăng sao? Tại sao không giống trong tưởng tượng thế?” Hứa Tiên nhích tới gần Bạch Tố Trinh thấp giọng hỏi.

“Trong tưởng tượng của nàng hẳn là cái dạng gì?” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt hỏi.

“Hắn là một người hiền lành nhân hậu, giống như con ruồi suốt ngày vo ve vô cùng dài dòng, người yêu không phân biệt được (đây là người và yêu quái nhé ^^ không phải honey đâu =))), thị phi không rõ, cả ngày chỉ biết a di đà Phật.” Hứa Tiên nhỏ giọng đem Đường Tăng trong ấn tượng của mình nói ra, thiếu chút nữa nói luôn chuyện Đường Tăng hát Only you [1]. Cái câu kinh điển vĩnh hằng: “Người có mẹ người, yêu cũng có mẹ yêu, chỉ cần người có một trái tim thiện lương thì sẽ không còn là yêu nữa, mà là nhân yêu” của Đường Tăng này thật sự tạo cho Hứa Tiên ấn tượng quá sâu.

Bạch Tố Trinh sau khi nghe xong lời này, khóe miệng khẽ nhếch lên. Mới vừa rồi tâm tình còn bối vì Hứa Tiên nhìn chăm chăm vào Kim Thiên Tử mà khó chịu thì giờ phút này đã hoàn toàn tiêu tán.

Mặc dù Hứa Tiên nói rất nhỏ, nhưng Kim Thiên Tử là ai chứ, hẳn dĩ nhiên nghe được toàn bộ không sót một từ. Khuôn mặt tuấn tú nhất thời đen có thể so với đáy nồi, trong lòng lại càng nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ, đây rốt cuộc là kẻ nào bôi nhọ hình tượng của hắn!

Hạc Tiên đồng tử cùng Linh Lộc đồng tử đi ở phía trước, nhưng cũng nghe được toàn bộ lời Hứa Tiên. Hai người trong lòng âm thầm vui sướng, cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Chỉ có thể dùng sức nghẹn cười, bả vai run run rẩy rẩy. Oán khí trong lòng rốt cuộc tiêu tan chút.

Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên thuận lợi lấy được một nắm cổ linh chi tiên thảo, nói cảm ơn với hai vị đồng tử. Lại nói cảm ơn với Kim Thiên Tử, lúc này mới vội vã rời đi.

Kim Thiên Tử đứng trên một tảng đá lớn, nhìn thân ảnh Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên khuất dần, ánh mắt ai oán không cam, trong lòng thì lại vô cùng phức tạp. Nam Cực Tiên Ông bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh hắn, xoa đầu của mình, rất không phúc hậu cười to: “Ha ha, Kim Thiên Tử a.” Câu sau không nói, chỉ ý vị thâm trường nhìn Kim Thiên Tử.

Kim Thiên Tử khóe miệng co giật, hừ một tiếng, quay đầu bay lên trời, biến mất không thấy gì nữa.

Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên có được cổ linh chi tiên thảo liền vội vàng trở về nhà. Về đến nhà, Tiểu Thanh đang gấp gáp ở trong phòng đi tới đi lui, vừa nhìn thấy hai người xuất hiện, mừng rỡ chào đón: “Đại ca, thế nào rồi?”

“Đi, đi thả hồn phách tỷ phu ra.” Bạch Tố Trinh lấy ra cổ linh chi tiên thảo, nói với Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh vừa thấy cổ linh chi tiên thảo, liền cao hứng gật đầu, vội vàng tới trước bức họa Quan Âm Đại sĩ, đem Lý Công Phủ hồn phách tới. Hứa Tiên bỏ cổ linh chi tiên thảo vào trong miệng Lý Công Phủ, Tiểu Thanh thả hồn phách hắn ra. Rất nhanh, hồn phách trở về vị trí cũ, ngón tay Lý Công Phủ nhẹ nhàng giật giật.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lý Công Phủ rốt cục chậm rãi tỉnh lại, mở mắt ra, mê mang nhìn chung quanh một chút. Thấy Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh ngồi ngay ngắn ở trong phòng, trừng mắt nhìn, từ từ nhớ tới chuyện phát sinh lúc trước.

Lý Công Phủ kinh hãi ngồi dậy, mở to mắt nhìn Hứa Tiên: “Hán Văn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chớ nói với huynh chuyện lúc trước là huynh nằm mơ.”

Hứa Tiên thật sự không có định gạt Lý Công Phủ, cho nên rất thản nhiên gật đầu: “Đúng vậy, tỷ phu, huynh không có nằm mơ. Lúc trước huynh đúng là đã chết, là ta cùng Tiểu Bạch đi Phong Đô mang hồn phách huynh về, rồi lại đi tìm linh chi tiên thảo để giúp huynh sống lại.”

Lý Công Phủ trợn mắt hốc mồm, hoàn toàn không nghĩ tới Hứa Tiên lại thẳng thắn như vậy.

“Tỷ phu, đệ không có xem huynh là người ngoài, nên sẽ không dối gạt huynh. Dù sao sớm muộn gì cũng phải nói cho huynh và tỷ tỷ biết.” Hứa Tiên trong lòng đã sớm có tính toán, nàng hiểu một khi bước lên con đường tu tiên, sớm muộn gì sẽ phải chia cách Hứa Kiều Dung bọn họ. Cho nên, Hứa Tiên đem tất cả nói ra cho Lý Công Phủ, bao gồm cả chuyện mình là thân nữ nhi.

“Đệ, đệ là nữ tử?!!” Lý Công Phủ kinh ngạc tới sắp trật khớp hàm rồi, nhớ tới cảnh tượng mình và Hứa Tiên xưng huynh gọi đệ, vỗ vai uống rượu, hẳn cảm thấy đầu mình sắp cứng lại rồi

Hứa Tiên vỗ trán, trọng điểm không phải là ở chỗ này có được hay không?

Lý Công Phủ dần dần lấy lại tinh thần, lúc này mới sợ hãi nhìn Tiểu Thanh cùng Bạch Tố Trinh: “Bọn họ, bọn họ là yêu?”

“Đúng vậy. Làm sao, tỷ phu sợ à?” Hứa Tiên cười hắc hắc.

“Sợ cái gì chứ? Lý Công Phủ ta có khi nào biết sợ? Dù sao cũng đã chết qua một lần.” Lý Công Phủ vỗ bộ ngực của mình, rất là lừng lẩy nói.

“Vậy thì tốt.” Hứa Tiên mỉm cười gật đầu, “Chuyện này phải tìm cái cơ hội nói rõ ràng cho tỷ tỷ, đừng dọa tỷ ấy. Tỷ ấy hiện tại đang mang hài tử đó.”

“Ừ, vậy cũng được.” Lý Công Phủ đồng ý, hai mắt lại không ngừng liếc nhìn Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh, bỗng nhiên cả người chấn động, nói, “Vậy, vậy hai đứa bé kia thì sao?” Lý Công Phủ cuối cùng cũng nhớ ra tiểu rết cùng bé cua.

“Một là rết tinh, còn một là con cua nhỏ. Cua nhỏ là Thủy thần của Tây Hồ.” Hứa Tiên giải thích.

Lý Công Phủ kéo khoe miệng, xem ra chung quy cũng chỉ có mình là người bình thường a.

Nói thông suốt, Lý Công Phủ cũng không câu nệ như trước nữa. Ngược lại cười ha ha nói chuyện với Bạch Tố Trinh nói: “Muội phu, ta còn thật không nghĩ tới một mỹ nhân như vậy lại là một nam nhân đấy.”

“Thuật che mắt mà thôi.” Bạch Tố Trinh thản nhiên nói.

Lý Công Phủ lại quay đầu nhìn về phía Tiểu Thanh: “Tiểu Thanh, huynh không nghĩ tới một nam nhân như đệ mà tài nấu nướng lại tốt như vậy đó.”

Tiểu Thanh nhe răng, hung ác nói: “Còn muốn xem nguyên hình của đệ không?”

“Không cần, không cần.” Lý Công Phủ khoát tay, cười ngây ngô. Bỗng nhiên lại cảm khái nói, “Chẳng qua thật không nghĩ tới quý sai chốn Địa phủ lại chịu thiệt thòi thua kém như vậy.”

Hứa Tiên vô lực muốn ới rồi, Lý Công Phủ thần kinh to này thật đúng là biết tròn biết méo. Xảy ra chuyện như vậy còn đi cảm thán những thứ này.

Chuyện cứ như vậy thuận lợi giải quyết, ngoại trừ ai đó oán giận với Quan Âm đại sĩ, phàn nàn mình ra sân hoa lệ như thế mà lại không thu được kết quả như trong tưởng tượng.

Qua mấy ngày, Hứa Tiên cùng Lý Công Phủ tìm thời gian, nói với Hứa Kiều Dung về chuyện thân phận của Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh. Hứa Kiều Dung đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cũng rất nhanh tiếp nhận, rồi lại về mặt thành thật hỏi: “Vậy muội phu đối với muội có tốt không?”

“Rất tốt.” Hứa Tiên gật đầu thành thật trả lời.

Hứa Kiều Dung nghe được lời này của Hứa Tiên, liền lôi kéo Hứa Tiên hỏi chuyện của nàng cùng Bạch Tố Trinh sau khi thành thân. Hỏi xong đầu đầy mới vừa lòng gật đầu, thừa nhận vị muội phu này. Năng lực tiếp nhận của Hứa Kiều Dung khá mạnh, cũng là có chút ngoài tưởng tượng của Hứa Tiên. Nhưng là đối với kết quả này, Hứa Tiên rất là cao hứng.

Buổi tối, Bạch Tố Trinh ôm Hứa Tiên, thương lượng với nàng, đợi Hứa Kiều Dung thuận lợi sinh hạ hài tử xong, liền mang nàng đi ra ngoài du ngoạn. Như vậy có ích cho việc tu luyện. Hứa Tiên suy nghĩ một chút, đáp ứng, quyết định chờ Hứa Kiều Dung sinh hài tử rồi mới nói cho nàng biết chuyện này.

Những ngày kế tiếp, Hứa Tiên vẫn đều đều tới tiệm thuốc khám bệnh, tiểu rết đi theo sau nàng, nghe nàng sai bảo. Thuận tiện Hứa Tiên dạy hẳn rất nhiều về thể sự nhân gian.

Tỷ như hiện tại.

“Sư phụ, làm thế nào để theo đuổi vợ đây?” Tiểu rết không ngại học hỏi người kém hơn. Kể từ khi đi theo Hứa Tiên, hẳn liền sửa lại xưng hô, một mực gọi Hứa Tiên là sư phụ.

“Cái vấn đề này vô cùng thâm ảo.” Hứa Tiên rung đùi đắc ý nói, “Đầu tiên, người phải có tự tin.”

“Cái này con có.” Tiểu rết ưỡn ngực, “Cha con đã nói, tướng mạo của con là kế thừa từ hẳn, tuyệt đối khiến quỷ thần kinh hãi, làm cho người ta đã gặp qua là không quên được.”

Hứa Tiên co rút khóe miệng, một lần nữa sinh ra kính ý rất cao đối với Kim Bạt Pháp Vương. Từ như vậy cũng có thể dùng để miêu tả tương dung tướng mạo, nhân tài a.

“Tiếp theo, đừng tưởng rằng có tiền thì cái gì cũng có thể. Giống như lần thất bại trước của người đó, những người đó đều chỉ nhằm vào tiền của người. Phải khiến đối phương nhìn vào nội hàm, nhìn vào tính cách tốt đẹp của người.” Hứa Tiên tiếp tục dạy.

“Tốt đẹp? Nội hàm?” Tiểu rết hồ đồ một lúc, mới nói, “Cha con bảo, phải đối tốt với vợ. Vợ muốn thế nào liền phải thế đó, vợ nói gì cũng đều là đúng. Đây có coi là tính tốt hay không?”

Hứa Tiên có chút bị đè nén, chờ dẫn dắt đầu: “Coi như là vậy.” Tính thê nô này hẳn là điểm tốt lớn nhất đi?

“Còn có, phải tử mĩ, phải chung tâm. Nhìn trúng nhuyển muội (*) nào thì phải nhanh chóng ra tay, quan sát xem em gái đó thích gì. Sau đó người cứ nhằm vào những điều nàng thích mà làm. Nàng ban đầu sẽ không chấp nhận, người phải quần chặt lấy, à, không đúng, người phải kiên trì, bền tâm.” Hứa Tiên mặt mày hớn hở nói.

(*) ý chỉ hot girl, các cô bé yêu kiều xinh đẹp của giới trẻ TQ – mang vẻ cợt nhả.

“Nhuyển muội là cái gì?” Tiểu rết hoàn toàn không giải thích được ý nghĩa cụm từ này.

“Nhuyển muội chính là. Khụ, chính là nữ tử người nhìn thuận mắt, người thích đó.” Hứa Tiên chợt dạ giải thích.

“Như vậy à.” Tiểu rết hai mắt sáng ra, “Sư phụ, con suy nghĩ thật kỹ đã.” Nói xong đứng ở một bên tiêu hóa những lời Hứa Tiên mới vừa nói.

Hứa Tiên nháy nháy mắt nhìn, quay đầu tiếp tục đợi bệnh nhân tới cửa.

Mà bé cua thì đi theo Tiểu Thanh tu luyện, Bạch Tố Trinh thỉnh thoảng chỉ điểm. Lý Công Phủ mỗi ngày cứ khi đi nha môn về liền chăm sóc Hứa Kiều Dung, bụng nhìn Hứa Kiều Dung càng lúc càng lớn, thường xuyên ngồi cười ngây ngô.

Hôm nay, Hứa Tiên hết bận, đang chuẩn bị đi về, mới phát hiện tiểu rết đã không thấy từ lúc nào. Chờ về đến nhà, lại thấy tiểu rết mang một nữ tử trở lại, hắc hắc cười khúc khích nói với Hứa Tiên: “Sư phụ, con mang bé gái yêu kiều về rồi đây. Người giữ giúp con nha.”

Hứa Tiên nhìn người tiểu rết mang về, kinh hãi.

35. Chương 35: Rất Xứng Đôi?

Tiểu rết mang về, nói đúng ra, không phải là người phạm! Mà là một tiểu la lỵ (*) trắng nõn nà. Tiểu la lỵ thoát nhìn khoảng bảy tám tuổi, đang mở to hai mắt tò mò đánh giá chung quanh. Về phần tại sao Hứa Tiên lại nhìn ra nàng không phải người, đó là bởi vì hai long giác (sừng rồng) trên đầu nàng, còn có cái đuôi dài phía sau!

(*) là từ loli (tiếng nhật) được chuyển sang phiên âm TQ, ý chỉ các nhân vật có ngoại hình hoặc tính cách giống các bé gái từ 12, 13 tuổi trở xuống.

“Nàng, nàng chính là nhuyển muội mà người tìm?” Giọng Hứa Tiên có chút run rẩy. Tiểu rết, người có cần dũng mãnh như vậy hay không a, trực tiếp tìm một tiểu long nữ (con rồng nhỏ) mang về?!

“Đúng vậy.” Tiểu rết dùng sức gật đầu.

“Nhưng mà, đối phương còn nhỏ như vậy.” Hứa Tiên cố gắng khiến mình trấn định một chút.

“Con có thể đợi mà, con sẽ đợi nàng lớn lên.” Tiểu rết trả lời vô cùng chân thành.

“Vậy người có biết nàng là ai không?” Hứa Tiên chỉ vào long giác trên đầu tiểu la lỵ hỏi.

“Biết ạ. Nàng là Đông Hải Thất công chúa.” Tiểu rết rất là bình tĩnh.

Hứa Tiên cảm giác đầu mình có chút trường lên rồi, đúng lúc đó, Bạch Tố Trinh từ trong phòng đi ra, thấy một màn như vậy cũng khẽ sững sốt. Đến gần Hứa Tiên hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tiểu Bạch, Tiểu rết không biết từ nơi nào túm về một tiểu long nữ đó.” Hứa Tiên nói khẽ với Bạch Tố Trinh nói, “Nói là Đông Hải Thất công chúa.”

Bạch Tố Trinh quay đầu liếc nhìn tiểu long nữ trắng nõn nà kia, lại nhìn vẻ mặt cười ngây ngô của tiểu rết, bất thành linh nói một câu: “Không tệ, rất xứng đôi.”

Hứa Tiên choáng rồi. Xứng chỗ nào hả? Một bên là rết, một bên là rồng, một người là thiếu niên, một người là la lỵ đó! Còn tiểu rết thì cười đến càng ngu hơn, đưa tay nắm tay tiểu long nữ, tiểu long nữ cũng hé miệng tươi cười, nắm tay tiểu rết.

“Trọng điểm không phải cái này. Ta cảm thấy hình như là tiểu rết lừa gạt người ta đó.” Hứa Tiên lôi kéo ống tay áo Bạch Tố Trinh thấp giọng nói. Tiểu long nữ kia nhìn sao cũng thấy là một tiểu la lỵ không hiểu chuyện mà, hơn nữa Long tộc ở Đông Hải dường như không dễ chọc đâu, đến lúc đó Long Tộc Đông Hải kéo tới tận cửa, thì to chuyện rồi.

Bạch Tố Trinh khẽ nhú mày, quay đầu nói với tiểu rết: “Người làm sao lại quen biết nàng, làm sao lại mang về đây?”

Bạch Tố Trinh hỏi một câu, tiểu rết do dự, liếc nhìn tiểu long nữ bên cạnh, lúc này mới lắp bắp nói: “Đuôi của nàng bị kẹt trong khe của một tảng đá, con giúp nàng rồi liền quen biết.”

Dứt lời, mặt tiểu long nữ đỏ lên, vội vàng nói: “Ta đó là cố ý thò đuôi vào. Huynh không giúp ta cũng có thể tự mình lấy ra.”

Hứa Tiên nghe xong rất muốn cười. Kiêu ngạo, một tiểu la lỵ kiêu ngạo nha! Song vừa nghĩ tới tình huống hiện tại, nàng lại cười không nổi nữa.

“Dạ dạ, là ta nhiều chuyện.” Tiểu rết thái độ nhận sai rất là thành khẩn, cũng được xem là nhanh chóng.

Nhìn tiểu long nữ hé ra nụ cười vừa ý, Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn trời. Hình như Tiểu Bạch nói trúng rồi, hai người này rất xứng đôi. (TNN: nôi nào úp vung nấy =)))

“Vậy, tiểu muội muội, muội tên gì vậy?” Hứa Tiên nở nụ cười.

“Ngao Thanh.” Tiểu la lỵ cũng không sợ người lạ, trả lời giòn tan, “Tỷ chính là sư phụ tương công tương lai của ta phải không? Đây là lễ ra mắt của ta, đừng khách khí.”

Nói xong, tiểu la lỵ không biết từ đâu lấy ra tới một viên trân châu tròn xoe, trực tiếp nhét vào trong tay Hứa Tiên. Hứa Tiên cúi đầu nhìn, thấy một viên trân châu to màu đen. Nhìn kích cỡ cùng độ bóng loáng thôi Hứa Tiên cũng biết đây chắc chắn không phải vật phàm.

“Tướng công tương lai?” Hứa Tiên cầm trân châu đen, nhìn về mặt đương nhiên của tiểu long nữ.

“Đúng vậy a.” Tiểu long nữ gật đầu, “Chờ ta lớn lên một chút là có thể thành thân rồi.”

“Người vẫn chưa biến hình hoàn toàn.” Bạch Tố Trinh nhìn cái đuôi phía sau tiểu long nữ, nhàn nhạt nói.

“Con sẽ chờ.” Tiểu rết giành trước trả lời.

“Vậy Long tộc bên đó thì sao? Long Tộc chỉ sợ là sẽ không đáp ứng.” Bạch Tố Trinh một câu thấy máu. Long Tộc vô cùng kiêu nạo, nhất định sẽ không để long nữ của bọn họ gả ột con rết tinh.

“Cho nên, sư phụ à.” Tiểu rết đáng thương cắn ngón tay, sau đó trở mắt nhìn Hứa Tiên, “Bởi vậy cho nên con mới tới tìm sư phụ đó. Sư phụ nhất định có biện pháp mà. Sư phụ, người sẽ không mặc kệ con chứ?” Cha đã dạy, phải ôm chặt cột trụ có chết cũng không được buông ra nha. (TNN: ta phát hiện tiểu rết này hơi tý là cha đã dạy nha =)) nghe lời ghê)

Hứa Tiên đột nhiên cảm thấy viên trân châu đen trên tay này bỗng muốn chết. Giải quyết Long tộc? Nghĩ mình là cái gì đây? Hứa Tiên sờ sờ mặt của mình, kéo kéo.

Động tác kỳ quái này chọc áy người nghi hoặc không thôi.

“Sư phụ sao vậy?” Tiểu rết không nhịn được mở miệng hỏi.

“Mặt của ta không có lớn như vậy đâu.” Hứa Tiên buồn bực nói, tiếp theo hướng tiểu rết ngoắc ngoắc, ý bảo hấn tới đây. Tiểu rết đi từng bước nho nhỏ, tới bên cạnh Hứa Tiên.

Hứa Tiên lôi kéo lỗ tai của hấn nhỏ giọng nói: “Người làm sao vậy hả? Sao lại nhìn trúng Long nữ chứ?”

“Không phải sư phụ nói, tình yêu thì không phân chủng tộc, không phân biệt tuổi tác, cũng không cần phân biệt quốc tịch sao?” Tiểu rết chớp chớp mắt nhìn Hứa Tiên, rất vô tội nói.

Hứa Tiên vô cùng muốn che mặt, thế nào lại cảm thấy mình đây là lấy đá đập trúng chân mình thế này. May mà ban đầu chưa có nói tình yêu không phân biệt giới tính, bằng không, con rết này có phải là sẽ đi tìm Long thái tử mang về hay không? (TNN: =)))) haha hậu quả của việc đầu độc con trẻ =)))

“Ta chưa từng nói vậy.” Hứa Tiên đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

“Người đã nói, sư phụ người chắc chắn là đã nói mà.” Tiểu rết vô cùng xác nhận.

Hứa Tiên quay đầu, nhỏ giọng nói với Bạch Tố Trinh: “Tiểu Bạch, hay là chúng ta đem tiểu rết đóng gói rồi ném ra ngoài đi?”

Trong mắt Bạch Tố Trinh hiện lên ý cười, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Nàng đúng là đã nói như vậy.” Ban đầu chính câu nói kia của Hứa Tiên đã làm cho hấn rung động không thôi, tới mức khắc sâu trong lòng.

Hứa Tiên rơi lệ, phu quân à, huynh có cần phải như vậy hay không? Ngay thời khắc mấu chốt quay súng bắn quân mình? (TNN: vấn đề nhân phẩm aaaa =]] một vấn đề nhức nhối của các nữ 9 trong chuyện nữ cường ngày nay =))))

Chẳng qua, Hứa Tiên phiền thì phiền, song cũng không thật sự có ý nghĩ muốn bỏ mặc tiểu rết trong đầu. Những lời oán trách bất quá là than một chút mà thôi. Chỉ bằng việc tiểu rết ngày ngày hấp ta hấp tấp đi theo sau gọi nàng ý ới sư phụ thì nàng đã không thể buông tay mặc kệ được rồi.

“Khụ, như vậy Ngao Thanh à, muội trước hết ở lại đây đã.” Hứa Tiên về mặt ôn hoà nói với tiểu la lỵ.

“Tạ ơn sư phụ.” Tiểu la lỵ vô cùng biết điều bắt trước tiểu rết gọi sư phụ.

Nhìn Tiểu rết mang theo tiểu la lỵ đi vào nhà, Hứa Tiên cảm thấy đầu mình như muốn trương ra gấp đôi.

Bạch Tố Trinh nhìn bộ dạng buồn rầu kia của Hứa Tiên, khẽ mỉm cười, đem nàng kéo vào trong ngực: “Đừng lo. Không có chuyện gì là không giải quyết được.”

“Ai ai cũng khiến cho người ta không bớt lo được mà.” Hứa Tiên uốn người trong lòng Bạch Tố Trinh, than thở, “Qua một thời gian nữa, Vân Trú sẽ phải đi giành lại địa bàn của mình phải không? Đến lúc đó đệ ấy còn phải đối chiến cùng hắc giao(thường luồng đen) kia nữa.”

“Tu vi của con của nhỏ tiến triển không ít, sẽ không có vấn đề gì đâu.” Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên đắm chiêu ủ rột, cười lên, “Mặc dù nàng ngoài miệng luôn la bộn họ phiền, nhưng ta thấy được nàng rất thích con nít.”

“Đúng vậy a, bọn họ thật ra thì đều rất đáng yêu.” Hứa Tiên dùng sức gật đầu, “Lúc còn con nít là đáng yêu nhất đó, chờ lớn lên rồi sẽ không đáng yêu nữa.” Thật ra thì nàng muốn nói là rất manh(*), nhưng đoán chừng có nói Tiểu Bạch cũng không hiểu. Giải thích cũng khó, nên đổi lại.

(*) manh = (phiên âm: móa) – là 1 từ tiếng Nhật, được sử dụng trong các trường hợp đặc biệt để chỉ ‘đáng yêu’ hay ‘dễ thương’, chủ yếu dùng để nhận xét các nhân vật hư cấu. Là từ lóng giới trẻ TQ hay dùng.

“Vậy chúng ta cũng sinh một đứa đi.” Bạch Tố Trinh ở bên tai Hứa Tiên nói nhỏ.

Mặt Hứa Tiên chợt đỏ lên, còn chưa tới kịp nói gì, thì từ cửa truyền đến một tiếng ho khan.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh ngẩng đầu nhìn lên, thấy Lý Công Phủ đang nhìn bọn họ chằm chằm. Tiếng ho khan kia chính là muốn nhắc nhở bọn họ.

Hứa Tiên lúc này mới tỉnh ra, bây giờ đang ở đâu chứ, mình lại còn nằm trong ngực Bạch Tố Trinh nữa. Ngượng ngùng cười cười, Hứa Tiên từ trong ngực Bạch Tố Trinh thò ra.

“Tỷ phu, đã về à?” Hứa Tiên gượng cười chào hỏi.

“Ừ.” Lý Công Phủ gật đầu, trong mắt lại có ý cười xấu xa. Hắn đến bây giờ còn chưa quen, chưa tiếp nhận được chuyện Hứa Tiên là nữ. Vì thế thái độ đối với Hứa Tiên vẫn rất tùy tiện.

“Gần đây trong nha môn có chuyện gì sao?” Hứa Tiên thuận miệng hỏi. Nghĩ tới nếu có chuyện quỷ dị gì, thì mình cũng có thể ra tay giúp đỡ.

“Không có, cũng chỉ có một vài chuyện vụn vặt thôi.” Lý Công Phủ không để ý lắm khoát tay.

“Vậy thì tốt rồi.” Hứa Tiên yên lòng. Nếu như lại phải nhìn tỷ phu bị đánh trọng khiêng về lần nữa, sợ là đối với tỷ tỷ đang mang thai sẽ không tốt lắm.

Buổi tối lúc ăn cơm, tiểu rết mang theo tiểu la lý long nữ xuất hiện, Lý Công Phủ bưng chén, tay run rẩy. Là rồng, là rồng đỏ! Không phải là yêu quái bình thường đâu nha! Hứa Kiều Dung cũng kinh ngạc một phen nhưng rồi bình tĩnh lại, thân mật lôi kéo tiểu la lý không thôi.

“Nếu trong bụng ta cũng là nữ nhi thì tốt quá. Ta nhất định sẽ trang điểm cho nó thật xinh đẹp.” Hứa Kiều Dung nhìn tiểu la lý mắt ngọc mảy mai, không ngừng hâm mộ.

Hứa Tiên không nói gì, nhìn chằm chằm bụng Hứa Kiều Dung, nghĩ thầm tỷ mang không phải nữ thì là gì chứ. Nếu không làm sao trong nguyên tác lại có chuyện kết hôn gần kia, nàng nhớ rõ cô bé kia sau này kết hôn với nhi tử của Hứa Tiên là Hứa Sĩ Lâm đó, cũng không sợ đời sau xảy ra vấn đề sao chứ.

Buổi tối, Hứa Tiên nằm ở trên giường ngáp ngáp dài chuẩn bị ngủ. Chuyện xảy ra hôm nay đã khiến thần kinh nàng bị kích thích quá lớn, làm cho nàng có chút mệt mỏi. Song Bạch Tố Trinh vừa nằm xuống đã liền đem nàng kéo tới ôm thật chặt.

“Tiểu Bạch, ta rất buồn ngủ, ngủ đi thôi.” Hứa Tiên nằm trên ngực Bạch Tố Trinh, tiếp tục ngáp.

“Tiếp tục đề tài ngày hôm nay đi.” Bạch Tố Trinh mở miệng nhưng lại nói một câu như vậy.

“Đề tài gì?” Hứa Tiên mơ hồ.

“Chúng ta cũng muốn sinh đứa nhỏ.” Bạch Tố Trinh ở bên tai Hứa Tiên nhẹ nhàng nói, hơi thở ấm áp phun lên bên tai nàng, khiến Hứa Tiên cảm thấy ngứa ngứa. Mà lời Bạch Tố Trinh cũng làm cho cơn buồn ngủ của nàng bay mất tăm.

“Muốn đứa nhỏ?” Hứa Tiên xoay xoay, ở trong ngực Bạch Tố Trinh tìm vị trí thoải mái hơn, ngẩng đầu nhìn hấn. Ở nơi này góc độ nhìn, chỉ thấy được hầu kết khêu gợi cùng cái cằm xinh đẹp trơn bóng của Bạch Tố Trinh.

“Ừ.” Bạch Tố Trinh gật đầu.

“Có thể hay không, sinh ra trứng rắn” Hứa Tiên bắt đầu phán đoán. Nếu sinh ra trứng thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn mình ấp? Ấp ra một đồng lớn rắn con vây xung quanh mình? Ác ác, Hứa Tiên sợ run cả người, đây là chuyện quái gì a?

“Nói nhầm gì đó? Trứng ở đâu mà ấp?” Bạch Tố Trinh vừa buồn cười vừa tức giận, cúi đầu hung hăng hôn lên môi Hứa Tiên.

Hôn xong, Hứa Tiên sờ sờ đôi môi có chút sưng, ngây ngốc nói: “Làm sao huynh biết ta đang suy nghĩ đến chuyện ấp trứng?”

“Nàng vừa nói ra.” Bạch Tố Trinh buồn cười sờ sờ khuôn mặt Hứa Tiên.

“À.” Hứa Tiên lè lưỡi, mình lại đem suy nghĩ trong lòng nói hết ra rồi sao.

“Chẳng qua nếu nàng muốn nhiều con, thì chúng ta chịu khó một chút là được.” Bạch Tố Trinh nói xong, không đợi Hứa Tiên lấy lại tinh thần, liền tung mình đè lên.

Đền tắt, hài hòa. (TNN: Nếu cảnh H nào cũng dùng hai từ này để hình dung thì tốt quá =]])

Qua một tháng, Đông Hải Long Tộc vẫn không có tới cửa tìm Thất công chúa của bọn họ. Thì đã đến lúc bé của phải tới Tây Hồ tìm hắc giao báo thù rồi.

Hắc nguyệt phong cao, đoàn người Hứa Tiên mang theo bé của tới Tây Hồ.

Hứa Tiên khẩn trương lôi kéo tay Bạch Tố Trinh, lo lắng nhìn bé của một mình nhảy xuống Tây Hồ: “Tiểu Bạch, Vân Trúc có thể xảy ra chuyện gì không hay hay không?”

“Đừng lo.” Bạch Tố Trinh vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay Hứa Tiên, nhẹ nhàng an ủi nàng.

“Sợ cái gì, chỉ là một con hắc giao mà thôi. Cùng lắm thì ta ăn hấn.” Tiểu long nữ rất khinh thường mở miệng.

“Không được, rất thối, không dễ ăn đâu.” Tiểu rết mở miệng, “Hơn nữa đây là chuyện của con của nhỏ. Cha ta đã dạy, nam nhân phải tự đảm đương, giải quyết lấy chuyện của chính mình.” Tiểu rết ưỡn ngực kiêu ngạo nói. Tiểu Long Nữ nghe thế, nhếch miệng cười, nắm chặt tay tiểu rết.

Hứa Tiên khinh bỉ liếc mắt nhìn tiểu rết, rất muốn nói, vậy người tự mình giải quyết chuyện Long Tộc đi.

Còn Tiểu Thanh lại rất khẩn trương nhìn mặt nước bình lặng trước mắt. Mấy ngày nay, hấn vẫn luôn đốc thúc con của nhỏ tu luyện nên cũng bồi dưỡng được tình cảm rất sâu.

36. Chương 36: Bị Bắt

Mọi người nhìn chăm chú vào mặt nước, trong lòng có chút khẩn trương. Mặt nước vẫn rất yên lặng, qua thật lâu, mới bắt đầu có biến hóa. Hứa Tiên khẩn trương nắm chặt tay Bạch Tố Trinh, rướn cổ lên nhìn. Dần dần, mặt nước bắt đầu xuất hiện vòng xoáy, từ từ mở rộng, giống như một cái động không đáy.

“Tiểu Bạch.” Hứa Tiên nhìn nước xoáy kia, tim như bị treo lên.

“Không có chuyện gì.” Bạch Tố Trinh trấn định nói.

Tiểu Thanh cắn môi, so với ai cũng đều khẩn trương hơn cả.

Ầm một tiếng thật lớn, bé cua từ trong nước nhảy ra. Cánh tay trái đầm máu, nhưng vẻ mặt đầy vẻ kiên nghị.

Ngay sau đó, một bóng đen cũng từ trong nước bay ra. Đây chính là hắc giao. Hắc giao bộ dạng còn chật vật hơn. Thân hình mập lùn, trên mặt trái có một vết sẹo, ngập tràn sát khí. Cả người đầy máu, cang lộ vẻ dữ tợn.

“Nhãi con, lâu ngày không gặp cũng có được chút bản lĩnh đó.” Giọng Hắc giao khàn khàn đầy tàn bạo.

“Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi! Ta phải báo thù cho gia gia của ta!” Bé cua trên mặt không còn non nớt như trước, mà là tràn đầy kiên quyết.

“Lão già vô dụng kia hả, chết đi coi như đỡ tốn lương thực.” Hắc giao nhe răng cười, “Ngươi hẳn phải nên cảm tạ ta mới đúng.”

“Đi chết đi!” Bé cua tức giận hét lớn một tiếng, động tác trên tay không chút do dự, hai tay đập lại, xuất ra kết ấn vô tận. Vòng sáng phát từ trong tay càng lúc càng lớn, đánh về phía hắc giao kia.

Hắc giao biến sắc, vội vàng xuất thủ đỡ chiêu.

Ánh sáng xanh cùng ánh sáng đen ở giữa không trung đập vào nhau, phát ra tiếng vang khổng lồ, đình tai nhức óc.

Tia sáng tản đi, Hứa Tiên thấy bé cua phun ra một ngụm máu tươi lui về sau, thân ảnh giữa không trung lơ lửng như muốn ngã. Nàng và Tiểu Thanh cùng kêu lên một tiếng kinh hãi, định tiến lên hỗ trợ.

Bạch Tố Trinh lại đưa tay ngăn cản hai người, trầm giọng nói: “Đã đến lúc nó phải học cách trưởng thành rồi.”

Hứa Tiên cau mày, lui về, lo lắng nhìn lên trời. Nàng hiểu, lời của Bạch Tố Trinh có lý. Bé cua là Thủy thần Tây Hồ, không thể cứ luôn dựa dẫm vào người khác, nó chung quy cũng nên học cách tự mình đảm đương mới được.

Tiểu Thanh rồi rảo nhìn trời, cố gắng nhẫn nhịn mới không xuất thủ.

Bé cua vẫn còn đứng vững lại được, song hắc giao kia lại như điều bị đứt dây rơi xuống từ trong không trung, máu bắn tung tóe đầy trời.

Hứa Tiên thấy thế thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Thanh lộ ra nụ cười. Bé cua quay đầu, nhìn về phía bọn họ, hé ra khuôn mặt tươi cười thật lớn, nhẹ nhàng nói: “Đệ thắng rồi. . . .”

Hứa Tiên cũng cười, giờ khắc này, nàng cảm thấy bé cua tựa hồ đã trưởng thành, không còn như đứa nhỏ thích khóc lúc trước nữa. Trong lòng có chút buồn bã mất mát, nhưng lại càng vui mừng hơn. Tựa như Tiểu Bạch đã nói, nó chung quy vẫn nên học cách trưởng thành đi thôi.

Bé cua bỗng nhiên đâm đầu lao xuống nước, sau đó không đợi mọi người lấy lại tinh thần, đã nổi lên.

Đứa nhỏ vết thương chồng chất xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhếch miệng cười ngây ngốc. Hứa Tiên ôm chầm lấy nó, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Tỷ tỷ, đệ thắng rồi, đệ đã báo được thù cho gia gia rồi.” Giọng thằng bé mang theo tiếng khóc nức nở.

“Ừ ừ, tỷ thấy được, bọn tỷ đều thấy được mà.” Hứa Tiên buông bé cua ra, nở nụ cười.

“Tỷ xem, đây là nội đan của hắc giao.” Bé cua mở nắm tay ra, trong đó là một hạt châu màu đen sáng bóng bay lơ lửng. Bé cua nói xong, lại rồi rảo nhìn Bạch Tố Trinh một chút, rồi nhìn Tiểu Thanh một chút, hiển nhiên là không xác định được nên đem nội đan cho ai mới tốt đây.

“Ngươi giữ lại ĩnh đi.” Bạch Tố Trinh hiểu được thằng bé đang rối rắm chuyện gì.

“Đúng, đây là chiến lợi phẩm của đệ, thì cứ giữ lấy đi. Tự mình hấp thu hoặc là lưu làm kỷ niệm cũng được.” Tiểu Thanh mỉm cười mở miệng.

Bé của ngăn người, rồi gật đầu: “Vâng. Đệ sẽ cất giữ thật kĩ.” Nói xong, thằng nhỏ tiểu tâm dực dực (cẩn thận từng tí) đem nội đan cất đi. Sau đó mới ngẩng đầu phức tạp nhìn mọi người. Hắc giao đã chết, nó cũng nên trở về Tây Hồ rồi. Nhưng mà, nó thật không muốn, rất không muốn.

“Cũng không phải là vĩnh viễn sẽ không gặp nữa mà. Tỷ nói rồi, nếu đệ nhớ tỷ thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm tỷ. Tỷ sẽ bao đệ ăn uống miễn phí.” Hứa Tiên cười cười vuốt vuốt mái tóc mềm mại của bé của, yêu thương nói.

Bé của cắn cắn môi, nước mắt lưng chòng, nhưng cuối cùng cũng không có rớt xuống.

“Đệ sẽ rất nhớ mọi người.” Bé của liều mạng đè nén nước mắt sắp chảy ra, trịnh trọng nói, “Có thể quen biết mọi người, đó là chuyện hạnh phúc nhất của đệ.”

“Được rồi, trước hãy chữa thương cho tốt đi.” Tiểu Thanh nhìn bé của lả chã chực khóc, tiến lên sờ sờ đầu nó, “Giống như Hứa Tiên nói, nếu đệ nhớ chúng ta, lúc nào cũng có thể tới tìm chúng ta.”

“Vâng.” Bé của dùng sức gật đầu.

.....

Cứ như vậy Bé của rời khỏi Hứa gia, trở về Tây Hồ.

Sau khi bé của đi, Hứa Tiên có chút buồn bã mất mát, Bạch Tố Trinh an ủi nàng bảo chỉ cần mình có đứa nhỏ, thì sẽ không cảm thấy tịch mịch nữa.

Hứa Tiên sờ cằm, suy nghĩ tính khả thi của phương pháp này.

Bụng Hứa Kiều Dung càng lúc càng lớn, Hứa Tiên khăng khăng bảo nàng mỗi ngày đi lại trong sân một chút, nói là có lợi cho việc sinh nở.

Mỗi ngày trôi qua, Hứa Tiên đều mang theo tiểu rết cùng tiểu la lỵ đi tiệm thuốc xem bệnh, hai người này, không ở bên cạnh Hứa Tiên thật sự không yên lòng. Bạch Tố Trinh cũng cả ngày mặt không chút thay đổi theo ở phía sau.

“Sư phụ, con muốn ăn cái kia.” Tiểu la lỵ không biết cái gì gọi là khách khí, kéo góc áo Hứa Tiên, chỉ vào sạp hàng trước mặt nói.

“Sư phụ, lại thêm hai cái đùi gà nữa được không?” Tiểu rết hết thấy đều lấy ý muốn của Tiểu la lỵ làm chủ.

“Không phải là vừa mới ăn xong tào phớ sao?” Hứa Tiên giương mắt nhìn phía trước, rõ ràng đường từ nhà đến tiệm thuốc rất ngắn, nhưng mang theo bọn họ, thời gian đi đại khái vẫn rất lâu.

“Nhưng mà, con đói bụng.” Tiểu la lỵ trơ mắt nhìn sạp hàng.

Hứa Tiên bất đắc dĩ, chỉ đành phải mua cho hai tiểu tử mỗi người một chén, lại kêu lão bản bán thêm hai cái đùi gà mới xong việc.

Chẳng qua ở tiệm thuốc hai người cũng rất ân cần, một hồi thì tiểu rết châm trà cho Hứa Tiên, một hồi thì tiểu la lỵ xoa bóp vai cho Hứa Tiên. Hứa Tiên cũng là rất thích thú hưởng thụ những thứ này. Bạch Tố Trinh thì hầu hết thời gian đều ngồi ở phía sau. (TNN: cấp bậc nữ hoàng a

~)

Cuộc sống trôi qua rất thoải mái, song hôm nay đã xảy ra một chuyện. Vương đại thẩm cách vách gấp gấp hoang mang tìm đến Hứa Tiên, nói cho nàng biết trong nhà có chuyện rồi, bảo nàng mau mau đi về. Hứa Tiên vừa nghe xong liền vội vàng vàng, để tiểu rết cùng tiểu la lỵ trông tiệm thuốc, còn mình và Bạch Tố Trinh chạy về trước.

Về đến nhà mới biết, Lý Công Phủ và Hứa Kiều Dung liên tục thượng thổ hạ tả, cả người hư nhược. Lý Công Phủ là nam nhân nên còn đỡ một chút, Song Hứa Kiều Dung là phụ nữ có thai, bị giày vò như vậy, làm Hứa Tiên lo lắng không thôi.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Hứa Tiên xem mạch cho Hứa Kiều Dung, cau mày hỏi. Hứa Kiều Dung nằm ở trên giường, giờ phút này sắc mặt của nàng đã tái nhợt cơ hồ trong suốt rồi, một tay theo bản năng che bụng mình.

“Tỷ cũng không biết nữa, buổi trưa hôm nay thì bắt đầu bị như vậy.” Hứa Kiều Dung hữu khí vô lực trả lời.

“Hán Văn, muội không phải là đại phu sao, mau nhìn xem tỷ tỷ muội rốt cuộc bị làm sao? Hài tử trong bụng có bị ảnh hưởng hay không?” Lý Công Phủ mặc dù đứng không vững, nhưng vẫn tựa vào bên giường như cũ, lo lắng hỏi Hứa Tiên. Trong giọng nói tràn đầy ân cần cùng lo lắng.

“” Hứa Tiên trầm mặc, rồi nói, “Tỷ tỷ cùng hài tử tạm thời không có gì vấn đề, nhưng kéo dài như vậy sẽ rất nguy hiểm. Hai người hôm nay đã ăn cái gì rồi?”

“Không có gì đặc biệt cả.” Lý Công Phủ nhướng mày suy nghĩ một chút, “Giống ngày thường thôi mà. Hôm nay ta được nghỉ, nên liền muốn ở nhà cùng tỷ tỷ muội, không có gì đặc biệt hết.”

“Trúng độc.” Bạch Tố Trinh ở bên cạnh ngắt gọn một câu.

Lý Công Phủ kinh hãi, nhìn về phía Bạch Tố Trinh nói: “Trúng độc? Muội phu đệ nói chúng ta là bị trúng độc sao?”

“Phải.” Bạch Tố Trinh cau mày. Hơn nữa độc này.

“Muội phu, đệ có biết đây là độc gì không?” Lý Công Phủ thấy Bạch Tố Trinh cau mày, đoán chừng Bạch Tố Trinh đã biết gì đó.

“Là độc từ mủ trên lưng con cóc.” Bạch Tố Trinh từ trong kẻ răng rít ra một câu, đôi mắt có chút thâm trầm. Hắn đã nghĩ đến là ai làm ra rồi.

Hứa Tiên nghe lời này cũng hiểu được, trong lòng tức giận dâng lên. Vương Đạo Linh này, có việc gì thì trực tiếp tìm đến mình là được, lại đi hạ độc với Hứa Kiều Dung cùng Lý Công Phủ. Mấu chốt là Hứa Kiều Dung còn đang mang thai nữa chứ!

“Thứ kia?” Lý Công Phủ cùng Hứa Kiều Dung đều chấn kinh.

“Đệ đi một chút sẽ trở lại.” Bạch Tố Trinh trầm giọng nói xong, người liền biến mất ngay tại chỗ.

“Tiểu Bạch!” Hứa Tiên lên tiếng gọi, nhưng đâu còn thấy thân ảnh Bạch Tố Trinh nữa? Hứa Tiên biết, lần này Tiểu Bạch thật sự tức giận rồi. Vương Đạo Linh a. Hứa Tiên ở trong lòng nhẹ nhàng than thở. Thật ra thì cũng là một nữ tử vừa đáng hận vừa đáng thương. Có điều, nếu nàng dám thương tổn người của mình, thì mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

“Hán Văn, đã xảy ra chuyện gì thế?” Lý Công Phủ nghi ngờ hỏi.

“Tiểu Bạch sẽ đem giải dược trở về.” Hứa Tiên cũng không biết nên giải thích như thế nào về ân oán giữa bọn họ cùng Vương Đạo Linh, thở dài nói, “Tỷ phu, huynh cũng nghỉ ngơi trước đi. Chờ Tiểu Bạch mang giải dược về là tốt rồi.”

“Ừ. Ai u, huynh đi nhà xí đã.” Lý Công Phủ vừa đáp ứng, đã cảm thấy bụng một trận khó chịu, cho nên vội vàng ôm bụng chạy đi nhà xí.

Hứa Tiên nhìn sắc mặt Hứa Kiều Dung càng ngày càng tái nhợt, gấp muốn chết.

“Tỷ, muội trước cho người chút thuốc dừng đi ngoài đã.” Hứa Tiên nói xong vội vàng kê đơn, để Tiểu Thanh nhanh đi nhóm lửa sắc thuốc.

Tiểu Thanh sắc thuốc, nhìn Hứa Tiên không yên lòng, có chút áy náy nói: “Hứa Tiên, hôm nay nếu ta ở nhà, thì đã không phát sinh chuyện như vậy rồi. Ta.”

“Tiểu Thanh, sao đem chuyện ôm vào mình, cái này không liên quan gì tới người cả.” Hứa Tiên nhìn Tiểu Thanh áy náy liền khuyên, “Thật ra thì, Tiểu Thanh, người thật sự rất tốt.”

Tiểu Thanh sửng sốt.

Hứa Tiên cười cười: “Thật mà, Tiểu Thanh, người thật sự rất tốt đó.”

Tiểu Thanh ngược lại có chút ngượng ngùng, quay đầu, cầm quạt quạt mạnh hơn. (TNN: Tiểu Thanh này đáng yêu y như Thiên Thần ca ý =]])

“Thuốc sắc được rồi, ta bưng vào đây.” Tiểu Thanh bưng thuốc liếc lên trời rồi nói với Hứa Tiên.

“Ừ.” Hứa Tiên gật đầu, trong lòng nhớ tới Bạch Tố Trinh, nói thầm, “Tiểu Bạch, sao huynh vẫn chưa trở lại?” Có thể xảy ra chuyện gì hay không đây? Vương Đạo Linh kia có bố trí bẫy rập gì chờ Tiểu Bạch hay không? Nàng nhớ trong TV Vương Đạo Linh lấy được ba lá bùa rất lợi hại để đối phó Bạch Tố Trinh.

Nghĩ đến đây, Hứa Tiên như đứng trong đồng lửa, ngồi trên đồng than. Vội vàng chạy về phía cửa, nàng chờ không nổi nữa, nàng muốn đi tìm Bạch Tố Trinh.

Ngoài dự liệu, vừa mới mở cửa, trước mắt Hứa Tiên liền đột nhiên tối sầm, cả người mất đi tri giác.

Một trận gió lạnh thổi qua, ở cửa đã không còn thân ảnh của Hứa Tiên nữa.

37. Chương 37: Long Tộc

Hứa Tiên vừa mở mắt, tỉnh lại, liền thấy màn giường hoa lệ.

Lại xuyên qua sao? Trong lòng bất an, chợt ngồi dậy, nhưng cảm giác cả người có chút bủn rủn.

“Chắc, tỉnh rồi?” Một giọng nam khinh bạc (lẳng lơ) truyền đến tai Hứa Tiên.

Hứa Tiên kinh ngạc quay đầu, thấy trong nhà có một nam tử hoa phục (rực rỡ) quý khí đang ngồi, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra nụ cười lạnh khinh thường, chỗ sâu nơi đáy mắt còn có chút tìm tòi nghiên cứu.

“Người là ai?” Hứa Tiên nắm chặt quả đấm, đề phòng nhìn đối phương, vô cùng bất an khi phát hiện pháp lực của mình hình như bị phong ấn lại rồi, một tia pháp thuật cũng xuất không được. Trước mặt là nam tử diện mạo anh tuấn hoa phục, song khóa mắt lại mang theo vẻ phóng đãng. Đại lưng màu vàng bên hông cùng hoa văn tinh mỹ (tinh xảo mỹ lệ) thêu trên y phục biểu hiện hẳn có địa vị không hề nhỏ.

“Thật là kỳ quái, kỳ quái mà. Cái con rắn kia phẩm vị thật là kì quái a. Bỏ mặc mỹ nữ như Vương Đạo Linh, lại coi trọng người.” Nam tử hoa phục quý suy tư nhìn Hứa Tiên, rồi thốt ra một câu như vậy.

Bất an trong lòng Hứa Tiên càng lớn, rất rõ ràng, nam tử trước mắt sợ là cùng phe với Vương Đạo Linh rồi. Điều hồ ly sơn sao? Trong lòng Hứa Tiên nổi lên ý niệm này. Vương Đạo Linh hạ độc để Tiểu Bạch đuổi theo, sau đó nam tử trước mắt này đem mình bắt đi?

“Người, có quan hệ như thế nào với Vương Đạo Linh? Người thích Vương Đạo Linh? Cho nên giúp nàng diệt trừ ta?” Hứa Tiên đề phòng nhìn người trước mắt, đem suy đoán của mình nói ra. Nhưng trong lòng lại nghĩ xem nên làm như thế nào để thoát thân. Nếu người này lấy mình làm mồi nhử Tiểu Bạch trúng bẫy, vậy Tiểu Bạch. Hứa Tiên trong lòng nóng nảy, trên mặt cũng không biểu hiện ra. Hiện tại không thể tỏ ra sợ hãi được.

“Thích Vương Đạo Linh?” Nam tử kia sững sốt, sau đó ngửa đầu cười ha ha, phảng phất như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, cười đến mức nước mắt đều chảy ra ngoài, lúc này mới dừng lại, hừ lạnh một tiếng, “Nàng, chẳng qua chỉ là là đồ chơi mà thôi.”

Hứa Tiên ngẩn ra, đây là ý gì?

“Bất quá, không nghĩ tới trên người người còn có những thứ tốt này.” Nam tử nói xong, trên tay liền xuất hiện chiếc váy màu trắng cùng phật châu mà Pháp Hải cho. Chẳng qua hai vật này hiện tại đều đang bị một đạo ánh sáng màu trắng mờ mờ bao phủ, giống như bị giam cầm ở bên trong.

Trong lòng Hứa Tiên đột nhiên trầm xuống, nàng nhìn rõ, tu vi của nam tử này, thế nhưng không hề thấp hơn Tiểu Bạch và Pháp Hải. Hẳn rốt cuộc là ai?

Nam tử có chút thích thú nhìn phản ứng Hứa Tiên, quơ quơ hai vật trong tay, sau đó lại thu vào. Nữ nhân thanh tú trước mắt này, tựa hồ không có chỗ gì đặc biệt mà. Thật là làm cho người ta có chút thất vọng. Nam tử sờ sờ cằm của mình, buồn rầu. Hiện giờ giết nữ nhân trước mắt này, hay là giam lại một thời gian?

Cái nữ nhân ngu xuẩn Vương Đạo Linh kia thật cho rằng mình coi trọng nàng sao? Nam tử nhếch miệng cong lên một nụ cười châm chọc. Đoạn thời gian trước, Vương Đạo Linh kia dán lên, nói bất kể mình muốn nàng làm cái gì cũng có thể, làm thiếp thất cũng được. Chỉ cầu hắn hỗ trợ giết chết một người phạm tên là Hứa Tiên. Hiểu rõ nguyên do, làm cho hắn cảm thấy hứng thú. Bởi vì đối lập như thế, bề ngoài của Vương Đạo Linh so với cái người gọi là Hứa Tiên này đều xuất chúng hơn đi.

Ánh mắt nam tử đầu tiên là rơi vào trên mặt Hứa Tiên, sau đó rơi vào trước ngực, càng xem càng cau mày. Hứa Tiên rút về phía sau, cảnh giác nhìn người trước mắt.

“Người đây là ánh mắt gì hả?” Hứa Tiên còn chưa nói, nam tử đã ghét bỏ mở miệng, “Người thật cho là phẩm vị bổn thái tử kém như vậy, coi trọng người?”

Thái tử? Hứa Tiên suy tư hai chữ này. Nam tử trước mắt này là thái tử?

Nhưng mà nàng vẫn không nhận được phản bác: “Người có phẩm vị cũng sẽ không coi trọng Vương Đạo Linh.”

Nam tử nguy hiểm híp mắt: “Người dám cười nhạo bổn thái tử không có phẩm vị?”

“Đó là sự thật thôi.” Hứa Tiên nhỏ giọng nói thầm.

“Có tin ta lập tức đem người bán cho thanh lâu hay không?” Nam tử khước miệng giường cao, ác liệt nói.

Hứa Tiên nhìn mặt nam tử, trong lòng run run. Nàng dám khẳng định, đối phương không phải là đang nói đùa!

“Sao có thể chứ, phẩm vị thái tử luôn luôn rất đặc biệt mà.” Hứa Tiên miễn cưỡng cười cười, dối lòng nói. Tuấn kiệt, luôn luôn biết là thức thời mới là trang Tuấn kiệt!

“Ha ha.” Nam tử cũng híp mắt ha ha cười một tiếng.

Đang lúc Hứa Tiên cho là hắn bỏ qua, thì lại cảm giác thân thể đột nhiên bay lên, sau đó nặng nề đập vào tường. Sau đó ngã lắn ở trên giường. Một luồng máu cuộn cuộn trong ngực, Hứa Tiên đau đến thiếu chút nữa bất tỉnh. May là ngã ở trên giường, nếu như là trên mặt đất thì càng bi thảm rồi. Một cổ chất lỏng nóng từ khước miệng chảy ra, đó là máu tươi. Hứa Tiên cố hết sức lau miệng, cũng không ngẩng đầu nhìn nam tử trong phòng, mà là tựa vào bên tường trầm mặc. Nàng biết, một khi nàng nói chuyện, thì đối phương sẽ càng hưng phấn hơn.

“Đừng xem ta là kẻ ngu.” Giọng nói âm lãnh tràn đầy cảnh cáo.

Hứa Tiên nhếch miệng, buồn cười, nhưng cả người đều đau đến nhe răng.

“Người rốt cuộc có cái gì đặc biệt để cho con rắn kia trả giá như vậy chứ?” Nam tử vuốt cằm, rất không hiểu được.

Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn nam tử hỉ nộ vô thường trước mắt, không nói chuyện, rũ mắt xuống.

“Người đây là ánh mắt gì!” Nam tử nổi giận, đáy mắt Hứa Tiên mới vừa rồi hiện lên vẻ mỉa mai hắn thấy rõ ràng.

Lời này người nói hai lần rồi, thái tử điện hạ. Hứa Tiên trong lòng giễu cợt cười cười, nhưng là trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

Nhìn Hứa Tiên mặt không chút thay đổi, nam tử cảm thấy nhột nhột vô vị, trực tiếp xoay người rời khỏi phòng.

Hứa Tiên một mình ngồi trên giường, trong lòng gấp gấp lo lắng. Tiểu Bạch hiện tại thế nào rồi? Hắn nếu không có chuyện gì, phát hiện không thấy mình nhất định sẽ rất nóng nảy. Hứa Tiên cố gắng muốn bỏ

xuống giường, nhưng lại đau đến nhe răng trợn mắt. Mới vừa rồi nam tử kia quả thật xuống tay quá độc ác mà.

Mà giờ khắc này nam tử đứng ở hành lang, chớp mắt nhìn trời. Đi theo sau là một thiếu niên, ăn mặc kém hơn một chút, khá tuấn tú, chẳng qua vẻ mặt mang nụ cười nịnh hót kia đã phá hỏng phần tuấn tú của hắn.

“Điện hạ, có muốn báo cho Đông Hải Long Vương biết nữ nhi bảo bối của hắn đang ở đâu hay không?” Thiếu niên tuấn tú lấy lòng hỏi.

“Không cần. Ta đối với đứa trẻ chưa dứt sữa kia không có hứng thú.” Nam tử hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói. Nam tử này không phải là người khác, chính là Bắc Hải trưởng thái tử Ngao Thương. Mà thiếu niên tuấn tú phía sau là thuộc hạ của hắn, một con hải mã tinh.

Hải mã tinh lấy lòng cười: “Vâng, cái tiểu nha đầu kia đương nhiên là không thể lọt vào mắt điện hạ được rồi.” Nhưng Ngao Thương cùng tiểu long nữ Ngao Thanh đã sớm định hôn sự. Bất kể như thế nào, sau này Ngao Thương cũng phải cưới tiểu long nữ kia. Hải mã tinh trong lòng có chút đồng tình với Ngao Thanh. Gả cho người như chủ nhân nhà mình, về sau làm sao tiểu long nữ chịu được chứ.

Ngao Thương quay đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn hải mã tinh, nhìn tới trán hải mã tinh đỏ mồ hôi lạnh rồi mới nói: “Hãy để ta nhìn thấy tổ chất bên trong của ngươi. Còn hữu dụng với ta.”

“Dạ dạ.” Hải mã tinh liên tục gật đầu không ngừng như giả vờ.

.....

“Hỏi người một lần nữa, Hứa Tiên bây giờ đang ở đâu?” Giọng Bạch Tổ Trinh lạnh như sông băng vạn năm, không có một tia nhiệt độ.

“Ha ha, ta đã nói ta không biết.” Vương Đạo Linh cười thê lương, đau khổ, nhưng vẫn cứng đầu nói những lời này không thay đổi.

Tiểu Thanh giúp Hứa Kiều Dung và Lý Công Phủ uống thuốc giải, rồi mới đi tới phòng của Bạch Tổ Trinh, lạnh lùng nhìn Vương Đạo Linh mình đầy thương tích. Vương Đạo Linh bị Bạch Tổ Trinh bắt trở lại, cũng đang hoang giao ra giải dược. Thế nhưng lại không thấy Hứa Tiên đâu, đã vô thanh vô tức biến mất rồi. Nhìn khéo mắt Vương Đạo Linh dấu không được ý cười, Bạch Tổ Trinh làm sao còn không biết là chuyện kỳ quái gì đang xảy ra chứ.

Hay ột chiêu diệu hổ ly sơn.

Hiện tại bất kể Bạch Tổ Trinh tra tấn Vương Đạo Linh như thế nào, Vương Đạo Linh cũng một mực khẳng định mình không biết. Chẳng qua trong ánh mắt che dấu không được ý cười lại bán đứng suy nghĩ chân thực của ả.

“Người nữ nhân ngu xuẩn này, người thật cho rằng không có Hứa Tiên thì đại ca sẽ nhìn nhiều người nhiều hơn một cái sao?” Tiểu Thanh nhìn Vương Đạo Linh, giọng nói tràn đầy châm chọc.

“Vậy thì sao?” Vương Đạo Linh rốt cục cười lên ha ha, “Nàng đã chết là tốt nhất. Ta không thể ở bên cạnh Bạch Tổ Trinh, nàng cũng đừng nghĩ có được. Ta làm như vậy, Bạch Tổ Trinh còn không phải sẽ có thể vĩnh viễn nhớ ta sao?”

“Kẻ điên!” Tiểu Thanh tức giận mắng.

Mặt Bạch Tổ Trinh lại càng trầm xuống. Hắn cho Hứa Tiên vậy, song giờ phút này không cảm giác được một tia tồn tại của Hứa Tiên. Là ai có thể che giấu được cảm ứng của hắn?

“Xem ra người thật sự có chết cũng không nói ra tung tích Hứa Tiên phải không?” Bạch Tổ Trinh lạnh lùng nhìn Vương Đạo Linh, lời này cũng là khẳng định.

Wương Đạo Linh ha ha cười lên: “Không sai.”

“Vậy thì người đi chết đi.” Giọng Bạch Tổ Trinh không có chút gợn sóng, rút bảo kiếm, phát ra tiếng vù vù trong trẻo, một đạo bạch quang xuất hiện.

“Bạch Tố Trinh, người, người lại muốn làm cho ta hồn phi phách tán sao? Người thật độc ác.” Vương Đạo Linh thấy Bạch Tố Trinh động tác quyết tuyệt, cuối cùng cũng hoảng hốt. Hồn phi phách tán, cơ hội chuyển thế đầu thai cũng sẽ không có!

Bạch Tố Trinh không hề nói gì nữa, vung kiếm xuống.

“Đợi một chút, ta nói, ta nói, là Bắc Hải trưởng thái tử Ngao Thương đã mang Hứa Tiên đi.” Vương Đạo Linh hoảng sợ kêu to, liều mạng rút về phía sau.

“Ngao Thương?” Bạch Tố Trinh khẽ nhú mày. Làm sao lại là Long Tộc? Long Tộc lại trợ giúp Vương Đạo Linh?

“Không sai, là Ngao thương. Là hần đáp ứng ta, nhưng Hứa Tiên bây giờ đang ở đâu ta cũng không biết” Vương Đạo Linh trong mắt tràn đầy sợ hãi, nhìn mặt Bạch Tố Trinh không chút thay đổi, ả thật sự rất sợ. Những thứ kiên quyết ở trong lòng lúc trước, ngay một khắc Bạch Tố Trinh vung kiếm liền đã tan thành mây khói rồi. Ả muốn sống, không muốn bị hồn phi phách tán a.

“Là như vậy?” Bạch Tố Trinh vẫn không có bất kỳ biểu cảm gì.

“Phải, ta cùng Ngao Thương làm một giao dịch. Cho nên Ngao Thương mới đáp ứng giúp ta.” Vương Đạo Linh giờ phút này đều triệt để trả lời. Ả rốt cục hiểu, nam tử phong hoa tuyệt đại trước mắt này đối với mình tuyệt không có một chút tình ý nào.

Bạch Tố Trinh quay đầu lao ra cửa, song vừa đi đến cửa lại dừng cước bộ, xoay người hung ác tàn bạo bổ một kiếm về phía Vương Đạo Linh.

Vương Đạo Linh kinh ngạc nhìn đạo bạch quang bổ về phía mình kia, ả không ngờ Bạch Tố Trinh vẫn không chịu buông tha cho ả. Tiếp theo là bóng tối vô tận như có như không. Ý thức dần dần biến mất.

“Đại ca, chờ đệ với.” Tiểu Thanh đuổi theo thân ảnh Bạch Tố Trinh, bước chân gấp gáp vội vàng.

38. Chương 38: Con Lừa Ngốc Chết Tiệt!

Bạch Tố Trinh xuất môn, trong lòng lo lắng an nguy của Hứa Tiên. Tiểu Thanh theo ở phía sau: “Đại ca, huynh trước bình tĩnh một chút. Hiện tại chúng ta đi đâu đi tìm người a? Không bằng tới hỏi Ngao Thanh đã, nàng dù sao cũng là người Long Tộc, có lẽ nàng sẽ có biện pháp tìm được Ngao Thương đấy.”

Bạch Tố Trinh cước bộ dừng lại, lại vội vàng xoay người, trở về phòng đi tìm Ngao Thanh.

“Ngao Thương?” Ngao Thanh vừa nghe tên, trên mặt liền hiện lên vẻ chán ghét, “Cái lão nam nhân kia, làm sao vậy?”

“Hần bắt Hứa Tiên đi rồi.” Bạch Tố Trinh mặt trầm như nước.

“Cái gì? Hần bắt sư phụ đi rồi?” Tiểu rết sợ hãi kêu lên.

“Ngao Thương cái tên bại hoại này.” Ngao Thanh nghiêng rằng, “Hần lại xuất hiện nữa.”

“Có biện pháp nào tìm được hần hay không?” Bạch Tố Trinh rất là gấp gáp.

“Có.” Ngao Thanh suy nghĩ một chút, vươn tay, trên tay trống không chợt xuất hiện một chuỗi vòng tay san hô (*). Ngao Thanh cau mày nhìn vòng tay, vẻ mặt chán ghét, “Vật này, là một trong những sinh lễ của Bắc Hải Long Vương. Phía trên có thần thức ẩn ký của Ngao Thương. Là phụ Vương bắt ta phải mang theo .”

Tiểu rết nghe vậy, ở bên cạnh quần quýt vặn vẹo người, ai oán nhìn vòng san hô trên tay Ngao Thanh.

“Này, cho người, nhanh chút tìm được sư phụ. Cái đồ của Ngao Thương này cũng không phải là đồ tốt đâu.” Ngao Thanh trực tiếp đem vòng san hô đưa cho Bạch Tố Trinh, vẻ mặt giống như ném bỏ đồ vật vô cùng đáng ghét.

“Đa tạ.” Bạch Tố Trinh nhận lấy vòng san hô, rồi vội vàng xoay người đi ra ngoài. Tiểu Thanh cũng theo sát phía sau.

Ngao Thanh đảo đảo mắt, nhìn Tiểu rết bên cạnh nàng còn đang vắn vẹo nói: “Đừng uốn éo nữa.”

“Cái kia, cái kia, Ngao Thương là người thế nào của nàng thế?” Tiểu rết hai đầu ngón tay chỉ chỉ vào nhau (Xu: là hành động lấy 2 ngón trở chọt vô nhau như tự kỷ ấy), yếu ớt hỏi.

“Là vị hôn phu.” Ngao Thanh hừ một tiếng.

“A ——!” Tiểu rết hét thảm một tiếng, hai mắt mờ mịt. (@@)

“Kêu cái gì, cái loại lão nam nhân này ta làm sao có thể thích được chứ. Ta thích chính là huynh, huynh sau này chỉ có thể là tướng công của ta thôi.” Ngao Thanh thấy tiểu rết kêu thảm thiết, tức giận trừng mắt liếc hắt một cái.

Tiểu rết tức khắc hai mắt lờ lờ phát sáng, lấy lòng nhìn Ngao Thanh: “Ừ ừ, đúng vậy, lão nam nhân không tốt đâu.”

“Huynh sau này nếu đối với ta không tốt, ta liền cắt hết chân của huynh, rồi sau đó thiến đi.” Ngao Thanh lắc lắc cái đuôi phía sau, uy hiếp Tiểu rết.

“Ta rất nhiều chân, cắt hết sẽ rất mệt đó. Ta sợ nàng mệt nhọc nha. Yên tâm, yên tâm, ta không tối với nàng thì tốt với ai chứ. Còn nữa, không thể thiến ta nha, thiến rồi sẽ không “làm” được đâu.” Tiểu rết thiếu chút nữa là giơ tay lên trời thề.

Ngao Thanh hài lòng gật đầu, mặc dù nàng còn không biết thiến là có ý gì, nhưng thường xuyên nghe được Tứ tỷ nói lời này với Tứ tỷ phu, sau đó Tứ tỷ phu sẽ thành thật. Nghĩ nghĩ lời này hẳn nhất định là pháp bảo áp chế nam nhân đi.

“Chúng ta cũng theo sau xem một chút đi.” Tiểu rết trong lòng lo lắng Hứa Tiên.

“Ừ, đi thôi.” Ngao Thanh gật đầu, đồng ý.

Thời điểm Bạch Tố Trinh tìm được Ngao Thương, Ngao Thương đang ôm hai nữ tử diễm lệ du sơn ngoạn thủy. Hai nữ tử diễm lệ cười duyên, cả người cơ hồ đều dán trên người Ngao Thương. Ngao Thương vẻ mặt hưởng thụ, thỉnh thoảng giở trò, trong lòng thầm than nữ tử thanh lâu phàm trần đúng là hương vị đặc biệt nha.

“Ngao công tử, chàng thật xấu xa, dẫn tỷ muội chúng ta đến địa phương vắng vẻ như vậy.” Trong đó một nữ tử diễm lệ hờn dỗi.

“Đúng nha, Ngao công tử, chàng thật xấu.” Nữ tử diễm lệ khác cũng không cam lòng rơi ở phía sau, thật chặt tựa vào trên người Ngao Thương, “Nơi này cũng không có người. Ngao công tử rốt cuộc muốn làm cái gì thế?”

“Làm cái gì các nàng không phải là sớm đoán được rồi sao.” Ngao Thương cười dâm dăng, ôm eo hai nữ tử, trong lòng ngứa ngáy.

Đúng lúc đó.

“Ngao Thương!” Một tiếng quát lạnh từ giữa không trung truyền đến.

Ngao Thương hí mắt ngẩng đầu nhìn về khoảng không phía trước, thấy Bạch Tố Trinh một thân bạch y đang lơ lửng ở đó, lạnh mắt nhìn hắt.

“Ha hã, người cư nhiên có thể tìm được ta nhanh như vậy.” Ngao Thương tựa tiểu phi tiểu (ngoài cười nhưng trong không cười) nhìn Bạch Tố Trinh, trong miệng lạnh lạnh nói những lời này.

Mà hai nữ tử diễm lệ bên cạnh Ngao Thương thì chăm chăm nhìn Bạch Tố Trinh lơ lửng giữa không trung. Một là vì khiếp sợ dung mạo Bạch Tố Trinh, hai là vì Bạch Tố Trinh cứ trôi lơ lửng ở giữa không trung như vậy.

“Thần, thần tiên sao?” Một nữ tử thanh lâu trong đó kinh ngạc nhìn Bạch Tố Trinh, trong miệng lẩm bẩm nói.

“Đẹp, thật đẹp.” Nữ tử khác cũng nhìn tới si mê.

“Hừ!” Ngao Thương nghe vậy, trong mắt nổi lên vẻ âm tàn, trực tiếp dùng sức vút, hung hăng ném hai nữ tử đi. Hai nữ tử thanh lâu kêu thảm một tiếng, một người đụng vào cây đại thụ phía sau, một người đập vào tảng đá, trong khoảnh khắc không có tiếng kêu gì, không biết là còn sống hay đã chết.

“Hứa Tiên đâu? Đem người giao ra đây.” Bạch Tố Trinh tay cầm bảo kiếm, nhắm thẳng vào mặt Ngao Thương, lạnh lùng nói.

“Người đang nói cái gì? Ta không hiểu.” Ngao Thương lại lỗ mãng cười lên, “Tiểu Bạch Xà, người nào cho người lá gan dám cầm kiếm chỉ vào bốn thái tử như vậy!”

“Muốn chết!” Bạch Tố Trinh quát một tiếng chói tai, vung kiếm thẳng xuống dưới.

Tiếng xé gió bén nhọn làm cho sắc mặt Ngao Thương đại biến. Hắn vội vàng triệu ra vũ khí của mình, vội vã ứng chiến. Nhưng trong lòng vô cùng giật mình, chỉ là một con bạch xà tại sao tu vi lại cao như vậy.

Hai người ở trong núi kịch liệt đối chiến, đến mức đất đá bay mù trời, bụi mù cuộn cuộn.

Ngao Thương càng đánh càng kinh hãi, vốn cho là rất đơn giản liền có thể giải quyết xong tiểu bạch xà này, sau đó chờ mình ở phạm trần chơi chán rồi, mượn nữ tử phạm trần kia uy hiếp Ngao Thanh một chút, để Ngao Thanh biết điều mà trở về. Không nghĩ tới chuyện đến nước này lại trở thành có chút khó giải quyết.

“Đại ca, đệ tới giúp huynh.” Thời điểm Ngao Thương đang phiền não trong lòng, thì giữa không trung truyền đến một giọng nói khác.

Ngao Thương phân tâm nhìn sang, thấy Tiểu Thanh hùng hổ cầm bảo kiếm đang đánh tới.

“Hừ!” Ngao thương quát lạnh một tiếng, huy kiếm đỡ thế công của Bạch Tố Trinh, rồi nhanh chóng lui về sau, vừa lui trong miệng vừa niệm thần chú. Rất nhanh, bên cạnh hắn liền xuất hiện một đám binh tướng tôm cua đầy đủ võ trang. Bọn binh lính này trực tiếp tiến lên vây công Tiểu Thanh và Bạch Tố Trinh.

Ngao Thương dĩ nhiên biết những tiểu tướng quền này thì không thể nào ngăn cản Bạch Tố Trinh, hắn thừa dịp hai người bị lính tôm tướng cua cuốn lấy lộ ra sơ hở, lạnh lùng cười một tiếng, từ trong lòng ngực móc ra Linh Lung Đẳng, nhắm thẳng Bạch Tố Trinh.

Linh Lung Đẳng dần dần phát ra lam quang (ánh sáng màu xanh) quỷ dị, bắn về phía Bạch Tố Trinh.

Mà trên mặt Ngao Thương thì lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Song đang lúc này, dị biến (biến đổi kỳ lạ) lại xuất hiện.

Một đạo kim quang bỗng nhiên bắn thẳng đến, trực tiếp đem ngăn chặn lam quang vừa phóng ra.

Oanh một tiếng, hai đạo ánh sáng ở giữa không trung chạm nhau, sau đó triệt tiêu.

“Kẻ nào dám phá hỏng chuyện tốt của bốn thái tử?” Ngao Thương then quá hóa giận ngẩng đầu nhìn về phía trước.

“A Di Đà Phật.” Một giọng nói trong trẻo chọt vang lên.

“Con lừa ngốc chết tiệt kia, ngươi muốn chết có phải không? Lại dám phá hỏng chuyện tốt của bốn thái tử.” Ngao Thương nổi giận nhìn hòa thượng đột nhiên xuất hiện. Song trong lòng lại ần ần bất an. Một Bạch Tố Trinh đã làm cho hắn ứng phó đến mệt rồi, hiện tại lại tới một hòa thượng đạo hạnh không nhỏ nữa.

“Thí chủ, đánh đánh giết giết là trái với tự nhiên. Như vậy không phải là tốt đâu.” Cái con lừa ngốc nghếch này không phải ai khác, chính là Pháp Hải!

Ngao Thương tức giận nhìn Pháp Hải “Con lừa ngốc kia, người có biết bốn thái tử là ai không? Bốn thái tử chính là Bắc Hải trưởng thái tử, người bây giờ lập tức cút ngay cho ta.”

“Thí chủ, khí trời quang đãng như vậy, ngài vì sao lại cấu kính gắt gỏng chứ? Quá nóng nẩy sẽ tổn hại đến thân thể đó.” Pháp Hải mạn điều tư lý (thông thả ung dung)nói.

Lúc này Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh đã giải quyết hết những thứ linh tôn tướng của kia, quay đầu cảm tức nhìn Ngao Thương.

“Con lừa ngốc chết tiệt, người nhớ kỹ cho ta.” Ngao Thương oán hận bỏ lại một câu, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một trận khói dày đặc.

Bạch Tố Trinh kinh hãi, vội vàng đuổi theo ngay tức khắc nhưng thân ảnh Ngao Thương đã sớm biến mất.

“Cám ơn.” Bạch Tố Trinh hấp tấp nói với Pháp Hải rồi vội vàng rời đi.

“Thí chủ, chờ một chút.” Pháp Hải vừa nói, vừa cầm thiền trượng ngăn cản Bạch Tố Trinh. Bởi vì nếu hấn không ra tay ngăn cản, Bạch Tố Trinh sẽ liền lập tức biến mất.

“Chuyện gì nữa?” sắc mặt Bạch Tố Trinh trầm xuống.

“Người thí chủ muốn tìm, đã không có việc gì rồi.” Pháp Hải thấy sắc mặt Bạch Tố Trinh sa sầm, vội vàng giải thích.

Bạch Tố Trinh cau mày, nhìn Pháp Hải.

“Người thí chủ muốn tìm, không cùng Ngao Thương ở chung một chỗ, thí chủ đuổi theo Ngao Thương cũng vô dụng thôi.” Pháp Hải tiếp tục giải thích.

“Người biết Hứa Tiên đang ở đâu sao?” Tiểu Thanh gấp gáp xen mồm hỏi.

“Thiên cơ bất khả lộ.” Pháp Hải bí hiểm giơ thiền trượng lên, ngửa đầu nhìn trời không nhanh không chậm nói.

“Nàng rốt cuộc ở đâu?” Bạch Tố Trinh lạnh lùng nhìn Pháp Hải, trầm giọng hỏi.

“Thiên cơ không thể tiết lộ.” Pháp Hải vẫn bốn mươi lăm độ nhìn trời, thông thả ung dung nói.

“Ta thật muốn đánh người.” Tiểu Thanh hí mắt nói với Pháp Hải.

“Thí chủ, Hứa Tiên sẽ gặp dữ hóa lành. Ta chỉ có thể nói đến thế thôi.” Pháp Hải nói xong, khóe mắt liếc thấy Tiểu Thanh đang xắn tay áo, liền quả quyết lẩn đi.

“Cái tên xú hòa thượng này có ý gì chứ?” Tiểu Thanh tức phát điên.

Bạch Tố Trinh đứng tại chỗ như có điều suy nghĩ, chỉ chau mày.

“Tìm được sư phụ chưa? Tìm được rồi sao?” Tiếp đó liền truyền tới tiếng kêu từ xa của Tiểu rết cùng Ngao Thanh.

Tiểu Thanh lắc đầu, trầm mặc.

Tiểu rết im miệng, đứng ở bên cạnh không nói gì nữa.

Ngao Thương ở đây bị thua thiệt, trong lòng tức giận, trực tiếp trở về, nghĩ muốn giết chết phạm nhân kia để giải hận. Nhưng là vừa về tới nhà, lại phát hiện hải mã tinh đầu đầy máu té trên mặt đất, còn Hứa Tiên đã không thấy bóng dáng.

Ngao Thương một cước đá mạnh vào người hải mã tinh hôn mê trên mặt đất, hải mã tinh ho khan từ từ tỉnh lại, vừa nhìn thấy sắc mặt Ngao Thương so với đáy nồi còn đen hơn, liền run run, vội vàng tung mình bỏ chạy trên mặt đất.

“Người đâu? Người ta bảo người trông coi đâu rồi?” Ngao Thương trợn mắt tới muốn nứt ra, tròng mắt đã hiện lên tia máu.

“Điện hạ, thần, thần cái gì cũng không biết. Thần dường như đã bị người ta đánh ngất đi.” Hải mã tinh run rẩy trả lời.

“Làm sao ngươi lại bị người ta đánh ngất xỉu ở cửa?” Ngao thương cảm tức nhìn hải mã tinh, “Bổn thái tử kêu ngươi coi chừng là được, ngươi chạy vào phòng làm cái gì?” Phòng có cấm chế hần tự mình lập nên, một mình Hứa Tiên căn bản chạy không được.

Hải mã tinh rùng mình một cái, muốn hần trả lời thế nào đây? Nói hần thấy nữ tử phàm trần kia lớn lên dễ nhìn, muốn chiếm tiện nghi. Kết quả tiện nghi còn chưa chiếm được, đã cảm thấy sau gáy một trận đau nhức, rồi mất đi tri giác, tỉnh lại liền biến thành cục diện như bây giờ rồi?

“Thần, thần cũng không biết.” Hải mã tinh một mực khẳng định mình cái gì cũng không biết, “Có lẽ là có cao nhân cứu nàng.”

“Cao nhân? Cao nhân!” Ngao Thương nghe thấy hai chữ này, không khỏi nhớ tới chuyện mới vừa rồi mình chật vật chạy trốn, trong lòng càng thêm tức giận. Không chút lưu tình một cước đá hải mã tinh, hải mã tinh bị đá bay về phía sau, kêu thảm một tiếng, hai mắt trợn ngược, bất tỉnh tại chỗ.

Mà giờ khắc này Hứa Tiên mờ mịt mặc cho người trước mặt kéo mình chạy thật nhanh về phía trước. Khi hải mã tinh xông tới muốn đùa giỡn nàng, là người trước mắt này bỗng nhiên xuất hiện, đánh ngất xỉu hải mã tinh, cứu nàng đi. Nhưng là, Hứa Tiên xác định, nàng không nhận ra người này. (TNN: đoán xem ai lên sàn nào *cười nham hiểm*)

39. Chương 39: Nhị Lang Thần Quái Dị.

Người kéo theo Hứa Tiên vẫn chạy rồi chạy, cuối cùng ngừng lại ở một gian miếu thờ, thờ đốc. Hứa Tiên lúc này mới có thể thấy rõ ràng người trước mặt.

Người kéo tay nàng là một thiếu nữ xinh đẹp, châm mày lá liễu, đôi mắt to đẹp trong veo như nước, bởi vì chạy lâu nên gương mặt hồng hồng.

“Ngươi không sao chứ?” Đôi môi anh đào của thiếu nữ khẽ mở, giọng nói như trân châu rơi xuống khay ngọc, vô cùng dễ nghe.

“Ta, ta không sao. Cảm ơn cô nương đã cứu ta.” Hứa Tiên nhìn có chút ngây người. Thiếu nữ này thật là xinh đẹp.

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.” Thiếu nữ buông tay Hứa Tiên ra, lắc đầu.

“Ta tên là Hứa Tiên, ân nhân tên gì?” Hứa Tiên nhìn thiếu nữ trước mắt hỏi.

“Dương Thiên, ta tên là Dương Thiên.” Thiếu nữ nhếch môi cười lên, “Làm sao ngươi lại bị người bắt thế? Ta nói cho ngươi nha nam nhân trong thiên hạ đều là kẻ xấu xa đó! Không có một người nào tốt đâu!” Thiếu nữ tên Dương Thiên mới vừa rồi vẻ mặt còn ôn nhu, nhưng vừa nói đến vẻ sau, sắc mặt liền chuyển thành phẫn hận. Vẻ mặt trước sau rất có thể so sánh với việc biến đổi sắc mặt trong hí kịch.

“A?” Hứa Tiên có chút xuất thần. Tốc độ thay đổi sắc mặt của thiếu nữ này cũng quá nhanh đi?

“Pháp lực của ngươi đều bị cấm chế rồi, ta giúp ngươi giải khai.” Dương Thiên vươn ra ngón trỏ nhẹ nhàng điểm lên giữa lòng mày Hứa Tiên, Hứa Tiên chợt cảm thấy một cỗ nhiệt lưu phóng mạnh về tứ chi bách hải, ngưng thần lần nữa, pháp lực liền có thể sử dụng rồi.

“Cảm ơn, ngươi thật lợi hại nha.” Hứa Tiên không chút keo kiệt khen ngợi. Nhưng trong lòng lại có chút nghi ngờ, thiếu nữ trước mắt này hình như rất lợi hại a. Nàng là ai vậy? Tại sao lại cứu mình đây?

“Không cần cảm ơn nữa. Muốn báo đáp thì ngươi hãy theo ta đi chơi đi. Ta đang rất nhàm chán, một mình không biết phải làm cái gì đây này.” Dương Thiên bĩu môi oán trách.

Hứa Tiên chớp mắt, chợt hoàn hồn, cảm thấy cái tên Dương Thiên này có chút quen thuộc. Đã từng nghe được ở đâu nhỉ?

“Hứa Tiên, người đang phát ngốc cái gì thế? Cùng ta đi chơi đi mà.” Dương Thiên lắc lắc đung đưa cánh tay Hứa Tiên, mong đợi nhìn nàng.

“À, được rồi.” Hứa Tiên gật đầu, nghi hoặc nói, “Dương cô nương, người. . . .”

“Gọi ta Dương Thiên đi. Hứa Tiên, mùi hương trên người người thật dễ chịu, ta thích người.” Dương Thiên dứt lời còn phồng lỗ mũi ra hít hít Hứa Tiên.

Hứa Tiên im lặng rồi, cái này gọi là hành động gì đây?

“Hứa Tiên, ta thật nhàm chán, chơi với ta đi mà. Đại ca cùng nhị ca cả ngày không biết bận rộn cái gì, cũng không thèm chơi với ta.” Dương Thiên tức giận nói.

Hứa Tiên làm thế nào cũng vẫn cảm thấy cái tên Dương Thiên này rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ rõ được đã nghe qua ở đâu. Trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn thấy pho tượng chính giữa miếu thờ.

“Nhị Lang thần, Dương Tiễn!” Hứa Tiên thấp giọng hô lên một tiếng, trong lòng kinh ngạc vô cùng, cũng chợt hiểu ra cái tên Dương Thiên này tại sao quen thuộc như vậy. Dương Thiên chính là muội muội Nhị Lang thần a! Cũng chính là Tam Thánh Mẫu đó!

“A? Người biết nhị ca ta sao?” Dương Thiên tròn to đôi mắt xinh đẹp nghi ngờ hỏi.

“Nhị Lang thần nha, anh tuấn tiêu sái, uy vũ thánh minh, rất cường đại đó!” Hứa Tiên đối với Nhị Lang thần vô cùng sùng bái, cho nên ca ngợi từ đáy lòng. (TNN: *mãnh liệt gật đầu* e cũng cực yêu nhị lang thần nhưng phải là nhị lang thần do Tiêu Ân Tuấn đóng cơ *hehe*)

“A?” Dương Thiên đầu tiên là sửng sốt, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ rất cẩn thận suy ngẫm rồi mới nói, “Người nói, hình như cũng có chút đạo lý.”

“Làm sao chỉ là có chút đạo lý thôi chứ? Nhị Lang thần nha, cường đại vô cùng, nổi danh lắm đó.” Hứa Tiên có chút kích động rồi, vốn nàng không tin Thần Phật, nhưng sau khi tới thế giới này nàng biết được Thần Phật đều tồn tại. Đối với các loại truyền thuyết về Nhị Lang thần, Hứa Tiên vô cùng mong chờ. (TNN: Tình địch trong trứng nước của Bạch ca ca hahaha)

Dương Thiên trừng mắt nhìn, nghi ngờ người Hứa Tiên nói có thật là nhị ca nàng không đây? Rất muốn hỏi ra những lời này, nhưng suy nghĩ một chút, lại nhịn xuống.

Trong lúc Dương Thiên và Hứa Tiên không để ý, pho tượng giữa điện thờ bỗng trừng mắt lên nhìn.

“Hứa Tiên, đừng nói cái này nữa, chúng ta đi chơi đi.” Dương Thiên lắc lắc tay Hứa Tiên, thúc giục.

“Cái kia, Dương Thiên, ta muốn đi tìm tướng công của ta. Huynh ấy bây giờ khẳng định đang tìm ta khắp nơi, nhất định rất lo lắng cho ta.” Hứa Tiên nói.

“Tướng công? Người lại có tướng công?” Giọng Dương Thiên trong nháy mắt cao vút, “Nam nhân trên đời này đều không phải là thứ tốt đâu.”

“Ai nói với người như vậy?” Hứa Tiên có chút dở khóc dở cười, rốt cuộc là người nào truyền bá cho Dương Thiên tư tưởng như vậy? “Vậy đại ca và nhị ca của người thì sao, bọn họ cũng là nam nhân đó.”

“Nga, bọn họ à. . . .” Dương Thiên dừng lại, sau đó buồn rầu cau mày, một hồi lâu mới nói, “Ta không có nghĩ tới vấn đề này.”

Hứa Tiên chợt có một loại cảm giác u mê rồi.

“Là ai nói với người nam nhân trên thế gian đều không phải là thứ tốt?” Hứa Tiên có chút vô lực hỏi.

“Không thể nói.” Dương Thiên lắc đầu, sau đó lại lôi kéo tay Hứa Tiên, “Đi, chúng ta đi chơi đi.”

“Không được. Ta phải tìm tướng công ta trước đã.” Hứa Tiên lắc đầu. Hiện tại Tiểu Bạch nhất định rất lo lắng cho nàng.

“Không cho đi, cùng ta đi chơi cơ.” Dương Thiên lôi kéo tay Hứa Tiên không buông.

“Dương Thiên, đừng nháo nữa, tướng công ta khẳng định đang nóng ruột tìm ta đó.” Hứa Tiên bắt đầu nói, “Trước tìm được tướng công ta, báo bình an xong rồi ta cùng người đi chơi có được không?”

Dương Thiên cau mày suy nghĩ một chút, cuối cùng do dự gật đầu, lại nói: “Tướng công của người là ai? Ta bảo nhị ca giúp người đi báo bình an, người ở lại chơi với ta.”

Hứa Tiên khoe miệng co quắp đang muốn cự tuyệt, thì Dương Thiên cũng không chờ Hứa Tiên trả lời đã lôi kéo tay nàng, chạy đến trước mặt pho tượng, đập đập chân tượng, “Nhị ca, muội có việc tìm huynh, nhanh chút đi ra ngoài.”

Hứa Tiên ngẩn người, nhìn pho tượng có chút không biết làm sao.

Một hồi lâu pho tượng cũng không phản ứng gì, Dương Thiên nóng nảy, càng thêm dùng sức đập lên chân tượng.

Lúc lâu sau, một đạo bạch quang chói mắt hiện lên, Hứa Tiên cùng Dương Thiên nhanh chóng neho mắt lại. Chờ bạch quang biến mất, Hứa Tiên trước mặt xuất hiện một nam tử mặc chiến giáp màu bạc. Tay cầm trường kích, dưới đôi mày kiếm là một đôi mắt tinh sáng như sao trời. Môi mỏng khê nhếch. Bất mắt nhất chính là con mắt thứ ba giữa hai lông mày dựng thẳng của hắn. Không giận mà uy. (TNN: oa mỹ nam của ta

)

Hứa Tiên trợn mắt há hốc mồm nhìn Nhị Lang thần hoa lệ ngồi ngồi, trong nháy mắt đầu óc có chút thất thần.

“Nhị ca, huynh giúp Hứa Tiên đi báo bình an cho tướng công nàng đi. Muội bề bộn nhiều việc đi không được.” Dương Thiên tùy ý phát tay, sai sử Nhị Lang thần. Song trong lòng còn có chút nghi ngờ, tại sao hôm nay nhị ca đi ra cùng ngày thường có chút bất đồng vậy?

“Nga, người chính là Hứa Tiên?” Giọng Nhị Lang thần vô cùng có từ tính, quay đầu nhìn Hứa Tiên hỏi.

“Dạ, dạ, chính là ta.” Hứa Tiên liên tục gật đầu không ngừng trả lời. Nàng cảm thấy mắt mình sắp biến thành sao rồi. Nhị Lang thần đó, chính là Nhị Lang thần đó! Nhị Lang thần sống sờ sờ ở trước mặt mình đó.

“Tướng công của người là ai?” Nhị Lang thần tiếp tục dùng cái giọng mê chết người không đền mạng kia hỏi.

“Tiểu Bạch, Bạch Tố Trinh.” Hứa Tiên vừa nghe hỏi tướng công mình là ai lập tức định thần lại, có chút lo lắng nói, “Huynh ấy nhất định đang tìm ta. Chắc chắn là đang rất lo lắng cho ta. Ta có thể trở về không?”

“Người ở lại cùng tiểu muội đi. Ta đi một chút rồi quay về.” Ngoài dự liệu của Hứa Tiên, Nhị Lang thần chỉ nói một câu như vậy.

Hứa Tiên khê rên, nàng không ngờ Nhị Lang thần cũng phụng bồi Dương Thiên “động kinh” như vậy.

“Nhị ca, vậy huynh nhanh đi đi.” Dương Thiên vui mừng cong mày vội vàng thúc giục.

Nhị Lang thần lại không có lập tức đi, mà đứng tại chỗ, nhìn Hứa Tiên. Vẻ mặt chợt biến thành muốn nói lại thôi, còn có “ngượng ngùng e lệ”. Ít nhất Hứa Tiên nhìn thấy chính là như vậy.

Bỗng nhiên, trong miếu thờ chìm vào yên lặng.

Hứa Tiên mờ mịt khó hiểu, có chút bất an.

Một hồi lâu, đang lúc Hứa Tiên cho là có chuyện gì đó không phải, thì Nhị Lang thần rốt cục chậm rãi mở miệng. Giọng nói trầm thấp: “Hứa Tiên, lúc trước người nói là thật sao?”

“Cái gì?” Hứa Tiên không hiểu.

“Lúc trước, người nói, anh tuân tiêu sái, uy vũ thánh minh.” Nhị Lang thần chậm rãi nói.

Hứa Tiên ngạc nhiên, lời này của Nhị Lang thần là có ý gì? Còn có, hẳn nói chuyện này giọng sao lại có chút là lạ?

“Đương nhiên là thật rồi.” Hứa Tiên dùng sức gật đầu.

“Nha.” Nhị Lang thần mặt không chút thay đổi, rất bình tĩnh gật đầu, sau đó nói, “Ta đi giúp người báo bình an, nhà người ở đâu?”

Hứa Tiên nói địa chỉ nhà, lại vội vàng nói: “Cái kia, Nhị Lang thần, tướng công ta, hẳn, ừm, không phải là người, là một con bạch xà. Nhưng rất tốt.” Hứa Tiên nói rõ ràng thân phận Tiểu Bạch, để tránh Nhị Lang thần đến lúc đó liền hàng yêu trừ ma sẽ rất thảm a.

“Ừ” Nhị Lang thần đơn giản một chữ, nhưng vẫn không có di chuyển bước chân.

Hứa Tiên không biết Nhị Lang thần rốt cuộc có ý gì, do dự một hồi lâu mới tiểu tâm dục dục (cẩn thận từng tí) nói: “Nhị Lang thần, còn có vấn đề gì sao?”

“Không có.” Nhị Lang thần lắc đầu.

Vậy người cứ đứng bất động là có ý tứ gì a? Hứa Tiên trong lòng phát điên. Nhưng mặt ngoài cũng không dám phát tác.

Dương Thiên lay lay cánh tay Hứa Tiên: “Hứa Tiên, cùng ta đi chơi đi.”

Hứa Tiên bất động, nhìn Nhị Lang thần. Nhị Lang thần rốt cục ho một tiếng, Ngân kích (chính là tam thủ đao, vũ khí của Dương Tiễn đó) trên tay vung lên, thu vào, rồi xoay người, áo choàng màu bạc thoáng một cái, đi ra ngoài.

“Không hổ là Nhị Lang thần, thật có khí thế mà.” Hứa Tiên nhìn động tác Nhị Lang thần, nhỏ giọng nói thầm.

Nhị Lang thần bước chân hơi chậm lại, giơ tay lên nhẹ nhàng hất tóc trên trán, lúc này mới tiêu sái đi ra ngoài. (TNN: tác giả kia ~ ta hận bà >” < bà=“” thế=“” nhưng=“” ngay=“” cả=“” nhị=“” lang=“” của=“” ta=“” cũng=“” k=“” tha=“” *ta=“”>

Dương Thiên bĩu môi: “Nhị ca hôm nay thật quái dị.”

“Làm sao mà quái?” Hứa Tiên thuận miệng hỏi.

“Không nói cái này nữa. Chúng ta đi chơi thôi.” Nói xong Dương Thiên liền lôi kéo Hứa Tiên chạy ra bên ngoài.

Không biết tại sao, trong lòng Hứa Tiên luôn có chút cảm giác bất an.

40. Chương 40: Văn Khúc Tinh Quân

Hứa Tiên trong lòng bất an, song Dương Thiên hồn nhiên không phát hiện, lôi kéo Hứa Tiên hưng phấn nói: “Hứa Tiên, chúng ta đi đâu chơi thì tốt đây?”

“Người muốn đi đâu?” Hứa Tiên có chút không yên lòng hỏi.

“Chỗ nào chơi vui ý?” Dương Thiên nhích tới gần Hứa Tiên, chớp đôi mắt to xinh đẹp nói.

“Đi Tây Hồ, thế nào?” Hứa Tiên trong lòng nhớ Bạch Tố Trinh. Nhưng Dương Thiên cứ lôi kéo nàng, nàng căn bản tránh không được. Dương Thiên này là quyết tâm không để nàng rời đi đây mà.

“Tây Hồ?” Dương Thiên nghe xong cau mày, hừ một tiếng, “Ta biết người muốn đi gặp tướng công của người chứ gì. Không cho phép đi!”

Hứa Tiên đón gió rơi lệ, đầu óc Dương Thiền này rốt cuộc là làm sao lớn lên? Làm sao lại lệch nòng như vậy? Không kịp nói gì, đã cảm thấy lực trên tay gia tăng, sau đó cả người bay lên.

“A!” Hứa Tiên kinh hô một tiếng, người đã bị Dương Thiền kéo tới không trung, nhưng không giống với cảm giác Bạch Tố Trinh mang theo nàng bay. Dưới chân mềm mại, hình như giẫm phải cái gì. Cúi đầu lại thấy một đám mây phấn hồng, rất là xinh đẹp.

“Thế nào? Tường vân của ta đẹp mắt không? Là mẹ tặng cho ta đó.” Dương Thiền thấy bộ dáng Hứa Tiên kinh ngạc đặc ý nói, tiếp theo lại vội vàng bổ sung, “Người sau này học xong thuật đằng vân cũng có thể đáp mây bay lượn. Đến lúc đó ta kêu nhị ca đưa tường vân xinh đẹp cho người.”

“À, không cần đâu.” Đối mặt với Dương Thiền nhiệt tình như vậy, Hứa Tiên có chút mất tự nhiên.

“Không có việc gì, nhị ca dù sao cũng rất rảnh rỗi.” Dương Thiền không cho là gì khoát tay.

Hứa Tiên không biết nói cái gì cho phải. Dương Thiền cứu nàng, nàng rất cảm kích. Nhưng Dương Thiền đối với nàng tốt như vậy lại làm cho nàng nghi ngờ. Minh đường như không có mị lực lớn như thế đâu?

Mà lúc này đây, xuất hiện ở Trấn Giang, Nhị Lang thần hung hăng hắt hơi một cái. Hắn khẽ nhíu mày, ngừng lại, sau đó nhìn trời, không nhanh không chậm nhỏ giọng nói: “Là ai đang nhớ bốn thần đây?” Dừng một chút mới phiền muộn tiếp tục than thở, “Đời người a, cao xử bất thắng hàn (chỗ cao thường có gió lớn, ý chỉ những gì tốt đẹp quá cũng sinh ra phiền phức), quá anh tuấn tiêu sái cũng là tội lỗi a.” (Xu: ca này tự quá mức thành tự kỉ lun oai ^^)

Nhị Lang thần than thở xong, lúc này mới tiếp tục bay về hướng địa chỉ Hứa Tiên nói. Vừa nghĩ tới những lời Hứa Tiên nói lúc trước, tâm tình hắn trong phút chốc liền khinh vũ phi dương (phấn chấn khoan khoái).

Nếu như Hứa Tiên giờ phút này nghe được Nhị Lang thần lầm bầm lầu bầu, lại biết ý nghĩ của hắn, đoán chừng con người cũng muốn rơi ra cho xem.

Nhị Lang thần không phí chút khí lực nào liền tìm được nhà Hứa Tiên, đáp xuống, Tiểu Thanh thấy hắn liền mở to mắt, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, không thể tin lắp bắp nói: “Nhị Lang chân quân.”

Nhị Lang thần nhàn nhạt liếc mắt Tiểu Thanh, nói: “Cái Tiểu Bạch Xà kia đâu? Nói cho hắn biết một tiếng, Hứa Tiên bình an vô sự” Nói xong không đợi Tiểu Thanh có bất kỳ phản ứng gì, không nhìn lại Tiểu Thanh một cái xoay người rời đi, chờ Tiểu Thanh lấy lại tinh thần thì đâu còn bóng dáng Nhị Lang thần nữa.

“Cái tên mới vừa rồi là Nhị Lang thần sao?” Giọng Ngao Thanh truyền đến từ trong góc, tràn đầy là kinh ngạc.

“Cha ta nói Nhị Lang thần có ba con mắt, nếu mới vừa rồi trên trán người nọ thật sự có thêm con mắt thứ ba, vậy thì hắn là Nhị Lang thần rồi.” Tiểu rết ở bên cạnh rất khẳng định nói.

“Ngu ngốc, trọng điểm không phải là cái này” Ngao Thanh mắng.

“Vậy trọng điểm là cái gì?” Tiểu rết rất khiêm tốn hỏi.

“Trọng điểm là Nhị Lang thần làm sao lại tới đây nói những lời đó, chẳng lẽ sư phụ đang ở trong tay hắn?” Ngao Thanh cau mày suy đoán.

“A! Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu rết la hoảng lên.

Tiểu Thanh lúc này đã lấy lại tinh thần, vội vàng đi tìm Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh nghe Tiểu Thanh nói xong, cau chặt chân mày.

“Đại ca, huynh nói Nhị Lang chân quân là có ý gì đây? Hứa Tiên thật đang ở cạnh hắn sao?” Tiểu Thanh thấp thỏm trong lòng, càng thêm nghi ngờ chính là, thực lực cùng địa vị Nhị Lang chân quân tam giới không người nào không biết, không người nào không hiểu. Hứa Tiên là một người phạm làm sao lại cùng Nhị Lang chân quân có quan hệ chứ? Nhị Lang chân quân cũng không thể làm khó người phạm a. Nếu theo như Pháp Hải nói, Hứa Tiên không có việc gì, vậy chẳng nhẽ là do Nhị Lang chân quân cứu Hứa Tiên? Được rồi, thuận tay cứu cũng không phải là không có khả năng, vậy Hứa Tiên cũng nên trở lại chứ. Song bây giờ

Nhị Lang chân quân lại chỉ một mình tới truyền lời. Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Tiểu Thanh nghĩ muốn bề đầu cũng không hiểu được.

Bạch Tố Trinh chợt đứng lên, trầm mặt muốn đi ra ngoài.

“Đại ca, huynh muốn đi đâu?” Tiểu Thanh vội vàng hỏi.

“Tìm Nhị Lang thần” Bạch Tố Trinh trầm giọng trả lời.

“Đại ca, đừng hấp tấp, đệ thấy Nhị Lang chân quân hẳn là không có ác ý gì, huynh ngàn vạn lần không nên.” Tiểu Thanh biết địa vị Hứa Tiên ở trong lòng Bạch Tố Trinh, sợ hắn vừa kích động liền làm ra hành động không lý trí với Nhị Lang chân quân, đến lúc đó thì phiền toái rồi.

“Ta tự có chừng mực.” Bạch Tố Trinh bình tĩnh trả lời, sau đó liền tung người bay về hướng miếu thờ Nhị Lang thần, Tiểu Thanh vội vàng theo sau.

Đến miếu thờ Nhị Lang thần, Bạch Tố Trinh đứng ở trước bức tượng, hướng tượng chấp tay, mới nói: “Nhị Lang chân quân, tại hạ Bạch Tố Trinh có việc cầu kiến.”

Tiểu Thanh cũng đáp xuống phía sau Bạch Tố Trinh, có chút cẩn trọng nhìn tượng Nhị Lang thần.

Bạch Tố Trinh nói một lúc lâu, pho tượng cũng không có bất kỳ phản ứng nào, Bạch Tố Trinh nhẫn nại đợi.

Tiểu Thanh đứng ở phía sau muốn nói lại thôi, trong lòng thấp thỏm bất an.

Lại qua thật lâu, trong miếu thờ hoàn toàn yên tĩnh. Bạch Tố Trinh khẽ cau mày, tiếp tục trầm giọng nói: “Nhị Lang chân quân, tại hạ Bạch Tố Trinh có việc muốn nhờ.”

Trong miếu thờ vẫn im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình. Khóe mắt Tiểu Thanh nhìn trán Bạch Tố Trinh dần dần nổi lên gân xanh, nuốt nuốt nước miếng, tiểu tâm dục dục (cẩn thận từng tý) nhích tới gần Bạch Tố Trinh, thấp giọng nói: “Đại ca, Nhị Lang chân quân giờ phút này có lẽ không có ở đây.”

Bạch Tố Trinh không nói gì, chẳng qua trong nháy mắt Tiểu Thanh cảm thấy không khí chung quanh đè nén đến mức rùng mình.

“Nhị Lang chân quân” Giọng Bạch Tố Trinh lạnh như băng.

Lần này, pho tượng rốt cục có phản ứng rồi, một đạo bạch quang hiện lên, Nhị Lang thần vẻ mặt lạnh nhạt, một thân chiến giáp màu bạc xuất hiện, đứng ở chỗ cao nhìn xuống Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh.

“Bái kiến Nhị Lang chân quân” Tiểu Thanh chấp tay nói.

“Nhị Lang chân quân” Bạch Tố Trinh cũng chấp tay hành lễ.

Nhị Lang thần khẽ híp mắt, nhìn về phía Bạch Tố Trinh, thông thả nói: “Người chính là tướng công của Hứa Tiên?”

“Phải” Bạch Tố Trinh gật đầu.

“Thật yếu.” Nhị Lang thần lạnh lùng phun ra hai chữ.

Tiểu Thanh nuốt nước miếng ừng ực, khóe mắt dư quang thấy rất rõ ràng gân xanh trên trán Bạch Tố Trinh nổi lên thêm mấy phần. Tiểu Thanh ở trong lòng lệ rơi đầy mắt, Nhị Lang chân quân, mặc dù lời ngài nói là nói thật, nhưng cũng không cần thiết phải nói ra chứ, ngài bản thân trong lòng tự biết là được rồi.

“Xin hỏi Nhị Lang chân quân có biết tung tích của nương tử ta Hứa Tiên ở đâu không? Nếu như Chân Quân biết, mong chỉ cho ta, tại hạ vô cùng cảm kích.” Bạch Tố Trinh tính tình nhẫn nại hỏi.

“Bổn thần biết” Nhị Lang thần thần nhiên nói.

Bạch Tố Trinh trầm mặc nhìn Nhị Lang thần, chờ hắn nói tiếp.

Nhị Lang thần ngừng một chút nói: “Biết thì biết, nhưng vấn đề là Bổn thần tại sao phải nói cho người biết?”

Tiểu Thanh thiếu chút nữa ngã xuống đất. Nhị Lang thần vừa trả lời cái gì vậy a?

Trần Bạch Tố Trinh gân xanh giật giật, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ: “Hứa Tiên là nương tử ta, mong Nhị Lang chân quân chỉ điểm.”

“Ta sẽ không nói cho người biết đâu.” Nhị Lang thần khẽ nhú mi, ác liệt đáp một câu như vậy.

Miếu thờ trong nháy mắt cuồng phong bạo vũ (mưa to gió lớn) nổi lên, Tiểu Thanh thấy hai người giương cung bạt kiếm, đứng trong gió rối rắm rồi.

Bạch Tố Trinh tay đè trên bảo kiếm bên hông, mắt lạnh nhìn Nhị Lang thần, chuẩn bị động thủ, Tiểu Thanh tay mất lạnh lệ nhào tới ôm hông Bạch Tố Trinh, cuống quýt rống lên: “Đại ca, bình tĩnh a, bình tĩnh!” Bọn họ cũng không phải là đối thủ của Nhị Lang thần đâu.

Nhị Lang thần có chút hăng hái nhìn cử động của Bạch Tố Trinh, khóe miệng khẽ câu lên mỉm cười: “Người tiểu bạch xà này lá gan thật không nhỏ nha.”

Tiểu Thanh chợt cảm thấy cả người đổ mồ hôi lạnh, hắn biết nếu có tăng thêm mười người như hắn cũng tuyệt không phải là đối thủ của Nhị Lang thần. Nếu y giờ phút này muốn mạng của bọn hắn, thật dễ dàng trở bàn tay.

Bạch Tố Trinh mắt lạnh nhìn Nhị Lang thần, không nói lời nào.

“Như vậy đi, nếu người có thể thương tổn được ta, cho dù là một chút, ta liền dẫn người đi gặp Hứa Tiên.” trên mặt Nhị Lang thần hiện lên nụ cười, ý vị thâm trường. Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh cũng không có chú ý tới Nhị Lang thần vốn tự xưng từ bốn thần bảy giờ lại biến thành ta.

Dứt lời, sắc mặt Tiểu Thanh thay đổi, điều này sao có thể a? Mặc dù đại ca rất mạnh, nhưng đại ca chúng quy còn chưa tu luyện thành chính quả, chỉ là một xà yêu cường đại mà thôi. Còn Nhị Lang thần lại là thần tiên uy chấn tam giới.

“Được.” Bạch Tố Trinh vẻ mặt trấn định đơn giản trả lời.

“Đến đi.” Nhị Lang thần nói xong cũng bay lên trời, Bạch Tố Trinh không nói hai lời đi theo phía sau, Tiểu Thanh tất nhiên cũng theo sát sau đó.

Lúc này, Hứa Tiên bị Dương Thiên lôi kéo bay ở trên trời, nhìn qua nhìn lại, chỗ nào cũng là mây trắng, thỉnh thoảng có tiên hạc bay qua. Đang lúc Hứa Tiên chóng mặt nhìn chung quanh đâu đâu cũng là mây trắng, thì Dương Thiên lại cao hứng chào hỏi cùng người đối diện đang cười mây vân bay tới, đứng trên đám mây là một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu xanh.

“Tiểu Dương Thiên, đang đi đâu đấy?” Nam tử mặc trường bào xanh khiến cho người ta có cảm giác ôn hòa lịch sự, giọng nói trong trẻo làm cho người ta thoải mái, mỉm cười thiện ý làm cho người ta giống như tắm qua gió xuân.

Đang lúc Hứa Tiên nghi ngờ đây là thần tiên nơi nào, thì Dương Thiên một câu nói làm cho nàng như bị sét đánh.

“Văn Khúc Tinh Quân, huynh khỏe không? Muội mang bằng hữu đi dạo một chút ý mà.” Dương Thiên cười ha hả trả lời.

Cái gì? Văn Khúc Tinh Quân? Hứa Tiên hóa đá. Nam tử tuấn tú trước mắt này lại là Văn Khúc Tinh Quân?

41. Chương 41: Lòng Tốt Của Nhị Lang Thần . . .

Hứa Tiên nhìn nam tử trẻ tuổi ôn nhuận như ngọc trước mắt, trong lòng phức tạp. Trong nguyên tác vị này chính là người đầu thai thành nhi tử của Hứa Tiên a. Hiện tại cứ như vậy sống sờ sờ đứng ở trước mặt nàng. Thời điểm Hứa Tiên đánh giá Văn Khúc tinh quân, Văn Khúc tinh quân cũng đánh giá Hứa Tiên.

Sau khi Văn Khúc tinh quân đánh giá rõ ràng Hứa Tiên, hơi sững sờ: “Phàm nhân?”

“Ừ, Hứa Tiên vẫn còn đang tu luyện.” Dương Thiên thay Hứa Tiên trả lời.

“Là như vậy à.” Văn Khúc tinh quân gật đầu, ánh mắt cũng không dời khỏi người Hứa Tiên.

“Văn Khúc tinh quân, chúng ta đi nha, ta mang Hứa Tiên đi chơi đã.” Dương Thiên lôi kéo Hứa Tiên hướng Văn Khúc tinh quân nói.

“Nga, được.” Văn Khúc tinh quân tựa hồ có chút không yên lòng, thuận miệng đáp xong mới kịp phản ứng Dương Thiên nói muốn đi, vội vàng mở miệng bảo, “Tiểu Dương Thiên có muốn tới Thiên Quyền Cung của ta chơi hay không?”

“Chỗ của huynh làm gì có cái gì để chơi chứ, toàn sách là sách.” Dương Thiên vênh miệng lên không vui nói.

Hứa Tiên đung phải ánh mắt trưng cầu của Văn Khúc tinh quân. Ánh mắt như vậy.

“Mấy ngày trước Văn Xương Tinh có đưa ta mấy bình rượu ủ hoa đào, ta vẫn còn để ở đây, không đi ném thử sao?” Văn Khúc tinh quân khôi phục thái độ bình thường, mỉm cười hỏi.

“Là loại rượu hoa đào lần trước ta uống sao?” Dương Thiên vừa nghe liền háng hái, cao hứng hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Văn Khúc tinh quân cười ôn thuận tao nhã, nhẹ nhàng gật đầu.

“Được được.” Dương Thiên gật đầu, xoay người nói với Hứa Tiên, “Hứa Tiên, đi, chúng ta đi uống rượu hoa đào đi. Mùi vị ngon lắm đó.”

“Này, không tốt lắm đâu.” Văn im lặng, Hứa Tiên có chút không tự nhiên nói. Không biết tại sao, cảm giác, cảm thấy ánh mắt Văn Khúc tinh quân nhìn nàng có chút kỳ quái. Trong ánh mắt tựa hồ bao hàm ý tứ gì khác, nhưng nàng lại không nói ra được rốt cuộc là có ý gì.

“Không sao cả, cùng đi đi.” Văn Khúc tinh quân mỉm cười mở miệng.

“Ta đã nói là có thể mà, Văn Khúc tinh quân mới không giống Thái Thượng Lão Quân keo kiệt như vậy đâu.” Dương Thiên đắc ý nâng cằm lên nói.

Thái Thượng Lão Quân keo kiệt? Hứa Tiên chớp mắt, suy nghĩ một chút, đan Thái Thượng Lão Quân luyện đều rất quý giá, chẳng lẽ Dương Thiên từng xin lão Kim Đan, Thái Thượng Lão Quân không cho, cho nên mới nói lão keo kiệt? Nếu như vậy, thì xem như là có nguyên do rồi.

“Như vậy, tiểu Dương Thiên, ừm. Cùng đi đi.” Văn Khúc tinh quân gọi Dương Thiên, lại tựa hồ như do dự có nên gọi Hứa Tiên hay không, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mơ hồ cho qua.

Dương Thiên lôi kéo Hứa Tiên cười mây hồng của nàng đi theo phía sau Văn Khúc tinh quân, dọc theo đường đi riu rít cùng Hứa Tiên nói không ngừng. Ánh mắt Hứa Tiên từ đầu tới cuối vẫn rơi vào trên người Văn Khúc tinh quân phía trước. Cảm giác, cảm thấy thái độ Văn Khúc tinh quân có chút kỳ quái.

Văn Khúc tinh quân mang theo Dương Thiên cùng Hứa Tiên đi tới Thiên Quyền Cung nơi hần ở, Hứa Tiên đánh giá cung điện u tĩnh (u nhả tĩnh tịch) này. Phía ngoài trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, ở hai bên cung điện là rừng trúc xanh um tùm, xanh tới sắp nhỏ ra nước rồi. Phía trước viện có một bể cá khổng lồ, bên trong có mấy con cá chép đuôi màu đỏ vui thích bơi lội.

Dương Thiên buông Hứa Tiên ra, chạy đến trước bể cá, nghịch ngợm vươn tay khuấy đảo bên trong. Cho đến khi đem nước bên trong xoáy xoáy, cá chép bị khuấy cho đầu óc choáng váng lúc này mới dừng tay. Văn Khúc tinh quân bất đắc dĩ nhìn một màn này.

Hứa Tiên không tự nhiên đứng ở bên cạnh nhìn, nàng thật sự không biết cùng người bên cạnh nói cái gì cho phải.

“Chúng ta, đi vào trước đi.” Văn Khúc tinh quân mở miệng trước.

“À.” Hứa Tiên đỡ đỡ trả lời.

Văn Khúc tinh quân đi ở phía trước, mang theo Hứa Tiên vào điện. Dương Thiên còn ở đằng kia nhìn cá chép trong hồ cười khúc khích.

Vào điện, Văn Khúc tinh quân cười cười: “Người ngồi trước đi, ta cho người châm trà.”

“A, không cần khách khí, là ta quá rầy.” Hứa Tiên lắc đầu.

“Không quá rầy.” Văn Khúc tinh quân cũng lắc đầu, “Nơi này chỉ có một mình ta, ta đi châm trà xong sẽ quay lại.” Nói xong, Văn Khúc tinh quân liền đi vào bên trong. Hứa Tiên một mình ngồi trong đại điện, nhìn chung quanh. Chung quanh một mảnh bạch ngọc, vách tường cùng đồ dùng dường như đều làm bằng ngọc thạch màu trắng. Trên vách tường treo một vài bức tranh thủy mặc phong cách đơn giản, góc tường bày biện một vài chậu cây. Bố cục đều cực kì đơn giản.

Qua một hồi, Dương Thiên đầu đầy mồ hôi chạy vào, đặt mông ngồi ở bên cạnh Hứa Tiên nói: “Hứa Tiên, Văn Khúc tinh quân đâu?”

“Đi châm trà rồi, người đùa thế nào mà đầu đầy mồ hôi vậy, có mệt hay không?” Hứa Tiên móc khăn tay mang trên người mình ra giúp Dương Thiên lau mồ hôi trên trán.

“Không mệt.” Dương Thiên cũng rất hưởng thụ Hứa Tiên phục vụ, hí mắt thích ý trả lời.

Một màn này rơi vào trong mắt Văn Khúc tinh quân đang bưng trà tiến vào. Văn Khúc tinh quân dừng lại cước bộ, chăm chú nhìn một màn này, trong mắt lóe lên ánh sáng.

“Văn Khúc tinh quân, rượu hoa đào của ta đâu?” Dương Thiên thấy Văn Khúc tinh quân ở đó ngẩn người, nhảy chân sáo đi qua lại thấy trong tay hắn chính là trà mà không phải rượu hoa đào, liền bắt mồm hỏi.

“Bây giờ đi lấy uội.” Văn Khúc tinh quân mỉm cười đem trà đặt bên cạnh Hứa Tiên, lúc này mới xoay người đi lấy rượu hoa đào.

“Hứa Tiên, người uống trà này đi, ngon lắm đó.” Dương Thiên chỉ vào trà Văn Khúc tinh quân vừa bưng lên nói.

Hứa Tiên gật đầu, nâng chung trà lên nhìn, bên trong nước trà màu xanh nhàn nhạt, tản ra một cỗ mùi vị thơm ngát, nhấp một miếng chỉ cảm thấy giữa răng môi đều là hương thơm, mà một cỗ nhiệt lưu từ môi tràn đầy hướng đến tứ chi.

“Quả nhiên là trà ngon.” Hứa Tiên khen ngợi.

Dương Thiên ừ hử, cũng bưng trà nhấp một hớp liền thấp giọng hô lên: “Văn Khúc tinh quân này, trà hôm nay so với mọi hôm đều ngon hơn rất nhiều. Thì ra trước giờ vẫn giấu đồ tốt như thế.”

Không đợi Hứa Tiên suy nghĩ kĩ, Văn Khúc tinh quân đã bưng một cái khay tinh xảo xuất hiện, phía trên có ba bình rượu cùng hai chén chén bạch ngọc. Dương Thiên vừa nhìn thấy chai rượu, liền quên mất oán trách mới vừa rồi, mấy bước tiến lên nhận lấy cái khay trong tay Văn Khúc tinh quân, hết sức phấn khởi ngồi trở lại, mở chai rượu rót ra hai chén, một chén đưa cho Hứa Tiên: “Hứa Tiên, mau nếm thử, uống rất ngon đó.” Nói xong, tự mình cũng ừng ực đem chén bạch ngọc của mình uống cạn.

Hứa Tiên nhìn một chút chén rượu trong tay, lại ngẩng đầu nhìn vẻ mặt vui vẻ ấm áp của Văn Khúc tinh quân bên cạnh, có chút do dự.

“Không sao đâu, uống đi. Có điều bây giờ người thân là người phạm nên uống ít thôi.” Văn Khúc tinh quân mỉm cười gật đầu nói.

Hứa Tiên ngượng ngùng đáp lời, bưng chén rượu lên miệng nhấp, nhưng một nhấp này cũng không thể ngừng lại được. Mùi thơm hoa đào nhàn nhạt làm cho người ta mê say, ngọt mà không nồng đậm, một chút mùi rượu liền làm cho Hứa Tiên thích. Dương Thiên thấy Hứa Tiên uống xong, lại rót cho nàng thêm một chén đầy, sau đó mới rót ỉnh. Đến cuối cùng, hai người cứ như vậy người một chén ta một chén uống cạn. Cũng đem Văn Khúc tinh quân vượt qua một bên.

Văn Khúc tinh quân nhìn khuôn mặt hai người dần dần phiếm hồng, bất đắc dĩ cười cười, nhưng không có ngăn cản hành động hai người. Cho nên cuối cùng hai người uống đến hôn mê, gục xuống bàn bất động.

“Uống thật ngon. . . .” Dương Thiên còn đang nói thắm.

Mà Hứa Tiên lại ngủ thật say. Trong mơ hồ, hình như có người nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, bên tai còn có người thấp giọng lẩm bẩm nói: “Lần này đến lượt ta bảo vệ nàng. . . .” Giọng nói thật ấm áp, thậm chí còn có chút quen thuộc. Là mình nằm mơ sao? Hứa Tiên mơ mơ màng màng nghĩ, tiếp theo ý thức càng mơ hồ.

Màn đêm buông xuống, Nhị Lang thần đã tìm tới cửa, nhận người.

“Văn Khúc tinh quân, thật là ngại, tiểu muội ta lại khiến người thêm phiền toái.” Nhị Lang thần hơi áy náy nói, song giữa lông mày lại không che dấu được chút cao hứng.

“Nhị Lang thần hôm nay chẳng lẽ có chuyện gì vui sao?” Văn Khúc tinh quân mỉm cười hỏi, hần dĩ nhiên là nhìn ra Nhị Lang thần giờ phút này tâm tình rất tốt.

“Ha ha, có rõ ràng như vậy không?” Nhị Lang thần cười lên, “Không sai, hôm nay đúng là gặp được chuyện vui để chơi.”

“Nga?” Văn Khúc tinh quân nghi hoặc nhìn Nhị Lang thần.

“Ngày mai còn tiếp tục.” Nhị Lang thần cười hắc hắc, nhưng không nói ra đến tột cùng là chuyện gì.

“Tiểu Dương Thiên cũng nên tỉnh rồi. Nhưng là cùng nàng còn có” Văn Khúc tinh quân thấy Nhị Lang thần không nói rốt cuộc là chuyện gì, cũng không hỏi tới nữa, mà là nói đến chuyện Dương Thiên.

“Người nói Hứa Tiên à? Không có gì, ta mang cùng đi luôn.” Nhị Lang thần cười trả lời. Không có Hứa Tiên, làm sao còn đánh bay tiểu bạch xà kia được nữa? Bất quá nói trở lại, cái tiểu bạch xà kia rất hợp khẩu vị của mình a. Đánh nhau với hần nhiều chút cũng không tồi. Không đúng, là dạy dỗ hần thêm chút, ha ha ha. . . . (TNN: biến thái a~ nhưng mà đáng yêu hehe)

“Được rồi.” Văn Khúc tinh quân gạt đầu, đáy mắt lại hiện lên vẻ không hài lòng.

Nhị Lang thần đánh thức Dương Thiên, Hứa Tiên nhưng gọi làm sao cũng không tỉnh. Một tay ôm lấy Dương Thiên, một bên công Hứa Tiên trên lưng, nói lời từ biệt với Văn Khúc tinh quân, rồi ba người rời đi. Văn Khúc tinh quân đứng ở cửa đại điện đưa mắt nhìn thân ảnh của bọn họ biến mất lúc này mới xoay người trở lại.

Núi Thanh Thành, Tiểu Thanh cau mày nhìn Bạch Tố Trinh một thân bị đả thương, trong lòng tức giận bất bình. Ở hần xem thì thấy thể nào cũng rõ ràng là Nhị Lang thần khi dễ người! Hạ thủ không chút lưu tình, Bạch Tố Trinh bị gãy mất ba cái xương sườn, ngoại thương càng không cần phải nói. Trên khuôn mặt tuần mỹ cũng toàn là máu bầm. Tiểu Thanh trong lòng đau đớn, Nhị Lang thần chính là không thích bộ dạng đại ca lớn lên xinh đẹp nên mới hướng toàn bộ lên mặt đại ca mà “chào hỏi” đây mà. (Lời của tác giả: Tiểu Thanh người thật là biết chân tướng.) (TNN: đẹp cũng là một cái tội a~ khổ thân Bạch ca nhưng vụ này e đành phải vì sắc quên nghĩa rồi T_T sơ ri ca ca *thẹn-ing)

Bạch Tố Trinh nhắm mắt chữa thương, mặt không chút thay đổi, không biết đang suy nghĩ gì.

“Đại ca, Nhị Lang thần là có ý gì đây? Hần nhất định là đem chúng ta ra đùa giỡn đúng không?” Tiểu Thanh nghiêng răng mở miệng.

Bạch Tố Trinh vẫn trầm mặc như trước, không có mở mắt.

“Nếu không chúng ta tìm Quan Âm Đại Sĩ đi, xin hần hỗ trợ.” Tiểu Thanh suy tư nói ra đề nghị của mình.

“Vô dụng thôi.” Bạch Tố Trinh rốt cục lạnh giọng mở miệng, nhưng không mở mắt, thản nhiên nói, “Với tính tình Nhị Lang thần sẽ không để ý đến Quan Âm đâu.”

Tiểu Thanh sửng sốt, không rõ khẩu khí đại ca tại sao chắc chắn như vậy, thật giống như rất hiểu Nhị Lang thần. Hiểu Nhị Lang thần? Tiểu Thanh bị ý nghĩ này của mình hù đến khẽ run rẩy.

“Kia, chẳng lẽ ngày mai còn muốn đi gặp Nhị Lang thần. . . .” Chữ “đánh” phía sau Tiểu Thanh lý trí ngừng lại không nói ra. Nhớ tới hôm nay Nhị Lang thần cuối cùng đem đại ca đánh đến nỗi không bò dậy nổi nữa rồi mới bỏ lại một câu ngày mai tiếp tục, Tiểu Thanh đã cảm thấy vô cùng hắc ám.

“Đi.” Bạch Tố Trinh mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy. Tiểu Thanh tựa hồ không nhìn ra, Nhị Lang thần từ lúc bắt đầu đơn thuần tàn bạo càng về sau lại biến thành chỉ điểm. Mặc dù phương thức chỉ điểm này rất thô bạo, nhưng quả thật đối với tu luyện của hắn có giúp ích.

“Có điều, đại ca đệ vẫn không hiểu Nhị Lang thần làm sao lại biết Hứa Tiên đang ở đâu, tại sao lại có quan hệ cùng Hứa Tiên.” Tiểu Thanh vò đầu, rất là khó hiểu.

“Nàng không có chuyện gì.” Bạch Tố Trinh rất khẳng định điểm này, ngừng một chút rồi nói, “Ta sẽ khiến Nhị Lang thần tự mình nói cho ta biết.”

Tiểu Thanh trầm mặc, trong lòng phức tạp.

Bạch Tố Trinh một lần nữa nhắm mắt, tiếp tục chữa thương.

.

Khi Hứa Tiên tỉnh lại, phát hiện mình đang ở chỗ của Dương Thiên, một gian nhà gỗ nhỏ, tọa lạc trong một rừng trúc u tĩnh.

“Hứa Tiên, ngươi rốt cục tỉnh rồi.” Hứa Tiên vừa quay đầu liền thấy Dương Thiên chống cằm tựa vào bên giường vẻ mặt cao hứng.

“Dương Thiên.” Hứa Tiên còn có chút mơ hồ, ngồi dậy.

“Thật nhàm chán a. Nhị ca vừa cùng tiểu bạch xà đi chơi rồi. Chúng ta cũng đi chơi đi.” Dương Thiên duỗi lưng một cái, chán muốn chết nói.

Tiểu bạch xà? Hứa Tiên trong nháy mắt thanh tỉnh. Là nói Tiểu Bạch sao! Nhị Lang thần tìm hắn chơi? Hứa Tiên cũng không cảm thấy cái từ “chơi” này là đơn thuần giống như Dương Thiên tìm mình đi chơi.

“Dương Thiên, mang ta đi xem có được hay không?” Hứa Tiên khẩu khí thương lượng nói.

“Không được! Đánh tới đánh lui có cái gì đẹp mắt chứ?” Dương Thiên một câu cự tuyệt.

Lời này Hứa Tiên nghe tới sợ hết hồn hết vía, nàng rốt cuộc biết lúc trước trong lòng mình không an tâm là chuyện gì. Nhị Lang thần cường đại như vậy cùng Tiểu Bạch đánh nhau, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng ra kết quả.

“Dương Thiên, mang ta đi. Nếu không ta sẽ không để ý ngươi nữa.” Hứa Tiên lần đầu tiên khẩu khí nghiêm túc như vậy nói chuyện với Dương Thiên.

Dương Thiên sững sốt, sau đó hung hăng dậm chân: “Cái bạch xà kia có cái gì tốt chứ?”

“Trong lòng ta hắn chính là tốt nhất.” Hứa Tiên rất chân thành trả lời.

Dương Thiên cắn môi không nói. Hứa Tiên gấp gáp, đang muốn nói tiếp, thì Dương Thiên lại tức giận nói: “Được rồi, ta sợ ngươi. Ta không mang theo ngươi đi xem, bất quá ta có thể đi mượn Bảo Kính, để ngươi xem một chút qua Bảo Kính. Không cho phép đòi hỏi nữa, cứ như vậy.”

42. Chương 42: Ta Tin Tưởng Huỳnh . . .

Hứa Tiên nhìn bộ dạng Dương Thiên chấp nhất, vô cùng căm nín. Trong nhận thức trước kia nàng biết, Tam thánh mẫu hắn là ôn nhu chu đáo, tế thể cứu nhân hiền hòa độ lượng. Nhưng nha đầu bốc đồng trước mắt cái này cùng ôn nhu chu đáo dính dáng ở chỗ nào đây?

“Dương Thiên, ngươi sao lại tùy hứng như vậy?” Hứa Tiên than thở, trầm giọng nói, “Bạch Tố Trinh là tướng công của ta, là người quan trọng với ta nhất. Người nếu quả thật xem ta làm bằng hữu, nên để cho ta đoàn tụ cùng hắn. Nếu không ta sẽ không coi ngươi là bằng hữu nữa, còn có thể chán ghét ngươi.” những lời nặng nề phía sau Hứa Tiên còn chưa nói ra, Dương Thiên đã oa oa khóc lớn lên.

“Hứa Tiên, thật xin lỗi. Ta cũng không muốn vậy. Nhưng ta sợ người nhìn thấy tướng công rồi sẽ không để ý đến ta nữa. Ta thật vất vả mới có được một người bằng hữu như người đó.” Dương Thiên đưa tay quạt nước mắt, khóc đến nỗi thở không ra hơi, nhìn đến làm tâm Hứa Tiên mềm nhũn.

“Được rồi, đừng khóc nữa. Ta cho dù có gặp tướng công cũng sẽ không có không để ý tới người mà.” Hứa Tiên an ủi Dương Thiên đang thương tâm khóc.

“Thật không?” Dương Thiên lau nước mắt, không xác định hỏi. Cả người còn đang nức nở, một đôi mắt to đáng thương nhìn Hứa Tiên.

Hứa Tiên gật đầu, bảo đảm nói: “Thật.”

“Được rồi, người đáp ứng ta rồi nha.” Dương Thiên lần nữa chứng thực. Thấy Hứa Tiên lại gật đầu lúc này mới yên lòng.

“Có điều, Dương Thiên, tại sao người luôn lôi kéo ta không buông vậy? Đừng hiểu lầm, ta không phải là ghét bỏ người, mà là có chút không hiểu. Ta chỉ là một phàm nhân, không có gì đặc biệt.” Hứa Tiên nói đoạn đầu, mặt Dương Thiên liền biến sắc thiếu chút nữa lại muốn khóc lên. Nghe câu kế tiếp, nàng lúc này mới bình tĩnh lại.

“Hứa Tiên, ta cũng không biết tại sao luôn muốn ở cùng người. Có lẽ là bởi vì mùi trên người người rất dễ chịu.” Dương Thiên nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói.

“Mùi?” Hứa Tiên giơ tay lên hít hít người mình, nghi ngờ nói, “Trên người ta không có mùi gì mà.”

“Không phải mùi trên người, mà là mùi vị phát ra của hồn phách.” Dương Thiên nói xong sáp tới hít hà, hí mắt nói, “Thật sự rất dễ chịu nha, hì hì.”

Đối với đáp án của Dương Thiên, Hứa Tiên không cách nào hiểu nổi.

“Vây đi thôi, dẫn ta đi gặp Tiểu Bạch đi.” Trong lòng chợt nhớ tới Bạch Tố Trinh.

“Được rồi. Chúng ta đi.” Dương Thiên miễn cưỡng đáp ứng.

Cuối cùng, Dương Thiên nhảy lên mây hồng của nàng mang theo Hứa Tiên bay về hướng núi Thanh Thành. Đỉnh núi Thanh Thành giờ phút này cát bụi mù mịt, Nhị Lang thần đang cùng Bạch Tố Trinh đánh nhau. Tiểu Thanh ở một bên hí mắt, nhìn mà kinh hồn táng đảm. Rất rõ ràng, Nhị Lang thần chiêu nào cũng đều hướng trên mặt Bạch Tố Trinh mà “chào hỏi”.

Đang đánh rất kịch liệt, bỗng nhiên Nhị Lang thần dừng lại trường kích, ngẩng đầu nhìn về trời không, nhú mày.

Bạch Tố Trinh cũng dừng lại động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đám mây hồng rất nhanh xuất hiện ở trước mắt bọn họ. Bạch Tố Trinh trong mắt hiện lên ánh sáng, tung người muốn bay lên.

“Chạy đi đâu?” Nhị Lang thần vung trường kích, ngăn cản Bạch Tố Trinh.

“Nhị ca!” Dương Thiên ở giữa không trung hô to. Tường vân hạ xuống, Hứa Tiên liền chạy về phía Bạch Tố Trinh.

Nhị Lang thần thấy thế, khê giật giật khóe miệng, thu hồi trường kích đứng qua một bên.

“Tiểu Bạch, huynh không sao chứ?” Hứa Tiên nhìn Bạch Tố Trinh cả người bị thương, đau lòng không thôi. Vươn tay nhẹ nhàng xoa mặt Bạch Tố Trinh. Chỉ là mấy ngày không thấy, lại giống như đã qua thật lâu rồi. Hứa Tiên hiểu được, người trước mắt này, đã khắc vào trong xương tủy của mình, không cách nào quên đi được.

“Nàng không có chuyện gì là tốt rồi.” Bạch Tố Trinh cầm tay Hứa Tiên, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Dương Thiên nhìn một màn này, khó chịu quay đầu sang một bên. Nhị Lang thần nhỏ giọng hỏi: “Không phải đã bảo muội đừng mang nàng tới rồi sao?”

“Không mang theo nàng, nàng sẽ không để ý tới muội nữa, muội mới không muốn vậy đâu.” Dương Thiên tức giận nói.

Nhị Lang thần hết chỗ nói rồi.

“Là Dương Thiên đã cứu ta.” Hứa Tiên nói với Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh quay đầu nhìn về phía Dương Thiên, gật đầu nói, “Dương cô nương, cảm ơn người đã cứu nương tử của ta.”

“Không cần cảm ơn.” Dương Thiên bĩu môi, khó chịu đáp một câu.

“Khụ khụ.” Nhị Lang thần ho khan, nghiêm mặt nói, “Tìm các người gây phiền toái chính là Ngao Thương của Long Tộc sao? Tiểu bạch xà người bây giờ còn chưa đủ khả năng bảo vệ Hứa Tiên đâu. Cho nên, tiếp tục đi.”

Bạch Tố Trinh mắt lạnh nhìn về phía Nhị Lang thần, Nhị Lang thần hừ nhẹ một tiếng, khinh bỉ nhìn trở về.

Hứa Tiên lo lắng muốn mở miệng nói gì đó, song Bạch Tố Trinh lại nắm chặt tay nàng, nhẹ nhàng gật đầu. Mặc dù lời của Nhị Lang thần làm cho người ta rất không thoải mái, nhưng lời này cũng là sự thật. Hắn bây giờ, quả thật còn chưa đủ mạnh. Lần này Hứa Tiên bị cướp đi khiến hắn vô cùng tức giận, cũng biết được thực lực của mình còn chưa đủ.

“Tiếp tục.” Bạch Tố Trinh nắm chặt tay Hứa Tiên, ý bảo Hứa Tiên không cần lo lắng.

“Hứa Tiên, đừng sợ. Bồn thần xuất thủ luôn có chừng mực.” Nhị Lang thần lộ ra nụ cười mê người, hướng Hứa Tiên nói. (TNN: e sợ cái chừng mực của anh đó =))

“Vâng, Nhị Lang chân quân đương nhiên là không tầm thường rồi.” Hứa Tiên cười cười, phụ họa nói. Lão công nhà mình còn phải dựa vào người ta mà, nói chút lời hữu ích cũng không thừa đâu.

“Đó là dĩ nhiên.” Nhị Lang thần mỉm cười gật đầu, lông mày cũng cong cong nói, “Người cùng Dương Thiên đi chơi hoặc là ở bên cạnh nhìn cũng được.”

“Đi chơi đi, trời tối rồi trở về.” Bạch Tố Trinh nói với Hứa Tiên.

Hứa Tiên do dự, cuối cùng vẫn nghe lời Bạch Tố Trinh. Bạch Tố Trinh luôn rất kiêu ngạo. Nàng đương nhiên hiểu ý của hắn.

“Vậy ta buổi tối sẽ trở lại.” Hứa Tiên nắm chặt tay Bạch Tố Trinh, “Một mình huynh phải. . . .” Phải như thế nào đây? Tự bảo trọng? Hình như không đúng lắm. Giờ phút này thật giống như nói cái gì cũng không phải.

Bạch Tố Trinh khẽ mỉm cười: “Hiện giờ thấy nàng không có chuyện gì là tốt rồi.” Dừng một chút, lực đạo Bạch Tố Trinh nắm tay Hứa Tiên tăng lên, giống như nói với Hứa Tiên, lại như nói với chính mình, “Sẽ không để nàng gặp phải nguy hiểm lần nữa.”

Giọng nói rất nhẹ, nhưng rất kiên quyết dứt khoát. Hứa Tiên trong lòng ấm áp, nắm chặt tay Bạch Tố Trinh, cũng kiên định như vậy thấp giọng nói: “Ta tin tưởng huynh.”

Cứ như vậy, Dương Thiên cao hứng kéo Hứa Tiên lên cưỡi mây bay đi. Để lại Bạch Tố Trinh cùng Nhị Lang thần tiếp tục.

“Hứa Tiên, người đừng lo lắng nữa. Nhị ca biết có chừng mực mà. Hơn nữa đây là lần đầu tiên ta thấy nhị ca quan tâm chỉ điểm một người như vậy đó.” Dương Thiên nhìn Hứa Tiên hớn hớn lên mây, đành lên tiếng an ủi.

“Ừ.” Hứa Tiên không yên lòng gật đầu.

“Hứa Tiên, mùi trên người người càng ngày càng thơm nha.” Dương Thiên dựa sát vào Hứa Tiên đưa mũi hít hít, cười hề hề nói.

Hứa Tiên cũng khịt khịt hít, song không ngửi được trên người mình có mùi vị kỳ lạ gì. Cũng không biết Dương Thiên rốt cuộc là làm sao nữa.

“Chúng ta đi đâu chơi bây giờ?” Dương Thiên nghiêng đầu suy tư, “Di, đây là ai?” bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có người cản đường, Dương Thiên nghi hoặc hô ra tiếng. Hứa Tiên ngẩng đầu nhìn lên, thấy tiểu long nữ Ngao Thanh đang lơ lửng kéo Tiểu rết bay ở phía trước.

“Sư phụ!” Hai người trăm miệng một lời gọi, bay đến trước mặt Hứa Tiên.

“Là các người à.” Hứa Tiên nhìn thấy, trên mặt lộ ra nụ cười, “Các người tại sao lại ở chỗ này?”

“Sư phụ không sao là tốt rồi, làm bọn con lo muốn chết.” Tiểu rết chăm chú nhìn Hứa Tiên.

“Sư phụ, lão nam nhân Ngao Thương kia có làm gì người không? Con trở về liền từ hôn hắn. Người xấu xa như vậy con mới không gả cho hắn đâu.” Ngao Thanh cũng mở miệng.

“Ta không sao. Là Dương Thiên đã cứu ta.” Hứa Tiên mỉm cười lắc đầu, sau đó chỉ chỉ Dương Thiên bên cạnh.

“Đa tạ vị cô nương này đã cứu sư phụ ta.” Tiểu rết cùng Ngao Thanh hướng Dương Thiên hành lễ.

“Không cần, không cần.” Dương Thiên vẫn còn có chút ngượng ngùng, liên tục khoát tay, gương mặt xinh đẹp nổi lên một tầng màu hồng.

“Sư công (chồng của sư phụ) vẫn rất lo lắng cho người đó. Cả ngày sắc mặt lúc nào cũng vô cùng đáng sợ.” Tiểu rết vỗ vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi nói, “Hiện tại người không có chuyện gì là tốt rồi. Chúng con phải mau mau đi tìm sư công đây.”

“Ta đã gặp huynh ấy rồi, huynh ấy bây giờ đang ở trên núi Thanh Thành tu luyện.” Hứa Tiên nghe Tiểu rết nói, không khỏi tưởng tượng đến bộ dạng lòng như lửa đốt của Tiểu Bạch sau khi biết mình mất tích.

“A, vậy thì tốt quá. Sư công như vậy, chúng con thế nào cũng chịu không nổi a.” Tiểu rết thở dài mở miệng.

“Hiện tại không có chuyện gì nữa. Chúng ta đi chơi đi.” Dương Thiên ba câu không tách được chuyện đi chơi.

“Hai người các người trở về nói cho tỷ tỷ ta biết một tiếng, ta cùng Tiểu Bạch có việc, tạm thời không trở về, bảo tỷ ấy đừng lo lắng.” Hứa Tiên phân phó Tiểu rết trở về báo tin.

“Dạ, sư phụ, vậy chúng con muốn tìm người thì tới núi Thanh Thành sao?” Tiểu rết gật đầu đáp ứng rồi hỏi.

“Ừ.” Hứa Tiên nói.

Nhìn Tiểu rết cùng Ngao Thanh rời đi, Hứa Tiên mới thu hồi ánh mắt.

“Hứa Tiên, ta dạy cho ngươi thuật đằng vân nha.” Dương Thiên có chút lấy lòng hỏi.

Hứa Tiên ngẩn người, bỗng nhiên thân thể thẳng tắp, quay đầu nhìn về phía Dương Thiên, hai mắt sáng lên, đưa tay cầm thật chặt tay Dương Thiên nói: “Dương Thiên, dạy ta pháp thuật có được hay không? Ta cũng phải nhanh chóng mạnh lên mới được.”

Dương Thiên sững sốt, sau đó cao hứng gật đầu: “Được được. Ta dạy cho ngươi pháp thuật, vậy ta đây có phải chính là sư phụ của ngươi hay không?”

Hứa Tiên cũng sững sờ, rồi gật đầu: “Ừ, đúng là như vậy, không sai.”

“Wow, thật là quá tốt. Ta cũng có đồ đệ rồi.” Dương Thiên cao hứng mặt mày hớn hở, lơ lửng kéo Hứa Tiên liền bay đi thật nhanh, trong miệng còn nói thêm, “Ta sẽ đem toàn bộ dạy cho ngươi, biến ngươi thành cực kỳ lợi hại. Sau này nếu tướng công của ngươi khi dễ ngươi, thì không cần ta cùng nhị ca xuất thủ, chỉ một mình ngươi cũng có thể đánh hắn rằng rơi đầy đất rồi.”

Hứa Tiên nghe được Dương Thiên nói thêm mà dở khóc dở cười. Mục đích nàng muốn học pháp thuật không phải là cái này, mà là muốn trở nên mạnh mẽ, không vướng chân Tiểu Bạch, không để cho Tiểu Bạch lo lắng.

Bất kể như thế nào, Hứa Tiên từ từ bắt đầu con đường tu luyện của nàng. Dương Thiên lấy cái lý do quang minh chánh đại này, liền không để cho Hứa Tiên đi núi Thanh Thành gặp Tiểu Bạch nữa. Lấy lời hay ý đẹp là vì phải cố gắng tu luyện, lòng không tạp niệm mới có thể chuyên tâm, làm ít mà được nhiều. Cho nên Dương Thiên liền để cho Nhị Lang thần chuyển cáo với Bạch Tố Trinh một tiếng là Hứa Tiên đang bận rộn tu luyện.

Mặc dù Nhị Lang thần cùng Dương Thiên bị tình nghi là chia rẽ hai vợ chồng người ta, nhưng lại đều thật tình chỉ điểm cho hai người. Dương Thiên dạy rất nhiệt tình, Hứa Tiên cũng dụng tâm học, tu vi nhanh chóng tinh tiến. Mà Nhị Lang thần thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, mặt mày hớn hở nói tới tiến bộ của Bạch Tố Trinh. Những lúc đó Hứa Tiên sẽ nói một lèo các loại lời hay ý đẹp, nào là sao không nhìn một chút xem là do ai chỉ điểm. Đối lại người khác chỉ điểm có thể có hiệu quả như thế này sao. Nhị Lang thần bình thường đều rất bình tĩnh nghe những lời này, chẳng qua sau khi nghe xong, lại hăng máu gà tiếp tục bay đi núi Thanh Thành. (TNN: haha anh này ưa nịnh a~~)

Cuộc sống từng ngày trôi qua, Hứa Tiên đã học xong không ít pháp thuật, thuật đằng vân cũng luyện được bảy tám phần, chẳng qua là chưa thuần thực, bay thì run lẩy rẩy, nhìn tới làm cho Dương Thiên lo lắng không thôi.

Hôm nay, nơi Dương Thiên ở có khách đến. Mà người này chính là Văn Khúc tinh quân.

“Hắc, Văn Khúc tinh quân, huynh làm sao lại tìm đến chỗ muội chơi vậy?” Dương Thiên trong lòng rất là kinh ngạc vì Văn Khúc tinh quân đến. Phải biết rằng Văn Khúc tinh quân trời sanh tính tình đậm bạc, không thích cùng người khác chơi đùa, bình thường đều ở cung điện của mình lật qua lật lại mấy cuốn sách. Đây là lần đầu tiên Văn Khúc tinh quân tới tìm nàng.

“Ha hã, không có gì, muội không phải thích rượu hoa đào hay sao? Mấy ngày hôm trước Văn Xương Tinh vừa đưa ta mấy bình, ta không thích lắm. Nhớ tới muội thích, nên đưa tới uội.” Văn Khúc tinh quân nói xong, vươn tay, trên tay trống rỗng liền xuất hiện một cái khay, phía trên bày hai bầu rượu. (Văn Xương Tinh: nói nhảm, ngươi là tên khốn kiếp, đoạt rượu hoa đào của ta!) @@

Dương Thiên vừa thấy, cao hứng nghênh đón, ôm hai chai rượu, cười nói: “Văn Khúc tinh quân, huynh thật tốt.”

Văn Khúc tinh quân mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Hứa Tiên.

Hứa Tiên có chút lúng túng gật đầu: “Văn Khúc tinh quân, chào ngài.”

“Chỉ không gặp một thời gian, tu vi của ngươi rất có tiến bộ đó.” Văn Khúc tinh quân cười ôn nhu như ngọc.

“Là Dương Thiên sư phụ dạy tốt.” Hứa Tiên ngại ngùng cười cười. Dương Thiên không cho Hứa Tiên thêm từ sư phụ ở phía trước tên nàng, nói gọi sư phụ sẽ làm nàng cảm thấy không phải là bằng hữu. Nhưng không gọi lại khiến nàng cảm thấy không có cảm giác làm sư phụ, cho nên liền biến thành Dương Thiên sư phụ.

Văn Khúc tinh quân cười nói: “Cái tiểu nha đầu này cũng làm sư phụ người ta sao, mong không dạy hư học sinh là tốt rồi.”

“Hừ, mới không phải đâu. Văn Khúc tinh quân huynh chớ xem thường người ta. Huynh nhìn Hứa Tiên bây giờ không phải là lợi hại hơn rất nhiều rồi sao?” Dương Thiên ở bên cạnh không vui khê mở miệng.

“Đúng vậy, Văn Khúc tinh quân, Dương Thiên sư phụ dạy rất tốt.” Hứa Tiên cũng cười.

“Vậy thì tốt rồi.” Văn Khúc tinh quân gật đầu.

“Huynh trước ngồi đi, ta đi châm trà cho huynh. Thuận tiện cất kỹ hai bầu rượu này, hắc hắc.” Dương Thiên cầm lấy rượu rồi đi vào trong nhà. Bỏ lại Hứa Tiên và Văn Khúc Tinh Quân hai người một mình ở chung một chỗ.

“Cái kia, Văn Khúc tinh quân, mời ngồi.” Hứa Tiên không quen cùng Văn Khúc Tinh Quân ở chung một chỗ. Văn Khúc Tinh ở trong nhận thức của nàng, là một tồn tại đặc biệt.

“Cùng nhau ngồi đi.” Văn Khúc tinh quân cười cười ôn hòa, ngồi xuống ghế đá ở bên cạnh, như lơ đãng hỏi, “Biết dùng thuật đằng vân chưa?”

“Biết rồi, chẳng qua còn chưa thuần thực lắm. Mỗi lần đều phải có Dương Thiên sư phụ ở bên cạnh nhìn.” Hứa Tiên có chút không tự nhiên trả lời.

“Không tồi, trong khoảng thời gian ngắn mà biết được tới vậy là tốt lắm rồi.” Văn Khúc tinh quân nhẹ nhàng gật đầu, lại nói tiếp, “Đúng rồi, ngươi đã học xong đằng vân thuật, ta liền cho ngươi một đám tường vân.”

Hứa Tiên kinh ngạc khoát tay, cự tuyệt: “Vây làm sao có thể? Lễ vật quý như thế ta không thể nhận được đâu.”

“Không có gì quý trọng cả, đây là năm xưa ta luyện được. Vẫn tụ lại ở đây, ngươi nếu không cần thì nó cũng không thể làm gì khác hơn là nhét vào trong xó rồi.” Văn Khúc tinh quân mỉm cười, “Tặng cho ngươi, nó còn có đất dụng võ.”

“Này.” Hứa Tiên do dự.

“Di, Văn Khúc tinh quân muốn đưa tường vân cho Hứa Tiên sao? Lấy ra xem một chút, nếu mà không đẹp thì đừng lấy. Ta kêu Nhị ca luyện giùm là được.” Dương Thiên bưng trà chạy ra, gương mặt có chút phiếm hồng. Xem ra mới vừa rồi chạy vào lại đi uống trộm vài hớp rượu hoa đào rồi.

Văn Khúc tinh quân vung nhẹ tay lên, một đóa tường vân hồng phấn liền hiện ra. Không giống với màu sắc tường vân của Dương Thiên, đóa tường vân này màu sắc thanh tân (trong sáng) hơn một chút.

“Thật xinh đẹp, ha ha, rất thích hợp với Hứa Tiên. Nhận đi, nhận đi. Cảm ơn huynh nha Văn Khúc tinh quân.” Dương Thiên tuyệt không khách khí, cười hì hì thu lấy.

Hứa Tiên thấy thế, ngưỡng ngừng hướng Văn Khúc tinh quân nói cảm ơn: “Đa tạ Văn Khúc tinh quân. Tặng lễ vật quý trọng như vậy.”

“Chuyện nhỏ thôi mà.” Văn Khúc tinh quân cười ôn hòa nhìn Hứa Tiên khoát tay. Một đóa tường vân mà thôi, chỉ cần nàng muốn, bất kỳ vật gì ta cũng sẽ hai tay dâng lên, bao gồm cả tánh mạng của ta. (TNN: xong xong lại thêm một đóa hoa đào @@)

Văn Khúc tinh quân ngồi một chút liền rời đi. Dương Thiên nhìn tường vân của Hứa Tiên cười hắc hắc không ngừng: “Thứ tốt đó, ngươi cất cho kĩ.”

Hứa Tiên gật đầu. Dương Thiên cũng nói là đồ tốt, vậy mà Văn Khúc tinh quân lại nói là đồ hẩn luyện chế năm xưa không quý hóa gì. Đây là tình huống quái gì vậy?

Hứa Tiên còn đang suy nghĩ không hiểu, thì Nhị Lang thần liền hiện ra. Tinh thần không có phần chấn như thường ngày, Nhị Lang thần hôm nay bộ dạng có chút kỳ quái. Chờ Nhị Lang thần đến trước mặt bọn họ, Hứa Tiên mới thấy một bên mắt của Nhị Lang thần bị bầm đen. (TNN: haha Bạch ca đã trả thù =)))

“Ha ha, tiểu bạch xà này không tệ. Lại có thể gây thương tổn cho Bồn thần.” Nhị Lang thần vô cùng tuấn mỹ, mặt mặc dù bị thương, nhưng tâm tình hình như vẫn rất tốt, “Có điều cũng là do Bồn thần dạy mấy ngày nay mới có thể có kết quả tốt như thế.”

Dương Thiên rất là kinh ngạc nhìn hốc mắt bị bầm tím của Nhị Lang thần, đã bao lâu rồi không có thấy nhị ca nhà mình bị thương nha?

Hứa Tiên cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là cao hứng.

“Hứa Tiên, đi đi, hẩn ở bên ngoài chờ ngươi. Ta đã đáp ứng hẩn chỉ cần thương tổn được ta liền cho các ngươi gặp mặt.” Nhị Lang thần hướng Hứa Tiên nói.

Hứa Tiên trong lòng cũng rất nhớ Bạch Tố Trinh, nên hướng Nhị Lang thần hành lễ, cùng Dương Thiên nói rõ, rồi liền bay ra ngoài. Dương Thiên vĩnh miện, mặc dù không vui nhưng cũng không nói gì.

Bay ra khỏi rừng trúc, Hứa Tiên thấy người mình ngày nhớ đêm mong. Cũng hiểu tại sao Nhị Lang thần lại bị thương, so ra Bạch Tố Trinh bị thương lại càng nghiêm trọng. Toàn thân cao thấp cơ hồ không có một chỗ nào lành lặn.

“Tiểu Bạch!” Hứa Tiên chạy đến, đau lòng thấp giọng hô lên.

“Ta không sao.” Bạch Tố Trinh một tay kéo Hứa Tiên vào trong ngực.

Dựa vào lồng ngực quen thuộc, nước mắt Hứa Tiên thiếu chút nữa chảy xuống.

“Dương cô nương, đa tạ người chiếu cố tốt nương tử của ta.” Bạch Tố Trinh hướng vào trong rừng trúc bỏ lại những lời này, rồi liền ôm Hứa Tiên trực tiếp bay đi.

Dương Thiên ở trong rừng trúc tức giận dậm chân, muốn đuổi theo, Nhị Lang thần lại giữ nàng lại: “Được rồi, tiểu muội, người ta dù sao cũng là vợ chồng, muội cứ muốn chiếm cứ Hứa Tiên còn ra thể thống gì nữa chứ?”

Dương Thiên không phục nói thăm: “Nhị ca huynh không biết xấu hổ còn nói muội, huynh không phải là chiếm cứ phu quân người ta không tha sao chứ?”

“Ta chỉ là luyện tiếu tài năng. Còn muội là hồ nháo.” Nhị Lang thần bắt đắc dĩ nói.

“Muội cũng luyện tiếu tài năng a! Muội dạy cho Hứa Tiên rất nhiều pháp thuật đó.” Dương Thiên không phục phản bác.

“Vâng vâng, muội là luyện tiếu tài năng.” Nhị Lang thần bắt đắc dĩ phụ họa, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi, “Nói đi cũng phải nói lại, tại sao muội vừa thấy Hứa Tiên liền dính như sam thế?” Nhị Lang thần hỏi vấn đề mà mình sớm thấy kỳ quái lâu nay.

“Mùi vị trên người nàng rất dễ chịu.” Dương Thiên nói câu này lại sợ Nhị Lang thần nghe không hiểu, liền bổ sung, “Mùi vị hồn phách của nàng rất dễ chịu.”

Nhị Lang thần nghe xong ngẩn người, nhưng ngay sau đó cau mày không biết đang suy nghĩ cái gì. Dương Thiên cảm thấy nhàm chán, trở về phòng uống rượu, thuận tiện nghĩ lúc nào nên đi tìm Hứa Tiên.

Bạch Tố Trinh mang theo Hứa Tiên trực tiếp trở về động phủ núi Thanh Thành. Tiểu Thanh đã sớm đợi ở đây. Thấy hai người trở về, trên mặt Tiểu Thanh lộ ra nụ cười ghênh đón.

“Đại ca, Hứa Tiên, hai người đã trở lại.”

“Ừ, Tiểu Thanh.” Hứa Tiên thấy Tiểu Thanh cũng cảm thấy rất là thân thiết.

Bạch Tố Trinh đáp xuống đất nhưng không lên tiếng, sau khi để Hứa Tiên xuống, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Tiểu Bạch!” Hứa Tiên kinh hoảng hô lên.

“Không sao.” Bạch Tố Trinh lắc đầu. Tiểu Thanh lại giống như quen rồi nên không lạ, thuận thực lấy ra khăn lông, mang nước nóng sang.

Nhìn Bạch Tố Trinh thuận thực chữa thương, Hứa Tiên trong lòng một trận chua xót. Nàng an tĩnh theo ở bên cạnh, nhìn Bạch Tố Trinh trị thương, một lúc lâu sau sắc mặt Bạch Tố Trinh dần dần tốt lên Hứa Tiên mới yên lòng.

“Tiểu Bạch.” Hứa Tiên nhìn Bạch Tố Trinh mở mắt.

“Đói bụng sao?” Bạch Tố Trinh khẽ mỉm cười, nhìn tới làm Hứa Tiên sững sốt.

“Tiểu Bạch, thật ra thì huynh cười lên nhìn rất đẹp.” Hứa Tiên không đứng đắn cười hì hì nói.

Bạch Tố Trinh ngẩn người, đưa tay ôm chầm Hứa Tiên, kéo nàng ngồi lên đùi mình. Giống như rất tự nhiên, Hứa Tiên cúi đầu hôn lên trán Bạch Tố Trinh, sau đó từ từ dời xuống.

Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng đưa môi lên, một cổ mùi vị thanh tân nhàn nhạt xâm nhập khoang miệng Hứa Tiên. Hứa Tiên hai mắt nhắm nghiền, từ từ đắm chìm trong ôn nhu này.

Tiểu Thanh bụng thức ăn đứng ở cửa thấy một màn như vậy, cười trộm lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Tiên chống eo đau nhức, một hồi lâu mới bò xuống giường. Giường co hơn nửa đêm, Hứa Tiên liếc mắt nhìn Tiểu Bạch thân thanh khí sáng bên cạnh một cái, trong lòng đau đớn, này giống người hôm qua vừa bị trọng thương sao?

Ban ngày, Hứa Tiên mới có cơ hội đánh giá động phủ của Bạch Tố Trinh. Chỉ hai chữ, đơn giản. Động phủ này bày biện vô cùng đơn giản. Giường đá, bàn đá, ghế đá, ngoài ra không còn gì khác. Đúng là phong cách Bạch Tố Trinh.

Những ngày kế tiếp liền đơn giản hơn rất nhiều. Chỉ tu luyện và tu luyện, sau đó còn tiếp đãi một vài người không mời mà đến. Tỷ như Dương Thiên, tỷ như Nhị Lang thần. Nhị Lang thần mỗi lần tới, đều cùng Bạch Tố Trinh đánh đến thiên hôn địa ám. Mà Dương Thiên mỗi lần tới đều chiếm cứ Hứa Tiên không tha, ngoài mặt nói là dạy Hứa Tiên pháp thuật, song trên thực tế là tách Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh ra. Tiểu rết cùng Ngao Thanh cũng thường xuyên đến. Hai người mỗi lần tới đều mang theo một đồng đồ lớn, nào thức ăn, đồ dùng, quần áo, rất nhanh đem động phủ đơn giản của Bạch Tố Trinh sắp xếp lại đầy đủ hơn.

“Sư phụ, tại sao con lại cảm thấy Dương Thiên sư phụ đối với người thái độ thật quý dị.” Tiểu rết vừa nhai nhai mứt mới mua vừa nhìn Hứa Tiên bên cạnh nhỏ giọng nói. Tướng công của sư phụ hẳn phải gọi là “sư công”, nhưng sư phụ của sư phụ cũng là gọi là “sư công”. Ý nghĩa bất đồng, song chữ lại giống nhau. Mỗi lần hẳn vừa gọi Bạch Tố Trinh là “sư công”, thì Dương Thiên liền hung hăng trừng hẳn, làm cho hẳn cảm thấy vô cùng ủy khuất. (TNN: *chấp tay cầu nguyện* đừng như ta đang nghĩ nha *run run*)

“Ha ha, cái này sao, bởi vì Dương Thiên sư phụ vẫn không có bằng hữu, cùng ta tương đối hợp ý, cho nên mới muốn chiếm lấy nhiều hơn một chút.” Hứa Tiên cười cười xấu hổ, giải thích qua loa.

Tiểu rết nhìn trời, đau khổ suy tư, nói: “Tham muốn giữ lấy? Có phải giống như con đối với Ngao Thanh hay không? Lúc nào con cũng cảm thấy Ngao Thanh chỉ có thể là của con mà thôi.”

Hứa Tiên thiếu chút nữa bị sặc, vội vàng nói: “Cái này không giống nhau. Hoàn toàn bất đồng, đừng lấy ví dụ linh tinh.”

“Nha.” Tiểu rết cái hiểu cái không gật đầu.

Hứa Tiên đầu đầy hắc tuyến, ban đầu may nhờ có mình vất óc dạy dỗ mà Tiểu rết biết phân biệt được đâu là ‘yêu’. Bằng không không biết Tiểu rết này hôm nay còn sẽ nói ra lời hùng hồn như thế nào nữa.

“Sư phụ, đừng để ý cái đồ côn trùng ngốc này, ăn cái này đi.” Ngao Thanh liếc Tiểu rết một cái, đem thịt khô trong tay đưa cho Hứa Tiên.

Hứa Tiên hí hóp mắt nhận lấy, thích thú ăn.

Tiểu rết thành linh nói một câu: “Sư phụ, con chuẩn bị mang Ngao Thanh trở về gặp mặt cha con đó.”

Phốc. Hứa Tiên thiếu chút nữa đem thịt khô trong miệng phun ra. Kim Bạt Pháp Vương!

“Sư phụ, cha con nhất định sẽ thật cao hứng.” Tiểu rết hưng phấn nói.

Hứa Tiên vẫn đang suy nghĩ, có thể nuôi được một nhi tử cực phẩm như Tiểu rết thì Kim Bạt Pháp Vương sẽ là nhân vật thần kỳ đến cỡ nào a.

43. Chương 43: Mang Thai!

“Sư phụ, cha con nhìn thấy người nhất định cũng sẽ rất vui mừng. Chỉ bằng chúng ta cùng đi đi.” Tiểu rết cao hứng nói, “Nhà con ở Phụng Hoàng Sơn, rất đẹp đó.”

Đi Phượng Hoàng Sơn? Hứa Tiên sững sốt, nàng còn chưa có nghĩ tới sẽ đi đâu. “Cái ổ” của Kim Bát Pháp Vương hử, còn có hai con thỏ tinh, Hồ Mị nương cùng Thái Nhân gì đó nữa đấy. Hứa Tiên sờ cằm nghĩ tới hình ảnh những người này trong kịch truyền hình. Kim Bát Pháp Vương hình như là đại hồ tử (một người to lớn râu ria tùm lum), vũ khí trong tay là một đôi Kim Bạt (cái mũ vàng) thì phải.

“Sư phụ, đi đi mà. Nhà ta rất đẹp, đi chơi đi.” Tiểu rết giương mắt nhìn Hứa Tiên, lắc lắc cánh tay nàng.

Hứa Tiên còn chưa kịp nói gì, thì nơi xa đã liên truyền đến giọng của Dương Thiên: “Đi đâu đấy? Đi đâu đấy? Rất vui sao? Ta cũng muốn đi.”

“Sư công (sư công này là sư phụ của sư phụ).” Tiểu rết lập tức đứng nghiêm, vô cùng cung kính chào hỏi.

“Ừ, Tiểu trùng tử (con sâu nhỏ) ngoan. Mới vừa rồi ngươi nói đi nơi nào chơi thế?” Dương Thiên đến trước mặt bọn họ gấp gấp khó nhẹn hỏi.

“Là đến nhà của con.” Tiểu rết nói.

“A, vậy một lát nữa đi liền đi. Hứa Tiên, chúng ta cùng đi nha.” Dương Thiên thấy hứng thú, liền tiến lên gạt Tiểu rết ra, ôm cánh tay Hứa Tiên cười cười.

“Ách.” Hứa Tiên còn chưa nghĩ thông xem có nên đi hay không, thì Dương Thiên đã quyết định thay rồi.

“Nàng muốn thì chúng ta liền đi một chuyến cũng được.” Bạch Tố Trinh xuất hiện ở phía sau Hứa Tiên, nhàn nhạt nói.

Dương Thiên trừng mắt nhìn Bạch Tố Trinh, khó chịu nói: “Coi như ngươi may mắn, gần đây Nhị ca không rảnh.”

Bạch Tố Trinh mắt diếc tai ngơ, như bình thường hoàn toàn không thèm nhìn Dương Thiên. Thái độ của Bạch Tố Trinh khiến Dương Thiên càng thêm nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không có biện pháp nào.

Cứ như vậy, một nhóm người hùng hổ hướng Phượng Hoàng Sơn mà đi. Vừa bay đến chân núi Phượng Hoàng Sơn, Hứa Tiên lại cảm thấy ngực đột nhiên cực kỳ khó chịu.

“Sao vậy?” Bạch Tố Trinh nhận ra Hứa Tiên không bình thường, lo lắng hỏi.

“Không biết, đột nhiên khó chịu có chút buồn nôn.” Hứa Tiên cau chặt chân mày.

“Đi xuống trước đã.” Bạch Tố Trinh dứt lời liền ôm Hứa Tiên dẫn đầu bay xuống.

Chờ sau khi hạ xuống, Hứa Tiên mới phát hiện bọn họ đáp bên cạnh một cái hồ, nhưng đây không phải là điều làm cho nàng kinh ngạc. Làm cho nàng kinh ngạc chính là ở trong hồ có người quen. Mà người này không phải là ai khác, chính là Pháp Hải.

“Pháp Hải, làm sao ngươi lại ở chỗ này, ngươi đến đây làm gì?” Hứa Tiên kinh ngạc hỏi Pháp Hải trong hồ chỉ lộ ra nửa người trên. Rất rõ ràng, Pháp Hải không mặc y phục, hình như. Đang tắm?

“Tiểu tăng ở đây tu thân dưỡng tính.” Pháp Hải rất đứng đắn trả lời.

“Phải không?” Hứa Tiên hoài nghi nhìn Pháp Hải. Bất quá, vóc người Pháp Hải thật đúng là không tệ, nhìn bộ ngực rắn chắc kia, chắc chắn, chẹp chẹp.

“Làm phiền các thí chủ xoay người sang chỗ khác.” Pháp Hải vẻ mặt bình tĩnh.

Mấy người Hứa Tiên giật giật khoe miệng, song vẫn xoay người đi. Một hồi, phía sau liền vang lên tiếng xột xoạt. Pháp Hải đang mặc quần áo.

“Các vị thí chủ tại sao lại ở chỗ này?” Sau khi Pháp Hải mặc quần áo thì mở miệng.

Mọi người xoay người, Hứa Tiên bây giờ mới nhìn rõ lần này Pháp Hải không có mang theo Thiên trượng và Kim bát, mà là cầm mõ.

“Thăm nhà. Tối nhà đồ đệ của ta.” Hứa Tiên trả lời.

“Nga, như vậy à.” Pháp Hải gật đầu, rồi bỗng nhiên kinh ngạc nhìn bụng Hứa Tiên, há to mồm, “Văn Khúc tinh quân hạ phạm?”

Hứa Tiên còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã trực tiếp khinh bỉ nhìn Pháp Hải: “Pháp Hải, tại sao không phải là thần tài hạ phạm?” (Xu: e bó chiếu với tỷ lun ak)

Pháp Hải kinh hãi: “Làm sao ngươi biết ta đang suy nghĩ gì?”

“Ngươi vừa nói ra đó thôi.” Hứa Tiên rất là im lặng.

“Tội lỗi, tội lỗi! Tài tức là không, không tức là tài.” Pháp Hải nhắm mắt lại, hung hăng gõ mõ trong tay, nhìn đến khiến Hứa Tiên cao hứng cười ha ha. Cái tên Pháp Hải này, thật là thú vị nha, ở đâu có một chút tự giác của người xuất gia đây chứ. (TNN: haha sao ta lại cứ nhớ tới câu ‘sắc tức là không, không tức là sắc’ nhĩ =]] đến bao giờ Hải ca mới niệm câu này đây a *Chờ mong nha*)

Nhưng, rất nhanh Hứa Tiên liền cảm thấy có cái gì không đúng, làm sao lại chỉ mình mình cười, còn những người khác đều đang mãnh liệt nhìn chằm chằm bụng mình.

“Sao thế?” Hứa Tiên nghi ngờ, “Đúng rồi, mới vừa rồi Pháp Hải nói cái gì mà Văn Khúc tinh quân hạ phạm, hần tới sao? Ở đâu? Ừa.”

Hứa Tiên vừa hỏi xong, đột nhiên cảm thấy một trận khó chịu, sau khi nôn ra sắc mặt chợt thay đổi. Bây giờ thì nàng biết là chuyện gì xảy ra rồi.

Hứa Tiên run run sờ lên bụng mình, chẳng lẽ mình mang thai? Hơn nữa trong bụng chính là Văn Khúc tinh quân? Có cần thiết giống khoa học viễn tưởng như vậy hay không? Nghĩ tới nam tử ôn nhuận tựa ngọc kia, Hứa Tiên cảm thấy không được chân thật lắm.

“Pháp Hải, có phải ngươi nhìn sai rồi hay không?” Hứa Tiên cảm giác giọng mình run rẩy.

Bạch Tố Trinh nhìn bụng Hứa Tiên, khê há mồm, cả người u mê. Dương Thiên lại càng kinh ngạc.

“Mọi chuyện nếu đã có nhân tự khắc sẽ có quả.” Pháp Hải không đi thẳng vào vấn đề, mà chỉ bí hiểm nói, “Đây chính là duyên phận.”

Hứa Tiên không biết nói cái gì cho phải, duyên phận, lại là hai chữ này. Tại sao mỗi lần Pháp Hải nói ra hai chữ này đều làm cho người ta rất muốn đánh hần như vậy? (TNN: cái mặt cần ăn đòn a =]])

Có điều, mình mang thai sao? Trong bụng có hài tử của Tiểu Bạch rồi! Nhưng kia lại là Văn Khúc tinh quân ôn nhu nho nhã? Hần làm sao lại đầu thai chứ? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây? Hứa Tiên không hiểu, mọi chuyện đã khác hẳn với nguyên tác rồi, tại sao Văn Khúc tinh quân vẫn có thể đầu thai thành con của nàng được đây. Hơn nữa chỉ cần vừa nghĩ tới nam tử trẻ tuổi kia bây giờ đã đầu thai thành con mình, nàng đã cảm thấy thật quái dị rồi.

Hứa Tiên vuốt bụng nhìn về phía Bạch Tố Trinh, lại phát hiện Bạch Tố Trinh ánh mắt cực nóng, sáng quắc nhìn nàng. Bạch Tố Trinh chậm rãi đặt tay lên tay Hứa Tiên, sau đó nhẹ nhàng vuốt bụng Hứa Tiên, dịu dàng nói: “Bất kể là cái gì hạ phạm, hần đều là hài tử của ta và nàng, cái này là đủ rồi.” (TNN: anh cứ chuẩn bị mà đón tình địch vào cửa đi =]] haha sau này hối k kịp đó =)))

Hứa Tiên ngẩn người, nhưng ngay sau đó lộ ra nụ cười sáng lạn. Đúng vậy a, đây là con của mình. Mình rốt cuộc đang luẩn quẩn cái gì chứ.

Dương Thiên thì tò mò nhìn bụng Hứa Tiên, cũng muốn đưa tay sờ sờ. Nhưng phía trước không còn chỗ, nên cứ tò mò.

Tiểu Thanh cũng rất kinh ngạc, sau khi lấy lại tinh thần liền hí hì cười nói: “Chúc mừng đại ca, Hứa Tiên.”

Còn Tiểu Rết và Ngao Thanh thì tò mò nhìn bụng Hứa Tiên. Tiểu Rết nhỏ giọng nói với Ngao Thanh: “Vợ à, nàng nói xem sư phụ sẽ sinh ra người hay rắn đây?”

“Câm miệng, ngu ngốc. Còn rãnh rỗi lo lắng sư phụ sinh ra cái gì, tốt nhất nghĩ tới mình trước đi. Xem rút cuộc sau này ta sẽ sinh cái gì.” Ngao Thanh tức giận nói. (TNN: có lẽ là một con rồng có rất nhiều chân chẳng *chống cảm suy tư*)

Vì vậy, Tiểu rết rối rắm.

Hứa Tiên vuốt bụng mình, đắm chìm trong vui sướng. Có đứa nhỏ rồi, trong bụng mình có con của Tiểu Bạch rồi.

Bạch Tố Trinh bộ mặt luôn luôn lãnh khốc giờ phút này cũng trở nên nhu hòa. “Hiện tại cảm thấy thế nào? Vẫn rất khó chịu sao? Chúng ta hay là trở về đi thôi.” Bạch Tố Trinh nhìn sắc mặt Hứa Tiên có chút không tốt, lo lắng nói.

“Không có chuyện gì. Đã tới rồi, chúng ta nên bá kiến cha của đồ đệ đã.” Hứa Tiên nghĩ, nếu đã đến đây, gặp một lần cũng không có gì không tốt.

“Ở ngay phía trước rồi. Cùng cha con chào hỏi chút đi nha.” Tiểu rết mở miệng.

Hứa Tiên gật đầu, Bạch Tố Trinh rút cuộc đáp ứng. Đoàn người đi lên trên núi. Pháp Hải thì cáo từ với bọn họ rồi rời đi.

Tiểu rết mang theo mọi người trực tiếp đi về phía nhà hắc.

“Đến, đến rồi.” Tiểu rết vui rạo rức chỉ vào động phủ phía trước nói.

Hứa Tiên nhìn cửa động phủ kia, có chút u mê. Động phủ này cùng động phủ của Bạch Tố Trinh hoàn toàn là hai loại phong cách ngược. Cái động được trang hoàng nguy nga lộng lẫy kia thực làm nàng hoài nghi đây rốt cuộc là động phủ của yêu tinh sao? Hắc phải là nhà giàu mới nổi thì đúng hơn á! Nhìn một chút lớp vàng gắn trên cửa lớn kia, nhìn một chút hoa văn tinh xảo bằng bạc kia, tiếp đó lại nhìn một chút đồng dạ minh châu gắn trên cửa kia.

Tiểu rết tiến lên đẩy cửa ra, hướng bên trong hô to: “Cha, con đã về rồi.”

Bên trong không có động tĩnh gì.

Tiểu rết tiếp tục lớn tiếng hô: “Cha, con đã về rồi.”

“Gọi cái rắm a. Ta không phải đã nói, tìm không được vợ thì đừng có trở lại hay sao?” Bên trong truyền đến một giọng nói trầm thấp, tức giận nói, “Còn la chí chóc nữa cẩn thận ta cắt đứt chân người đó!”

Cắt đứt chân, chắc chắn, đó hẳn là một “công trình” tương đối khổng lồ đây. Hứa Tiên ở trong lòng vô cùng chuyên tâm suy nghĩ về vấn đề này.

“Con tìm được vợ rồi.” Tiểu rết lại gào thét một câu.

Bên trong phịch một tiếng lớn, hình như là cái gì rớt xuống đất. Tiếp theo, vang lên tiếng bước chân dồn dập, một thân ảnh rất nhanh xuất hiện ở trước mắt mọi người.

“Đâu? Đâu?” Người vừa mở cửa gào thét.

Hứa Tiên đánh giá người vừa đến, thoát nhìn bộ dạng hơn bốn mươi tuổi, một thân áo choàng màu đen, phía trên thêu hoa văn màu vàng. Một chân mang giày da, chân còn lại đi trần, hiển nhiên mới vừa rồi chưa kịp mang xong giày, đã vội vã chạy đến. Khuôn mặt cũng là có chín phần tương tự với Tiểu rết, là một đại thúc “xinh đẹp”.(Xu: êccêc, tác giả dùng từ Mĩ a)

Kim Bạt Pháp vương thấy ở cửa nhiều người như vậy có chút trợn tròn mắt, sau đó thấy Tiểu rết lôi kéo Tiểu Long Nữ, lập tức liền xác nhận mục tiêu. Đây, đây. Kim Bạt Pháp Vương ghen hòng trên trời, đây là Tiểu Long Nữ sao? Sừng rồng này, đuôi rồng nữa này! Kim Bạt Pháp Vương cảm giác trái tim nhỏ bé của mình có chút chịu không nổi rồi.

“Cha, đây là vợ con, Ngao Thanh. Đây là sư phụ con, Hứa Tiên. Đây là sư công con, sư phụ của sư phụ. Còn người này cũng là sư công con luôn, nhưng là tướng công của sư phụ. Đây là Tiểu Thanh sư thúc.” Tiểu rết giới thiệu mọi người, “Đây là cha con, Kim Bạt Pháp Vương.”

Kim Bạt Pháp Vương đầu óc có chút hôn mê. Nhếch miệng cười với mọi người nói: “Chư vị đường xa mà đến, cực khổ rồi. Mời vào tệt xá uống chén trà. Con ta đã phiên chư vị chiêu cổ nhiều.” Kim Bạt Pháp Vương chấp tay hành lễ.

Hứa Tiên đáp lễ: “Đâu có đâu có, Tiểu rết vẫn luôn rất biết nghe lời.” Hứa Tiên trong lòng thầm nghĩ, tuy Tiểu rết rất dễ hơi, nhưng xem ra cha hắn cũng vẫn còn chút bình thường đi.

Kim Bạt Pháp Vương mời mọi người vào động phủ, mình đi ở phía sau, một phát kéo Tiểu rết qua: “Nhi tử à, ta kêu con tìm vợ, nhưng không có bảo con treo cao như vậy a, con muốn hại chết lão tử chắc. Còn có ta chẳng phải đã bảo con tìm bắt đười một chút mà ôm, vậy bắt đười sư phụ con có to không?” (TNN: ý nói tìm trụ cột mạnh một chút mà bám đó =]])

Hứa Tiên giật giật khoe miệng, thu hồi ý nghĩ mới vừa rồi cảm thấy Kim Bạt Pháp Vương bình thường. Người bình thường khi nói những lời này không phải nên kéo Tiểu rết qua chỗ khác tránh xa mọi người rồi mới nói sao?

“Chắc là to.” Tiểu rết cẩn thận suy nghĩ một chút, nói, “Sư phụ của sư phụ là Dương Thiên, muối muối Nhị Lang Chân Quân. Nhị Lang Chân Quân cùng tướng công của sư phụ tình cảm rất tốt, thường xuyên ở chung một chỗ đó.” (TNN: haha JQ nha =]])

Tiểu rết vừa dứt lời, sắc mặt Bạch Tố Trinh liền đen lại. Hứa Tiên thì rất muốn cười. Tình cảm tốt, thường xuyên ở chung một chỗ, ha ha. Tại sao nghe lại có cảm giác không ổn vậy chứ.

Kim Bạt Pháp Vương vỗ ngực há miệng hít sâu, sau đó nặng nề vỗ vỗ bả vai Tiểu rết, vui sướng hài lòng nói: “Nhi tử ngoan, làm rất khá. Bắt đười này có thể ôm được rồi.”

Mọi người im lặng quay đầu nhìn hai cha con, bọn họ rốt cuộc có biết tự giác tiết chế khi nói chuyện hay không?

Kim Bạt Pháp Vương lấy lại tinh thần, hắc hắc cười với mọi người, ngưng ngưng nói: “Chư vị mời vào, mời vào.”

Lần này Hứa Tiên chưa thấy được hai con thỏ tinh kia, trong lòng có chút tiếc nuối. Khi bọn họ đi Kim Bạt Pháp Vương cũng kiên quyết kín đáo đưa cho Hứa Tiên rất nhiều tài vật, tỏ vẻ cảm tạ nàng. Cuối cùng mới nói ra là Tiểu rết sau này liền nhờ cậy vào Hứa Tiên. Đối với Tiểu Long Nữ Ngao Thanh, Kim Bạt Pháp Vương vừa vui vừa buồn. Đối phương là Long Tộc, chưa nói tới chuyện hôn sự này chắc chắn sẽ lặn lội, mấu chốt nhất chính là đối phương còn chưa trưởng thành, nhi tử nhà mình còn phải đợi dài dài a.

Chia tay Kim Bạt Pháp vương, Bạch Tố Trinh liền mang Hứa Tiên trực tiếp trở về nhà ở trấn Giang dương thai. Núi Thanh Thành quá lạnh, Bạch Tố Trinh sợ nàng sau khi mang thai chịu không được khí hậu ở đó.

Hứa Kiêu Dung đối với việc trở về của bọn họ đương nhiên mừng rỡ. Chính nàng cũng sắp lâm bồn rồi, hiện tại biết được Hứa Tiên mang thai, tất nhiên là song hỷ lâm môn.

Trên trời, Thiên Quyền Cung đã sớm không một bóng người, không còn thân ảnh Văn Khúc tinh quân.

Quan Âm cùng Kim Thiên tử đứng trên mây, nhìn xuống dưới.

“Người cảm thấy, người có thể thắng sao?” Mi tâm giữa chân mày Quan Âm hiện lên thần sắc lo lắng.

Kim Thiên Tử tà tà cười một tiếng: “Đừng xem thường bọn họ, chúng ta rửa mắt chờ xem đi.”

44. Chương 44: Tiểu Bạch Giết Rồng

Từ khi Hứa Tiên mang thai tới nay, Bạch Tố Trinh như lâm đại địch, cả ngày không biết làm thế nào mới tốt. Mà Hứa Tiên rất nhanh bắt đầu nôn nghén, ói đến long trời lở đất. Uống một ngụm nước thì ói ra hai lần, ói ra cả mật xanh mật vàng. Bạch Tố Trinh gấp như kiến bò chảo nóng, quay mòng mòng.

Cứ như vậy xoay đến trước mặt bức họa Quan Âm.

“Quan Âm Đại sĩ, ta có việc tìm người.” Lúc này khẩu khí Bạch Tố Trinh mặc dù lo lắng nhưng tương đối có lễ phép.

“Chuyện gì?” Quan Âm Đại sĩ cười híp mắt hiện thân. Hiếm khi tiểu bạch xà này lễ phép như vậy, không tẹ không tẹ, trẻ con dễ dạy nha.

“Hứa Tiên vẫn nôn, có biện pháp gì không?” Bạch Tố Trinh đi thẳng vào vấn đề.

Quan Âm Đại sĩ nghe xong lời này, kích động tới muốn đem tịnh bình nện thẳng vào đầu Bạch Tố Trinh. Mẹ nó, chuyện gì, lại là chuyện gì đây? Cái này cũng đi tìm mình? Trẻ nhỏ dễ dạy cái rắm a! Quan Âm Đại sĩ lập tức thu hồi lời nói lúc trước của mình.

“Người nên đi tìm đại phu.” Quan Âm Đại sĩ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nga, cũng đúng.” Bạch Tố Trinh chợt hiểu ra, không hề để ý tới Quan Âm Đại sĩ nữa, xoay người vội vàng ra cửa.

Khóe mắt Quan Âm Đại sĩ co rút rồi lại co rút, tịnh bình trên tay run rẩy rồi lại run rẩy, một hồi lâu mới bình tĩnh tâm tình, biến mất.

Nhìn Bạch Tố Trinh chạy ngược chạy xuôi, Hứa Kiều Dung vô cùng hài lòng. Thấy muội phu quan tâm muội muội của mình như vậy, nàng dĩ nhiên rất yên tâm.

Sau khi uống thuốc, Hứa Tiên nôn nghén rốt cục giảm bớt một chút, khiến Bạch Tố Trinh hơi hơi yên lòng.

Dương Thiên chiều hôm đó chạy tới, nhìn chằm chằm cái bụng còn chưa nhô lên của Hứa Tiên. Nàng đi qua Thiên Quyền Cung rồi, quả nhiên không có bóng dáng Văn Khúc tinh quân. Thiên Quyền Cung vắng ngắt, đại môn đóng chặt. Dương Thiên chống cằm nhìn bụng Hứa Tiên, rất là nghi hoặc Văn Khúc tinh quân rốt cuộc hạ phàm lúc nào, đầu thai vào trong bụng Hứa Tiên lúc nào đây? Còn nữa tại sao lại muốn đầu thai vào bụng Hứa Tiên chứ? Tất cả đều vô cùng kỳ quái nha. Nàng nghĩ nghĩ liền không nhận được đi hỏi nhị ca, mà nhị ca trả lời càng làm cho nàng u mê hơn.

Lúc Nhị Lang thần trả lời nàng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Hết thủy đều đã được định trước rồi.” Nói xong cũng không lên tiếng nữa.

Làm sao lại là đã định trước? Dương Thiên không rõ. Chỉ cảm thấy nhị ca hình như biết cái gì, nhưng lại không muốn nói cho nàng biết.

“Thật thần kỳ, Hứa Tiên, người ở nơi này có hài tử nha.” Dương Thiên nhìn bụng Hứa Tiên thấp giọng nói.

Hứa Tiên sờ sờ bụng của mình, cũng cười lên: “Đúng vậy a, ta cũng cảm thấy rất thần kỳ.” Thời điểm biết được mình mang thai, Hứa Tiên năm lần bảy lượt bắt Bạch Tố Trinh cam đoan là mình sẽ không sinh ra trứng rắn gì gì đó, làm cho Bạch Tố Trinh dở khóc dở cười.

Dương Thiên cảm thấy chuyện này có cái gì không đúng, nhưng lại không nói ra được rốt cuộc là lạ ở chỗ nào.

“Hứa Tiên, ngày mai ta trở lại thăm người.” Dương Thiên suy nghĩ một chút, chuẩn bị đi tìm người có quan hệ tốt với Văn Khúc Tinh Quân là Văn Xương Tinh hỏi.

“Ừ.” Hứa Tiên gật đầu, tiễn Dương Thiên rời đi.

Dương Thiên một mạch tìm tới Văn Xương Tinh. Văn Xương Tinh với Văn Khúc Tinh phong cách hoàn toàn bất đồng. Văn Khúc Tinh ôn tồn lễ độ, mà Văn Xương Tinh lại làm cho người ta cảm giác phong lưu phóng khoáng. Hắn một thân áo choàng màu sáng, đôi mắt hoa đào mang theo mị hoặc. Vừa nhìn thấy Dương Thiên liền cười hì hì nói: “Tiểu Dương Thiên, hôm nay làm sao rảnh rỗi tới chỗ của huynh thế?”

“Văn Xương Tinh!” Dương Thiên đứng lại, mắt to nhìn chằm chằm Văn Xương Tinh, “Huynh nhất định biết Văn Khúc Tinh hạ phàm lúc nào đúng không? Hắn tại sao phải đầu thai thành hài tử Hứa Tiên vậy? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ta mỗi lần nhìn bụng Hứa Tiên đều cảm thấy rất khó tin được. Văn Khúc Tinh làm sao lại chạy đến trong bụng Hứa Tiên đây?” Dương Thiên dừng dừng hỏi một chuỗi vấn đề.

Văn Xương Tinh híp đôi mắt hoa đào, nhìn Dương Thiên, cười khê một tiếng: “Tiểu hài tử chưa cần thiết phải biết nhiều như vậy.”

“Văn Xương Tinh!” lời của Văn Xương Tinh làm Dương Thiên tức đến dậm chân.

“Tiểu Dương Thiên ngoan, chuyện của người lớn thì người lớn tự có quyết định.” Văn Xương Tinh nói năng thận trọng, cái gì cũng không lộ cho Dương Thiên. Bất kể Dương Thiên quấy rầy như thế nào, Văn Xương Tinh cũng cười híp mắt ngăn đề tài lại.

Cuối cùng Dương Thiên chỉ có thể tức giận thở hồng hộc rồi đi, Văn Xương Tinh nhìn bóng lưng Dương Thiên lúc này mới thở dài. Quyết định của Văn Khúc Tinh lần này, hẳn làm sao cũng không ngăn cản được. Không biết kết quả rốt cuộc sẽ như thế nào đây.

.....

Bụng Hứa Tiên càng lúc càng lớn, Hứa Kiều Dung thuận lợi sinh hạ nữ nhi, Lý Công Phủ đặt tên là Lý Bích Liên, cả ngày vui mừng cười toe toét. Hứa Tiên cũng cao hứng thay Hứa Kiều Dung, tặng Lý Bích Liên đôi vòng tay bằng bạc. Nhìn tiểu oa nhi trắng nõn nà, Hứa Tiên càng mong đợi hài tử trong bụng mình.

“Ha ha, Hán Văn à, chờ muội sinh hạ hài tử, nếu là bé nam, chúng ta liền cho bọn họ đính hôn đi?” Lý Công Phủ nhìn nữ nhi bảo bối của mình, càng xem càng thích.

Trán Hứa Tiên nhỏ mồ hôi, Lý Công Phủ còn có cái chủ ý này à.

“Tỷ phu, họ hàng gần kết hôn đời sau sẽ dễ xuất hiện ngọc tử đó.” Hứa Tiên giật giật khóe miệng nói.

“Không thể nào? Ta làm sao chưa từng nghe nói qua?” Lý Công Phủ kinh ngạc.

“Đây là thật. Ta ở trong sách thuốc có xem qua.” Hứa Tiên rất nghiêm túc trả lời, “Cho nên, tỷ phu, huynh vẫn là bỏ ý niệm này đi.”

“Lại còn có chuyện như vậy sao?” Lý Công Phủ trán đổ mồ hôi lạnh, nói thẳm, “VẬY cũng không được, ta không muốn ngoại tôn của ta là một kẻ điên đâu.”

Hứa Kiều Dung ở bên cạnh tức giận liếc mắt xem thường Lý Công Phủ, nhìn tới làm Hứa Tiên vui mừng một trận.

Cuộc sống ngày từng ngày đi qua, khi mang thai, Hứa Tiên cảm giác được rõ ràng pháp lực của mình suy thoái. Bạch Tổ Trinh nói đây là chuyện bình thường, đợi nàng sinh hài tử xong pháp lực sẽ khôi phục lại.

Bụng Hứa Tiên càng lúc càng lớn, thời điểm nàng lần đầu tiên cảm giác được thai nhi đạp, liền ngậy ngấn cả người. Vươn tay chậm rãi xoa bụng mình, trong lòng Hứa Tiên như có một dòng nước ấm chảy qua, lỗ mũi cũng cay cay, có một loại kích động muốn rơi lệ. Lần đầu tiên cảm nhận được sự tồn tại chân thật của sinh linh trong bụng mình.

“Sao vậy?” Bạch Tổ Trinh vào cửa thấy Hứa Tiên sững sờ, vội vàng tiến lên lo lắng hỏi.

“Hài tử động.” Hứa Tiên ngẩng đầu, nhếch môi cười.

“Thật sao? Để ta sờ thử.” Bạch Tổ Trinh vui mừng ngồi bên cạnh Hứa Tiên, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng nàng.

Giống như là cùng Bạch Tổ Trinh chào hỏi, hài tử trong bụng Hứa Tiên lại động.

“Thật sự động, thật sự động này.” Bạch Tổ Trinh nhìn bụng Hứa Tiên, nở nụ cười.

Hứa Tiên đột nhiên cảm thấy Bạch Tổ Trinh hiện tại cười có chút ngớ ngẩn, nhưng lại rất thuận mắt.

“Tiểu Bạch, huynh cũng có lúc cười ngu như vậy à, ha ha.” Hứa Tiên vui sướng hài lòng nói. Bộ dạng ngu ngu này thật không hợp với tác phong của Tiểu Bạch a, Hứa Tiên oán thẳm.

Bạch Tổ Trinh chỉ biết im lặng.

Bụng Hứa Tiên nổi lên, nhưng vẫn kiên trì tản bộ mỗi ngày. Hôm nay Bạch Tổ Trinh vịn Hứa Tiên ở trong sân tản bộ rồi trở lại phòng, liền phát hiện trong phòng có rất nhiều người.

Người đến ăn mặc rất sang trọng, trên đầu mang bạch ngọc quan (mũ quan bằng ngọc trắng), mắt sáng mày kiếm, khí thế bất phàm. Sau khi thấy Bạch Tổ Trinh cùng Hứa Tiên đi vào, vội chấp tay: “Nhị vị, tại hạ là Đông Hải lục thái tử Ngao Minh, xá muội mấy ngày nay nhờ hai vị chiếu cố.”

Hứa Tiên sững sốt, ca ca Ngao Thanh sao?

“Chuyện nhỏ mà thôi.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt gật đầu, “Lục thái tử hôm nay là vì chuyện của lệnh muội mà tới sao?”

“Không sai. Xá muội rời nhà nhiều ngày, cũng nên về nhà rồi.” Ngao Minh gật đầu, đối với Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên, Ngao Minh rất có hảo cảm. Tiểu muội nhà mình được bọn họ chiều cố vô cùng tốt.

“ ” Hứa Tiên trầm mặc, mở miệng nói, “Lục thái tử, Ngao Thanh cùng ngài trở về ta không phản đối. Bất quá, ngài cũng đã biết hiện tại Ngao Thanh cùng Tiểu rết lưỡng tình tương duyệt.”

“Ta chính là vì chuyện này mà đến.” Ngao Minh nghiêm mặt nói, “Chuyện Ngao Thương chúng ta đã biết. Cửa hôn sự này cũng đã hủy bỏ rồi. Tuyệt đối không thể để tiểu muội gả cho người như vậy. Tiểu rết thoát nhìn khá tốt, chẳng qua một mình ta chấp nhận thì không đủ, còn phải được phụ vương, mẫu hậu và các vị huynh trưởng kia cùng chấp nhận mới được.”

“Nghe lời này của Lục thái tử, thì Lục thái tử hình như đã gặp Tiểu rết rồi?” Hứa Tiên thử dò xét tính hỏi.

“Không sai.” Ngao Minh nở nụ cười, “Tiểu tử kia là một người tốt, nếu tiểu muội gả cho hắn, bản thân ta rất yên tâm.” Ngao Minh nhớ tới mới vừa rồi hắn len lén đi nhìn Ngao Thanh. Lúc thấy nàng, thì Ngao Thanh đang cùng Tiểu rết đi dạo phố, Ngao Thanh sai Tiểu rết mua cái này mua cái kia, Tiểu rết chịu một nhọc vừa mua vừa vác một đồng lớn. Sau đó Ngao Thanh muốn ăn cái gì, Tiểu rết cũng lập tức mang nàng đi ăn. Gắp đầy thức ăn vào bát nàng rồi mình mới bắt đầu ăn. Mà nụ cười trên mặt Ngao Thanh tràn đầy thư thái và cao hứng như vậy, là Ngao Minh cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.

Hứa Tiên rất vui mừng Ngao Thanh có một Lục ca sáng suốt như vậy, cũng không biết phụ vương mẫu hậu và những huynh trưởng khác sẽ như thế nào.

“Ta muốn dẫn bọn họ cùng đi.” Ngao Minh nói ra mục đích của mình, “Các người không cần lo lắng cho tiểu rết kia. Cho dù phụ vương mẫu hậu không hài lòng hắn, ta cũng sẽ để hắn toàn thân trở về.”

Lời phía trước Ngao Minh nói ra, thấy mặt Hứa Tiên liền biến sắc cũng biết Hứa Tiên đang lo lắng cái gì, nên vội vàng bổ sung sẽ bảo đảm an toàn cho Tiểu rết.

“Vậy thì tốt. Tiểu rết dù sao cũng là đồ đệ của ta.” Hứa Tiên gật đầu.

“Chẳng qua.” Ngao Minh dừng một chút mới cau mày nói, “Ngao Thương bị từ hôn, mất hết mặt mũi. Chắc chắn sẽ ghi thù các người, ta sợ hắn giận chó đánh mèo. Chính các người phải cẩn thận.”

“Không sao, tới cũng tốt.” Bạch Tố Trinh vẫn không mở miệng lại đột nhiên nhàn nhạt nói, giọng lạnh như băng.

“Không nên cùng Bắc Hải kết thù kết oán.” Ngao Minh nghe được khẩu khí Bạch Tố Trinh, có chút lo lắng dặn dò. Ban đầu Na Tra cùng Đông Hải ân ân oán oán, cho tới bây giờ vẫn là cái gai trong lòng Long Tộc. Ngao Minh không nghĩ ngờ chút nào, nếu có cơ hội, Long Tộc nhất định sẽ trả thù Na Tra. Đoạn ân oán này, từ đời này qua đời khác, vĩnh viễn không cách nào hóa giải. Hắn cũng không hy vọng Bạch Tố Trinh kích động mà gây thù chuốc oán với Long Tộc.

Bạch Tố Trinh không nói gì. Hứa Tiên nghe được lo lắng trong giọng của Ngao Minh, gật đầu nói: “Đa tạ Lục thái tử quan tâm, chúng ta sẽ có chừng mực.”

“Vậy thì tốt. Ngao Thương người này lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo. Các người cẩn thận chút.” Ngao Minh thấy Hứa Tiên nói như vậy, hơi hơi yên lòng.

Đang nói chuyện, thì Ngao Thanh cùng Tiểu rết trở về. Ngao Thanh vừa nhìn thấy Ngao Minh theo bản năng đã muốn lúi Tiểu rết chạy trốn.

“Tiểu muội, muội chạy cái gì? Ta cũng không nói phản đối muội cùng con sâu nhỏ kia.” Ngao Minh có chút nhức đầu với tính cách của tiểu muội nhà mình, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

“Lục ca không phản đối?” Ngao Thanh vừa nghe, vui vẻ ra mặt xoay người lại.

Ngao Minh than thở: “Muội thích là tốt rồi. Cùng Lục ca về nhà đi, tất cả mọi người đều rất nhớ muội, đặc biệt là mẫu hậu, đã gây một vòn rồi. Ta sẽ giúp muội thuyết phục, phụ vương mẫu hậu thương muội như vậy, cũng sẽ không làm khó con sâu nhỏ này đâu.”

“Được.” Ngao Thanh cười hì hì gật đầu, “Lục ca chưa bao giờ gạt muội, muội đây cùng Lục ca trở về.” Tiểu rết thì đứng ở bên cạnh Ngao Thanh, nắm chặt tay nàng không tha.

Ngao Minh nhìn ánh mắt kiên định của Tiểu rết, âm thầm gật đầu.

Cùng Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên chia tay, Ngao Thanh và Tiểu rết đi theo Ngao Minh.

“Đừng lo, có Ngao Thanh ở đó, Tiểu rết sẽ không có việc gì.” Bạch Tố Trinh nhìn ra Hứa Tiên lo lắng, lên tiếng an ủi, “Ngao Thanh không phải là người để mặc người ta khi dễ.”

Hứa Tiên cười hắc hắc: “Cũng đúng. Ngao Thanh sau này nhất định sẽ là ngự tỷ hào quang bốn phía.”

“Ngự Tỷ gì?” Bạch Tố Trinh khẽ cau mày, nghi ngờ hỏi.

“Ha ha, chính là một nữ nhân rất lợi hại.” Hứa Tiên cười ha ha, thuận miệng nói bừa. Từ ngự tỷ cao thâm như vậy, nàng thật sự không biết nên giải thích cho Bạch Tố Trinh như thế nào.

“Ra vậy.” Bạch Tố Trinh cũng thật tình gật đầu, tin lời của Hứa Tiên.

“Ăn cơm ăn cơm thôi, ta đói bụng rồi.” Hứa Tiên vuốt bụng, bây giờ sức ăn của nàng càng ngày càng lớn.

.....

Mấy ngày sau, Hứa Tiên đang tản bộ ở trong sân, thì đột nhiên trời mưa tầm tã.

“Thời tiết kiểu gì vậy?” Bạch Tố Trinh vội vàng đỡ Hứa Tiên vào phòng, Hứa Tiên nhìn mưa to bên ngoài cửa sổ, khó chịu nói thầm.

Bạch Tố Trinh lại cau mày nhìn phía ngoài, mưa này, không tầm thường.

Mưa to tầm tã trút xuống một đêm, sáng ngày thứ hai vẫn không có dấu hiệu muốn ngừng, cho đến ban đêm mưa càng nặng hạt hơn.

Hứa Tiên gục bên cửa sổ, nhìn mưa bên ngoài, quay đầu nói với Bạch Tố Trinh: “Tiểu Bạch, mưa này tại sao vẫn không ngừng thế? Thủy thần ở đây là ai?” Nếu là bé cua thì tốt rồi, còn có thể tìm bé cua hỏi một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Bạch Tố Trinh trầm tư, không có trả lời ngay vấn đề của Hứa Tiên.

Hứa Tiên vừa quay đầu nhìn ra, lại thấy Lý Công Phủ khoác áo rơm mang đầu lạp (nón rộng vành) từ bên ngoài trở về. Lý Công Phủ vào cửa liền lên tiếng than thở: “Thời tiết thật là gặp quỷ rồi, còn tiếp tục như vậy, thì nơi nào cũng sẽ đọng nước mất thôi.”

Hứa Tiên sau khi nghe xong lời của Lý Công Phủ bỗng nhiên giật mình một cái, ngồi thẳng lên, quay đầu nhìn về phía Bạch Tố Trinh, trầm giọng nói: “Không phải gặp quỷ, mà là rồng đang tác quái sao?”

Bạch Tố Trinh nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Mưa này, quả thật không tầm thường.”

“Là Ngao Thương sao?” Hứa Tiên trong lòng hiện lên linh cảm không tốt. Nàng rất ghét cảm giác này, mỗi lần có cảm giác như vậy đúng là không có chuyện gì tốt xảy ra.

“Hắn là vậy.” Bạch Tố Trinh nguy hiểm nheo lại đôi mắt, không nhanh không chậm nói, “Ta đi gặp hắn.”

“Ta cũng đi.” Hứa Tiên vội vàng mở miệng, “Hắn đây là muốn nhấn chìm Trấn Giang! Hắn cũng không sợ phạm vào thiên quy (luật trời) sao?”

“Nàng đang mang thai, đi cái gì mà đi?” Bạch Tố Trinh cau mày, “Cứ đợi ở nhà, Tiểu Thanh phụng bồi nàng là được. Đi đâu cũng không được đi. Nếu như có chuyện gì Tiểu Thanh ứng phó không được, thì nàng hãy đến trước bức họa Quan Âm xin cứu trợ.” Bạch Tố Trinh lập tức phản đối lời của Hứa Tiên.

Hứa Tiên đang muốn nói gì đó, thì trên trời lại truyền đến một trận thanh âm ầm ầm. Mưa lúc này trút xuống nhỏ hơn. Bên ngoài đại môn một mảnh ồn ào.

“Rồng! Là rồng đó!”

“Trời ạ, là thần Long!”

“Thần Long hiện thân đây!”

.

Trên đường mọi người dừng bước, kinh ngạc nhìn trên trời. Người trong nhà tất cả cũng chạy ra, kinh ngạc nhìn trên bầu trời xuất hiện Cự Long (rồng lớn).

Nghe được tiếng động bên ngoài, Hứa Tiên tâm khê trầm xuống.

Đúng như dự liệu, tiếp theo trên trời vang lên giọng nói lớn lối của Ngao Thương: “Bạch Tố Trinh, lập tức đi ra ngoài nhận lấy cái chết. Người muốn để dân chúng Trấn Giang đều vì người mà bị chôn cùng sao?”

Hèn hạ! Hứa Tiên thiếu chút nữa đem răng mình cắn nát. Ngao Thương vô sỉ này, một mình hiện thân không nói, lại còn dùng phương pháp như vậy bức Tiểu Bạch ra.

“Bạch Tố Trinh, dân chúng Trấn Giang vì người mà gặp tai hoạ, người nhẫn tâm như vậy sao? Lập tức đi ra ngoài chịu phạt.” Giọng Ngao Thương âm âm vang dội khắp Trấn Giang, mưa theo giọng của hắn càng trở nên to hơn.

“Tiểu Bạch!” Hứa Tiên trong lòng vừa tức vừa giận, cái tên Ngao Thương khốn kiếp này, lại dùng biện pháp như thế.

“Đừng lo.” Bạch Tố Trinh bình tĩnh nói, cúi đầu hôn lên trán Hứa Tiên, “Ta đi một chút sẽ trở lại.”

Hứa Tiên còn chưa tới kịp nói gì, Bạch Tố Trinh đã hóa thành một đạo bạch quang bay ra ngoài.

Trên bầu trời, Bạch Tố Trinh hóa thành bạch quang nhanh chóng bay về phía Cự Long do Ngao Thương biến thành. Mưa bạc trong mưa to, Hứa Tiên còn chưa thấy rõ xảy ra chuyện gì, thì liền truyền đến một tiếng kêu thảm thiết đinh tai nhức óc của Ngao Thương.

Tiếp theo bạch quang rời khỏi bay ra xa, Ngao Thương thật sát đuổi theo ở phía sau.

Mưa to, vào giờ khắc này nhỏ lại.

Bách tính Trấn Giang còn chưa phục hồi tinh thần, thì mọi chuyện đã kết thúc.

Hứa Tiên lòng như lửa đốt, triệu hồi tường vân, đuổi theo. Tiểu Thanh vội vàng ngăn cản.

“Hứa Tiên, người bụng lớn như vậy rồi, không thể đi. Người đi đại ca sẽ bị phân tâm đó.” Tiểu Thanh ngăn cản Hứa Tiên, nói gì cũng không cho đi.

“Ta không phải lo lắng Tiểu Bạch bị thương, ta là lo lắng Tiểu Bạch làm thịt Ngao Thương kia.” Hứa Tiên vội vàng nói, “Hiện tại Ngao Thương làm sao còn là đối thủ của Tiểu Bạch nữa? Nếu như Tiểu Bạch làm thịt Ngao Thương, thì phiền toái to rồi.” Chưa nói tới bị giết, thân nhân Ngao Thương sẽ báo thù. Chỉ cần một điều, thân là rồng lại bị một con rắn giết chết, vũ nhục như vậy, Long Tộc làm sao có thể chịu được?

Tiểu Thanh sửng sốt, lúc này mới phục hồi tinh thần phát hiện hình như đúng là có chuyện như vậy.

“Kia, vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Thanh cũng biết quan hệ lợi hại trong đó, nóng nảy theo.

“Chúng ta mau đuổi theo a.” Hứa Tiên đứng trên tường vân, thúc giục.

“Nhưng là, bụng của người.” Tiểu Thanh do dự.

“Ta không sao.” Hứa Tiên dùng sức lắc đầu, “Đi nhanh một chút Tiểu Thanh, chúng ta đuổi theo bọn họ.”

Tiểu Thanh cuối cùng đứng lên mây, Hứa Tiên điều khiển tường vân, vội vàng theo phương hướng Bạch Tố Trinh cùng Ngao Thương chạy mà đuổi theo.

Nơi xa, thiên hôn địa ám.

Thời điểm Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh đuổi kịp, là ở một ngọn núi. Bạch Tố Trinh tay cầm bảo kiếm, vẻ mặt ngạo nghễ đứng ở đó. Cách hắn không xa, là Ngao Thương chặt vật, nằm trên mặt đất, khóe miệng

máu tươi đang không ngừng trào ra, toàn thân cũng hiện đầy vết thương, tuy nhiên cũng không phải là vết thương trí mạng.

“Cút.” Bạch Tố Trinh chỉ nhàn nhạt một câu.

“Xà yêu!!!” Ngao Thương khó khăn ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Bạch Tố Trinh hai mắt tràn đầy oán độc. Hắn không tin, thế nhưng lại không thể không tiếp nhận sự thực này. Hắn không phải là đối thủ của con rắn trước mắt này! Hắn đường đường Bắc Hải đại thái tử, lại không phải là đối thủ của một con xà yêu!

“Tiểu Bạch.” Hứa Tiên hô nhỏ một tiếng, đáp xuống trước mặt Bạch Tố Trinh.

“Sao nàng lại tới đây? Ta không phải đã bảo nàng đừng tới sao?” Bạch Tố Trinh có chút trách cứ hỏi.

“Ta không an tâm.” Hứa Tiên nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta không sao.” Bạch Tố Trinh phun ra một câu.

“Ta biết.” Hứa Tiên gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía Ngao Thương, lên tiếng nói, “Thái tử điện hạ, oan gia nên giải không nên kết. Tiếp tục như vậy có ý nghĩa gì đây?”

“Câm miệng!” Ngao Thương phun ra một búng máu, trong lòng thầm hận ban đầu tại sao không giết Hứa Tiên.

Hứa Tiên nhìn ánh mắt Ngao Thương đầy oán độc, âm thầm thở dài, biết rõ chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.

Ngao Thương ánh mắt căm hận dần dần dời đến trên bụng Hứa Tiên, bỗng nhiên khoe miệng vẽ ra độ cong dữ tợn.

“Đi chết đi!” Ngao Thương há to mồm, một viên hạt châu màu trắng đột nhiên phun ra, đánh về phía bụng Hứa Tiên.

“Long Châu!” Tiểu Thanh kinh hô một tiếng. Ngao Thương lại sử dụng Long Châu công kích bụng Hứa Tiên! Tâm tư thật sự ngoan độc mà.

Bạch Tố Trinh sắc mặt cũng biến đổi, hắn không nghĩ tới Ngao Thương lại liều mạng đánh cược một lần như vậy. Bạch Tố Trinh lập tức huy kiếm che mình ở phía trước Hứa Tiên. Hắn muốn tới nhận thay một kích trí mạng này.

Chỉ là trong nháy mắt, bụng Hứa Tiên lại bỗng nhiên phát ra một vòng quang mang màu vàng, đem nàng cùng Bạch Tố Trinh bao ở bên trong. Viên Long Châu cứ như vậy dừng lại ở giữa không trung, sau đó bị đánh lui.

“Văn Khúc tinh quân hạ phạm?” Ngao Thương không thể tin nhìn một màn trước mắt, cho đến khi Long Châu trở lại trước mặt hắn, hắn mới lấy lại tinh thần, vội vàng đưa tay lấy Long Châu của mình.

“Đi chết đi!” Bạch Tố Trinh giận không kiềm chế được, khê quát một tiếng, vung kiếm ập tới. Tiếng xé gió bén nhọn vang lên.

Ngao Thương trở mắt nhìn Long Châu bị chém thành hai nửa, sau đó hóa thành tro bụi.

“Bạch Tố Trinh. Người.” trước mắt Ngao Thương dần dần đen một mảnh, không cam lòng phun ra mấy chữ, chậm rãi té xuống.

Hứa Tiên cùng Tiểu Thanh nhìn một màn này, ngây dại.

Hồn phách Ngao Thương bay ra, Bạch Tố Trinh giận còn muốn đem Ngao Thương đánh hồn phi phách tán. Tiểu Thanh vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Đại ca, Đừng!” Nói xong, cướp đi hồn phách Ngao Thương thu vào.

“Thả ra!” Bạch Tố Trinh mặt đen tới sắp nhỏ ra nước. Không phải chỉ rằng mới có nghịch lân, rắn cũng có. Mới vừa rồi hành động của Ngao Thương hoàn toàn chạm đến nghịch lân của Bạch Tố Trinh.

“Tiểu Bạch, cứ như vậy đi.” Hứa Tiên vội vàng tiến lên kéo tay Bạch Tố Trinh, “Ta hiện tại không phải là không có chuyện gì rồi sao? Đừng làm Ngao Thương hồn phi phách tán. Cùng Long Tộc kết thù kết oán chung quy đều không tốt đâu.”

Tay nắm bảo kiếm của Bạch Tố Trinh nổi gân xanh, mới vừa rồi trong nháy mắt kia, lòng hấn có bao nhiêu sợ hãi. Ngao Thương lại muốn ra tay với hài tử trong bụng Hứa Tiên!

“Tiểu Bạch, bình tĩnh, bình tĩnh.” Hứa Tiên vươn tay vuốt vuốt lồng Bạch Tố Trinh, “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, đều đã qua rồi.” Hứa Tiên cũng không nghĩ đến Ngao Thương lại sẽ làm ra hành động như vậy.

Bạch Tố Trinh rốt cục hít vào một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra, ổn định tâm tình của mình.

Tiểu Thanh thấy Bạch Tố Trinh tỉnh táo lại, cũng thở phào một hơi. Nhưng rồi lại lập tức lo lắng, đại ca giết rồng, lúc này đại ca là giết rồng rồi a. Không phải là giết heo giết gà đâu! Phải làm sao bây giờ?

45. Chương 45: Chỗ Dựa Vững Chắc

Nhìn thi thể Ngao Thanh khổng lồ hiện nguyên hình, Tiểu Thanh gấp gáp di chuyển xung quanh như lửa cháy đến mông, Bạch Tố Trinh giống như không có việc gì, thu hồi bảo kiếm, vẻ mặt ôn nhu nhẹ nhàng sờ lên bụng Hứa Tiên: “Nàng không sao chứ? Hài tử cũng không sao chứ?”

“Không có chuyện gì.” Hứa Tiên lắc đầu, cũng nhìn bụng mình. Mới vừa rồi một vòng kim quang, là hài tử ở trong bụng bảo vệ bọn họ sao? Hiện tại Hứa Tiên tin chắc trong bụng mình đúng là Văn Khúc tinh quân. Nghĩ tới đây, Hứa Tiên không khỏi chặc lưỡi hít hà, may là hài tử sinh hạ là một tờ giấy trắng, nếu không trẻ nhỏ có trí nhớ Văn Khúc tinh quân vậy thì thôi rồi.

“Không có chuyện gì là tốt rồi.” Bạch Tố Trinh thật dài thở ra một hơi, yên lòng.

Tiểu Thanh ở bên cạnh thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt. Cái gì không có chuyện gì a, chuyện bây giờ mà còn chưa lớn hả trời! Đại ca là giết rồng nha, Long Tộc làm sao mà bỏ qua đây? Bây giờ phải làm sao với cái xác rồng này đây?

Vừa lúc đó, Pháp Hải chậm chậm đi tới, nhìn thi thể Ngao Thương trên mặt đất, lộ ra vẻ mặt từ bi nhìn trời.

“Ai, tiểu tăng đã tới chậm rồi.” Pháp Hải cầm lấy mõ, vẻ mặt tiếc hận. Hôm nay hấn vẫn như cũ chẳng qua là mặc áo cà sa kim quang sáng chói, không có thiên tượng cùng Kim bát.

“Pháp Hải.” Hứa Tiên thấy Pháp Hải đến, có chút ngạc nhiên, “Làm sao ngươi lại đến đây?”

“Lúc trước tiểu tăng nhìn thấy Long thái tử ở Bồ Vũ Tầng có lên tiếng khuyên can, nhưng Long thái tử khư khư cố chấp.” Pháp Hải than thở.

“Còn uy hiếp ta, hiện tại đã chết, đáng đời. Nói ngươi nghe nha, muốn uy hiếp ta nhấn chìm Kim Sơn tự của ta!” Hứa Tiên lại khinh bỉ nhìn Pháp Hải, mạn điều tư lý (thong thả ung dung) nói ra một câu như vậy.

Pháp Hải kinh hãi: “Làm sao ngươi biết ta đang suy nghĩ gì?”

Hứa Tiên co rút khóe miệng: “Ngươi vừa nói ra đó.”

Pháp Hải kinh hãi nhắm mắt lại, gõ cái mõ trong tay: “Thiện tai, thiện tai!”

Hứa Tiên đã hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Tiểu Thanh bộ dáng đại ra, hấn làm sao cũng không nghĩ ra lại có tình huống như thế. Thì ra là Pháp Hải đã sớm khuyên can Ngao Thương, nhưng rất rõ ràng Ngao Thương không những không nghe, còn nói lời uy hiếp Pháp Hải. Kết quả Pháp Hải cố ý leng keng tới chậm, để cho Bạch Tố Trinh làm thịt Ngao Thương. Cao nhân, đây mới là cao nhân a! (e thix PH ca rồi đó^^)

“Nước ở Trấn Giang đã rút. Lần này Ngao Thương tự ý làm mưa, Thiên Đình tất nhiên sẽ trách tội.” Pháp Hải “sám hối” xong, mở mắt ra đối với Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nói, “Hắn phạm vào giới luật của trời, nhưng còn chưa có gây thành đại họa, tội không đáng chết. Nhưng hiện tại bị người giết, Long Tộc bên kia sẽ không bỏ qua.”

“Ta mà sợ bọn họ sao?” Bạch Tố Trinh lạnh lùng trả lời, ngạo khí mười phần.

Biết người có chỗ dựa vững chắc phía sau rồi! Pháp Hải trong lòng phỉ nhổ.

“Hắn mặc dù là gieo gió gặt bão, nhưng là Long Tộc luôn luôn bao che khuyết điểm.” Pháp Hải tiếp tục chậm rãi nói, “Các người nghĩ kỹ sách lược ứng đối. Dân chúng Trấn Giang hiện tại cũng biết người không phải là phạm nhân rồi.”

Hứa Tiên nhíu mày, Dân chúng Trấn Giang cũng biết Tiểu Bạch không phải là phạm nhân rồi, điểm này rất phiền toái. Nhớ được bên trong nguyên tác, Hứa Sĩ Lâm khi còn bé cùng người đánh nhau, cũng là bởi vì những hài tử kia nói mẹ ruột của hắn là xà tinh. Được, chuyện này đơn giản, dọn nhà là được. Dọn đi Cô Tô là xong. Chẳng qua là bên Long Tộc kia. Hứa Tiên có chút rầu rĩ.

“Lời đã nói hết, hữu duyên tái ngộ.” Pháp Hải hướng Hứa Tiên gật đầu, lúc đó xoay người rời đi.

“Cám ơn người, Pháp Hải.” Hứa Tiên hướng bóng lưng Pháp Hải cao giọng nói cảm ơn. Pháp Hải giống như không ngừng giúp bọn họ nhiều lần. Bạch Tố Trinh đã nói với nàng, thời điểm khi hắn lần đầu tiên cùng Ngao Thương giao thủ, Pháp Hải cũng ra tay giúp hắn. Đối với Pháp Hải, Hứa Tiên là phát ra cảm kích từ nội tâm.

Pháp Hải cước bộ hơi chậm lại, hạ mí mắt xuống, khoe miệng hiện lên một nụ cười khổ. Cảm tạ mình sao? Nếu sau này mình làm ra chuyện như vậy, nàng còn có thể nói ra lời cảm tạ mình sao?

Hứa Tiên nhìn bóng lưng Pháp Hải đi xa, đối Bạch Tố Trinh nói: “Tiểu Bạch, hòa thượng này thật ra thì rất khả ái a. Tuyệt không giống như người xuất gia.”

“Ân.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt gật đầu, đơn giản ứng thanh, nhưng không có nói thêm cái gì nữa.

“Làm sao bây giờ a?” Tiểu Thanh trong tay lôi hồn phách Ngao Thương, lo lắng hỏi.

“Tìm Quan Âm Đại sĩ hỗ trợ đi.” Hứa Tiên gào một tiếng, nhớ tới hồn phách Ngao Thương còn đang trong tay Tiểu Thanh.

Bạch Tố Trinh bất trí khả phủ (chả ừ hử gì cả), nhưng cũng mang Hứa Tiên hướng miếu Quan Âm bay đi. Hứa Tiên sắp tới lúc lâm bồn, hắn cũng không hi vọng Long Tộc vào lúc này tìm tới tận cửa. Tiểu Thanh ở phía sau thi triển Chưởng Nhân pháp (thuật che mắt), đem thi thể Ngao Thương che đi, mới đứng dậy đuổi theo.

Đến Quan Âm miếu, Bạch Tố Trinh gọi Quan Âm Đại sĩ ra.

Quan Âm Đại sĩ cũng rất trấn định, tựa hồ đã sớm biết chuyện này. Hắn bình tĩnh đem hồn phách Ngao Thương thu vào bên trong Tịnh bình, bình tĩnh đối với Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên nói: “Chuyện này, ta sẽ xử lý. Các người không cần lo lắng.”

Quan Âm Đại sĩ có thái độ như vậy thật ra khiến Bạch Tố Trinh có chút không quen và hơi ngại ngùng. Cho tới nay Quan Âm Đại sĩ đều giúp đỡ hắn, nhưng cũng sẽ lên tiếng oán trách. Lần này lại có thái độ như vậy.

“Quan Âm Đại sĩ, ta.” Bạch Tố Trinh có chút xấu hổ, không biết nói cái gì cho phải.

“Chuyện này, lỗi không phải của các người.” Quan Âm Đại sĩ nhìn thần thái Bạch Tố Trinh, trong lòng dễ chịu không ít. Tiểu Bạch xà này, thật là làm cho người ta lo lắng.

“Quan Âm Đại sĩ.” Hứa Tiên ở bên cạnh muốn nói lại thôi, Quan Âm Đại sĩ nói đơn giản, nhưng chuyện này cuối cùng nên xử lý như thế nào? Cho dù cứu sống Ngao Thương, theo tính tình Ngao Thương, sợ rằng vẫn không thể giải quyết được hậu quả. Thật là làm cho người ta quần bách.

“Không cần lo lắng. Sau khi Ngao Thương khởi tử hồi sinh, sẽ phải chịu hình phạt của Thiên Đình.” Quan Âm Đại sĩ mở miệng nói ra như vậy, ngụ ý, hắn cũng sẽ không đi tìm các người gây phiền toái. Hắn sống lại còn phải chịu phạt đó.

Hứa Tiên hơi chút yên lòng, nhưng lại nghĩ tới thế lực phía sau Ngao Thương. Đây chính là cả Long Tộc a.

Quan Âm Đại sĩ hình như biết Hứa Tiên ở trong lòng lo lắng cái gì, vừa mở miệng nói: “Đừng lo Long Tộc, bọn họ tự có chừng mực.”

Hứa Tiên vui mừng nhìn Quan Âm Đại sĩ, nàng không hoài nghi chút nào lời của Quan Âm Đại sĩ. Bất quá, vui mừng nhưng cũng rất nghi ngờ. Khẩu khí Quan Âm Đại sĩ là hắn giúp đỡ giải quyết chuyện này sao. Nhưng là tại sao Quan Âm Đại sĩ đối với Tiểu Bạch chiếu cố như vậy? Chẳng lẽ Quan Âm Đại sĩ có cái nhược điểm gì ở trong tay Tiểu Bạch? A phi, đây là cái ý niệm quỷ dị gì trong đầu đây. Hứa Tiên dĩ nhiên biết đây là không thể nào. Nhưng nàng chính là nghĩ mãi mà không rõ Quan Âm Đại sĩ tại sao lại ân cần với Tiểu Bạch như vậy.

Nghĩ không ra sẽ không suy nghĩ nữa, dù sao tình huống bây giờ Hứa Tiên cảm thấy cũng không tệ lắm. Chuyện xem ra cứ như vậy được giải quyết viên mãn.

Cáo biệt Quan Âm Đại sĩ, Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nói chuyện dọn nhà. Bạch Tố Trinh không có điều gì dị nghị, cũng đồng ý. Về nhà cùng Hứa Kiều Dung nói chuyện này, Hứa Kiều Dung mặc dù không vui, nhưng cũng biết lợi hại trong đó, chỉ có rưng rưng gật đầu đáp ứng. Nói chờ Hứa Tiên sinh hài tử liền lập tức đi thăm nàng, lúc này mới để các nàng rời đi.

.

Trên.

Quan Âm Đại sĩ nắm Tịnh bình than thở. Kim Thiền tử đứng ở bên cạnh hắn, khẽ mỉm cười: “Người than thở tức giận cái gì? Để cho Ngao Thương khởi tử hồi sinh cũng không phải là việc khó gì.”

“Ta than thở không phải bởi vì cái này.” Quan Âm Đại sĩ bất đắc dĩ nói, “Vị kia hắn là cũng sẽ nhanh động thủ.”

“Ta biết.” Kim Thiền tử thu hồi nụ cười, trên mặt một mảnh lạnh lùng.

“Người cảm thấy người có thể thắng sao?” Quan Âm Đại sĩ có chút lo lắng.

“Hắn là hỏi chúng ta có thể thắng sao?” Kim Thiền tử khẽ hí mắt, nhìn Quan Âm Đại sĩ.

Quan Âm Đại sĩ sững sờ.

“Người cảm thấy người nhúng tay nhiều như vậy, còn có thể chỉ lo thân mình sao?” Kim Thiền tử vừa cười .

Quan Âm Đại sĩ bất đắc dĩ nở nụ cười: “Cũng phải. Bây giờ vấn đề là chúng ta có thể thắng hay không.”

“Yên tâm, lần này có thể thắng.” Kim Thiền tử khẽ nhướn mày, có chút tự tin nói.

Quan Âm Đại sĩ giữa lông mày vẫn còn mây đen. Đối thủ là người bình thường thì tốt rồi, nhưng là, đối phương là một vị kia a.

“Long Tộc bên kia không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu.” Quan Âm Đại sĩ thuận miệng hỏi.

“Chính xác.” Kim Thiền tử lạnh lùng cười một tiếng, “Long Tộc luôn luôn như thế.”

“Vậy xử lý như thế nào?” Quan Âm Đại sĩ lại hỏi.

“Người trước làm cho Ngao Thương sống lại, vứt cho Thiên Đình đi chịu phạt. Lần này Long Tộc đã mất mặt mũi, tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng là chuyện này không thể bày ra ở bên ngoài, cho nên bọn họ tạm thời sẽ không đối với Tiểu Bạch xà cùng Hứa Tiên xuất thủ.” Kim Thiền tử khoe miệng cũng là giọng mỉa mai cười. Thân là Long Tộc, Ngao Thương lại bị một con rắn giết chết, quả thực để cho Long Tộc hổ thẹn. Thật ra thì thử nghĩ xem Ngao Thương này mất mặt cũng không oan uổng gì, dù sao Tiểu Bạch xà là đồ đệ của Nhị Lang thần, sao có thể đánh đồng với xà tinh bình thường?

“Còn có trong bụng Hứa Tiên là Văn Khúc tinh quân. Long Tộc cũng không dám đối với Văn Khúc tinh quân hạ thủ.” Quan Âm Đại sĩ dứt lời có chút nhúc nhích, “Ta liền không rõ, Văn Khúc tinh quân làm sao cũng tham dự vào.”

“Người đã quên chuyện ban đầu phát sinh rồi?” Kim Thiền tử nhắc nhở Quan Âm Đại sĩ.

“Chẳng lẽ, ban đầu.” Quan Âm Đại sĩ khẽ suy tư sau có chút ít không xác định hỏi.

“Không sai.” Kim Thiền tử gật đầu, “Văn Khúc tinh quân cùng Hứa Tiên bắt đầu có ràng buộc từ rất sớm trước kia.”

“Khó trách.” Quan Âm Đại sĩ chợt hiểu ra, cũng gật đầu.

“Hắn cũng thật là lớn gan.” Kim Thiền tử hừ một tiếng.

“Chẳng thà nói hắn trọng tình nghĩa.” Quan Âm Đại sĩ cười lên, “Đây chẳng phải là người nghĩ chứng minh sao?”

“Chống mắt mà xem.” Kim Thiền tử vẫn nói câu kia.

.

Sau này dọn nhà đến Cô Tô, vẫn ở tại ngôi nhà trước kia. Bụng Hứa Tiên càng lúc càng lớn, sắp sửa lâm bồn rồi.

Hứa Tiên vuốt bụng của mình, nhìn Bạch Tố Trinh ở bên cạnh coi chừng dùm, cười hỏi: “Tiểu Bạch, con của chúng ta chọn tên là gì đây?”

Bạch Tố Trinh cau mày, rất chân thành suy tư, nhưng là một hồi lâu cũng không có đáp án.

“Ta đây chọn trước nhũ danh. Gọi Cục Thịt @@ (bản gốc là Nhục Đôn, nhưng đưa qua tiếng Việt lun để thể hiện “trình” của Tiên tỷ) như thế nào?” Hứa Tiên cười hắc hắc.

Tiểu Thanh ở bên cạnh lườm một cái xem thường: “Ta nói Hứa Tiên, người có thể không có tiền đồ như vậy sao? Người chỉ có biết ăn thôi. Sau này hài tử người lớn lên biết có cái tên như thế, không hận chết người làm mẹ là người mới là lạ a.”

“Có sao? Ta cảm thấy cái tên này rất tốt a.” Hứa Tiên kia khẩu khí nghiêm túc làm cho Tiểu Thanh khóe miệng cứng đờ.

Cục Thịt là tên rất hay? Cũng chỉ có Hứa Tiên mới cho là như thế.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh không biết là, không chỉ có một người đang đợi hài tử trong bụng Hứa Tiên ra đời.

46. Chương 46: Không Phải Sợ, Tất Cả Đều Có Ta Lo

Hứa Tiên sắp lâm bồn, Bạch Tố Trinh như lâm đại địch.

“Đại ca, huynh có thể dừng đi qua đi lại được không? Tất cả đều chuẩn bị xong cả rồi.” Tiểu Thanh có chút bất đắc dĩ đối với việc Bạch Tố Trinh ở phòng ngoài xoay như chong chóng nói, “Quả Linh Âm cũng chuẩn bị xong, bà đỡ toàn bộ đều là tốt nhất thành Cô Tô.”

Bạch Tố Trinh vẫn hướng trong phòng nhìn quanh, đối với lời an ủi của Tiểu Thanh làm như không nghe thấy, vội vàng hỏi: “Tiểu Thanh, đệ nói đây là chuyện gì xảy ra vậy? Hứa Tiên sinh con làm sao một điểm động tĩnh cũng không có?”

Tiểu Thanh cũng có chút nghi ngờ, hình như sinh con thì phải có tiếng kêu thảm thiết, Hứa Tiên làm sao một tiếng cũng không có? Sẽ không thật sự là có chuyện gì chứ?

Bạch Tố Trinh thấy Tiểu Thanh cũng không nói chuyện, trong lòng nóng nảy, đi hướng vào bên trong. Bà đỡ ở bên trong kêu to: “Nước nóng, đem nước nóng để ở cửa.”

Bạch Tố Trinh vội vàng hét với Tiểu Thanh: “Nhanh đi lấy nước nóng.” Còn mình đẩy cửa đi vào. Lại bị bà đỡ cản lại ở cửa khiển trách.

“Nam nhân không được vào phòng sinh.” Bà đỡ khí thế mưng mưng.

Bạch Tố Trinh không nhịn được, đẩy bà đỡ ra định tiến vào.

Giọng Hứa Tiên có chút suy yếu truyền đến: “Tiểu Bạch, ta không sao.”

“Thật sao? Nhưng ta không nghe được thanh âm của nàng.” Bạch Tố Trinh không yên tâm hỏi.

“Thật không có chuyện gì, ta không kêu là sợ lãng phí khí lực.” Giọng Hứa Tiên cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn ra. Sinh con lại đau như vậy. Từng đợt đau, càng ngày càng nhiều. Cái trán đã sớm nổi đầy mồ hôi hột, bà đỡ vừa lau cho nàng, vừa không ngừng an ủi.

Hứa Tiên biết, nước ối đã vỡ, cũng nhanh thôi. Hiện tại chờ miệng tử cung mở ra đã. Ở cổ đại sinh đẻ không thể so với hiện đại, chỉ có dựa vào chính mình dùng sức.

“Bạch phu nhân, tốt lắm, bắt đầu dùng sức đi. Nghe ta nói.” Bà đỡ dặn dò trước.

Hứa Tiên cắn răng gập đầu, nhưng ở trong lòng kêu rên: “Đau chết lão nương rồi, ta không bao giờ sinh thêm đứa nữa đâu, một đứa này là đủ rồi.”

Hứa Tiên ăn quả Linh Âm, dựa theo phân phó của bà đỡ, chưa tới một canh giờ, trong phòng liền truyền đến tiếng khóc nỉ non vang dội của đứa nhỏ.

“Bạch phu nhân, chúc mừng, là một tiểu tử mập mạp.” Bà đỡ tay chân lanh lẹ cắt cuống rốn, xử lý cuống rốn, mang đứa nhỏ còn đầy máu đưa đến trước mặt Hứa Tiên.

Hứa Tiên suy yếu nhìn hài tử oa oa khóc lớn, trên mặt hiện lên nụ cười. Vào giờ khắc này, nàng mới thật sự có cảm giác làm mẹ.

Bạch Tố Trinh nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non, cũng kiềm nén không được nữa, vọt vào.

“Nàng không sao chứ?” Bạch Tố Trinh đầu tiên đi tới trước giường Hứa Tiên, lo lắng nhìn mặt Hứa Tiên tái nhợt hỏi.

“Ta không sao, xem con của chúng ta một chút đi.” Hứa Tiên hướng Bạch Tố Trinh cười cười, ánh mắt rơi vào trên người hài tử trong tay bà đỡ.

“Chúc mừng Bạch gia, là một tiểu tử mập mạp.” Bà đỡ cười hì hì nói, “Nhìn đứa nhỏ này lớn lên thật đẹp, ta đỡ dễ nhiều như vậy, còn là lần đầu tiên thấy hài tử sơ sinh có làn da trắng nõn như thế này đó.”

Bạch Tố Trinh nhìn cục thịt nho nhỏ kia trong tay bà đỡ, cảm thấy rất khó tưởng tượng. Đến gần vừa nhìn, hài tử tròn tròn mắt.

“Ôi, đứa nhỏ này mở mắt.” Bà đỡ có chút giật mình.

“Cho ta ôm.” Bạch Tố Trinh tay chân vụng về nhận lấy, nhìn mà bà đỡ kinh hồn táng đảm.

“Phải nâng cổ cùng eo.” Bà đỡ dặn dò.

Bạch Tố Trinh ôm đứa bé mềm nhũn trong tay, trong lòng ấm áp, dâng trào. Đây chính là hài tử của mình và Hứa Tiên.

Cuối cùng bà đỡ dặn dò một số chuyện, nhận được thù lao hậu hĩnh, rồi cười híp mắt thỏa mãn rời đi.

Tiểu Thanh cùng Bạch Tố Trinh hai nam nhân đều không biết chăm sóc hài tử, cho nên Tiểu Thanh bỏ ra số tiền lớn mời một vị Trương Đại thẩm cách vách tới giúp đỡ hài tử kiêm chiếu cố Hứa Tiên mới sinh.

Hứa Tiên nhìn tới hài tử sinh hạ, cũng là rất vui mừng. Đứa bé này, trắng trắng mềm mềm, căn bản không giống tiểu hài tử mới sinh đều đỏ hồng nhão nhèo như người khác nói. Một đôi mắt to rất là vui vẻ đáng yêu.

Sau khi sinh, Hứa Tiên rõ ràng cảm giác được linh lực của mình khôi phục rất nhanh, mà đau đớn đã từ từ biến mất.

Thời điểm Hứa Tiên ôm hài tử, hài tử lại lộ ra nụ cười. Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt, Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên vẫn thấy được.

“Con cười với ta, con cười với ta nè.” Bạch Tố Trinh nhìn hài tử trong ngực Hứa Tiên ngây ngốc cười.

“Ừ, con mới cười.” Hứa Tiên cũng mừng rỡ nói.

Tiểu Thanh ở một bên nhìn hai người ngơ ngẩn, nhún vai, bất đắc dĩ đi ra ngoài nấu cơm.

.

Kim Sơn tự.

Pháp Hải xếp chân tĩnh tọa ở trên bồ đoàn (đệm cỏ), nhắm mắt lại nhẹ nhàng gõ mõ. Văn Khúc tinh quân đã ra đời.

“Pháp Hải, người chẳng lẽ muốn cãi lời pháp chỉ sao?” Giọng nói uy nghiêm vang lên ở bên tai Pháp Hải, như muốn xuyên thủng màng nhĩ hẳn.

“Thời cơ chưa tới, tiểu tăng tự có chừng mực.” Pháp Hải không mở mắt, chỉ bình tĩnh nghiêm túc nói với đại diện không một bóng người.

“Vậy thì tốt.” Giọng nói uy nghiêm lần nữa vang lên, sau đó biến mất.

Một lúc lâu, Pháp Hải chợt mở mắt, chậm rãi đứng dậy.

.

Hứa Tiên sinh hài tử, Dương Thiển là người đầu tiên tới chơi .

“Làm sao mà đã sinh rồi? Cũng không nói một tiếng liền sinh.” Dương Thiển bất mãn chu môi oán trách.

Hứa Tiên đỏ khốc đỏ cười: “Sinh con nào có thời gian chính xác? Tới lúc thì sẽ phải sinh a.”

Dương Thiển bĩu môi, ngồi ở trên ghế trước giường nhìn đứa nhỏ nằm ở bên cạnh Hứa Tiên ngủ say. Nhìn đứa trẻ mặt mày mập mạp, Dương Thiển không nhận được đứa tay nhẹ nhàng chọt chọt mặt bé. Trong lòng nghi ngờ không thôi, đứa nhỏ bú sữa này thật sự là Văn Khúc tinh quân chuyển thể sao?

Hài tử bị Dương Thiển đâm nên không thoải mái, tỉnh lại liền kháng nghị. Phương thức kháng nghị rất đơn giản, khóc lớn còn dãi dầm. Trương Đại thẩm nghe được thanh âm, vội vàng tiến lên xử lý.

Dương Thiển nhìn đứa nhỏ oa oa khóc to, còn có bộ dạng đi tè mới vừa rồi, trong lòng kiên quyết không thừa nhận cái đứa nhỏ này là Văn Khúc tinh quân ôn nhu nho nhã.

“Đặt tên gì thế?” Dương Thiển chống cằm nhìn Hứa Tiên hỏi.

“Gọi là Bạch Tử Mặc.” Hứa Tiên mỉm cười nói.

“Tại sao lại theo họ Bạch của con rắn kia? Chán muốn chết. Đi theo họ của người mới đúng. Họ Hứa hay hơn.” Dương Thiển tức giận nói.

“A, nhưng tên đã đặt xong rồi mà.” Hứa Tiên có chút bất đắc dĩ, Dương Thiển đối với Tiểu Bạch vẫn còn thành kiến đây.

“Không nói nữa. Đặt thêm một cái là được. Phải theo họ của người.” Dương Thiển kiên quyết nói, “Gọi là Hứa Sĩ Lâm được không?”

Dương Thiển dứt lời, cầm Hứa Tiên suýt chút nữa trật khớp. Hứa Sĩ Lâm?! Dương Thiển lại lấy tên như vậy.

Không đợi Hứa Tiên lấy lại tinh thần, Bạch Tố Trinh vào cửa, Dương Thiển như cọp cái nghiêm mặt nói với Bạch Tố Trinh: “Tại sao hài tử sinh ra nhất định phải cùng họ với nam nhân? Tại sao không thể theo họ

của nữ nhân? Sinh con chính là Hứa Tiên, cũng không phải là người. Đứa bé này gọi là Hứa Sĩ Lâm, quyết định như vậy. Theo họ của Hứa Tiên!”

Hứa Tiên nháy mắt, đột nhiên cảm thấy Dương Thiên nói có chút đạo lý. Chín tháng mười ngày hoài thai, khổ cực sinh ra, cũng là nữ nhân nha.

Bạch Tố Trinh hơi sững sờ, tiếp theo nhìn về phía Hứa Tiên, thấy Hứa Tiên đang suy tư, cười nhạt, nói: “Nương tử muốn thế nào thì là thế ấy. Cái tên Hứa Sĩ Lâm này không tồi.”

“Hả?” Dương Thiên thấy Bạch Tố Trinh đồng ý thống khoái như vậy, cũng có chút không biết làm sao.

“Là huynh nói nha, không được đổi ý. Theo họ ta được sao?” Hứa Tiên cười nheo mắt lại.

“Ừm.” Bạch Tố Trinh gật đầu, mỉm cười nhìn Hứa Tiên, đến gần, ngồi ở bên giường, nhìn hài tử đang ngủ bên gối, thấp giọng nói, “Cái tên này rất êm tai.”

“Đương nhiên, cũng không nhìn xem là ai đặt.” Dương Thiên rung đùi đắc ý.

Hứa Tiên có một loại cảm giác vừa đi vòng tròn. Hứa Sĩ Lâm a, Hứa Tiên cúi đầu nhìn hài tử đang ngủ say, trên mặt hiện lên nụ cười ôn nhu. Bất kể thế nào, đây cũng là hài tử của mình và Tiểu Bạch.

Hứa Sĩ Lâm rất ngoan, không khóc rống nữa. Trừ đói bụng, buồn tiểu thì có khóc, những thời gian khác đều khá biết điều.

“Vừa cười, vừa cười nè.” Tiểu Thanh nhìn Hứa Sĩ Lâm trong ngực Hứa Tiên, thấp giọng hô, “Đứa nhỏ này thật thích cười.”

Hứa Tiên cũng mỉm cười cúi đầu nhìn Hứa Sĩ Lâm trong ngực, tâm mềm nhũn, còn bé đã được yêu thích như vậy, sau này trưởng thành rồi, khó mà tưởng tượng được.

Hứa Sĩ Lâm miệng phì phì thổi bong bóng, bộ dạng béo mập làm cho tâm Hứa Tiên đều tan chảy. Cuộc sống ngày từng ngày đi qua, Hứa Tiên cảm thấy như vậy thật rất hạnh phúc. Bạch Tố Trinh phụng bồi một tác cũng không rời, vụng về đùa với Hứa Sĩ Lâm. Có đôi khi Hứa Sĩ Lâm không nể mặt tề lên người hẳn, hẳn cũng chỉ hắc hắc cười khúc khích. Nhìn mà Hứa Tiên che mặt, đây là nam tử phúc hắc bằng sơn đó sao? Tiểu Thanh thì nhìn quen rồi nên bỏ qua không trách. Thời gian cực nhanh, đảo mắt đã đến đầy tháng của Hứa Sĩ Lâm. Chẳng qua, lại không ai biết, cuộc sống an bình ấm áp như vậy sắp kết thúc.

Trên.

Dương Thiên vẻ mặt lo lắng bay đi Cô Tô tìm Hứa Tiên. Nàng biết được Long Tộc đã chuẩn bị đi tìm Bạch Tố Trinh báo thù. Mặc dù nàng không thích Bạch Tố Trinh, nhưng lại rất thích Hứa Tiên. Nàng không hy vọng Hứa Tiên gặp chuyện không may.

Song, Nhị Lang thần ngăn cản ở trước mặt, vẻ mặt lạnh lùng, thần nhiên nói: “Không cho phép đi.”

“Nhị ca, muội có việc gấp. Đừng náo loạn.” Dương Thiên gấp gáp, liền vòng qua Nhị Lang thần bay về phía trước.

“Huynh nói, không cho phép đi.” Nhị Lang thần lần nữa lắc mình ngăn ở trước mặt Dương Thiên.

“Nhị ca, muội thật sự có việc gấp mà. Long Tộc muốn tìm Hứa Tiên gây phiền phức cho bọn họ đó. Muội muốn đi báo tin.” Dương Thiên gấp gáp nói.

“Không cho phép đi.” Nhị Lang thần gương mặt tuần tú vẫn lạnh như băng, nhàn nhạt lặp lại bốn chữ kia.

“Nhị ca, huynh nói gì vậy? Muội nói tiểu bạch xà kia có phiền toái đó. Không phải huynh rất tốt với hắn sao? Tại sao không để uội đi? Bọn họ đang gặp nguy hiểm.” Dương Thiên có chút không thể tin nhìn Nhị Lang thần. Vốn cho là nàng nói ra tiểu bạch xà có việc, nhị ca cho dù không đi hỗ trợ cũng sẽ không ngăn cản. Nhưng bây giờ thái độ nhị ca như vậy rốt cuộc là có ý gì?

“Đừng đi tìm nàng nữa.” Nhị Lang thần nhíu mày, “Chúng ta chỉ có thể giúp nhiều đó thôi.”

“Có ý gì?” Dương Thiên nghe ra ngữ khí Nhị Lang thần có cái gì không đúng, cau mày hỏi.

“Muội dạy Hứa Tiên pháp thuật đã đủ rồi. Không nên năm lần bảy lượt dây dưa vào.” Nhị Lang thần nhẹ nhàng than thở, “Tình hình này, không phải chúng ta có thể nhúng tay.”

“Nhị ca, rốt cuộc huynh đang nói cái gì, muội không hiểu.” Dương Thiên chân mày cau lại thật chặt, nhưng trong lòng lại dâng lên cảm giác xấu.

“Sau này muội sẽ hiểu.” Nhị Lang thần hiển nhiên không có ý định nói cho Dương Thiên.

“Muội mặc kệ, bây giờ muội phải đi giúp Hứa Tiên.” Dương Thiên hừ một tiếng liền bay đi.

Nhị Lang thần thấy thế, không nói hai lời, ôm Dương Thiên lại, vác trên vai mang đi. Dương Thiên liều mạng giãy dụa, nhưng làm sao cũng giãy không ra. Cuối cùng giận dữ kêu to: “Nhị ca, huynh là đồ bại hoại, đáng ghét, muội ghét huynh. Vô tình vô nghĩa, muội ghét nhất nhị ca như vậy. Muội không bao giờ để ý tới huynh nữa. Hu hu.” Dương Thiên vừa mắng vừa thương tâm, cuối cùng hu hu khóc lên.

Nhị Lang thần bắt đắc dĩ thở dài, chậm rãi nói: “Tiểu muội, muội nghe lời đi. Chuyện này thật sự rất phức tạp, không phải là chuyện mà ta và muội có thể nhúng tay vào.”

“Muội mặc kệ, muội mặc kệ. Dù sao muội cũng muốn giúp Hứa Tiên.” Dương Thiên vẫn oa oa kêu to.

Nhị Lang thần than thở thật dài, lúc này mới nói: “Không nên náo loạn. Như vậy đi, nhị ca hứa với muội, nếu Hứa Tiên bọn họ gặp nguy hiểm huynh sẽ ra tay giúp bọn họ một lần.”

“Thật không?” Dương Thiên có chút không xác định.

“Nhị ca đã bao giờ gạt muội chưa?” Nhị Lang thần bắt đắc dĩ hỏi.

“Hình như là chưa. Vậy thì được.” Dương Thiên nín khóc mỉm cười, cẩn thận thử nghĩ kĩ, nhị ca nhà mình quả thật cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ lừa gạt mình.

Nhị Lang thần gật đầu, đem Dương Thiên để xuống.

“Nhưng mà, nhị ca, Long Tộc hiện tại đi tìm Hứa Tiên gây phiền phức đó” Dương Thiên vẫn rất lo lắng.

“Tiểu bạch xà kia, muội cho rằng hắn là người để mặc người ta chém giết sao?” Nhị Lang thần khiêu mi, có chút tự đắc hỏi. Pháp lực của Tiểu bạch xà hắn rõ ràng nhất.

“Hình như là không, tiểu bạch xà đáng ghét kia sẽ không. Cả ngày lạnh băng như nhau, làm cho người ta thấy đã muốn đánh hắn.” Dương Thiên không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên.

Nhị Lang thần gật đầu, vô cùng đồng ý với một câu phát biểu sâu sắc cuối cùng của Dương Thiên. Bộ dạng đáng đánh của tiểu bạch xà kia quả thật rất vô sỉ. Nhưng dĩ nhiên là mình vẫn đánh bại được hắn.

“Thật không có việc gì chứ? Long Tộc có rất nhiều pháp bảo.” Dương Thiên vẫn không yên lòng.

“Đó là kiếp số của hai người bọn họ. Không cần lo lắng.” Trong lòng Nhị Lang thần thật ra cũng hơi lo nhưng trên mặt không biểu hiện, bình tĩnh an ủi Dương Thiên.

Dương Thiên tự nhiên hiểu kiếp số là có ý gì.

“Nhị ca, có phải huynh biết chuyện gì hay không?” Dương Thiên cảm thấy chuyện không phải đơn giản như vậy.

“Rồi muội sẽ biết.” Nhị Lang thần không trả lời thẳng Dương Thiên, “Đi thôi, đi về trước. Chuyện Nhị ca hứa với muội nhất định làm được.”

Dương Thiên nghe Nhị Lang thần nói vậy, hiểu mình dù hỏi thế nào cũng không hỏi ra cái gì, chỉ gật đầu cùng Nhị Lang thần trở về. Chẳng qua là trong lòng có dự cảm, chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

.

Ngày đầy tháng Hứa Sĩ Lâm, trong nhà lại có khách không mời mà đến. Một con lính tôm.

“Đây là lễ vật đầy tháng Bắc Hải chúng ta đưa lên. Hi vọng nhị vị không nên ghét bỏ.” Lính tôm ban đầu thái độ rất lớn lối, nhưng đối với đôi mắt lạnh lùng của Bạch Tố Trinh, hắn ảm đạm hẳn.

Hứa Tiên vừa nhìn thấy lính tôm đưa đồ tới, sắc mặt đại biến. Đó là vòng đeo tay nàng tặng cho Hứa Kiều Dung ở lúc tỷ tỷ thành thân.

“Các người đem tỷ tỷ ta đi đâu?” Hứa Tiên kích động một phát nín thở, tức giận tột đỉnh. Ra tay với người phạm, đây chính là tác phong làm việc của Long Tộc sao?

“Không có, không có như thế nào. Buông.” Lính tôm nhìn mặt Hứa Tiên tức giận, hoảng sợ kêu lên, “Bệ hạ nhà ta nói để cho Tiểu Bạch xà lập tức đi Bắc Hải dự tiệc, nếu không cũng không dám bảo đảm phụ nhân kia sẽ như thế nào.” Lính tôm thấy Bạch Tố Trinh mặt trầm như nước, sau khi nơm nớp lo sợ nói ra liền hối hận muốn chết.

Bạch Tố Trinh gọn gàng linh hoạt một kiếm giải quyết lính tôm. Đảo mắt, trên mặt đất liền xuất hiện một xác tôm hùm khổng lồ.

Hứa Tiên vẻ mặt gấp gáp: “Ta muốn đi cứu tỷ tỷ. Bắc Hải Long Tộc tại sao có thể vô sỉ như vậy? Ra tay với cả người phạm.” Hứa Tiên không biết Bắc Hải Long Tộc thật ra là muốn bắt nàng cùng Hứa Sĩ Lâm tới uy hiếp Bạch Tố Trinh. Nhưng chưa nói đến Bạch Tố Trinh vẫn theo sát hai mẹ con nàng, bản thân Hứa Tiên cũng có pháp lực cao thâm, mà Hứa Sĩ Lâm lại càng là Văn Khúc tinh quân hạ phạm. Cho nên chỉ có thể bắt Hứa Kiều Dung tới uy hiếp bọn họ.

“Không nên gấp gáp, ta đi một chuyến là được.” Bạch Tố Trinh trấn tĩnh nói.

“Không, ta muốn đi cùng với huynh.” Hứa Tiên lắc đầu, đây rõ ràng là một cái bẫy, sao nàng có thể để cho Bạch Tố Trinh một mình mạo hiểm được. Thù hận của bọn họ và Long Tộc xem ra không phải là dễ dàng hóa giải như vậy, đối phương sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới cửa. Tránh không khỏi.

“Không thể đi, đại ca. Bắc Hải tất sẽ đặt bẫy sẵn.” Tiểu Thanh phản đối hai người đi.

“Sớm muộn gì Long Tộc cũng sẽ tìm tới cửa.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt nói.

“Nhưng là.” Tiểu Thanh cắn môi, trên mặt cũng là lo lắng.

“Không cần lo lắng, chăm sóc tốt Sĩ Lâm, chờ chúng ta trở lại.” Bạch Tố Trinh vốn không muốn mang Hứa Tiên đi, nhưng nhìn ánh mắt Hứa Tiên kiên quyết, hiểu rằng nếu hắn không mang Hứa Tiên đi theo, Hứa Tiên cũng sẽ đi theo.

“Tiểu Thanh, nếu.” Hứa Tiên xuất hiện ở trước cửa liếc nhìn Hứa Sĩ Lâm trong ngực Tiểu Thanh, dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe được nói, “Nếu chúng ta không có trở lại, người cố gắng chăm sóc Sĩ Lâm.”

Tiểu Thanh còn chưa kịp hiểu ý Hứa Tiên, Hứa Tiên đã theo Bạch Tố Trinh rời đi.

“Hứa Tiên, đồ ngu ngốc này, nói cái gì đó. Các người nhất định sẽ bình an trở lại.” Tiểu Thanh gầm lên không trùng, nhưng trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác không rõ ràng.

.

Bắc Hải.

Hứa Tiên đứng ở trên tường vân, nhìn biển máu phía dưới. Khí lực cả người giống như cũng bị rút đi.

Hứa Kiều Dung đã được cứu về nhà. Nhưng...

Hứa Tiên nhìn biển máu phía dưới, lại ngẩng đầu nhìn Bạch Tố Trinh một thân quần áo dính máu ngao nghề bay lơ lửng ở trên mặt nước, trong lòng càng thêm bất an. Bạch Tố Trinh một thân bạch y cơ hồ toàn bộ nhuộm đỏ, nhìn thấy mà giật mình. Nhưng phần lớn máu này cũng không phải là của Bạch Tố Trinh. Là Bắc Hải Long Tộc.

Bắc Hải Long Vương thân chịu trọng thương, nhị thái tử bị Bạch Tố Trinh đánh chết, Tam thái tử còn sót lại một hơi. Vô số thi thể lính tôm tướng của trôi lơ lửng ở trên mặt nước. Bắc Hải thành biển máu.

“Tiểu Bạch!” Hứa Tiên bay đến bên người Bạch Tố Trinh, khó khăn phát ra hai chữ, mới phát hiện thanh âm của mình đã có chút run rẩy.

Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên, đưa tay ôm chầm nàng: “Không phải sợ, hết thủy có ta.”

“Tiểu Bạch, ta sợ. . . .” Hứa Tiên trong lòng khủng hoảng. Nàng đem Hứa Kiều Dung đi rồi trở về lại thấy qua hiện trường như vậy.

“Người Bắc Hải Long Tộc gây sự.” Bạch Tố Trinh đơn giản một câu, Hứa Tiên lại có thể tưởng tượng được cảnh tượng Bắc Hải Long Tộc chống lại Tiểu Bạch là như thế nào. Đại thái tử Ngao Thương bị Tiểu Bạch giết một lần, bây giờ còn đang bị phạt. Bắc Hải Long Tộc như thế nào không tức giận? Xuất thủ tất nhiên là tội cùng tàn nhẫn. Tiểu Bạch cũng không phải là người bó tay chờ chết, biến thành cục diện như bây giờ, Hứa Tiên không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng trong lòng vẫn khủng hoảng. Cảm thấy chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

“Tiểu Bạch, làm sao bây giờ?” Hứa Tiên nhìn thi thể đông đảo trôi trên mặt biển, có chút luống cuống hỏi. Giết chóc nhiều như vậy, tất nhiên không có cách nào khắc phục hậu quả rồi.

Bạch Tố Trinh trầm mặc, không nói gì. Nếu là có thể, hẳn cũng không muốn gây thù chuốc oán với Bắc Hải Long Tộc như vậy. Dù sao hẳn bây giờ không phải là một người, có Hứa Tiên ở bên cạnh, còn có hải tử khả ái. Nhưng Bắc Hải Long Tộc không chết không thôi, muốn mình đền mạng không nói, còn muốn đem hồn phách của mình đánh tan. Cho nên, hẳn giận dữ, cũng không lưu tình nữa.

Hứa Tiên cau mày, bỗng nhiên nói: “Tìm Quan Âm Đại sĩ thì sao.” Nàng hiện tại nghĩ đến người duy nhất có thể giải quyết chuyện này, cũng chỉ có Quan Âm Đại sĩ.

Song, Hứa Tiên nói xong câu đó, một đạo kim quang từ xa đến gần. Có người tới.

Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên nhìn về phía người, Hứa Tiên kinh ngạc nhìn người.

Không phải là ai khác, chính là Pháp Hải.

Song, Pháp Hải hôm nay, một thân áo cà sa kim quang lờ lờ, tay phải thiền trượng, tay trái cầm Kim bát. Mà gương mặt hẳn lại vô cùng lạnh lùng. Nhìn về phía Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên ánh mắt cũng là một mảnh trong trẻo lạnh lùng, không có chút nào gợn sóng.

TM: Thay mặt nàng Tiểu Ngọc Nhi, ta xin thông báo sẽ ngừng post Báo ân trong 4 ngày tiếp theo, mọi thắc mắc đợi nàng TNN về sẽ giải đáp ọi người nha.

47. Chương 47: Chỗ Dựa Cường Đại Phía Sau

Hứa Tiên nhìn Pháp Hải từ xa đến gần, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

“Pháp Hải, ngươi đến làm gì?” Hứa Tiên đè nén bất an trong lòng, lên tiếng hỏi.

Song, Pháp Hải không có nhìn Hứa Tiên, mà về mặt lạnh nhạt nhìn Bạch Tố Trinh, bình tĩnh nói: “Bạch Tố Trinh, ngươi có biết tội của mình không?” Giọng nói bình tĩnh không một gợn sóng.

Bạch Tố Trinh không nói, nhàn nhạt nhìn Pháp Hải.

“Pháp Hải, là người Bắc Hải Long Tộc gây sự trước.” Hứa Tiên cau mày, quát khê, “Chúng ta chẳng bao giờ chủ động trêu chọc Bắc Hải Long Tộc. Chuyện hôm nay, cũng là Bắc Hải Long Tộc hèn hạ vô sỉ bắt đi tỷ tỷ của ta mới tạo thành như vậy. Không phải chúng ta muốn kết thù kết oán, mà là bọn họ không chết không thôi.”

“Ta chỉ thấy dưới chân sinh linh đồ thần.” Pháp Hải bình tĩnh như trước nói.

“Pháp Hải, hôm nay ngươi có thật là đến kiểm tra thực hư sao?” Hứa Tiên nổi giận, “Bắc Hải Long Tộc tài nghệ không bằng người, cục diện bây giờ cũng là do bọn họ gieo gió gặt bão.”

“Hứa Tiên, ngươi cùng Phật Môn có duyên, sao không quy y cửa Phật?” Pháp Hải nhìn về phía Hứa Tiên, không nhanh không chậm nói.

“Ta nhỏ vào!” Hứa Tiên giận quá hóa cười, “Pháp Hải, người nói thẳng ra đi, người hôm nay muốn thế nào?”

Pháp Hải phát ra tiếng thở dài nhỏ, lại nhìn về phía Bạch Tố Trinh, trầm giọng nói: “Bạch Tố Trinh, người muốn gây họa cho vợ người phải không?”

Bạch Tố Trinh thân thể cứng đờ, nhưng ngay sau đó đi lên trước mấy bước: “Đi thôi, chịu phạt chính là ta.”

“Ta không cho phép!” Hứa Tiên tiến lên, chắn trước mặt Pháp Hải, “Pháp Hải, ta còn tưởng rằng người cùng những con lừa ngốc cổ hủ kia bất đồng, thì ra người cũng là người chẳng phân biệt được thị phi. Uống ột thân tu vi của người.”

“Hứa Tiên, thiên lí tuần hoàn (thiện ác hữu báo).” Pháp Hải nhìn về biển máu phía dưới một cái, nói, “Bạch Tố Trinh phạm phải tội nghiệt như thế, nên chuộc tội.”

“Nực cười!” Hứa Tiên cười lạnh, “Ban đầu Ngao Thương bắt cóc ta, tính kế Tiểu Bạch, sau lại tự mình làm mưa, muốn giết Tiểu Bạch, thời điểm đó người ở đâu? Hết thấy mọi chuyện đều có nhân quả, nếu không phải bởi vì Ngao Thương tự mình gieo xuống, như thế nào lại nhận được hậu quả xấu như hiện tại? Bắc Hải Long Tộc, hừ, một đám phế vật, chó chết chủ (ý chỉ mất nơi nương tựa, lang thang). Chuyện là do bọn hần gây ra trước, không có thực lực thì cũng đừng có tới trước mặt Tiểu Bạch nhà ta làm ầm ĩ. Hiện tại thua, liền một bộ dạng ủy khuất. Chưa từng thấy ai dè tiện như vậy!”

Pháp Hải có chút ghen hòng trăn trối nhìn Hứa Tiên, lần đầu tiên thấy được một Hứa Tiên bất đồng như vậy. Nói lời ác độc đến trình độ như vậy.

Bạch Tố Trinh sững sốt, đầy mắt nhưng lại có ý cười.

“Ta nói có lý hay không? Hết thấy đều có nhân quả.” Hứa Tiên cười lạnh tiếp tục nói, “Pháp Hải, chẳng lẽ người thật sự cùng Tiểu Bạch có thù riêng, nên hiện tại nhân cơ hội trả thù sao?”

Pháp Hải ngơ ngẩn, sau đó nhắm mắt: “Ta cùng Bạch Tố Trinh xưa nay không oán.”

“Vậy người liền mở mắt ra, giải thích bằng tiếng người đi. Chuyện biến thành như vậy, là lỗi của chúng ta sao?” Hứa Tiên khí thế toàn bộ khai hỏa, trợn mắt nhìn Pháp Hải.

“Bất kể như thế nào, sát nghiệt cũng là quá sâu.” Pháp Hải mở mắt, nhìn chằm chằm Bạch Tố Trinh, “Bạch Tố Trinh, người có cùng ta đi hay không?”

“Đi.” Bạch Tố Trinh nhàn nhạt cười, quay đầu nhìn Hứa Tiên, nhẹ nhàng nâng tay, xoa mặt Hứa Tiên, “Dạy dỗ con của chúng ta thật tốt.”

Hứa Tiên lại vụt rút kiếm ra, nhìn về phía Pháp Hải: “Pháp Hải, ta sẽ không để cho người mang Tiểu Bạch đi.”

Pháp Hải không nói, nhẹ nhàng phát tay, đưa Kim bát trong tay hướng lên trên ném đi. Kim bát ở không trung xoay tròn, rất nhanh chụp lên trên đầu Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên.

Hứa Tiên quát lạnh một tiếng, huy kiếm bổ nhào về phía Kim bát.

“Đừng!” Bạch Tố Trinh cau mày, đưa tay kéo tay Hứa Tiên. Hần đã sớm phát hiện, sức mạnh Kim bát này phát ra, tuyệt không phải tầm thường. Thậm chí Kim bát này ẩn chứa sức mạnh vượt xa tu vi của chính Pháp Hải. Điều này nói rõ điều gì? Nói rõ Pháp Hải phía sau có chỗ dựa cực lớn.

Trong nháy mắt kiếm Hứa Tiên đụng phải Kim bát, đột nhiên bị bắn ra. Một cỗ sức mạnh kinh người phá tung. Hứa Tiên chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, sau đó cả người liền bay ra ngoài. Ngực trong nháy mắt bị đè nén không ngừng, phun ra một ngụm máu, máu tươi ở trong không trung vẽ thành một đường vòng cung đầy yêu dã (vừa đẹp mà ma mị).

“Hứa Tiên!” Bên tai là tiếng kêu đầy lo lắng của Tiểu Bạch, Hứa Tiên chỉ cảm thấy thân thể của mình bay lơ lửng, bay ra khỏi phạm vi che phủ của Kim bát.

Không có rơi xuống biển phía dưới, mà là được tiếp lấy.

“Nhị Lang thần!” Bạch Tố Trinh cũng muốn đưa tay ôm Hứa Tiên, nhưng hần lại không cách nào bước ra khỏi kim quang một bước, bị kim quang mà Kim bát phát ra gắt gao bao vào bên trong.

Tiếp được Hứa Tiên chính là Nhị Lang thần, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Nhị Lang thần tràn đầy nghiêm túc, sau khi tiếp được Hứa Tiên, đem nàng đặt xuống.

“Hứa Tiên, ngươi không sao chứ?” Giọng Dương Thiển lo lắng truyền đến.

Hứa Tiên ổn định tâm thần, nhìn huynh muội Dương Thiển đột nhiên xuất hiện, miễn cưỡng nở nụ cười: “Ta không sao. Đa tạ Nhị Lang Chân Quân cứu giúp.”

Nhị Lang thần chỉ nhàn nhạt gật đầu, không nói gì.

“Nhị Lang Chân Quân.” Pháp Hải nhìn về phía Nhị Lang thần đột nhiên xuất hiện, thản nhiên lên tiếng, trên mặt không biểu lộ gì.

“Thả Bạch Tố Trinh ra, tên hòa thượng thối này.” Dương Thiển nhìn Bạch Tố Trinh bị kim quang bao lại, lớn tiếng quát. Nàng không thích Bạch Tố Trinh, nhưng lại không muốn nhìn thấy Hứa Tiên vì Bạch Tố Trinh bị bắt mà đau khổ. Không thể không nói, Dương Thiển tuy vô cùng tùy hứng, nhưng đối với Hứa Tiên cũng là một tấm chân tình.

“Nhị Lang Chân Quân, chuyện này, không phải là chuyện ngài có thể quyết định.” Pháp Hải dừng một chút, lại bổ sung, “Ngài hẳn là rất rõ ràng.”

Nhị Lang thần nhẹ than thở, quay đầu nói với Dương Thiển: “Tiểu muội, đi thôi.”

“Nhị ca, huynh đã nói, sẽ giúp Bạch Tố Trinh mà.” Dương Thiển nghe được Nhị Lang thần nói như vậy, trong lòng tức giận không thôi, khẩu khí cũng tăng cao.

“Cái này không giống nhau.” Nhị Lang thần rất là bất đắc dĩ. Chuyện thật đúng như hần suy đoán. Nói vậy, hần quả thật không thể nhúng tay vào.

“Muội mặc kệ.” Dương Thiển nổi giận, muốn tự mình ra tay. Song, còn chưa kịp xuất thủ, trước mắt tối sầm, nàng đã bị Nhị Lang thần đánh ngất xỉu.

“Hứa Tiên, xin lỗi, chuyện này. . . .” Nhị Lang thần ôm Dương Thiển, có chút áy náy hướng Hứa Tiên nói.

Lời còn chưa dứt, Hứa Tiên cười nhạt: “Nhị Lang Chân Quân, ngài chiếu cố hai vợ chồng chúng ta thế nào, chúng ta khắc trong tâm khảm. Chuyện hôm nay, Nhị Lang Chân Quân mời trở về đi, không nên khó xử nữa.” Hứa Tiên cũng hiểu Nhị Lang thần khó xử. Đối với sự chiếu cố của hai huynh muội Nhị Lang thần, nàng cảm kích từ nội tâm.

“Nhị Lang Chân Quân, đa tạ.” Bạch Tố Trinh vẽ mặt bình tĩnh đứng ở trong kim quang, xa xa hướng Nhị Lang thần hành lễ.

Nhị Lang thần khẽ cau mày, thở dài một tiếng, ôm Dương Thiển rời đi.

“Pháp Hải, ngươi hôm nay nhất định phải như thế sao?” Hứa Tiên cắn răng, nhìn Pháp Hải.

Pháp Hải trong lòng than thở, trên mặt cũng không lộ vẻ gì, thản nhiên nói: “Bạch Tố Trinh phạm phải tội lớn tày trời, theo lý nên chịu phạt. Nhốt vào Lôi Phong tháp, mỗi ngày chịu hình phạt Thất kiếm xuyên tim, trọn đời không được đi ra.”

Hứa Tiên sửng sốt, Thất kiếm xuyên tim? Trọn đời? Trong nguyên tác chỉ nhốt hai mươi năm, nhưng bây giờ là trọn đời không được ra sao? Mà mỗi ngày còn phải chịu nỗi khổ Thất kiếm xuyên tim?

Bạch Tố Trinh sau khi nghe xong cũng cau mày.

“Pháp Hải, ta giết người.” Hứa Tiên sắc mặt trầm xuống, trong mắt dâng lên sát ý, cầm bảo kiếm xông lên. Nàng chẳng quan tâm những cái khác nữa. Vĩnh viễn cùng Tiểu Bạch chia lìa, trừng phạt như vậy sống không bằng chết, nàng tuyệt đối không cho phép.

“Hứa Tiên, dừng!” Bạch Tố Trinh lo lắng vội vàng quát lên.

Pháp Hải sắc mặt lạnh nhạt, bỏ áo cà sa xuống, phất tay đem áo cà sa ném ra. Áo cà sa ở giữa không trung trải rộng, đánh úp về phía Hứa Tiên, đem Hứa Tiên chặt chẽ vây khốn, làm cho nàng không thể động đậy.

“Pháp Hải, thả ta ra. Người là con lừa khốn kiếp ngu ngốc chẳng phân biệt được thị phi, ta giết người.” Hứa Tiên trợn mắt đến muốn nứt ra, phẫn hận nhìn Pháp Hải, liều mạng vùng vẫy. Song áo cà sa lại càng siết chặt, Hứa Tiên từ từ cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

“A di đà Phật.” Pháp Hải nhắm mắt, nhẹ nhàng mở miệng. Không có ai thấy được sự chịu đựng nơi khóe mắt hần chợt lóe lên rồi biến mất.

“Đừng thương tổn nàng. Chúng ta đi thôi.” Bạch Tố Trinh thấy tình trạng hiện tại của Hứa Tiên, vội vàng nói.

“Không! Tiểu Bạch, huynh đi lần này, chẳng lẽ muốn chúng ta trọn đời chia lìa?” Hứa Tiên thấy Bạch Tố Trinh nói như vậy, trong lòng vừa đau vừa vội.

“Nàng sống, so với cái gì cũng đều tốt hơn.” Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên, lộ ra nụ cười.

“Huynh đúng là đồ ngốc mà!” Hứa Tiên tức giận mắng, “Huynh thật cảm thấy chúng ta tách ra sống sẽ tốt hơn sao? Không có huynh, tính mạng ta còn ý nghĩa gì nữa? Ta tình nguyện chết!” Hứa Tiên tàn nhẫn mắng, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống. Mà áo cà sa trên người nàng càng ngày càng chặt, hô hấp càng lúc càng khó khăn, sắc mặt cũng dần dần lần hồng lên.

Bạch Tố Trinh sửng sốt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Hứa Tiên, lại nhìn ánh mắt kiên quyết kia của nàng, tim giống như bị cái gì đó đánh trúng.

“Nếu người muốn chết, cũng có thể.” Pháp Hải nhắm mắt lại chậm rãi nói.

“Không!” Bạch Tố Trinh lấy lại tinh thần, ánh mắt đột nhiên biến đổi, trở thành sắc bén vô cùng, phi thân lên, vung kiếm bổ về phía đỉnh Kim bát. Hứa Tiên so với tính mạng hần quan trọng hơn!

Pháp Hải sắc mặt không thay đổi, vẫn không mở mắt.

Oanh một tiếng nổ vang, kim quang bắn ra bốn phía. Cả Bắc Hải tựa hồ bắt đầu rung chuyển, sóng biển trong nháy mắt nổi lên. Nước biển đầy huyết sắc tung tóe, đưa mắt nhìn lại, tất cả đều là một mảnh máu đỏ.

Song, Kim bát chỉ khe khẽ rung đưa, Bạch Tố Trinh lại bị sức mạnh chấn động mà Kim bát phát ra đã thương, từng vết thương nứt toác ra, máu tươi trong nháy mắt phun trào, ở trong kim quang bốn phía, nhìn thấy mà giật mình.

“Tiểu Bạch! Không! ! !” Hứa Tiên nhìn một màn này, tim như bị xé nát thành từng đoạn.

“Hứa Tiên, muốn cứu Bạch Tố Trinh, có một biện pháp.” Pháp Hải bỗng nhiên lên tiếng, “Mà các người cũng không cần trọn đời chia lìa.”

Hứa Tiên sửng sốt, kinh ngạc nhìn Pháp Hải, không rõ Pháp Hải rốt cuộc là có ý gì.

“Có nên cứu hay không, đều do một ý niệm của người.” Pháp Hải chậm rãi mở mắt, nhìn Hứa Tiên.

“Nói.” Hứa Tiên nắm chặt quả đấm, gắt gao nhìn Pháp Hải.

“Quy y cửa Phật, đoạn tuyệt thất tình lục dục.” Pháp Hải từng câu từng chữ, chậm rãi mà rõ ràng nói.

Cái gì? Hứa Tiên nhìn Pháp Hải, cau mày. Mới vừa rồi mình nghe được cái gì?

“Người vốn là người của cửa Phật.” Pháp Hải chậm rãi nói.

“Đoạn tuyệt thất tình lục dục?” Hứa Tiên cũng chậm rãi lặp lại lời Pháp Hải nói..., “Ý là ta cho dù nhìn thấy Tiểu Bạch, cũng như nhìn thấy người lạ?” Hứa Tiên không có chú ý câu “vốn là người của Phật” của Pháp Hải. Trong đầu nàng giờ phút này đều là Bạch Tố Trinh.

Pháp Hải không nói, ngầm thừa nhận.

“Pháp Hải, ta với ngươi rốt cuộc có thù hận gì? Mà ngươi nhất định phải đối với ta như thế?” Hứa Tiên đau đớn, vô luận lựa chọn như thế nào, đối với nàng mà nói đều là đau triệt nội tâm.

Pháp Hải trầm mặc nhìn Hứa Tiên.

“Ta đi Lôi Phong tháp.” Giọng Bạch Tố Trinh truyền đến tai Hứa Tiên.

Hứa Tiên có chút mờ mịt quay đầu, đáp lại là nụ cười thoải mái của Bạch Tố Trinh.

“Hứa Tiên.” Bạch Tố Trinh mỉm cười, nhẹ nhàng, chậm rãi nói, “Nương tử, được gặp gỡ nàng, thật tốt. Ta tình nguyện mỗi ngày bị nỗi khổ xuyên tâm, trọn đời nhốt trong tháp, cũng không muốn ta và nàng gặp nhau như người xa lạ.”

“Tiểu Bạch.” Hứa Tiên lẩm bẩm, nhưng cảm giác trong lòng cùng cổ họng bị nghẹn lại. Một tư vị khó tả lan tràn.

Trọn đời chia lìa, hoặc là trọn đời làm người xa lạ.

“Đi thôi, Pháp Hải.” Bạch Tố Trinh cười nhạt.

Pháp Hải gật đầu, nhẹ nhàng nâng tay. Kim bát từ từ trầm xuống, nhích tới gần Bạch Tố Trinh. Trên mặt Bạch Tố Trinh tràn đầy bình tĩnh, chậm rãi nhắm mắt lại. Cả người dần dần phát ra ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, mơ hồ lộ ra nguyên hình.

Hứa Tiên cúi đầu, làm cho người ta không thấy rõ nét mặt của nàng.

Pháp Hải rũ mí mắt xuống, che dấu phức tạp nơi đáy mắt.

Trời đất lúc này, dường như chỉ còn lại ba người bọn họ.

Hết thấy tựa hồ đều an tĩnh lại.

“Ta, nếu không chọn một cái nào hết thì sao?” Bỗng nhiên lúc đó, giọng nói như có như không của Hứa Tiên vang lên.

Bạch Tố Trinh đột nhiên mở mắt, trong lòng dâng lên một cỗ bất an mãnh liệt.

Pháp Hải cũng sửng sốt, nhìn về phía Hứa Tiên.

“Chẳng qua là, tội cho Sĩ Lâm.” Giọng Hứa Tiên phát ra càng lúc càng như có như không.

“Hứa Tiên, ngươi!” Pháp Hải đột nhiên biến sắc, trong lòng kinh hãi, nhìn cả người Hứa Tiên dần dần phát ra ánh sáng trắng. Áo cà sa vây khốn nàng trong phút chốc chỉ còn những mảnh vụn.

“Tiểu Bạch, sống, cùng nhau sống. Chết, cùng nhau chết.” Hứa Tiên ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Tố Trinh, cười nhạt một tiếng, “Huynh, có oán ta không?”

“Sao có thể?” Bạch Tố Trinh cũng lạnh nhạt cười, vươn hai cánh tay ra. Hắn đã hiểu được quyết định của Hứa Tiên.

Sau một khắc, Hứa Tiên đột phá kim quang bao phủ Bạch Tố Trinh, đi tới trước mặt hắn. Mà Bạch Tố Trinh vươn hai cánh tay ra thật chặt đem nàng ôm vào trong ngực.

“Hứa Tiên, ngươi có thể hồn phi phách tán đó!” Pháp Hải khẩu khí có chút lo lắng không dễ dàng phát hiện, “Bạch Tố Trinh, ngươi cũng muốn hồn phi phách tán sao?”

“Thế thì sao?” Hứa Tiên tựa vào trong ngực Bạch Tố Trinh, cười thỏa mãn.

“Đúng vậy, thế thì sao?” Bạch Tố Trinh ôm Hứa Tiên, cúi đầu, hôn lên trán nàng. Mà cả người Bạch Tố Trinh cũng dần dần phát ra ánh sáng màu trắng, cùng bạch quang trên người Hứa Tiên dần dần hòa vào một thể.

Pháp Hải kinh ngạc nhìn về mặt hạnh phúc chan hòa của hai người, như nghẹn ở cổ họng, một câu cũng không nói nên lời. Nhưng trong lòng có cái gì đó bóp chặt, rít gào âm ỉ. Hai người này tình nguyện hồn phi phách tán cũng muốn ở chung một chỗ sao?

Thân thể Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh dần dần biến thành trong suốt, song hai người ôm nhau lại là vẻ mặt cười thỏa mãn.

Hứa Tiên cảm thấy ý thức từ từ mơ hồ, nhưng tuyệt không hối hận. Bạch Tố Trinh ôm Hứa Tiên thật chặt, hôn trán nàng.

Đang lúc Pháp Hải không chịu được nữa muốn xuất thủ, thì trên trời lại giáng xuống một đạo kim quang, đem Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh bao phủ ở bên trong. Mà Kim bát của Pháp Hải lung lay, sau đó rơi xuống biển. Kim quang kim bát phát ra tự nhiên cũng biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đều cả kinh, mở mắt ra nhìn lên đỉnh đầu. Bởi vì bọn họ cảm giác được cả người ấm áp, thoải mái nói không ra lời. Bọn họ đều được khôi phục rồi.

“Ha ha ha, Như Lai, người thua rồi.” Đỉnh đầu truyền tới một giọng nói quen thuộc, trong giọng nói tràn đầy vẻ đắc ý không kiềm chế được. Cái giọng này, Hứa Tiên đã nghe qua. Là Kim Thiền Tử!

Như Lai? Như Lai sao?! Hứa Tiên kinh ngạc, Bạch Tố Trinh cũng vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu bạch xà, Hứa Tiên, làm không tồi.” Kim Thiền Tử chậm rãi đáp xuống trước mặt hai người, vẻ mặt xuân phong đầy đắc ý. Bên cạnh là Quan Âm Đại sĩ đang mỉm cười.

Tình huống gì đây? Hứa Tiên cau mày.

“Như Lai, người thua.” Giọng nói muốn ăn đòn kia của Kim thiền Tử là chuyện gì ah? Hứa Tiên cảm thấy đại não có chút ngừng trệ.

“Đúng, bổn tọa thua.” Kim quang lóe lên phía sau, Như Lai hoa lệ hiện thân.

“Đây là tình huống gì vậy?” Hứa Tiên có chút mù mịt.

“Hứa Tiên, một chữ tình, đối với ngươi mà nói, chính là như thế sao?” Giọng Như Lai vang lên tràn đầy uy nghiêm. Song trong đó lại có một tia thất bại không dễ phát hiện.

“Không sai. Tiểu Bạch đối với ta mà nói, chính là tất cả của ta.” Hứa Tiên nhìn thẳng Như Lai, không chút sợ hãi, “Hoặc là cùng nhau sống, hoặc là cùng nhau chết, ta chính là ích kỷ như vậy đó.”

“Không phải là ích kỷ.” Bạch Tố Trinh ôm sát Hứa Tiên, nhẹ nhàng lắc đầu, “Quyết định của nàng như vậy, là quyết định tốt nhất. Không hổ là người ta yêu.”

Hứa Tiên nhếch miệng cười, đây là lần đầu tiên Tiểu Bạch nói trắng ra tình cảm của mình. Nàng yêu một người theo cách như thế, cho dù ở trong mắt người khác xem có chút cực đoan, nhưng đây chính là nàng!

“Được rồi, đừng có mà khoe khoang nữa.” Kim Thiền Tử không nhịn được cắt đứt, khoe miệng vẫn kéo lên một vòng cung, nói với Như Lai, “Hiện tại, chúng ta thắng rồi. Người còn có lời gì cần nói nữa không?”

Như Lai than thở: “Thua, bại bởi các ngươi, cũng là bại bởi chính bổn tọa.”

Có ý gì? Hứa Tiên càng nghe càng hồ đồ. Nhưng nàng hơi hơi hiểu được, chuyện mình và Tiểu Bạch, chắc chắn là có quan hệ cùng mây vị đại thần này.

“Hứa Tiên, ngươi thật đúng là không thể tưởng tượng được nha.” Kim Thiền Tử cười cười, bỗng nhiên trong nháy mắt vung tay lên, một đạo kim quang bắn vào trán Hứa Tiên.

Song, Như Lai lại phát tay ngăn cản, đem đạo kim quang kia tán bay.

“Làm gì vậy?” Kim Thiền Tử nghi ngờ nhìn Như Lai.

“Nàng bây giờ có tư tưởng của riêng mình, là một người độc lập. Không cần nhớ lại chuyện dĩ vãng.” Như Lai nói.

Kim Thiền Tử sửng sốt, nhưng ngay sau đó cười lên: “Không sai. Điểm này người nhìn thấu triệt hơn.”

“Các ngươi rốt cuộc đang nói cái gì thế?” Hứa Tiên không nhịn được chen vào nói.

“Hứa Tiên, ngươi vốn là một giọt máu trong tim của bổn tọa.” Như Lai chậm rãi nói, “Bổn tọa cùng Kim Thiền tử vốn luôn tranh luận, một chữ tình, rốt cuộc lí giải như thế nào.”

“Hiện tại, người đã giải thích cái chữ này rất hoàn mỹ. Cho nên ta thắng, cũng có thể nói là Như Lai bại bởi chính hắn.” Kim Thiền Tử bổ sung.

Cái gì? Cái gì? Cái gì? Hứa Tiên đại não hỗn độn. Mình là một giọt máu trong tim Như Lai? Đây là chuyện quái gì đây?

“Nàng chính là nàng, nàng là Hứa Tiên, là nương tử của ta.” Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên cau mày, cúi đầu ở bên tai nàng nhẹ giọng nhưng kiên định nói.

Hứa Tiên ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt ôn nhu kia của Bạch Tố Trinh. Bỗng nhiên, cười. Lời mà Như Lai cùng Kim Thiền tử nói, quả thật làm cho nàng rất hoang mang. Nhưng mà, chuyện dĩ vãng, có thể nói rõ cái gì chứ? Thật lâu trước đây mình là cái gì, có quan hệ sao? Hiện tại, mình là Hứa Tiên, là thê tử của Bạch Tố Trinh. Cái này là đủ rồi, không phải sao?

“Xem ra, người cũng rất thông suốt.” Kim Thiền Tử hì hì cười nói, “Hiện tại, đánh xong rồi, kết thúc công việc về nhà thôi.”

Pháp Hải giật giật khóe miệng, từ đầu tới đuôi, hắn phải làm người xấu. Bây giờ nhìn khuôn mặt tươi cười muốn ăn đòn của Kim Thiền Tử kia, hắn rất muốn cầm thiền trượng nện một cái lên đầu Kim Thiền Tử. Áo cà sa không có, Kim bát rơi xuống biển rồi, làm sao cũng thấy là mình bị lỗ a! (TNN: đáng đời hơ hơ)

Như Lai thoải mái cười một tiếng, phất phất tay, sinh linh Bắc Hải lúc trước bị Bạch Tố Trinh tàn sát toàn bộ sống lại. Bắc Hải Long Tộc ngậy ngốc nhìn Như Lai, bọn họ vẫn không rõ là chuyện gì đã xảy ra. Ánh mắt nhìn về phía Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên cũng tràn đầy kiêng kỵ. Chỗ dựa phía sau của hai người này, thì ra lại là Như Lai! Như Lai làm xong hết thấy đầu đầy, không nói một lời, biến mất.

Kim Thiền Tử cũng cười hì hì nhìn Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh nói: “Cực khổ cho các người rồi.”

Hứa Tiên giật giật khóe miệng, bỗng nhiên có một cảm giác giống như mình là diễn viên quần chúng, mà Kim Thiền Tử là đạo diễn. Cảm giác như vậy, làm cho người ta vô cùng, vô cùng, vô cùng chán ghét!

Kim Thiền Tử nhìn sắc mặt bất thiện của Hứa Tiên, cười hắc hắc, sáng suốt lần đi.

Quan Âm đại sĩ ngồi trên liên hoa đài (đài hoa sen), nhìn ba người phía dưới, hiền lành cười cười: “Hứa Tiên, Bạch Tố Trinh, Pháp Hải, các người đã ngộ đạo rồi.” Nói xong, cũng rất sáng suốt tránh đi. (Xu: @@, chết cười với mấy ng này mất)

Có ý gì?

Sau một khắc Hứa Tiên cũng biết ý trong lời nói của Quan Âm Đại sĩ là ý gì.

Trên trời giáng xuống ba đạo tường quang, chiếu vào trên người ba người. Ngay tức khắc thành tiên.

“Thành tiên?” Hứa Tiên có chút mơ hồ. Chuyện phát triển thật sự quá nhanh, làm cho nàng có chút thích ứng không kịp.

“A di đà Phật.” Pháp Hải ở bên cạnh phát ra âm thanh.

“Con lừa ngọc chết tiệt!” Hứa Tiên quay đầu, trợn mắt nhìn Pháp Hải.

Pháp Hải nhìn ánh mắt Hứa Tiên hung ác, ngượng ngùng nói: “Thí chủ, tiểu tăng cũng là vạn bất đắc dĩ.”

“Được rồi, đừng làm khó hắn nữa. Chuyện kia đều là Như Lai bày mưu đặt kế.” Bạch Tố Trinh cũng nhìn thấu ngốc ngếch, một câu nói toạc thiên cơ.

“Thí chủ anh minh.” Pháp Hải lần nữa biến trở về thành Pháp Hải mà Hứa Tiên quen thuộc, rất chân chó nói với Bạch Tố Trinh. Nhìn ánh mắt hung ác của Hứa Tiên, Pháp Hải đem ý nghĩ muốn kêu oan bóp nát. Hắn rất muốn nói mình tổn thất giá trị không rẻ, áo cà sa cùng Kim bát, nhưng nghĩ đến hậu quả nếu nói ra, hắn vẫn nhịn.

“Đi qua một bên, hiện tại chớ lắc lư ở trước mặt ta. Nếu không ta sẽ không nhịn được mà tấn người một trận đó.” Hứa Tiên như như quả đấm, uy hiếp Pháp Hải.

“Hai vị thí chủ, tiểu tăng cáo từ đi trước, hữu duyên thì sẽ gặp lại.” Pháp Hải thản nhiên hành lễ, sau đó chạy biến, nhanh như một làn khói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tàn bạo sao? Ta đã nói ta không tàn bạo mà! Sữa Chua là mẹ ruột à! ha ha ha

48. Chương 48: Kết Cục Mị.

Pháp Hải đi rồi, Hứa Tiên tựa vào trong ngực Bạch Tố Trinh, hai người nhìn nhau, cuối cùng nở nụ cười.

“Đi, về nhà thôi, Sĩ Lâm cùng Tiểu Thanh còn đang chờ chúng ta.” Bạch Tố Trinh kéo tay Hứa Tiên, nhẹ giọng nói.

“Ừ, về nhà.” Hứa Tiên mỉm cười gật đầu.

Bắc Hải Long Tộc lơ lửng trên mặt nước, nhìn hai người, trong lòng Bắc Hải Long Vương tất nhiên chấn động không cần phải nói. Đưa mắt nhìn hai người rời đi, hấn chán chường thở dài.

“Phụ vương, bọn họ.” Bắc Hải Tam thái tử vẻ mặt phẫn hận, cuối cùng không nhịn được mở miệng.

“Câm mồm. Nghịch tử, nghịch tử!” Bắc Hải Long Vương tức giận, “Người còn thấy không rõ tình thế trước mắt sao? Đại ca cùng Nhị ca người chết một lần tuyệt không oan!”

Bắc Hải nhị thái tử giơ tay lên vỗ nhẹ bả vai Tam thái tử, cười khổ nói: “Hứa Tiên kia chẳng khác nào nữ nhi của Như Lai Phật Tổ, chuyện cho tới bây giờ, đệ còn chưa rõ sao?”

Bắc Hải Tam thái tử kinh ngạc há to mồm, một hồi lâu nói không nên lời.

“Hôm nay, Đại ca cùng Nhị ca của người cũng không có chuyện gì. Mà Bắc Hải thần dân cũng không chuyện gì, còn có cái gì để so đo nữa?” Bắc Hải Long Vương cũng cười khổ, lắc đầu, sau đó ngụp xuống biển, hồi Long cung. Không phải không muốn so đo, mà là căn bản không dám so đo.

“Đại ca tự ý hiện nguyên hình, không có ý chỉ Thiên Đình tùy ý làm mưa, hiện tại chịu phạt cũng là gieo gió gặt bão. Đi thôi.” Nhị thái tử lòng tựa như gương sáng, khuyên Tam thái tử còn đang ngăn người một câu, cũng lặn xuống biển, hồi Long cung.

“Nhị ca, chờ ta một chút.” Tam thái tử vội vàng theo ở phía sau.

.

Trên, Dương Thiên xoa gáy còn có chút đau, tức giận nhìn Nhị Lang thần đứng ở bên cạnh.

“Được rồi, tiểu muội, đừng nóng giận mà.” Nhị Lang thần dỗ Dương Thiên.

“Nhị ca, huynh đã sớm biết, có phải hay không?” Dương Thiên tức giận chất vấn.

“Phải” Nhị Lang thần dứt khoát khẳng định.

“Huynh là lúc nào thì biết?” Dương Thiên vẫn rất tức giận.

“Từ lúc muội nói mùi trên người Hứa Tiên rất dễ chịu thì huynh liền hoài nghi.” Nhị Lang thần lúc này nói hết toàn bộ, “Sau lại khẳng định nàng chính là giọt máu trong tim Như Lai Phật Tổ biến thành nhiều năm trước. Chẳng qua sau đó nàng lại gặp phải sự cố, hồn phách rời đi dị giới.”

“Sự cố?” Dương Thiên mở to hai mắt, hỏi tiếp, “Sự cố gì?”

“Có liên quan đến Văn Khúc Tinh quân.” Văn Xương Tinh không biết lúc nào xuất hiện ở bên cạnh hai người, đáp một câu.

“Các huynh đều biết, sao muội lại không biết, còn không nói uội biết nữa chứ, đáng ghét!” Dương Thiên bị chọc tức.

“Bây giờ không phải là đang nói uội biết sao?” Nhị Lang thần lấy lòng cười cười.

Văn Xương Tinh cũng cười. Nhị Lang thần đánh đầu thẳng đó; không gì cản nổi, nhưng lại là một người cuồng sủng muội muội. Đối với tiểu muội nhà mình, hữu cầu tất ứng (xin gì được nấy), sủng nịch vô cùng.

“Nhanh nhanh một chút nói uội biết!” Dương Thiên ngồi xuống, chuẩn bị tư thế, lại lườm Văn Xương Tinh, “Huynh, mau nộp ra hai chai rượu hoa đào cống uội thì muội bỏ qua cho huynh.”

Văn Xương Tinh một đôi mắt hoa đào tràn đầy ý cười, tay mở ra, trên tay trống rỗng xuất hiện hai chai rượu hoa đào, đưa cho Dương Thiên, Dương Thiên lúc này mới không chu môi nữa.

“Năm đó Như Lai Phật Tổ cùng Kim Thiên tử tranh luận. Xoay chung quanh cũng chỉ một chữ tình.” Nhị Lang thần thanh âm mỉa mai hoặc chậm rãi cúi đầu nói ra, “Ai cũng không thuyết phục được ai. Cho nên, Như Lai Phật Tổ dùng một giọt máu trong tim của mình để nghiệm chứng. Cho nên có Hứa Tiên.”

“Khi đó nàng không gọi là Hứa Tiên, còn chưa có tên. Sau khi chuyển thế, ngây ngốc qua mấy kiếp. Trong đó có một kiếp chuyển thành tiểu mục đồng, cứu Tiểu bạch xà kia. Duyên phận là vào lúc đó mà kết.” Văn Xương Tinh tiếp tục.

“Vậy chuyện của Văn Khúc Tinh quân là sao? Tại sao Văn Khúc Tinh lại muốn hạ phạm làm nhi tử Hứa Tiên?” Dương Thiên vội vàng hỏi.

“Có một kiếp, Văn Khúc Tinh xuống trần gian, nhưng gặp phải Thượng cổ thú dữ, sau khi chiến đấu kiệt sức. Hứa Tiên vì cứu hắn, lại bị thượng cổ thú dữ ăn.” Văn Xương Tinh rủ rủ nói, “Sao đó Văn Khúc Tinh cho là Hứa Tiên hồn phi phách tán, vẫn không bỏ xuống được. Lúc nào cũng buồn bực không vui. Tiếp đó gặp lại Hứa Tiên, hắn nhận ra Hứa Tiên.” Dương Thiên chợt hiểu ra, khó trách Văn Khúc Tinh Quân đối với Hứa Tiên thái độ kỳ quái như vậy, còn tặng tương vãn trân quý như thế làm lễ vật.

“Thật ra thì Hứa Tiên không có hồn phi phách tán, mà là đi sang thế giới khác. Sau lại bị Kim Thiên Tử đem hồn phách kéo về.” Nhị Lang thần tiếp lời, “Nàng không phải là người phạm, cho nên muội mới cảm thấy hồn phách của nàng mùi vị rất dễ chịu.” Nói nhảm, đây chính là tương đương với con của Như Lai, mùi vị đương nhiên dễ chịu rồi.

“Nhưng là, vì bọn họ tranh cãi thiếu chút nữa làm cho Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đều hồn phi phách tán, thật đáng ghét!” Dương Thiên cảm giận bất bình.

“Này chuyện của Bắc Hải Long Tộc, cũng không phải là Như Lai Phật Tổ cùng Kim Thiên Tử thiết kế.” Nhị Lang thần lắc đầu, muội muội này của hắn, cứ luôn thẳng thắn như vậy. Nếu tiếp tục như thế mãi, cũng không phải là chuyện tốt.

“A? Không phải sao?” Dương Thiên có chút sững sốt.

“Đương nhiên là không phải.” Văn Xương Tinh giải thích, “Bắc Hải Long Tộc Đại thái tử tại sao lại tìm Bạch Tố Trinh gây phiền toái? Cũng chỉ bởi vì kẻ thù của Bạch Tố Trinh nên mới tìm tới hắn thôi. Nói đến nói đi, là Bạch Tố Trinh tự mình gieo xuống nhân, rồi sau đó gặp quả. Mà Như Lai Phật Tổ cùng Kim Thiên Tử chẳng qua chỉ để cho tên hòa thượng Pháp Hải kia ra mặt, bức bách Hứa Tiên tự mình lựa chọn mà thôi.”

Dương Thiên cái hiểu cái không, sau đó dùng lực lắc đầu: “Mặc kệ, dù sao hiện tại Hứa Tiên không có chuyện gì là tốt rồi. Muội muốn đi thăm Hứa Tiên, không cùng các huynh tán dóc nữa.” Dương Thiên nói xong, triệu hồi tường vân, vội vàng hạ giới.

Nhị Lang thần nhìn bóng lưng Dương Thiên, bất đắc dĩ cười cười.

Văn Xương Tinh nhưng lại thở dài, có chút tiếc hận nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc. . .”

“Thôi, duyên phận trời định. Văn Khúc Tinh cùng Hứa Tiên gặp nhau muộn màng.” Nhị Lang thần tự nhiên biết Văn Xương Tinh than thở cái gì, mở miệng khuyên can.

Văn Xương Tinh nhàn nhạt cười: “Đúng vậy a, duyên phận. Nếu là Văn Khúc Tinh gặp Hứa Tiên trước Bạch Tố Trinh, hết thấy còn rất khó nói.”

Nhị Lang thần vung trường thương lên, áo choàng màu bạc tung bay theo gió, xoay người, cúi đầu bỏ lại một câu: “Cũng do một chữ tình.” Ngay sau đó đi xa, câu nói kế tiếp cũng nghe không rõ nữa.

Văn Xương Tinh nhìn bóng lưng Nhị Lang thần khuất dần, một đôi mắt hoa đào mị hoặc cũng không còn ý cười. Nhị Lang thần hăng hái, như hấn, chuyện xưa sau lưng, người nào mà không biết đây? Còn mình thì. Văn Xương Tinh trong lòng có chút khổ sở, thu hồi tầm mắt, cũng xoay người rời đi.

.

Sau khi Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh thành tiên, cũng không tới Thiên đình báo cáo, mà trở thành tán tiên (thần tiên phân tán – kiểu như không thường trực trong quốc hội ế =)). Thiên đình cũng không cho người xuống quản xem bọn họ làm khi gió gì. Bọn họ cũng vui vẻ thanh nhàn, như cũ ở tại Cô Tô. Đảo mắt chín tháng đã trôi qua.

“Lạnh, lạnh.(*)” Tiểu Sĩ Lâm núc ních như cục thịt đã có thể mơ hồ nói mấy chữ không rõ lắm. Mẹ bị bé la thành lạnh, ngồi ở trên giường, một đôi tay mập mập nhỏ nhắn, đưa về phía Hứa Tiên, muốn Hứa Tiên ôm.

(*) Lạnh trong tiếng trung đọc là ‘lương’, còn mẹ đọc là ‘nương’.

“Sĩ Lâm, tự đến đây nào.” Hứa Tiên đứng đưa con cộp nhỏ bằng vải trong tay, đùa với Tiểu Sĩ Lâm. Tiểu Sĩ Lâm thấy thế, cũng hí hục bò về phía Hứa Tiên. Bất quá thân thể nhỏ bé tròn vo kia, thoạt nhìn cũng không giống như đang bò, mà giống như đang lăn.

“Hứa Tiên, Hứa Tiên.” Phía ngoài truyền đến giọng nói hưng phấn của Dương Thiên. Dương Thiên cách năm ba ngày lại chạy đến tìm Hứa Tiên chơi, thuận tiện trêu chọc Tiểu Sĩ Lâm. Bình thường là đem Tiểu Sĩ Lâm chọc cho oa oa khóc lớn, sau đó Hứa Tiên phải dỗ mãi mới thôi.

“Dương Thiên sư phụ.” Hứa Tiên quay đầu liền thấy Dương Thiên vẻ mặt hưng phấn chạy vào.

“Hứa Tiên, Tiểu Bạch xà hôm nay không có ở đây hả?” Dương Thiên nhìn quanh bốn phía, không phát hiện thân ảnh Bạch Tố Trinh, cũng có chút kỳ quái. Tiểu Bạch xà nhỏ mọn này, dường như mỗi thời mỗi khắc đều coi chừng Hứa Tiên cùng Tiểu Sĩ Lâm, hôm nay làm sao lại không thấy bóng dáng đâu?

“Tiểu Bạch đi Trấn Giang mang lễ vật cho tỷ tỷ ta.” Hứa Tiên ôm Tiểu Sĩ Lâm vào trong ngực, “Hôm nay lại không chọc Tiểu Sĩ Lâm khóc nữa sao.”

“Hắc hắc.” Dương Thiên có chút không ý tốt cười cười, lúc này mới nói, “Biết rồi, biết rồi.”

Đang lúc nói chuyện, Bạch Tố Trinh đã trở lại, vào nhà liền thấy Dương Thiên trừng mắt nhìn. Hấn không thèm nhìn Dương Thiên, trực tiếp đi tới trước mặt Hứa Tiên, ôm Tiểu Sĩ Lâm trong ngực Hứa Tiên.

“Cha, cha!” Tiểu sĩ Lâm gọi cha vô cùng rõ ràng. Một đôi tay nhỏ bé mũm mĩm nắm cổ áo Bạch Tố Trinh không buông.

Bạch Tố Trinh lộ ra nụ cười, Tiểu Sĩ Lâm kề sát vào mặt Bạch Tố Trinh, bẹp một ngụm nước miếng hôn lên khuôn mặt hấn. Nụ cười trên mặt Bạch Tố Trinh lại càng sâu.

Dương Thiên nhìn Bạch Tố Trinh cười ngây ngô, giật giật khóe miệng, trong nháy mắt mất đi lực chiến đấu. Cảm thấy Bạch Tố Trinh cũng có lúc nhìn ngu như vậy, nếu so đo thì thật mất thân phận.

“Tỷ tỷ cùng tỷ phu thế nào? Tiểu chất nữ (cháu gái nhỏ) thì sao?” Hứa Tiên hỏi.

“Đều rất tốt, rất nhớ nàng. Nói chờ Sĩ Lâm lớn một chút, thì mang về thăm.” Bạch Tố Trinh ôm Tiểu Sĩ Lâm hoàn toàn giống cục thịt nhỏ, mỉm cười nói.

“Tiểu Thanh xà kia đâu? Làm sao không thấy?” Dương Thiên thuận miệng hỏi.

“Tiểu Thanh đi Tây Hồ tìm con cua nhỏ rồi.” Hứa Tiên nháy mắt, Dương Thiên không hỏi còn tốt, vừa hỏi Hứa Tiên mới cảm thấy số lần Tiểu Thanh đi tìm bé cua có phải hay không quá nhiều đi?

“Tiểu rết kia đâu?” Dương Thiên chợt nhớ tới thằng ngốc lằng Tiểu rết kia, “Còn có Tiểu Long Nữ nữa?”

“Nga, hai người bọn họ à.” Hứa Tiên vừa nói đến hai người này liền cười lên, “Hai người này đính hôn rồi.”

“Wow! Định hôn rồi? Đông Hải Long Tộc đồng ý?” Dương Thiên thất kinh.

“Ta cũng rất bất ngờ.” Hứa Tiên gật đầu, “Nhưng là Đông Hải Long Tộc quả thật đồng ý. Ta lúc trước còn tưởng rằng Đông Hải Long Tộc sẽ làm khó Tiểu rết, hết sức phản đối của hôn sự này.” Dù sao Đông Hải Tam thái tử cùng chuyện của Na Tra làm cho Hứa Tiên đối với Đông Hải Long Tộc không có hảo cảm gì.

“Quả thật làm cho người ta bất ngờ nha.” Dương Thiên cũng cảm thán.

“Tiểu rết nói lúc đầu mấy ca ca của Ngao Thanh cũng làm khó hắn, nhưng toàn bộ đều bị Ngao Thanh áp đảo.” Hứa Tiên vừa nói vừa cười, bọn họ có thể tưởng tượng được khí thế triển khai hết cỡ của Ngao Thanh là bực nào lợi hại. Hình mẫu ngự tử ban đầu đã xuất hiện, Ngao Thanh tiền đồ vô hạn a.

“Tiểu Long Nữ cũng không tồi.” Dương Thiên gật đầu, “Đáng tiếc a, chỉ tiện nghi cho cái tên dần kia thôi.”

Hứa Tiên cười không nói, oán niệm đối với nam nhân của Dương Thiên rốt cuộc từ đâu mà đến thủy chung vẫn là bí mật. Phải nói là đối với nam nhân có oán niệm rất lớn. Đối với Văn Khúc Tinh, Tiểu Thanh nàng không có oán niệm gì. Nhưng là đối với Bạch Tố Trinh, Tiểu rết, nàng đều là một mực chấp nhất.

Dương Thiên ở lại ăn cơm trưa rồi mới vuốt cái bụng tròn vo trèo lên tường vân trở về.

Bạch Tố Trinh ở phía sau đóng phịch cửa lại. Hứa Tiên ôm Hứa Sĩ Lâm nhìn hành động này của hắn, không khỏi mỉm cười: “Tiểu Bạch, Dương Thiên chính là trẻ con, huynh cùng nàng so đo làm gì?”

Bạch Tố Trinh hừ lạnh một tiếng, xoay người đem Hứa Tiên cùng Hứa Sĩ Lâm kéo vào trong ngực: “Có đứa trẻ nào bụng dạ khó lường như vậy sao?” Luôn muốn phá hư tình cảm của hắn và Hứa Tiên. Trước kia không nói, hiện tại đều đã sinh hài tử rồi, còn như vậy. Cũng không ngại phiền sao!

Nhìn bộ dạng trẻ con của Bạch Tố Trinh, Hứa Tiên lại một trận buồn cười.

Rất nhanh, Hứa Sĩ Lâm hơn một tuổi, đã có thể tự mình chập chững bước đi. Chẳng qua cả người bị Hứa Tiên nuôi thành cục thịt núc ních, từ xa nhìn lại như một miếng thịt viên di động.

Lúc này, Hứa Tiên híp mắt nằm trên ghế phơi nắng trong viện, còn Hứa Sĩ Lâm vênh mông nghịch rau trồng trên đất. Bạch Tố Trinh đi ra ngoài mua đồ ăn cho Hứa Tiên, mà Tiểu Thanh, lại đi Tây Hồ tìm con cua nhỏ rồi.

Mặt trời ấm áp, Hứa Tiên phơi nắng có chút buồn ngủ.

“Mẹ, mẹ, nhìn cái này đi. Con muốn cái này.” Bỗng nhiên giọng nói chưa dứt sữa của Hứa Sĩ Lâm truyền đến trong tai Hứa Tiên.

“Muốn cái gì?” Hứa Tiên híp mắt, thuận miệng hỏi.

“Muốn cái này, muốn cái này, cái này là của con.” Hứa Sĩ Lâm hấp tấp chạy tới.

Hứa Tiên mở mắt, thấy rõ đồ trong ngực Hứa Sĩ Lâm, há hốc mồm. Hứa Sĩ Lâm ôm trong ngực chính là một con bạch hồ ly nho nhỏ. Hồ ly cũng thôi đi, vấn đề là con hồ ly này có mười ba cái đuôi, là Thiên hồ duy nhất trong thiên hạ rồi! Hứa Sĩ Lâm lung lay đi đến gần Hứa Tiên: “Mẹ, con muốn cái này.”

“Cái này.” Hứa Tiên khóe miệng co rút. Hồ ly trong tay Hứa Sĩ Lâm, không phải là hồ ly bình thường, mà là Thiên hồ có mười ba đuôi rất hiếm a! Phẩm vị của nhi tử sao lại có thể cao như vậy chứ? Đường như, tất cả thần phật đều rất quan tâm loại Thiên hồ này. Rất nhiều thần phật muốn bắt làm tọa kỵ (vật cưỡi) của mình.

Thiên hồ như tuyết trắng kia, rúc vào trong ngực Hứa sĩ Lâm, mở đôi mắt đen thật to long lanh ướt át nhìn Hứa Tiên.

“Mẹ, con muốn nuôi nó, có được hay không?” Hứa Sĩ Lâm mở to đôi mắt lúng liếng, mong đợi nhìn Hứa Tiên.

Hứa Tiên còn có thể nói cái gì đây?

Chờ Bạch Tố Trinh trở lại, thấy trong ngực Hứa Sĩ Lâm là Thiên hồ, cũng sửng sốt.

“Đây là?” Bạch Tố Trinh khẽ nhú mày.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nó sẽ là con dâu tương lai của chúng ta.” Hứa Tiên nhích tới gần Bạch Tố Trinh, thấp giọng nói. Mới vừa rồi nàng len lén nhìn, là một con hồ ly cái. Nuôi dưỡng gì gì kia, trước giờ vẫn rất dễ sinh tình mà.

Bạch Tố Trinh giật giật khóe miệng, hết chỗ nói rồi.

.

Một năm sau.

Hứa Sĩ Lâm bị vớt tới nhà Hứa Kiều Dung, hẳn mang theo Tiểu Thiên hồ cùng Lý Bích Liên làm bạn. Mà Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên thì đi du sơn ngoạn thủy.

Bên Tây Hồ. Trên cầu Đoạn.

“Tiểu Bạch, còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” Hứa Tiên dựa vào Bạch Tố Trinh mỉm cười hỏi.

“Nhớ.” Bạch Tố Trinh gật đầu.

“Ta nhớ huynh làm mưa khiến cho ta ướt sũng như chuột lột, cán ô còn đập lên mặt ta.” Hứa Tiên nhớ tới chuyện trước kia, tức giận đưa tay nhéo Bạch Tố Trinh một phát.

Bạch Tố Trinh xấu hổ cười cười: “Đều là chuyện quá khứ rồi mà.”

“Hừ!” Hứa Tiên nghiêng đầu, không để ý tới Bạch Tố Trinh.

“Nương tử, vi phu sai rồi.” Bạch Tố Trinh cầu xin tha thứ.

“Thôi bỏ qua, tha cho huynh.” Hứa Tiên hừ hừ, “Đi mua cho ta hai xâu mít quả.”

“Nàng muốn ăn cái kia?” Bạch Tố Trinh không giải thích được.

“Không phải, là cho con của nhỏ.” Hứa Tiên nói.

“Nương tử chờ, vi phu đi một chút sẽ trở lại.” Bạch Tố Trinh hiện tại đều coi Hứa Tiên là trung tâm. Dem Hứa Sĩ Lâm ném vào nhà Hứa Kiều Dung cũng là chủ trương của hắn, hắn nhảy bén cảm thấy, cái tiểu tử thúi kia mơ hồ có ý muốn cùng hắn đoạt Hứa Tiên. Loại sự tình này phải sớm một chút bóp nát. (TNN: phát hiện muộn màng hahaha)

Bạch Tố Trinh đi mua mít quả, Hứa Tiên tựa vào đầu cầu, xem phong cảnh, tâm tình thư sướng.

Vừa lúc đó, bên tai truyền tới một giọng nói có chút run rẩy, mang theo vui mừng: “Hứa Tiên, thật sự là người?”

Hử? Hứa Tiên nghi ngờ quay đầu, liền thấy một công tử hoa phục quý khí. Không phải là Lương Liên thì còn ai?

“Lương thiếu gia.” Hứa Tiên có chút kinh ngạc.

“Thật sự là người.” Lương Liên nhìn người trước mắt, trong lòng kích động.

“Đã lâu không gặp.” Hứa Tiên cười có chút ngượng ngùng.

“Đúng vậy a, đã lâu không gặp.” Lương Liên đè nén vui mừng như điên trong lòng, sáng quắc nhìn Hứa Tiên. Nguyên tưởng rằng hắn đã quên được Hứa Tiên, song, tư niệm lại càng ngày càng sâu.

Hứa Tiên không biết nói cái gì cho phải, Lương Liên cũng trầm mặc.

Một lúc lâu, Lương Liên mới ấp úng mở miệng: “Người, sống vẫn tốt chứ?”

Hứa Tiên chưa trả lời, thì đã có một cái tay ôm bả vai của nàng. Sau đó trán cảm thấy một mảnh mềm mại.

Mặt không chút thay đổi, Bạch Tố Trinh một tay ôm bả vai Hứa Tiên, một tay cầm hai xâu mít quả, cúi đầu hôn trán Hứa Tiên. Xong xuôi, không nói một lời ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Lương Liên. Cái cảnh tượng này, lạnh đến có chút quỷ dị.

Cái gì gọi là chết ngay lập tức? Đây chính là chết ngay lập tức!

Lương Liên sững sờ, kinh ngạc nhìn một màn này, khoe miệng giật giật, nhưng vẫn không nói được cái gì. Chẳng qua ánh mắt dần dần ảm đạm đi. (TNN: khổ thân, đến lúc yêu đc nữ nhân rồi thì đã muộn =))

“Ta, ta rất khỏe.” Hứa Tiên có chút ngượng ngùng nói.

“VẬY, là tốt rồi.” Lương Liên khổ sở cười cười, “VẬY thì tốt.”

Bạch Tố Trinh lạnh lùng liếc mắt nhìn Lương Liên, ôm Hứa Tiên xoay người rời đi. Lương Liên đứng hình tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng lưng Hứa Tiên. Tựa hồ qua thật lâu, hắn mới phát ra một tiếng thở dài thật dài. Đưa mắt nhìn bóng lưng hai người biến mất thật lâu, lúc này mới không cam lòng thu hồi ánh mắt.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh đi xa. Răng rắc một tiếng, hai xâu mít quả trong tay Bạch Tố Trinh bị bóp gãy. Hứa Tiên giật giật khoe miệng, dư quang khoe mắt nhìn mặt Bạch Tố Trinh không chút thay đổi, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Huynh đây là đang ghen sao?”

Bạch Tố Trinh mặt vẫn không chút thay đổi.

“Ta đối với hắn không có gì cả.” Hứa Tiên bất đắc dĩ nói.

“Ta biết.” Bạch Tố Trinh thờ ơ phun ra mấy chữ. Nhưng vẫn rất không thoải mái!

Biết rồi còn chưng ra cái vẻ mặt này, thái độ này. Hứa Tiên vô lực đỡ trán. Cái tính này cũng quá trẻ con đi?

Bất quá, mình chính là thích Tiểu Bạch như vậy. Hứa Tiên cười, đầu tựa vào vai Bạch Tố Trinh: “Tiểu Bạch, có ai nói với huynh không, rằng huynh rất dễ thương?”

Bạch Tố Trinh ghen hòng, nhất thời câm nín.

“Hai vị thí chủ, thật là có duyên. Tiểu tăng xa xa liền gặp được mây đen che kín đầu hai vị thí chủ. Thứ cho tiểu tăng nói thẳng, hai vị thí chủ gần đây sợ là có chuyện gì không hài lòng sao. Nếu như hai vị thí chủ khảng khái quyên ra một trăm lượng bạc tiền dầu đèn, tiểu tăng nhất định.” Giọng nói quen thuộc rất đáng ăn đòn vang lên. (TNN: Bản tính khó rời mà =))) haha)

“Pháp Hải.” Hứa Tiên khẽ nghiêng đầu, liền thấy Pháp Hải trang phục ngăn nắp bí hiểm nhìn hai người. Áo cà sa so với trước kia còn lóe sáng hơn, Kim bát trên tay so với trước kia cũng lớn hơn. Xem ra Pháp Hải gần đây làm ăn không tồi nha.

“Người không phải đã thành Phật rồi sao? Tại sao còn làm cái việc bôi tro trét trấu này?” Hứa Tiên rất độc miệng nói.

Pháp Hải không bị ảnh hưởng chút nào, thở dài trả lời: “Thần Phật đầy trời, trên trời hỗn loạn không tốt. Vẫn là làm trụ trì Kim Sơn tự tốt hơn. Nhưng là gần đây kinh phí eo hẹp.”

“Được rồi, không cần phải nói nữa.” Hứa Tiên một bộ vẻ mặt ta đều đã hiểu. Thật ra thì thử nghĩ xem, Pháp Hải cũng rất vô tội. Lúc trước hắn khắp nơi giúp đỡ mình và Tiểu Bạch, sau cũng bởi vì Như Lai mới khó xử ra tay làm hại Tiểu Bạch.

Pháp Hải than thở, Hứa Tiên đưa tay từ trong ngực chọn rồi lại chọn, móc ra một tờ ngân phiếu, đưa tới trước mặt Pháp Hải.

“Đa tạ thí chủ.” Pháp Hải hai mắt sáng ngời, bận rộn nhận lấy, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đem ngân phiếu giấu đi, lúc này mới nghiêm nghị hành lễ với Hứa Tiên, “A di đà phật.”

“Đi đi, đi đi, đừng quấy rầy chúng ta.” Hứa Tiên phất tay, xua xua Pháp Hải.

Pháp Hải cười híp mắt gật đầu, vui sướng hài lòng đi qua một bên.

Đợi Pháp Hải đi xa, Bạch Tố Trinh mới nói: “Hắn làm hòa thượng, thật đáng tiếc.”

“Đúng vậy a.” Hứa Tiên cười gật đầu, “Hắn lực căn chưa sạch, ta còn thật muốn nhìn xem Pháp Hải có thể có người yêu hay không nữa.”

Bạch Tố Trinh ngẩng đầu nhìn trời, trong đầu xuất hiện hình ảnh Pháp Hải đầu trọc cùng người ta hoa tiền nguyệt hạ (trước hoa dưới trăng, hình như chỉ chuyện hẹn hò). Không tự chủ sợ run cả người, tại sao cảm thấy có chút lạnh a?

“Mứt quả bị huynh bóp nát rồi.” Hứa Tiên nhỏ giọng kháng nghị.

“Thôi, Tiểu Thanh sẽ mua cho con của nhỏ.” Bạch Tố Trinh thần nhiên nói, “Chúng ta đi thôi, nàng không phải là muốn ăn hết tất cả thức ăn ngon trong thiên hạ sao?”

“Ừ.” Hứa Tiên trọng trọng gật đầu, “Vậy chúng ta đi thôi.”

Từ đó, Thiên Thượng Nhân Gian, vĩnh viễn không chia lìa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người còn muốn xem cái gì? Xem Nhị Lang thần hay là Tôn Ngộ Không sợ vợ? Hay là Thái Thượng Lão Quân keo kiệt, hay là Ngọc Hoàng đại đế?

49. Chương 49: Phiên Ngoại 1

“Văn Xương Tinh, biết rõ phía trước không có đường, huynh còn muốn đi tiếp?” Văn Khúc Tinh đứng chấp tay, ở chỗ cao nhất trên Thiên Huyền Cung nhìn về đám mây phía trước nhẹ nhàng than thở.

Văn Xương Tinh đứng bên cạnh hần khê híp híp cặp mắt mị hoặc đào hoa kia, cười khê một tiếng: “Chưa đi qua, làm sao biết không có đường?”

“Đối với huynh mà nói, nàng đáng giá để huynh chịu khổ luân hồi nhiều như vậy sao?” Văn Khúc Tinh cau mày, “Hơn nữa, có tìm được nàng hay không, còn chưa biết. Nàng chung quy cũng sẽ quay về. Huynh ở đây đợi nàng không tốt sao?”

“Huynh không hiểu, nàng trả giá nhiều như vậy, là ta phụ bạc nàng.” Văn Xương Tinh khê mỉm cười, trong tươi cười lại mang theo chút khổ sở, xoay người ngồi xuống bên bàn bạch ngọc, bưng chén rượu lên, “Uống cùng ta một chén không?”

“Huynh a....” Văn Khúc Tinh nhẹ nhàng than thở, cũng giơ chén rượu lên, “Đã như vậy, ta chờ huynh trở về.”

Văn Xương Tinh cười cười, không nói gì, ngửa đầu uống cạn.

Sau đó, Văn Xương Tinh hạ phàm, Văn Khúc Tinh liền một khoảng thời gian dài không có bạn rượu.

.....

Hôm nay, gió lớn, Văn Khúc Tinh có chút không yên ngồi ở bên hồ sát núi dưới trần gian. Trong đầu hần liên tục hồi tưởng đến cuộc đời của Văn Xương Tinh. Một chữ tình, rốt cuộc là gì? Tiểu tỷ nữ kia, thật đáng giá để Văn Xương Tinh cái gì cũng không đếm xỉa sao? Nỗi khổ luân hồi, sao ung dung tự tại bằng trên trời? Không hiểu, thật không thể hiểu được rốt cuộc Văn Xương Tinh nghĩ cái gì?

Văn Khúc Tinh nhẹ nhàng than thở, hai tay ôm đầu, trực tiếp nằm trên cỏ bên hồ, nhìn trời xanh mây trắng. Khê quay đầu, lại thấy trong bụi cỏ có động tĩnh rất khê, có cái gì ẩn núp trong đó.

“Ra đi.” Văn Khúc Tinh nhàn nhạt nói một câu.

Bụi cỏ càng lay động, Văn Khúc Tinh cũng không vội, chỉ bình tĩnh nhìn phía đó.

Một hồi lâu sau, có một con tiểu hồ ly trắng muốt rụt rè từ trong bụi cỏ chui ra. Toàn thân tuyết trắng, không có một sợi lông tạp sắc nào. Đôi mắt to đen lúng liếng có chút sợ hãi nhìn Văn Khúc Tinh. Ở phía sau tiểu hồ ly có năm cái đuôi.

“Nha, nhóc con, đừng sợ.” Văn Khúc Tinh vừa thấy là một tiểu hồ ly đáng yêu như thế, trên mặt không khỏi nở nụ cười nhẹ nhàng, ngồi dậy, nói với tiểu hồ ly: “Tối đây, ta sẽ không làm hại ngươi đâu.” Văn Khúc

Tinh không ngờ lại gặp được một con hồ ly ở chỗ này như vậy. Xem ra tu vi của tiểu hồ ly này cũng không cao lắm, chỉ có năm đuôi. Đợi khi nàng tu thành bảy đuôi, thậm chí chín đuôi, thì dĩ nhiên sẽ không còn e sợ mình như hôm nay nữa.

Tiểu hồ ly nhìn Văn Khúc Tinh vươn tay ra, do dự, chân lông xù bước ra một bước, rồi lại thụt về.

Văn Khúc Tinh thấy thế, nét cười trên mặt lại càng sâu, nói: “Ta lớn lên rất xấu sao? Sợ ta như vậy?”

Tiểu hồ ly nghiêng đầu, nhìn Văn Khúc Tinh, trong lòng thầm nói: không, người tuyệt không xấu, người rất dễ nhìn, rất dễ nhìn. (TNN: Đáng yêu quá a~~ giống tiểu bạch thỏ hơn là hồ ly ý)

Bỗng nhiên, sắc mặt Văn Khúc Tinh đột nhiên thay đổi, bất thành linh đứng dậy bỏ nhào về phía tiểu hồ ly, đem tiểu hồ ly bảo hộ vào trong ngực, xoay tại chỗ một vòng. Nơi tiểu hồ ly vừa mới đứng ngơ ngẩn, trong nháy mắt bị thiêu rụi.

Không khí chung quanh cũng cực nóng, một luồng gió nóng đánh tới. Văn Khúc Tinh khiếp sợ nhìn sinh vật mới xuất hiện trước mắt, thượng cổ hung thú (thú dữ ngàn xưa) — Xích Diễm Kim Nghê (1)! Làm sao lại xuất hiện ở nơi này? Văn Khúc Tinh kinh hãi không thôi.

Tiểu hồ ly cũng biết được thú dữ trước mắt rất lợi hại, núp ở trong ngực Văn Khúc Tinh rét run. Văn Khúc Tinh vỗ nhẹ lên đầu tiểu hồ ly, thấp giọng nói: “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.” Tiểu hồ ly cúi đầu ô ô hai tiếng, móng vuốt nhỏ gãi gãi trên cánh tay Văn Khúc Tinh. Văn Khúc Tinh mặc dù nói thế, nhưng trong lòng lại không được như vậy.

Trước mặt cũng không phải là yêu tinh quỷ quái gì, mà là thượng cổ thú dữ! Sức nóng thiêu đốt hung diễm của nó có thể làm hàng ngàn dặm đất khô cằn, làm cho lòng người run sợ.

Lỗ mũi Xích Diễm Kim Nghê phun khí nóng rực, nhìn tiểu hồ ly trong ngực Văn Khúc Tinh trước mắt. Bỗng nhiên miệng lớn há to, một đoàn lửa cực nóng đánh về phía Văn Khúc Tinh. Văn Khúc Tinh vội vàng phát tay xuất ra một kết giới, không ngờ kết giới vừa chạm tới ngọn lửa Xích Diễm Kim Nghê phóng ra liền tan đi trong nháy mắt. Văn Khúc Tinh kinh hãi, móc ra một trục cuốn bằng ngọc, ném lên không trung, trục cuốn nhanh chóng mở ra, hoá thành một cuốn sách thật dài, đánh úp về phía Xích Diễm Kim Nghê, đem nó vây ở bên trong.

Nhiệt độ xung quanh hơi hạ xuống, Văn Khúc Tinh còn chưa kịp thở, thì lại nghe tiếng Xích Diễm Kim Nghê nổi giận gầm thét, trục cuốn dài hoá thành từng sợi tơ mảnh, tiêu tán trong không trung.

Thấy thế, Văn Khúc Tinh hoảng hốt, cũng không ham chiến nữa, ôm tiểu hồ ly định cười mây chạy trốn.

Mà Xích Diễm Kim Nghê kia thấy con mồi trước mắt chạy trốn, gầm lên một tiếng liền đuổi theo, há mồm phun ra một đoàn lửa nóng vô cùng hung diễm. Văn Khúc Tinh cau mày, hấn lập tức cảm giác được phía sau trở nên nóng rực vô cùng. Tiểu hồ ly nôn nóng dùng miệng cắn cắn ống tay áo của Văn Khúc Tinh, nhưng cũng không có biện pháp.

“Tên xấu xí kia, đứng lại!” Một tiếng kêu khê, ngay sau đó một cỗ lực lượng đánh tan cảm giác cực nóng phía sau Văn Khúc Tinh.

Văn Khúc Tinh sửng sốt, cười mây bay đứng giữa không trung, nhưng lại nhìn thấy một nữ tử mặc áo phấn hồng đứng ở trước mặt, mắt phượng mày ngài, tóc đen thật dài tung bay theo gió, trên tay có một sợi tơ màu trắng, bên hông một đôi chuông lục lạc màu vàng, vừa động liền phát ra tiếng đing đing đang đang giòn vang, rất dễ nghe. Thật là một giai nhân xuất trần thoát tục.

Xích Diễm Kim Nghê giận dữ, cái nữ tử loài người này cũng không phải thần phật, chỉ là một người phạm tu hành bình thường, mà lại dám xuất thủ cản nó. Hơn nữa còn xuất khẩu cuồng ngôn (phát ngôn bừa bãi), dám gọi nó là tên xấu xí!

“Rống——.” Xích Diễm Kim Nghê rống lên giận dữ, thay đổi phương hướng, đánh về phía nữ tử áo phấn.

“Còn do dự cái gì? Mau đi!” Nữ tử áo phấn hướng phía Văn Khúc Tinh hét to một tiếng, sợi tơ trên tay nhanh chóng bay múa, đánh về phía Xích Diễm Kim Nghê đang nổi giận.

Văn Khúc Tinh sao chịu rời đi một mình, bỏ lại nữ tử này gặp nguy hiểm? Hắn nhìn ra, nữ tử này mặc dù khí thể mười phần, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Xích Diễm Kim Nghê.

Thấy Văn Khúc Tinh do dự, nữ tử áo phấn nóng nảy: “Nếu người không đi, chúng ta sẽ chết hết đó. Người lập tức trở về tìm viện binh, có lẽ còn có thể cứu ta một mạng. Ta thì không có cứu binh để mang tới đâu.” Nữ tử nói đến câu cuối cùng, còn có chút mùi vị trên tức.

Văn Khúc Tinh sau khi nghe xong, hiểu được nếu còn chần chừ, hai người sẽ phải táng thân ở nơi này, nên cũng không cứng đầu nữa, vội vàng nói với nữ tử áo phấn: “Cô nương, cố gắng chống đỡ một lát, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Nữ tử áo phấn cất lực đấu liên tục cùng Xích Diễm Kim Nghê, nhưng trên mặt vẫn cười hì hì nói: “Được. Ta chờ người.” Đồng thời chuông vàng bên hông cũng thanh thúy kêu linh linh rất dễ nghe, tạo nên cảm giác thực kì diệu khó tả.

Văn Khúc Tinh không trì hoãn nữa, vội vàng về trời, quên mất trong ngực còn đang ôm một tiểu hồ ly.

Đợi đến lúc Văn Khúc Tinh mời Nhị Lang thần, Na Tra cùng Thác Thập Lý Thiên Vương tới, thì đâu còn thấy bóng dáng cô gái áo phấn? Trên mảnh đất khô cằn, Xích Diễm Kim Nghê híp mắt giống như đang nghỉ ngơi.

“Vị cô nương kia đâu?” Văn Khúc Tinh trợn tròn mắt đến sắp nứt ra, vội vàng lo lắng hỏi, biết rõ vấn đề này sẽ không có ai trả lời hắn, nhưng hắn vẫn hỏi. Xích Diễm Kim Nghê còn đây, vậy kết cục của nữ tử áo phấn kia, còn phải hỏi sao?

Xích Diễm Kim Nghê bập miệng, hoàn toàn không coi đám người Nhị Lang thần ra gì, gầm nhẹ một tiếng liền xông lên.

Kết quả cuối cùng, đoàn người Nhị Lang thần thắng thảm.

Văn Khúc Tinh hồn bay phách lạc đứng ở một chỗ trên mảnh đất cằn, cầm trên tay một đôi chuông. Chuông này, chính là chuông treo bên hông nữ tử áo phấn kia. Tiểu hồ ly đứng bên chân Văn Khúc Tinh, yên lặng nhìn hắn.

“Sao vậy?” Nhị Lang thần rất là chặt vật, tóc mai bên tai cũng bị thiêu rụi rồi, thấy bộ dạng Văn Khúc Tinh thất hồn lạc phách, không yên tâm hỏi. Lại nhìn chuông vàng trong tay Văn Khúc Tinh, giọng nói kinh ngạc kì lạ, hỏi: “Đây là pháp khí ở đâu tới? Mà lại cùng một thể với chủ nhân?”

Văn Khúc Tinh sửng sốt nhìn chuông vàng trong tay, vừa muốn nói gì đó, thì chuông vàng bỗng nhiên biến thành phần vụn, gió thổi qua, liền tan theo làn gió, không tìm lại được nữa.

Sắc mặt Văn Khúc Tinh đại biến, lời Nhị Lang thần mới nói vừa rồi, đã nói rõ tất cả, pháp khí này cùng chủ nhân là một thể, mà bây giờ pháp khí hoá thành tro bụi, vậy chủ nhân....

Hồn phi phách tán!!!

Văn Khúc Tinh chán nản nắm chặt quả đấm, chậm rãi xoay người, cười mây bay đi.

Tiểu hồ ly ngẩng đầu nhìn bóng dáng Văn Khúc Tinh, giống như đem bóng hình đó khắc vào trong tâm khảm, một lúc lâu sau mới rời đi.

“Văn Khúc Tinh làm sao vậy?” Na Tra lúc này cũng chặt vật không chịu nổi, đến gần, hỏi Nhị Lang thần.

Nhị Lang thần khẽ nhún mày: “Có lẽ, có liên quan tới chủ nhân của đôi chuông vàng kia.”

“Hừ, tình với chả yêu, thật là phiền toái.” Na Tra bĩu môi, Văn Khúc Tinh mới vừa rồi chính là gọi vị cô nương kia, cái này đã nói rõ tất cả rồi.

“Người, đưa con bất hiếu này! Cái gì mà tình yêu là phiền toái? Tìm con dâu cho ta lại khó như vậy sao?” Thác Thập Lý Thiên Vương vừa nghe lời Na Tra nói, liền bực phát.

Mặt Na Tra biến sắc, thu hồi Hoả Tiêm Thương, đập lên Phong Hoả Luân, cũng không quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Nhị ca, ta mệt quá rồi, đi trước một bước.”

“Mót quá cái rắm, người đứa con bất hiếu này!” Thác Thập Lý Thiên Vương ở phía sau rống to không nhịn được nói tục: “Người cái đứa con bất hiếu vô liêm sỉ, lần nào cũng đều lấy cớ giống nhau. Người không biết còn tưởng người gì gì kia không được!”

Na Tra trong đám mây lão đảo một cái, thiếu chút nữa té khỏi mây. Nghĩ thầm sau này nhất định phải lấy cớ khác.

Không nói tới chuyện Nhị Lang thần ở bên này thu xếp thoả đáng. Văn Khúc Tinh hồn bay phách lạc trở về Thiên Quyền Cung. Cả ngày hồn vía lên mây, sau lại đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng chạy đến Địa phủ. Tra tới tra lui, nhưng không có hồn phách của nữ tử áo phấn kia. Tìm Tỳ Mệnh Tinh Quân, cũng không có cách nào tra được nàng.

Lúc này đây, nữ tử áo phấn kia đã in thật sâu vào trong tâm Văn Khúc Tinh. Trong Thiên Quyền Cung yên tĩnh, Văn Khúc Tinh lại bất tri bất giác nhớ tới cái nhãn mặt, nụ cười của nữ tử ngày hôm đó. Còn có câu cuối cùng của nàng: Được, ta chờ người!

Nhưng là, nàng lại không chờ được tới khi mình tới....

Đêm lạnh như nước, Văn Khúc Tinh ngồi một mình ở chỗ cao nhất Thiên Quyền Cung, trên tay cầm chiếc ly bạch ngọc lạnh như băng, bỗng nhiên nâng chén cười khổ, hướng về khoảng không không một bóng người trước mắt, chậm rãi nói: “Văn Xương Tinh, ta nghĩ, ta rút cuộc đã hiểu được cảm thụ của huynh rồi.” Hiểu, đã hiểu, nhưng chưa kịp có đã liền mất đi....

“Một chữ tình.....”

Bầu trời xa xa, chỉ còn lại tiếng thờ dài yếu ớt.

.....

Nhiều năm sau này, Văn Khúc Tinh than nhẹ, năm đó nàng không chờ được đến khi mình tới, cho nên, cuộc đời này đành vô duyên đi....

50. Chương 50: Phiên Ngoại 2

“Mẫu thân, bé bé.” Mặt Bạch Tố Trinh đen lại, nhìn cục thịt nho nhỏ đang ôm chân Hứa Tiên kia. Hấn và Hứa Tiên trở về Trấn Giang vừa ngồi xuống, Hứa Sĩ Lâm hai tuổi đã liền bổ nhào tới, không thèm nhìn cái kẻ làm cha là hấn đây, trong mắt chỉ có Hứa Tiên.

Cục thịt nho nhỏ Hứa Sĩ Lâm còn chưa đợi Hứa Tiên đưa tay bế, đã tự mình theo chân Hứa Tiên, bò lên trên đầu gối của nàng, sau đó cũng không thèm nhìn tới cái mặt đen đến sắp nhỏ ra nước của Bạch Tố Trinh, bẹp một ngum hôn lên mặt Hứa Tiên.

“Tiểu Sĩ Lâm, ngoan.” Hứa Tiên cao hứng đưa tay ôm Hứa Sĩ Lâm, cũng hôn một cái lên mặt thằng bé, “Khi cha mẹ không ở đây có ngoan nghe lời, biết điều hay không?”

“Có ạ, có ạ.” Hứa Sĩ Lâm gật gật cái đầu nhỏ, rất thành thật trả lời, “Mẫu thân, bây giờ hai người muốn đi đâu thế? Cho con đi với nha.”

“Không được.” Bạch Tố Trinh không hề nghĩ ngợi, Hứa Tiên chưa kịp mở miệng, hấn đã cự tuyệt trước.

“Tại sao?” Hứa Sĩ Lâm tức giận nhìn Bạch Tố Trinh.

“Con còn nhỏ.” Bạch Tố Trinh tiếp tục dùng cái cớ này để cự tuyệt.

“Con không còn nhỏ nữa.” Hứa Sĩ Lâm nhìn chằm chằm Bạch Tố Trinh, “Con đã là nam tử hán rồi.”

“Hóa ra nam tử hán lại muốn nép trong ngực mẫu thân.” Mặt Bạch Tố Trinh không chút thay đổi nhàn nhạt nói một câu, trong nháy mắt xuyên trúng Hứa Sĩ Lâm.

Hứa Sĩ Lâm bấu môi, xoay người chôn đầu trong ngực Hứa Tiên, oa oa khóc lên, vừa khóc vừa gào thét: “Mẫu thân, cha bắt nạt con.”

“Tiểu Bạch!” Hứa Tiên nhìn chằm chằm Bạch Tố Trinh, nổi giận.

Bạch Tố Trinh bình tĩnh quay đầu nhìn về phía cây ngoài cửa sổ, thật giống như phong cảnh bên ngoài vô cùng hấp dẫn.

Hứa Kiều Dung buồn cười nhìn một nhà chung đụng. Mà cách thức ở chung này chính là vẫn kéo dài suốt hơn nhiều năm sau này.

Đảo mắt, đã hai mươi năm trôi qua.

Mưa bụi lất phất giống như nổi lên trời đất lại thành một, người đi trên đường rối rít trú mưa. Mà trên cầu Đoạn ở Tây Hồ, có một đôi bích nhân (ý chỉ người đẹp) lẳng lặng đứng, trông phù phiếm hư ảo mà rung động mặt hồ. Nam tử toàn thân bạch y chính là một mỹ nam, rúc trong ngực hắn là một nữ tử yêu kiều thanh tú. Hai người đứng ở trong mưa, xung quanh có chút mơ hồ, càng làm lộ vẻ xuất trần phiêu dật. Hai người này chính là Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên.

“Aiz, không biết khi nào mới có thể thấy tiểu rết thành thân đây, Ngao Thanh lúc nào mới thành niên a?” Hứa Tiên than thở.

“Qua một trăm năm nữa đi.” Bạch Tố Trinh không tập trung đáp lại, tâm tư của hắn giờ đây không ở tại chỗ này. Hắn hiện tại phiền, nguyên nhân không phải ai khác, mà chính là nhi tử của hắn và Hứa Tiên — Hứa Sĩ Lâm. Gần đây Hứa Sĩ Lâm đúng là âm hồn bất tán xuất hiện giữa hai người bọn họ, phá hư không gian của họ. (TNN: haha còn đâu Tiểu Bạch cười ngây ngô ôm nhi tử nữa đây =]] h đúng là hận k được muốn ném đi mà =]])

“Thật lâu nha, aiz.” Hứa Tiên tiếp tục than.

“Hay là trước hết để ý tới hôn sự của nhi tử trước đi.” Bạch Tố Trinh bỗng nhiên nói một câu như vậy.

“Nha, cũng đúng, nhi tử cũng đã hai mươi tuổi rồi.” Hứa Tiên có chút cảm thán, “Thời gian trôi qua thật là nhanh nha.” Hai mươi năm, thực ra đối với thần tiên mà nói, cũng chỉ là trong nháy mắt. Hứa Sĩ Lâm bây giờ đã lớn lên, mà Hứa Tiên vẫn là bộ dáng thanh xuân trước đây. Nhìn bề ngoài, Hứa Sĩ Lâm so với người làm mẫu thân như nàng còn có vẻ lớn tuổi hơn, trong lòng vẫn là cảm thấy là lạ.

Bạch Tố Trinh thì lại mím miệng, trong lòng khó chịu. Trong hai mươi năm này, Hứa Sĩ Lâm càng lúc càng lớn, càng ngày càng thích đoạt Hứa Tiên với hắn. Cả ngày dính ở bên cạnh Hứa Tiên, hận không được treo luôn trên người nàng, thật là đáng ghét.

“Mẹ.” Bỗng nhiên, trong màn mưa truyền tới một giọng nói ôn hòa.

“Sĩ Lâm, sao con lại tới đây?” Hứa Tiên quay đầu, nhìn Hứa Sĩ Lâm đang chậm rãi đi tới. Hứa Sĩ Lâm đã lớn thành một công tử văn nhã rồi.

“Khí trời hơi lạnh, con tới đón mẹ về.” Hứa Sĩ Lâm cười đến ôn nhuận như ngọc, phong thái toàn thân không khác Văn Khúc Tinh năm đó chút nào.

“Thành tiên còn có thể sợ lạnh sao?” Bạch Tố Trinh ôm chặt Hứa Tiên, híp mắt nhìn Hứa Sĩ Lâm.

“Vẫn biết mẹ không sợ lạnh, nhưng đây là tấm lòng của con.” Hứa Sĩ Lâm cười ôn hòa.

Hai cha con nhìn nhau.

Hứa Tiên đột nhiên cảm nhận được nơi hai ánh mắt chạm nhau có cảm giác sấm sét vang dội. Là giác quan của mình bị hồng sao?

“Pháp thuật dạy con ngày hôm trước thế nào rồi?” Bạch Tố Trinh bày ra bộ người cha nghiêm khắc.

“Đã thuần thục rồi” Hứa Sĩ Lâm đáp.

Tu vi bây giờ của Hứa Sĩ Lâm không thể coi thường. Mà con thiên hồ mười ba đuôi kia, đã trở thành vật cưng của hắn, làm bạn bên người hắn. Giờ phút này chính là tiểu hồ ly tuyết trắng đứng trên vai hắn.

Nhưng khiến Hứa Tiên không tin được chính là thiên hồ này chưa bao giờ biến thành hình người, cho nên ai cũng chưa từng thấy hình người của nàng.

Hứa Sĩ Lâm theo ánh mắt của Hứa Tiên nhìn về phía Thiên hồ đang đứng trên vai mình, cũng nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy mẹ, Tiểu Tuyết có vấn đề gì sao?” Tiểu Tuyết là tên Hứa Sĩ Lâm đặt cho thiên hồ.

“Mẹ đang nghĩ, hình người của Tiểu Tuyết sẽ trông thế nào đây? Hẳn là mỹ nữ đi, nếu là mỹ nữ thì tốt, làm con dâu ta luôn.” Hứa Tiên cười nửa giả nửa thật nói.

“Mẹ...” Hứa Sĩ Lâm câm nín rồi.

“Thật sao?” Ai ngờ, lời Hứa Tiên vừa dứt, miệng thiên hồ liền phun ra tiếng người, giọng nói tràn đầy mừng rỡ.

Ba người nhà Hứa Tiên sửng sốt, còn chưa kịp để mọi người lấy lại tinh thần, thì thiên hồ đã nhảy xuống khỏi vai Hứa Sĩ Lâm, đứng trên mặt đất, trực tiếp hóa thành hình người.

Thật là một mỹ nhân xinh đẹp gọi cảm a! Long mày tinh tế cùng đôi mắt to câu hồn, môi anh đào tiên diễm ướt át, cằm nhọn xinh đẹp, vóc người lại càng bốc lửa, một thân bạch y trên người nàng liền mang thêm mùi vị khiêu gợi.

“Thật sao? Lời ngài vừa nói chính là thật sao?” Giọng nói của Tiểu Tuyết cũng là vô cùng mỉa mai. Không hổ là Hồ tộc, ngay cả giọng cũng mê người như thế.

“A, nha!” Hứa Tiên lúc này mới hoàn hồn, híp mắt cười nhìn Hứa Sĩ Lâm, “Đương nhiên là thật rồi.” Vốn Hứa Tiên cũng định đem thiên hồ làm con dâu, nhưng khổ nỗi mấy năm nay thiên hồ vẫn không chịu để lộ hình dạng con người.

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy a?” Hứa Sĩ Lâm khẽ nhú mày, “Làm sao có thể tùy tiện quyết định hôn sự của con như vậy, hơn nữa con cùng tiểu Tuyết không phải như mẫu thân nghĩ đâu.”

“Không phải thế nào?” Hứa Tiên cười đến hai mắt híp lại thành một đường.

“Con phải chịu trách nhiệm.” Bỗng nhiên, Bạch Tố Trinh này giờ không nói chuyện lại nhàn nhạt phun ra một câu như vậy.

“Cha, trách nhiệm gì chứ?” Hứa Sĩ Lâm cau mày, trong lòng đột nhiên hiện lên dự cảm xấu.

“Con mỗi ngày đều cười Tiểu Tuyết.” Bạch Tố Trinh nói một câu làm Hứa Tiên trực tiếp sặc nước miếng. Hứa Tiên ho một hồi lâu, sau khi xác định mình sẽ không bị nước miếng làm sặc chết, mới quay đầu nhìn Bạch Tố Trinh mặt không chút thay đổi, sâu sắc cảm thấy vẫn là Tiểu Bạch nhà mình mạnh mẽ.

Mặt Hứa Sĩ Lâm kinh biến, Tiểu Tuyết cũng là vẻ mặt hiểu ra cùng bộ dáng cao hứng.

“Không thể nói vậy, người không biết nghe thấy, sẽ hiểu lầm đó.” Hứa Sĩ Lâm lúc nào cũng giỏi ăn nói bây giờ lại lấp ba lấp bắp.

“Huynh phải chịu trách nhiệm, huynh vẫn luôn cười ta, có khi buổi tối cũng cười nữa.” Tiểu Tuyết lấy chân lý của Bạch Tố Trinh trọn vẹn phát huy, từ một suy ba. Nói càng lúc càng mập mờ.

“Không giống nhau, đừng, đừng nói nhảm.” Hứa Sĩ Lâm ấp a ấp úng hồi lâu mới nghẹn ra được một câu.

“Gọi cha, mẹ.” Bạch Tố Trinh rất bình tĩnh nói. (TNN: nhanh gọn nhẹ há =’=)

Tiểu Tuyết rất biết nghe lời, ngọt ngào hướng Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên kêu: “Cha! Mẹ!” Thật là một cái gọi giòn vang a.

Về mặt Hứa Sĩ Lâm lúc này hết như bị táo bón.

Còn Hứa Tiên thì cười đến sắp co giật. Lực sát thương của Tiểu Bạch nhà mình quả nhiên rất mãnh liệt, làm nhi tử đáng yêu chết ngay lập tức.

Thật là không yên, cả ngày không biết cùng nhi tử mình ăn cái dấm gì nữa.

“Cứ như thế, qua một thời gian ngắn thì tiến hành hôn sự.” Bạch Tố Trinh nói xong, không để ý Hứa Sĩ Lâm nữa, ôm eo Hứa Tiên, trực tiếp ăn thân, biến mất.

Hứa Sĩ Lâm há hốc mồm, nhìn cây cầu không có một bóng người.

Lần này, hẳn lại thua hoàn toàn. (TNN: chep, tội nghiệp anh)

Bạch Tố Trinh mang theo Hứa Tiên bay lên trời, xuyên qua đám mây, một mảnh trời quang trước mắt.

Hứa Tiên đứng trên mây, quay đầu nhìn Bạch Tố Trinh, nhướn mi nói: “Tâm tình huynh hình như rất tốt.”

Bạch Tố Trinh nhìn Hứa Tiên: “Có rõ ràng như vậy sao?”

“Rất rõ ràng.” Hứa Tiên thành thật gật đầu.

Bạch Tố Trinh sờ sờ cằm mình, đang muốn nói gì, thì phía trước truyền tới tiếng Dương Thiên kêu to. Ánh mắt Bạch Tố Trinh trong nháy mắt trầm xuống.

“Hứa Tiên, Hứa Tiên!” Dương Thiên chạy tới, mặt mày hớn hở.

“Dương Thiên sư phụ, có chuyện tốt gì sao?” Hứa Tiên cười hỏi.

“Hứa Tiên, ta đã quyết định, ta cũng muốn hạ phàm. Ta cũng muốn làm người phàm một lần.” Dương Thiên cười hì hì nói.

“Làm sao bỗng nhiên lại có ý nghĩ này?” Hứa Tiên rất là nghi hoặc.

“Gần đây quá nhàm chán. Ta cũng muốn xuống học hỏi một chút.” Dương Thiên bĩu môi nói.

Bạch Tố Trinh thì lại đang tính toán xem có nên đi tìm Ty Mệnh Tinh Quân, chờ Dương Thiên hạ phàm xong cho nàng một chút khó khăn hay không.

“Ta phải đi đây. Nhị ca đang đuổi theo phía sau đó. Ta đi trước.” Dương Thiên nói xong liền vội vã chạy.

Sau khi Dương Thiên chạy mất dạng, Nhị Lang thần xuất hiện.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh hành lễ với Nhị Lang thần, Nhị Lang hoàn lễ xong hỏi: “Có thấy Dương Thiên đến không?”

“Dương Thiên sư phụ vừa mới đi qua.” Hứa Tiên nói.

“Aiz, thôi, chiều theo nàng vậy.” Nhị Lang thần than thở, không đuổi theo nữa.

Hứa Tiên thì lại nghĩ, lần này Dương Thiên hạ phàm, có thể hoàn thành đoạn nhân duyên kia hay không, Trầm Hương có thể ra đời sao?

“Nhị Lang thần, người ở đây làm gì?” Bỗng nhiên, một giọng nói xa lạ truyền tới tai mọi người.

Hứa Tiên quay đầu, liền nhìn thấy một nam tử tuấn lãng, mặc hoàng kim giáp, đầu đội kim quan phượng hoàng màu tím, chân đạp trên hai đám mây màu ngó sen, hai mắt màu vàng rực óng ánh.

Uầy! Uầy! Hứa Tiên kích động nhìn nam tử trước mắt. Nam tử anh tuấn này, là Tôn Ngộ Không sao? Là hẳn sao? Thần tượng của nàng một là Nhị lang thần, hai chính là Tôn Ngộ Không đó! (TNN: nhân vật kinh điển đã lên sân =))

“À, không có gì, ta đang cùng đồ đệ nói chuyện phiếm thôi.” Nhị Lang thần tùy ý đáp.

“Đồ đệ người? Ai thế, là tiểu bạch xà kia sao?” Tôn Ngộ Không quay đầu nhìn về phía Bạch Tố Trinh, vừa nhìn vừa gật đầu, “Cũng không tồi nha.” Dứt lời, lại nhìn sang Hứa Tiên.

“Người chính là giọt máu trong tim Như Lai, sau đó khiến cho lão già Như Lai kia phải cam chịu, Hứa Tiên sao?” Tôn Ngộ Không hai mắt sáng lên đánh giá Hứa Tiên, tâm tình dường như rất tốt.

“Đại khái, đúng là vậy.” Hứa Tiên gật đầu, đầu tiên là không rõ tại sao hai mắt Tôn Ngộ Không lại sáng lên kinh người như thế. Sau đó bỗng nhiên hiểu ra. Như Lai từng khiến Tôn Ngộ Không phải cam chịu, bây giờ nàng lại khiến Như Lai phải cam chịu. Cho nên Tôn Ngộ Không nhìn nàng thuận mắt cũng là lẽ thường nha.

“Người đang định đi đâu vậy?” Nhị Lang thần trông như tùy ý hỏi, “Sẽ không phải là lại bị Tử Hà đánh đuổi ra khỏi cửa chứ?”

“Nói hươu nói vượn gì đó!” Tôn Ngộ Không thoát nhìn giống như bị giẫm phải đuôi, tóc dựng đứng lên rồi, “Bằng Tử Hà, mà dám đánh ta sao? Đây là ta ra ngoài giải sầu.”

“Thật sao?” Nhị Lang thần nghi ngờ cau mày.

Hứa Tiên hé miệng, đang muốn nói gì đó, thì Bạch Tố Trinh lại ôm chặt Hứa Tiên, ngăn cản động tác của nàng.

“Dĩ nhiên!” Tôn Ngộ Không lắc lắc đầu, tiêu sái nói: “Làm nam nhân, sao có thể để nữ nhân cười lên đầu lên cổ được? Tử Hà còn không phải là biết điều nghe lời ta sao? Nếu nàng không nghe lời, ta liền.....”

“Người liền cái gì?” Phía sau Tôn Ngộ Không truyền đến một giọng nói âm hiểm.

Tôn Ngộ Không mảnh liệt run run, sắc mặt đại biến, sau đó cả người cứng đờ, làm sao cũng không dám quay đầu lại. Oán hận trừng mắt lườm Nhị Lang thần, hẳn bây giờ đã hiểu được những lời vừa rồi của Nhị Lang thần là có ý gì rồi! Mang lòng đào bấy chờ mình nhảy đây mà!

Hứa Tiên sớm đã nhìn thấy nữ tử xinh đẹp xuất hiện phía sau Tôn Ngộ Không kia, nàng ấy vừa nghe được lời Tôn Ngộ Không thì liền mang bộ mặt muốn ăn thịt người(TNN: thịt khỉ chứ tỷ *hắc hắc*), nên Hứa Tiên đương nhiên hiểu được thân phận của nàng, nói vậy nàng chính là Tử Hà tiên tử rồi. Vốn nghĩ muốn nhắc nhở thần tượng Tôn Ngộ Không của mình, ai ngờ Tiểu Bạch lại ngăn lại.

“Nương tử, vi phu mới vừa rồi cái gì cũng không có nói a. Đào ở Hoa Quả Sơn đã chín, vi phu đang muốn đi hái mấy quả cho nàng. Bây giờ, cũng nên đi rồi.” Tôn Ngộ Không cũng không dám quay đầu lại, run run nói xong câu này, liền chạy trốn chết.

“Người đứng lại đó cho ta! Con khỉ đáng chết này!” Tử Hà ở phía sau nổi giận gầm lên một tiếng, đuổi theo.

Nhị Lang thần nhún nhún vai, rất là xót xa than thở: “Sai rồi lại sai!”

“Quả thật là cực kì sai.” Giọng điệu Bạch Tố Trinh rất là bình thản.

Nhìn Tôn Ngộ Không bị Tử Hà đuổi kịp, sau đó đánh thành đầu bánh bao, Hứa Tiên đảo cặp mắt trắng dã, đột nhiên cảm thấy Nhị Lang thần nhìn trúng Tiểu Bạch nhà mình cũng không phải là không có lý. Hai người này, căn bản là cá mè một lứa! Đều là phúc hắc đấy nha! Hơn nữa, Hứa Tiên hứng gió rơi lệ, hình ảnh thần tượng tiêu tan mất rồi a.....

51. Chương 51: Phiên Ngoại 3

Dương Thiên hạ phàm.

Hứa Tiên hăng hái bừng bừng đi xem nhà mà Dương Thiên đầu thai.

“Ai nha, mũm mĩm nho nhỏ, thật là đáng yêu quá đi!” Hứa Tiên nhìn tiểu Dương Thiên vừa tròn một tuổi, cười hì hì nói.

“Có sao?” Bạch Tố Trinh khẽ híp mắt, lạnh lùng nói, “Ta từ trước đến giờ cũng chưa từng thấy nàng ta đáng yêu.”

Hứa Tiên cười như không cười nhìn Bạch Tố Trinh, tâm tính Bạch Tố Trinh này đương nhiên nàng rất hiểu.

Bạch Tố Trinh bị nhìn có hơi chột dạ.

“Tiểu Bạch à, chàng rút cuộc đi tìm Ty Mệnh Tinh Quân làm cái gì thế?” Hứa Tiên kề sát vào Bạch Tố Trinh, thổi khí vào tai hắn, hỏi.

“Không làm gì cả.” Bạch Tố Trinh tâm thần rung rinh, nhưng ý chí vẫn kiên định lên tiếng phủ nhận.

“Phải không?” Hứa Tiên chớp chớp, vẫn là dáng vẻ cười như không cười.

Bạch Tố Trinh quay đầu nhìn đám mây bên cạnh, giống như có thể nhìn nó nở ra một đóa hoa.

Nhà Dương Thiên đầu thai cũng được xem như một hộ giàu có, phụ thân họ Dương, là một tú tài nho nhỏ, mẫu thân cũng thông hiểu tri thư đạt lễ. Tên của Dương Thiên không bị thay đổi, là do Dương tú tài đặt cho. Phụ thân Dương Thiên cũng không bởi vì nàng là nữ nhi mà không coi trọng, ngược lại yêu thương như bảo bối, cả ngày ôm vào lòng. Gia đình bình thường hạnh phúc như vậy, lẽ ra cuộc sống của Dương Thiên sẽ không phải gặp bất kì trắc trở nào. Nhưng vấn đề lại nằm ở trên người đứa trẻ tuổi tương đương nhà bên cạnh.

Gia cảnh hộ bên cạnh kia lại càng giàu có, chính là viên ngoại thế gia. Lưu viên ngoại ngoài bốn mươi mới có được một đứa con trai bảo bối, đi xem bói người ta lại nói phải đem nuôi dưỡng như nữ nhi, thì mới sống được. Cho nên, cái bảo bối Lưu Ngạn Xương này mới lọt lòng đã bị xem như nữ nhi để nuôi. Có điều việc này chỉ có Lưu gia biết, người bên ngoài cũng không ai biết rõ ràng.

Cũng bởi vì điều này, mới dẫn tới hàng loạt sự tình phía sau.

Lễ mừng năm mới, Dương Thiên một tuổi được cha mẹ trang điểm giống hệt em bé trong tranh, đáng yêu khiến lòng người cũng muốn tan ra. Lưu viên ngoại nhà bên ôm cục cưng Lưu Ngạn Xương tới chúc tết. Bởi vì ông còn trông đợi Dương phụ thân làm phụ tử cho con trai ông nữa.

Mẹ Dương Thiên niềm nở đi lên rót trà, tiểu Dương Thiên thì ôm chân phụ thân, tò mò đáng giá đứa bé trong lòng Lưu viên ngoại.

“Muội, muội...” Đứa bé trong ngực Lưu viên ngoại dĩ nhiên cũng nhìn thấy tiểu Dương Thiên, liền thò cánh tay nho nhỏ mồm mĩm ra, hướng tiểu Dương Thiên chào hỏi.

Tiểu Dương Thiên nghiêng đầu, nhìn đứa nhỏ phần điều ngọc mài trong ngực Lưu viên ngoại kia, sợ hãi núp ra sau phụ thân mình.

Lưu viên ngoại thấy bảo bối nhàm mình cứ xoay tới xoay lui mãi, bắt đắc dĩ buông nó xuống, để nó chơi cùng Dương Thiên. Lưu Ngạn Xương mới chỉ hai tuổi, tiểu Dương Thiên cũng mới vừa biết đi, còn đi chưa vững. Lưu Ngạn Xương nhìn tiểu Dương Thiên, nhếch miệng cười cười, giống như con vịt nhỏ lung lung lay lay đi từ từ qua muốn dắt tay nàng.

Tiểu Dương Thiên do dự, song vẫn để cho Lưu Ngạn Xương cầm tay.

“A, a, muội muội...” Lưu Ngạn Xương vui mừng cứ a a suốt, bỗng nhiên lấy khóa bạc trên cổ mình xuống, muốn đeo lên cổ tiểu Dương Thiên.

“Không được, không được.” Cha Dương Thiên thấy vậy, vội vàng ngăn cản.

“Cái này có gì mà không được.” Lưu viên ngoại lại rất vui mừng, “Hai đứa bé này có duyên, người cũng đừng câu nệ quá làm gì, chỉ là một cái khóa bạc thôi.” Lưu viên ngoại thấy tiểu Dương Thiên xinh xắn đáng yêu như vậy, rất nhanh liền thích vô cùng.

Cứ như thế, cái khóa bạc tinh xảo đã rời lên cổ Dương Thiên.

.....

Trên trời, Hứa Tiên nhìn một màn này, lại nghe một câu ‘có duyên’ kia của Lưu viên ngoại, không khỏi sợ run cả người. Mỗi lần nghe hai chữ đó, Hứa Tiên luôn cảm thấy sẽ có chuyện không tốt phát sinh. (TNN: chị bị bóng ma tâm lý đây mà =]] haha)

“Lưu Ngạn Xương, Lưu Ngạn Xương....” Hứa Tiên lẩm bẩm, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, “Đây không phải là cha của Trầm Hương sao?”

“Cái gì?” Bạch Tố Trinh ở bên cạnh không hiểu hỏi.

Hứa Tiên lắc đầu: “Không có gì.” Nhưng trong lòng lại kinh hãi, đứa trẻ chảy nước miếng kia chính là Lưu Ngạn Xương sao, cùng Dương Thiên quen nhau hình như không đúng lắm. Trong cốt truyện vốn không phải nói là Lưu Ngạn Xương đến miếu Tam Thánh Mẫu rồi nhất kiến chung tình với Tam thánh mẫu Dương

Thiên, sau đó mới nảy sinh ra câu truyện Bảo Liên Đăng kia sao? Tại sao bây giờ lại khác xa kịch bản như thế? Hứa Tiên lúc này còn chưa biết, đây hết thảy cũng là do ‘công lao’ của Bạch Tố Trinh.

Những ngày sau, Hứa Tiên tiếp tục theo dõi quá trình lớn lên và trưởng thành của Dương Thiên.

.....

Tiểu Dương Thiên hai tuổi, Lưu Ngạn Xương ba tuổi.

“Muội muội, cái này uội ăn nè.” Lưu Ngạn Xương mặc váy phần lúc lắc, vẻ mặt lấy lòng đem bánh quế hoa mình giấu được đưa cho tiểu Dương Thiên.

“Tỷ tỷ thật tốt.” Tiểu Dương Thiên đưa tay mồm mím nhận bánh quế hoa, trong lòng vui sướng, cảm thấy Lưu tỷ tỷ nhà bên đúng là người tốt nhất thế giới nhà.

“Muội muội, cái này uội.” Lưu Ngạn Xương giơ con dế gấp bằng lá cây trong tay, hết sức phấn khởi chạy tới nhà tiểu Dương Thiên, giống như cống vật quý dâng lên cho Dương Thiên.

“Tỷ tỷ thật tốt.” Tiểu Dương Thiên vui vẻ hài lòng đón lấy cống phẩm, yêu thích không rời tay, một lần nữa khẳng định tỷ tỷ nhà bên đích thực là người tốt nhất thế gian.

.....

Tiểu Dương Thiên ba tuổi, Lưu Ngạn Xương bốn tuổi.

“Muội muội, ta công muội.” Lưu Ngạn Xương ngồi xổm trên đất, quơ quơ hai cánh tay nhỏ bé ra sau lưng.

Tiểu Dương Thiên do dự: “Tỷ tỷ công nổi muội sao?”

“Dĩ nhiên được.” Lưu Ngạn Xương son sắt thề.

Kết quả chính là hai tiểu oa nhi ngã chổng vó trên đất, tiểu Dương Thiên khóc oa oa.

“Muội muội đừng khóc, đừng khóc mà. Tỷ sẽ cố gắng lớn lên, trưởng thành rồi sẽ có sức mạnh, nhất định có thể công được muội.” Lưu Ngạn Xương ngã thực ra so với tiểu Dương Thiên thảm hơn nhiều, ít nhất khi Dương Thiên ngã còn có lưng hấn làm đệm, mà hấn thì không may như thế, cả người trực tiếp bõ nhào xuống đất rồi. Nhưng hấn vẫn cố chịu đau, dỗ tiểu Dương Thiên.

“Có thật không?” Tiểu Dương Thiên dụi dụi mắt, nức nở.

“Thật mà. Ta chưa bao giờ gạt muội.” Lưu Ngạn Xương vỗ ngực nhỏ nói.

“Được rồi, vậy tỷ phải mau mau lớn lên nha.” Tiểu Dương Thiên lúc này mới nín khóc mỉm cười.

Lưu Ngạn Xương thấy tiểu Dương Thiên cười rồi, cũng toe toét cười theo.

Mà Hứa Tiên ở trên trời lại cười đến ý vị sâu xa.....

Tiểu Dương Thiên sáu tuổi, Lưu Ngạn Xương bảy tuổi.

“Cái chữ này là viết như vậy.” Lưu Ngạn Xương cầm bút lông, nghiêm túc viết lên giấy, dạy tiểu Dương Thiên.

“Nha.” Tiểu Dương Thiên gật đầu, nhận lấy bút trong tay Lưu Ngạn Xương, chăm chỉ viết. Dương phụ thân đã bắt đầu dạy Lưu Ngạn Xương học. Tuổi tiểu Dương Thiên ít hơn một chút, nên mặc dù được Dương phụ thân dạy, nhưng vẫn không có mau tiến bộ như Lưu Ngạn Xương. Cho nên, sở thích của Lưu Ngạn Xương bây giờ là chạy tới chỗ Dương Thiên dạy nàng những chữ hấn mới biết được. Tuyệt đối không thừa nhận là mình có chút ý vị khoe khoang. Thấy vẻ mặt ‘tỷ thật lợi hại’ của Dương Thiên, hấn cảm thấy giống như ăn được mật ong vậy.

Hai tiểu oa nhi cứ như vậy như hình với bóng, tình cảm tốt đến khiến những người bên cạnh tưởng họ là tỷ muội ruột thịt. (Dĩ nhiên trong mắt người Lưu gia, bọn họ là thanh mai trúc mã, còn nhỏ là bạn bè chơi đùa, đợi lớn lên thành thân rồi động phòng hoa chúc.)

Tiểu Dương Thiên bảy tuổi, Lưu Ngạn Xương tám tuổi.

Lễ mừng năm mới năm nay, Lưu Ngạn Xương mang theo tiểu Dương Thiên đi xem hội đèn lồng. Phía sau còn có hai gã sai vặt cẩn thận từng tấc đi theo.

Hai đứa bé phần điêu ngọc mài (đó là trong mắt người đi đường) làm người ta vô cùng yêu mến. Dương nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt, bao gồm cả bọn lừa đảo (*). Mà lừa đảo này cũng không phải một người, là một đám người.

(*) nguyên văn là quái tử: nghĩa là mẹ mìn, bọn bắt cóc, lừa đảo.

Thừa dịp đông đúc, đám lừa đảo liều mạng chen tới chen lui, cố gắng tách Lưu Ngạn Xương và hai gã sai vặt kia ra xa, Lưu Ngạn Xương thấy vậy liền nắm chặt tay Dương Thiên không chịu buông.

Một bàn tay bịt kín miệng Dương Thiên, một kẻ khác cũng tới kéo Lưu Ngạn Xương, định bịt miệng hắn. Lưu Ngạn Xương quát to một tiếng, hướng phía cánh tay người đang bịt miệng tiểu Dương Thiên kia hung hăng cắn xuống, mặc cho tên bắt cóc kéo thế nào hắn cũng không chịu nhả ra. Tay Lưu Ngạn Xương còn nắm chặt tay tiểu Dương Thiên.

Người bị cắn cuối cùng không nhịn được kêu lên thảm thiết, những người xung quanh cũng phát hiện ra lạ thường. Tên bắt cóc thấy vậy biết là không tốt rồi, vội cười cười nói với mọi người xung quanh: “Đây là hai cháu gái của ta, à, không phải, thật ra chúng ta là bọn bắt cóc, thấy hai đứa nhỏ này đáng yêu, có thể bán được kha khá tiền, nên muốn bắt chúng bán vào kỹ viện. Xin mọi người chỉ bảo một phen, hắc hắc.....” Sắc mặt tên lừa đảo càng ngày càng khó coi, nhưng hắn không khống chế được miệng của mình a, đem tất lời trong lòng nói hết ra ngoài rồi. Nói đúng ra, là rống ra ngoài mới đúng. Mấy tên lừa đảo kia cũng hoa cả mắt, tên ngu này làm sao lại tự vạch trần mình như thế?

Cuối cùng, đám lừa đảo bị mọi người chung quanh hung hăng đánh ột trận, rồi đưa lên quan phủ. Tiểu Dương Thiên hoảng hồn chưa kịp bình tĩnh lại, nước mắt cứ thế giàn giụa.

“Không sao rồi, có ta ở đây.” Lưu Ngạn Xương hé miệng lộ ra nụ cười, trên răng có dính chút máu. Hắn vừa rồi hung hăng cắn một ngụm kia, đã làm tên bắt cóc da tróc thịt bong rồi. Bây giờ bình tĩnh lại mới phát giác quai hàm có chút đau đớn, có thể thấy được khi đó hắn dùng sức cỡ nào. Lưu Ngạn Xương thế mà cũng là người ngoan độc a.

“Muội sợ.” Tiểu Dương Thiên đáng thương nhìn Lưu Ngạn Xương.

“Không cần sợ, ta sẽ bảo vệ muội suốt đời.” Lưu Ngạn Xương vô cùng chân thành hứa hẹn.

“Ừ” Tiểu Dương Thiên nghiêm túc gật đầu.

Sau đó, tay hai oa nhi cứ vậy mà nắm chặt hơn.

Hứa Tiên trong bóng tối nheo mắt lại cười, mới vừa rồi hành động của tên bắt cóc kia đương nhiên là do nàng làm ra. Còn Bạch Tố Trinh cũng chỉ mặt không đổi sắc nghiêm tặc đứng xem một màn.

Tiểu Dương Thiên mười tuổi, Lưu Ngạn Xương mười một tuổi.

“Muội muội, cái này uội nè.” Lưu Ngạn Xương cẩn thận lôi ra một cái vòng tay từ trong ngực.

“Thật đẹp nha.” Tiểu Dương Thiên nhìn vòng tay trong tay hắn, do dự hỏi: “Tỷ tỷ uội, vậy tỷ đeo cái gì?”

“Ta không cần.” Lưu Ngạn Xương cười hì hì nói, đem vòng tay đeo lên tay nàng.

Tiểu Dương Thiên ngắm vòng tay xinh đẹp trên tay mình, trong lòng vô cùng cảm động. Tỷ tỷ không đeo, ngược lại lại đem ỉnh, thế gian này đâu còn tỷ tỷ nào tốt như vậy đâu a? Nàng hồn nhiên một chút cũng không nghĩ kĩ hàm ý trong câu nói “ta không cần” kia của Lưu Ngạn Xương.

Tiểu Dương Thiên mười bốn tuổi, Lưu Ngạn Xương mười lăm tuổi.

Tiểu Dương Thiên cuối cùng cũng phát hiện có chỗ nào đó không ổn.

“Tỷ tỷ, cổ họng của tỷ tại sao chỗ đó lại sưng lên?” Tiểu Dương Thiên rất là nghi ngờ.. Hơn nữa nàng còn có một nghi vấn ngại ngùng không dám hỏi. Đó chính là tại sao ngực của tỷ tỷ lại bằng phẳng như vậy? Phải biết rằng, ngực nàng cũng đã nhô ra một chút rồi nha. Nàng không dám hỏi, sợ hỏi lên sẽ khiến tỷ tỷ

thương tâm. Còn có, giọng nói tỷ tỷ làm sao lại thay đổi, có chút giống vịt đực, thật là khó nghe. Nhưng bất kể Lưu tỷ tỷ biến thành cái dạng gì, thì vẫn là tỷ tỷ quan trọng nhất của nàng.

“Bởi vì ta là nam a, cho nên mới có yết hầu.” Lưu Ngạn Xương vẽ mặt đương nhiên.

Tiểu Dương Thiên há hốc mồm, ngây ngốc nhìn hấn.

Nam! Nam! Tỷ tỷ đối với mình tốt nhất trên đời lại là nam?

“Người! Người thế nhưng gạt ta!” tiểu Dương Thiên oa oa khóc âm lên, quay đầu bỏ chạy.

Lưu Ngạn Xương ngó ra tại chỗ, nhìn nàng chạy đi. Gạt nàng? Minh gạt nàng lúc nào chứ?

Trái tim pha lê của tiểu Dương Thiên vỡ vụn rơi lả tả. Nàng thế nào cũng không ngờ người tỷ tỷ mình tin nghiệm nhất thế nhưng lại là nam.

Nàng khóc vô cùng thương tâm, khóc đến kinh thiên động địa. Khóc ngất đi rồi, khi tỉnh lại, thế mà lại khô phục trí nhớ và pháp lực.

Dương Thiên nổi giận dưng dưng chạy về thiên đình.

Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh theo ở phía sau, Hứa Tiên là vì quan tâm còn Bạch Tố Trinh là muốn xem náo nhiệt.

Dương Thiên trực tiếp chạy thẳng tới cung điện của Tôn Ngộ Không và Tử Hà tiên tử, vừa trông thấy Tôn Ngộ Không liền gào to: “Tôn đại ca, uội mượn Nguyệt Quang Bảo Hợp (*) đi. Nhanh lên!”

(*) một bảo vật giúp đưa con người trở về quá khứ.

“Sao vậy? Dương Thiên, đã xảy ra chuyện gì?” Tử Hà tiên tử thấy bộ dạng gấp gáp của Dương Thiên, liền ân cần hỏi han.

“Oa huhu, muội bị nam nhân lừa rồi, nam nhân đều không phải là hạng tốt đẹp mà!” Dương Thiên khóc nức nở.

Tử Hà tiên tử kinh hãi, Tôn Ngộ Không cũng giật mình không thôi.

“Ai dám lừa tiểu Dương Thiên nhà ta, ta đi giết hấn giúp muội!” Tử Hà tiên tử xuất ra khí thế khiếp người.

Dương Thiên ngăn người, đột nhiên cảm thấy cho dù Lưu Ngạn Xương lừa mình, nhưng mình hình như cũng không đến mức muốn hấn chết.

“Không, đừng giết hấn.” Dương Thiên ấp a ấp úng nói.

“Vậy muội mượn Nguyệt Quang Bảo Hợp là muốn...” Tử Hà tiên tử thấy vẻ mặt mâu thuẫn kia của Dương Thiên, chợt hiểu ra. Sợ là nha đầu này thích người ta rồi, nhưng lại không biết.

“Muội muốn trở lại quá khứ, tự nói với mình, không thể tin nam nhân, nam nhân đều không phải là thứ tốt!” Dương Thiên rất là tức giận nói.

Tử Hà tiên tử: “.....”

Tôn Ngộ Không quay đầu, cũng câm nín rồi.

Nhưng vẫn đem Nguyệt Quang Bảo Hợp ra cho Dương Thiên, Dương Thiên liền hấp ta hấp tấp trở về quá khứ trước kia.

Hứa Tiên lúc này mới chợt ngộ ra, một phen lý luận kia của Dương Thiên rút cuộc là do người nào truyền thụ, thì ra chính là bản thân nàng.....

.....

Dương Thiên dạy xong mình trong quá khứ, rồi mới trở về. Đoạn nhân quả hạ phạm này còn chưa có chấm dứt, nàng đương nhiên phải trở về Dương gia. Chẳng qua là, cách khoảng thời gian nàng phát hiện Lưu Ngạn Xương là nam chỉ một khắc.

Lưu Ngạn Xương vẫn đứng ở ngoài sân, mẹ Dương Thiên tưởng là hắn đã làm gì có lỗi với Dương Thiên, nên chết cũng không mở cửa. Mới vừa rồi khuê nữ nhà mình khóc lóc chạy về nhà mình có nhìn thấy rõ ràng nha.

Lưu Ngạn Xương cuối cùng không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là về nhà.

Dương Thiên nghe được bên ngoài đã yên tĩnh lại, chợt cảm thấy trong lòng lại có chút mất mát.

“Hừ!” Dương Thiên tức giận hừ lạnh một tiếng, tên khốn kiếp Lưu Ngạn Xương này, thật không có thành ý mà. Bỗng nhiên nàng lại cảm thấy kì quái, theo lý mình đã chạy về quá khứ nói với bản thân ‘không được tin nam nhân, nam nhân đều không phải là hạng tốt’ rồi. Tại sao tình huống bây giờ không có gì thay đổi? Tại sao mình vẫn ngồi ở chỗ này?

Đang nghĩ nghĩ, thì vang lên tiếng gõ cửa sổ.

Dương Thiên mở cửa sổ ra, liền nhìn thấy Lưu Ngạn Xương bộ dạng toe toét đứng ở bên ngoài, Dương Thiên không nói hai lời định đóng cửa lại.

“Đừng mà, muối muối, tại sao lại không để ý gì tới ta nữa? Ta không có lừa muối a.” Lưu Ngạn Xương hít sâu một hơi, “Dương đại thẩm không cho ta đi vào, ta trèo tường qua, quần bị móc lên cây, ngã chết ta rồi đó.”

Dương Thiên lúc này mới thấy trán Lưu Ngạn Xương bị trầy da, tay còn đang xoa xoa bắp đùi, xem ra là ngã không nhẹ. Dương Thiên trong lòng mềm nhũn, song bỗng nhiên lại nghĩ tới Lưu Ngạn Xương rõ ràng là nam nhân, lại đi giả làm nữ nhân tiếp cận mình, thực là đáng hận. Cho nên hung ác nói: “Người còn nói người không có lừa ta? Người thế mà lại giả bộ làm nữ nhân!”

Lưu Ngạn Xương vô tội nói: “Ta cho tới bây giờ vẫn chưa từng nói ta là nữ nhân a.”

Dương Thiên sững sốt, sau đó cẩn thận, cẩn kẽ, nghiêm túc, trịnh trọng ngẫm lại, cuối cùng cho ra một kết luận học máu. Lưu Ngạn Xương quả thật chưa từng nói mình là nữ nhân bao giờ.

“Không phải nữ nhân, vậy người mặc váy làm gì?” Dương Thiên phần nộ gào thét với Lưu Ngạn Xương.

“Cha ta bắt mặc đó. Nói là cao tăng phán ta mệnh yếu, chỉ có vậy mới có thể sống được.” Lưu Ngạn Xương tiếp tục bộ mặt vô tội.

Dương Thiên “rầm” một tiếng đóng cửa sổ lại, thật muốn học máu mà.

“Muối muối, muối muối, đừng không để ý tới ta mà!” Lưu Ngạn Xương ở bên ngoài đáng thương gọi.

Dương Thiên không thèm đếm xỉa.

Ngày thứ hai, Lưu Ngạn Xương tiếp tục tới gõ cửa sổ.

Dương Thiên thở phì phì bịt tai lại.

Ngày thứ ba, Lưu Ngạn Xương đúng giờ tới gõ cửa sổ.

Dương Thiên nhào lên giường trùm chăn che đầu.

Ngày thứ tư, Lưu Ngạn Xương không quản gian nan lại tới gõ cửa sổ.

Dương Thiên ở trong phòng thiền nào đi qua đi lại.....

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu.....

Gõ rồi lại gõ.

Gõ đến thủng cả cửa sổ.

Sau đó thì sao..... Thì liền như vậy chứ sao.....

Tiếp theo, Lưu Ngạn Xương trải qua đủ loại đau khổ, cuối cùng Dương Thiên cũng chịu nói chuyện.

“Sửa cửa!”

Dĩ nhiên.

Cuối cùng, Trầm Hương vẫn được ra đời.

.....

Hứa Tiên nhìn từ đầu tới cuối, cảm thán: “Thì ra là như vậy a!” Chỉ nhìn Dương Thiễn cả ngày khoái trá đem Lưu Ngạn Xương xoay tới xoay lui thôi, cũng vui thay hai người.

Bạch Tố Trinh khẽ nhủ mi, không nói gì. Chẳng qua đáy mắt lại hiện lên vẻ đã đạt được mưu đồ, bây giờ nha đầu Dương Thiễn đáng ghét này sẽ không tới làm bóng đèn giữa mình và nường tử nữa rồi. Ngày mai phải đi cảm tạ Ty Mệnh Tinh Quân mới được.

Suy nghĩ của Tác giả:

Thật ra thì, ta vô cùng không thích Lưu Ngạn Xương trong nguyên tác. Hắn không có gì nổi trội hơn người. Ta thật nhìn không ra rút cuộc hắn có chỗ nào đáng giá để Dương Thiễn yêu đến cam tâm chịu tội lớn như vậy. Không biết có phải vì ta xem không kĩ hay là do ta quá khắc khe hay không, nhưng dù sao ta vẫn không thấy hắn có chỗ nào xứng với tình yêu của Dương Thiễn.

Mấy phiên ngoại sau, ta muốn viết về Na Tra, aaaa ta thích Na Tra.

52. Chương 52: Phiên Ngoại 4

Đông Hải long cung.

“Ngao Thanh! ! !” Tiếng gầm giận dữ truyền khắp các góc Đông Hải long cung. Đó là Đông Hải long vương tru lên.

“Tiểu muội, muội hôm nay lại làm gì rồi?” Lục thái tử Ngao Minh nhìn Ngao Thanh đang trốn trong phòng của mình, có chút đau đầu hỏi.

“Không, không làm gì mà.” Ngao Thanh than thở, ánh mắt né tránh.

“Thật sự không làm gì sao? Thế sao phụ vương lại gào lên?” Ngao Minh nhíu mày nói, “Không nói ta liền quăng muội cho phụ vương đó.”

“Muội cũng không làm gì a. Chỉ lấy ngọc trai của mấy ca cơ keo kiệt chỗ phụ vương thôi mà.” Ngao Thanh bĩu môi nói.

Ngao Minh hết nói nổi rồi. Những ca cơ kia đều là Ngọc trai tinh, trong thân đều có hạt ngọc trai rất lớn. Trong đầu Ngao Minh hiện ra cảnh Ngao Thanh đem toàn bộ ca cơ dè trên mặt đất, sau đó sờ tới sờ lui trên người các nàng, cuối cùng lấy hết ngọc trai, khiến một đám ca cơ khóc lóc, nhất thời trên trán đều là hắc tuyến.

“Ngao Thanh, nha đầu chết tiệt kia, đi ra cho ta!” Đông Hải long vương vẫn còn tru tréo.

“Còn chuyện gì nữa?” Ngao Minh nghe thấy giọng nói tức giận của phụ vương nhà mình liền biết sự tình chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Ngao Thanh chớp chớp mắt, bỗng nhiên quay đầu, chăm chú nhìn san hô ngũ sắc trong phòng Ngao Minh.

“Không nói ta liền quăng muội cho phụ vương.” Ngao Minh uy hiếp.

“Cũng không có gì, muội chỉ là đem Quy thừa tướng, um, cái kia...” Ngao Thanh nhăn nhó không chịu nói.

“Muội lại đem Quy thừa tướng lật lại? Lần này là bao lâu?” Ngao Minh vô cùng đau đầu. Nhớ tới Quy thừa tướng thường xuyên lẹ nóng lưng trông tìm phụ vương nhà mình khóc lóc kể lể cáo trạng hành vi phạm tội của Ngao Thanh, Ngao Minh rối rắm vô cùng.

*Quy thừa tướng là con rùa nhé ^.^

“Cũng không lâu lắm, lần này chỉ nửa canh giờ thôi.” Ngao Thanh chọc chọc hai đầu ngón tay vào nhau, yếu ớt trả lời.

Vừa dứt lời bên ngoài lại truyền đến thanh âm tru tréo của Đông Hải long vương.

Ngao Minh cảm thấy không thích hợp: “Tiểu muội, muội thành thật nói cho ta biết, lần này rốt cuộc gây họa gì? Muội không nói, ta làm sao giúp muội?”

“Muội, muội làm gãy mất một bên sừng của phụ vương...” Ngao Thanh ấp a ấp úng, nói xong còn lúi từ phía sau ra một mảnh sừng rồng. (TNN: ha ha ha ha bá phục sát đất đẳng cấp phá hoại của bé này =)))

Ngao Minh thiếu chút nữa sặc nước miếng. Sừng rồng nhất thời sẽ không dài ra được, bình thường thì không sao, nhưng vấn đề là sắp tới, phụ vương phải lên Thiên Đình dự tiệc. Bây giờ trên đầu có hai sừng, một bên mất một bên còn. Nếu chúng thần tiên trên Thiên Đình nhìn thấy không biết sẽ chê cười phụ vương như nào nữa. Khó trách phụ vương phát điên...

“Lục ca, mặc kệ, muội phải trốn trước đã.” Ngao Thanh nói xong, liền trèo cửa sổ ra ngoài.

“Ai, đợi chút!” Ngao Minh gọi Ngao Thanh lại, “Muội muốn đi đâu?”

“Muội tới nhân gian đi xem một chút, không phải nói huynh nói nhân gian đẹp lắm sao?” Ngao Thanh khi nói chuyện đã đi ra ngoài cửa sổ.

“Không cho phép đi. Nhân gian rất nguy hiểm.” Ngao Minh vừa nghe liền khẩn trương ngăn cản Ngao Thanh.

“Lục ca lừa đảo, lúc trước thì nói đẹp, giờ lại nói nguy hiểm, không để ý tới huynh nữa.” Ngao Thanh bỗng nhiên lấy ra cái gì đó, ném về phía Ngao Minh.

Nháy mắt, phòng Ngao Minh tràn ngập khói đen. Chờ Ngao Minh phục hồi tinh thần bóng dáng Ngao Thanh đã chẳng còn. Ngao Minh thở dài, thôi, tự mình len lén chú ý là được. Để cho Ngao Thanh ra ngoài trải nghiệm một chút cũng tốt.

Ngao Thanh hưng trí bừng bừng đi lên bờ, thuật đăng vân (cưỡi mây) của nàng còn chưa luyện thành thạo, cho nên thường bay bay rồi lại ngừng ngừng. Mọi việc trên nhân gian nàng đều rất ngạc nhiên, đồ ăn của loài người còn khiến nàng tò mò hơn. Nhưng muốn ăn thì phải có bạc, mà nàng thì lại không có!

Làm sao bây giờ đây? Ngao Thanh ngồi trên tảng đá, suy tư. Trân châu đáng giá như thế chắc là mang đi đổi bạc được. Nhưng mà không biết giá thị trường, bị lỗ thì làm sao bây giờ? Ngao Thanh cũng không phải là đứa ngốc, nàng nghe được khối chuyện về nhân gian từ các ca ca. Nàng không muốn chịu thiệt.

Ngay tại lúc nàng suy tư xong, muốn đứng lên, lại phát hiện đuôi của mình bị kẹt trong tảng đá. Dùng sức kéo kéo cái đuôi, thì thấy thế nào cũng kéo không được. Bởi vì chưa thể biến thân hoàn toàn, đuôi và sừng của Ngao Thanh chỉ có thể dùng thuật ẩn thân mà giấu đi, tuy phạm nhân không nhìn thấy nhưng chúng vẫn tồn tại chân thật, không thể thu lại được.

Ngao Thanh đang muốn thi triển pháp thuật phá vỡ tảng đá, thì bên tai lại truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ.

“Này, muốn ta giúp không? Để ta giúp người.”

Ngao Thanh quay đầu, liền nhìn thấy một thiếu niên áo đen tuần tú đang nhìn mình. Rất tinh? Người này là một con sâu nha.

“Được rồi, vậy người giúp ta đi.” Ngao Thanh một bộ thực miễn cưỡng, để người giúp ta là cho người mặt mũi rồi đây.

Nhưng thiếu niên áo đen kia lại vui mừng hơn hờ tiến lên, tóm lấy cái đuôi của Ngao Thanh ra sức kéo kéo.

“A —— đau chết ta rồi, ngu ngốc, người nhẹ một chút a.” Ngao Thanh đau kêu rống lên.

“À, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Tiểu rết vội vàng xin lỗi, sau khi kéo được đuôi ra, tiểu rết cùng Ngao Thanh đều bất ngờ bị ngã văng ra ngoài. Tiểu rết không hề nghĩ ngợi, phi thân làm đệm lót cho Ngao Thanh. Ngao Thanh vừa mở mắt liền nhìn thấy một đôi mắt trong suốt của tiểu rết đang nhìn mình.

“Uy, tránh ra.” Ngao Thanh mặt hơi hơi đỏ lên, quên mất là mình đang ở trên, phải tránh ra cũng là nàng trước.

Tiểu rết nhìn Ngao Thanh, bất động.

“Làm gì?” Ngao Thanh trừng mắt hỏi.

“Nàng thật xinh đẹp, làm nương tử của ta được không?” Tiểu rết trực tiếp nói một câu. (TNN: *oạch* thực trực tiếp nha =’=)

Ngao Thanh nhất thời ghen lời, chưa có ai khen nàng xinh đẹp, nghìn người như một đều chỉ khen nàng đáng yêu. Ngao Thanh đứng lên, đánh giá Tiểu rết từ đầu đến chân, sau đó híp mắt hỏi: “Làm nương tử của người có gì hay?”

“Chuyện gì ta cũng nghe lời nương tử, toàn bộ tiền bạc cũng do nương tử quản. Tất cả lời nương tử nói đều là chân lí, ta sẽ đâm bóp phục vụ nương tử, bóc hoa quả cho nương tử ăn, trải giường chiếu cho nương tử ngủ...” Tiểu rết nhỏ giọng tay đếm, thực sự tính toán. (TNN: chàì =’= thê nô số 1 nha haha)

Ngao Thanh càng nghe càng cảm thấy được.

“Nếu ta gặp nguy hiểm?” Ngao Thanh hỏi.

“Ta sẽ che chở cho nàng.” Tiểu rết ưỡn ngực nói.

Ngao Thanh nghĩ nghĩ, còn thành thật nói: “Nếu người không làm nổi phu quân của ta, ta liền mang người đi ngâm rượu.”

“Được.” Tiểu rết hai mắt sáng lên, nhìn Ngao Thanh. Rốt cục ta cũng có vợ rồi! Cứ thế Tiểu rết mang Ngao Thanh trở về nhà Hứa Tiên.

...

Sau đó, trải qua một loạt chuyện, Ngao Thanh cảm thấy có thể mang Tiểu rết về nhà gặp tộc trưởng được rồi.

Vì thế, nàng cùng Tiểu rết đi theo Ngao Minh quay trở lại Đông Hải long cung.

“Ta không đồng ý!”

“Ta cũng không đồng ý!”

“Ta càng không đồng ý!”

“Không đồng ý!”

“Giống như trên...”

Đông Hải long vương, đại thái tử, nhị thái tử, tứ thái tử, ngũ thái tử toàn bộ đều nhất tề mở miệng phản đối (Lục thái tử Ngao Minh một bộ “ta là người qua đường Giáp”). Đùa nhau à? Long tộc là chủng tộc cao quý nhường nào, sao có thể thông gia cùng đám sâu đê tiện kia chứ? Còn Long hậu không nói chuyện nên mấy vị phu nhân thái tử khác cũng không dám nói gì.

“Thế phụ vương người đồng ý ai?” Ngao Thanh nhíu mi, sắp có xu hướng phát hỏa.

“À, ta cảm thấy, ta cảm thấy...” Đông Hải long vương ừ hử nửa ngày, rất muốn nói Ngao Thương, nhưng những việc Ngao Thương làm khiến hắn muốn nói cũng ngưng ngừng.

“Dù thế nào đi chăng nữa, muội vẫn phải gả cho người Long tộc.” Đại thái tử ra tiếng.

“Vì sao nhất định phải gả cho long tộc?” Ngao Thanh lạnh lùng hừ một tiếng hỏi.

“Bởi vì...” Đại thái tử nhìn phu nhân nhà mình, không dám nói ra câu kế tiếp “Bởi vì Long tộc huyết thống cao quý, không thể lẫn lộn”. Những lời này hẳn không có gan nói bởi vì phu nhân nhà hắn là một con thuồng luồng. Hắn cũng không muốn buổi tối ngủ trên mặt đất đâu...

“Bởi vì ... tiểu tử này thoát nhìn không tốt, nhất định sẽ đối xử tệ với muội.” Nhị thái tử thấy đại thái tử không hé răng, bèn mở miệng cứu viện.

“Sao huynh biết hắn đối với muội không tốt?” Ngao Thanh âm u nói, trừng mắt nhìn nhị thái tử. Bỗng nhiên quay đầu nói với tiểu rết vẫn ngoan ngoãn đứng cạnh mình, “Phu quân, những điều kiện chàng đã từng hứa, nói lại lần nữa.”

Tiểu rết háng giọng, lưu loát nói: “Chuyện gì ta cũng nghe lời nương tử, toàn bộ tiền bạc cũng do nương tử quản. Tất cả lời nương tử nói đều là chân lí, ta sẽ đầm bóp phục vụ nương tử, bóc hoa quả cho nương tử ăn, trải giường chiếu cho nương tử ngủ...”

Vài vị thái tử càng nghe sắc mặt càng kém, còn vài vị phu nhân thái tử càng nghe ánh mắt càng sáng. (TNN: =)))))) haha xong rồi xong rồi)

“Nương tử muốn ăn cái gì, ta đều đi mua, mua không được thì ta tự làm.” Tiểu rết cuối cùng còn bổ sung một câu.

“Nghe thấy chưa?” Đại phu nhân nhéo lỗ tai đại thái tử, lời xềnh xệch vào bên trong, “Đi, chúng ta đi vào tâm sự.”

Cứ như vậy, đại phu nhân kéo phu quân nhà mình, luyện tập một chút giải võ lực đơn nữ. Đại thái tử đáng thương hể hể chớp chớp mắt cầu cứu phụ vương, Đông Hải long vương nuốt nuốt nước miếng, trộm liếc sắc mặt không hề tốt của phu nhân nhà mình, cái gì cũng không dám nói.

Ngao Thanh đặt mông ngồi xuống, tiểu rết ngoan ngoãn đứng phía sau đấm vai cho nàng. Ngao Thanh vẻ mặt thích ý, híp mắt nhìn vài vị huynh trưởng. Bỗng nhiên dời sự chú ý nói với mấy vị đại tẩu: “Các đại tẩu ạ, nữ nhân ấy mà, tìm phu quân không cần quá anh tuấn, cũng không cần quá lợi hại. Chỉ cần phu quân đối tốt với mình là đủ rồi. Cuộc sống nhà, bình thân mới là có phúc. Nam nhân anh tuấn thì sao? Có mài ra cơm ăn được không? Vừa anh tuấn vừa giỏi giang nhưng lại ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thì lấy làm cái gì? Đúng không, phu quân?”

“Đúng, lời của nương tử tất cả đều đúng.” Tiểu rết ở phía sau mãnh liệt gật đầu.

Các vị thái tử ghen hòng nhìn trần trối, trừng mắt nhìn Ngao Thanh. Lý luận này là ai là kẻ nào đã dạy cho nó? (Chính là Hứa Tiên làm!) Đông Hải long vương cũng hoa mắt chóng mặt, nữ nhi đi ra ngoài có vài ngày sao lại thành thế này?

“Ngao Thương kia sao có thể so với phu quân ta chứ. Với tiểu rết nhà ta, là nhất vợ nhì trời. Các vị đại tẩu, các ca ca có bao giờ đặt các vị ở vị trí đầu tiên chưa? Phu quân chàng nói xem.” Ngao Thanh cười tùm tùm hỏi.

“Nương tử nói rất đúng, trong lòng ta, nương tử là số một.” Tiểu rết lập tức phụ họa.

Các vị thái tử bỗng run rẩy, cảm thấy nhiệt độ không khí quanh mình đột nhiên giảm xuống.

“Phu quân, chúng ta vào nhà tâm sự riêng đi.” Tứ phu nhân cười đến thiên kiều bá mị. Tứ thái tử càng thêm run rẩy, không muốn rời đi. Cuối cùng tứ phu nhân một phen cưỡng chế, tha trở về. Giải đơn nữ thành giải đôi nữ...

“Con, con học cái này của ai? Quả thực, quả thực...” Đông Hải long vương tức đến phát run, vươn tay chỉ vào Ngao Thanh.

“Quả thực cái gì?” Đông Hải Long Hậu cười tới hòa ái dễ gần, ôn nhu hỏi.

“Quả thực rất tốt, chính là chân lý a.” Đông Hải long vương vỗ vỗ đùi, nịnh nọt ha ha cười rộ lên. Nhìn thấy sắc mặt phu nhân nhà mình khá hơn, mới thâm thở phào, nguy hiểm, quá nguy hiểm!

Vài vị thái tử còn may mắn ngồi lại thì vô cùng sáng suốt gặt đầu phụ họa phụ vương nhà mình, “Đúng, đúng, muội muội nói đúng, phụ vương nói cũng đúng.” Sau đó các vị thái tử lại trách mắng hành vi bất lương của đại thái tử và tứ thái tử, làm cho phụ nhân nhà mình đều phi thường hài lòng.

Ngao Thanh cười tủm tỉm nhìn nhìn, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay đang bóp bóp bả vai của nàng. Không cần quay lại, nàng cũng biết con rết kia giờ phút này đang cười sảng lạn vô cùng. Cứ như vậy, Ngao Thanh không đánh mà thắng, giải quyết tất cả vấn đề.

Sau đó, con rết nhỏ kể hết tình huống lúc đó cho sư phụ vô lương Hứa Tiên biết, khiến Hứa Tiên vô cùng kinh ngạc, cảm thán, Đông Hải Long tộc hóa ra lại là người người sợ vợ như thế này nha. Có lẽ đây chính là điểm đặc sắc của Đông Hải Long tộc đi?

53. Chương 53: Phiên Ngoại 5

Hôm nay Pháp Hải đi khát thực xong, đang trên đường trở về Kim Sơn Tự.

Lúc đi đến đường lên núi, Pháp Hải không nhịn được lấy thành quả khát thực ra xem xét.

Hôm nay gặp được người hào phóng, Pháp Hải nhìn mấy tấm ngân phiếu trong tay hơn ha hơn hở. Năm mươi lượng này để mua giấy cho tặng nhân Kim Sơn Tự, một trăm lượng này dùng để mua quần áo, hai mươi lượng này thì mua đồ ăn đi, còn có...

Pháp Hải đang tính toán, thì bỗng nhiên một ngọn lửa không biết từ đâu chui ra bùng lên. Pháp Hải cả kinh, hẩn cảm thấy ngọn lửa này không đơn giản. Vội vàng thi triển pháp thuật phòng ngự, nhưng người thì không sao mà ngân phiếu trong tay lại hóa thành tro tàn.

Pháp Hải ngây ngốc nhìn nắm tro tàn trong tay mình, lại nhìn tro tàn phiêu tán trong không trung, lửa giận trong lòng dần dần bùng lên. Đột nhiên ngẩng đầu nhìn nơi phát ra lửa, liền nhìn thấy phía trước có hai yêu quái đang đánh nhau, khí thế ngất trời.

Một con sơn dương tinh, một con hoa yêu. Con sơn dương kia tu vi cao, sớm đã hóa thành hình người, bề ngoài là một nam tử trung niên, trên tay cầm một cái đinh ba* sắc bén, miệng phun lửa từng bước ép sát hoa yêu kia. Mà hoa yêu kia hiển nhiên tu vi kém hơn nhiều, không nói đến chưa thể hóa thành hình người, hiện tại còn đang phải chật vật tránh né công kích của sơn dương tinh. Hoa yêu quả thực rất gầy yếu, trên cổ còn có một vòng hoa thật to. Tu vi của nó xa xa không bằng sơn dương tinh, không cần phải nói, nếu tiếp tục nhất định sẽ bị sơn dương tinh kia giết chết.

Pháp Hải tay run lên, vứt bỏ tro tàn trong tay, tê tâm liệt phế hét lớn một tiếng: “Chịu chết đi!” Sau đó lập tức xông về phía trước, không nhiều lời giờ thiên trượng lên trực tiếp đập vào đầu sơn dương tinh kia, rồi lấy Kim Bát ra ném lên đỉnh đầu sơn dương tinh. Sơn dương tinh chưa kịp kêu tiếng nào đã bị thu vào.

Làm xong mọi chuyện, Pháp Hải tức giận hừ lạnh một tiếng, thu hồi kim bát, chuẩn bị đi về.

Hoa yêu ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Pháp Hải. Nàng đã chuẩn bị nhận lấy cái chết, nhưng Pháp Hải ngay cả một cái liếc mắt cũng lười nhìn nàng.

“Đại sư, đại sư.” Hoa yêu đuổi theo.

“Có chuyện gì?” Pháp Hải ác thanh ác khí hỏi, giờ phút này tâm tình của hắn không tốt, thật không tốt, phi thường không tốt.

“Đại sư, ngài không thu ta sao?” Hoa yêu ngốc nghếch hồ đồ hỏi.

“Ta thu ngươi làm cái gì? Tránh ra.” Pháp Hải không kiên nhẫn phất tay, làm cho hoa yêu tránh ra. Nói xong, Pháp Hải thở phì phì quay về.

Hoa yêu đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Pháp Hải đi xa, thật lâu không có dời mắt. Thẳng đến khi thân ảnh Pháp Hải biến mất, nàng mới thu hồi ánh mắt, xoay người quay lại rừng sâu. (TM: falling in love roài hahaha)

Pháp Hải đêm nay trần trọc, không sao ngủ được, đầu lòng đóng ngân phiếu bị sơn dương tinh thiêu hủy kia.

Mà hoa yêu đêm nay cũng không ngủ, trước mắt luôn hiện ra hình ảnh hòa thượng đã cứu nàng.

Ngày hôm sau, Pháp Hải lại xuống núi, chuẩn bị đi khát thực. Cũng sắp đến mùa đông, chúng tăng trong chùa đều cần mua thêm áo bông a.

Pháp Hải vừa đi vừa tính toán chi phí của chùa trong mùa đông năm nay, đến giữa sườn núi, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu ra sau hừ lạnh một tiếng: “Người muốn theo ta tới khi nào?”

Pháp Hải vừa nói, trong lùm cây ven đường truyền đến âm thanh sột soạt, rồi hoa yêu hôm qua sợ sệt vươn cổ ra nhìn Pháp Hải. Trên cổ hoa yêu còn có một vòng hoa màu trắng, thoạt nhìn rất buồn cười.

“Đi theo ta làm gì?” Pháp Hải tâm tình vẫn không tốt.

“Đại sư, ta, ta đến cảm ơn ân cứu mạng của ngài.” Hoa yêu yếu ớt nói.

Pháp Hải khoe miệng giật giật, sắc mặt rất là trịnh trọng nói: “Trời cao có đức hiếu sinh, người dốc lòng tu hành, nhất định có thể quy y tam bảo*.” Trong lòng lại nói, ta đây không phải cứu người, ta là báo thù cho ngân phiếu của ta. Nhưng mà, hơi thở trên người hoa yêu này rất tinh thuần, hiển nhiên là một lòng tu luyện, không có làm gì thương thiên hại lý.

*tam bảo: ba cơ sở chính của Phật giáo là: Phật, Pháp, Tăng, tức là bậc giác ngộ, giáo pháp của bậc giác ngộ và những người đồng giác ngộ. Quy y tam bảo là trở thành phật tử.

Pháp Hải nói xong, xoay người đi xuống núi, không để ý tới hoa yêu nữa.

Hoa yêu nhìn theo Pháp Hải rời đi.

Chờ Pháp Hải khát thực xong, trên đường trở về Kim Sơn Tự, lại nhìn thấy hoa yêu kia tội nghiệp ngồi ở ven đường. Vừa thấy Pháp Hải xuất hiện, hai mắt nàng liền sáng lên.

“Đại sư, ta chờ ngài đã lâu.” Hoa yêu hưng phấn.

“Không đi tu hành ở đây làm cái gì?” Pháp Hải hôm nay tâm tình không tệ, bởi vì thành quả khát thực hôm nay không tồi, cho nên đối với hoa yêu cũng là vẻ mặt ôn hòa.

“Cảm ơn ân cứu mạng của đại sư, vật này xin tặng đại sư.” Hoa yêu thật cẩn thận từ phía sau lấy ra một cái hồ lô, “Đây là rượu mật hoa ta ủ.”

Pháp Hải nhìn hồ lô, không nhúc nhích.

“A, thực xin lỗi, đại sư, ta quên mất, ngài không thể uống rượu.” Hoa yêu bỗng nhiên nhớ tới cái gì, bất an nói.

“Rượu thịt trôi qua bụng, Phật tổ lưu trong lòng (*).” Pháp Hải rất là bình tĩnh tiếp nhận hồ lô. Không mất tiền, ngu sao mà không uống!

*nguyên văn: , – Tửu nhục xuyên trường quá, Phật tổ tâm trung lưu.

(TM: có kẻ dạy hư hòa thượng rồi =]]])(TNN: còn ai ngoài Tiên tỷ của chúng ta =]])

Hoa yêu nhất thời vui vẻ không thôi.

“Trở về tu hành cho tốt. Không cần tùy ý đi đi lại lại. Rất nguy hiểm.” Pháp Hải căn dặn xong thì bước đi.

Hoa yêu trì độ nhìn Pháp Hải đi xa, mới đột nhiên gật đầu. Trong lòng vui vẻ không thôi, đây là lần đầu tiên có người quan tâm nàng. Tu vi của nàng rất thấp, đến giờ vẫn còn chưa thể hóa thành hình người hoàn toàn. Nhưng nàng đã có nội đan, mà nội đan của nàng rất tinh thuần, là thuốc bổ cho bọn yêu quái. Cho

nên mới bị con sơn dương tinh kia đuổi giết. Hôm nay, hoa yêu vẫn đứng nhìn đến khi bóng dáng Pháp Hải khuất hẳn mới nhảy nhót trở về.

Sau đó, Pháp Hải phát hiện mỗi lần hắt xuống núi, lên núi, hoa yêu kia đều ngồi xổm ven đường chờ hắt. Đôi khi thì cùng trò chuyện, đôi khi Pháp Hải trừng mắt một cái, nàng liền ngồi yên không dám động đậy, chỉ trân trân nhìn hắt, nhìn cho đến khi hắt đi xa.

Hôm nay, Pháp Hải khát thực xong, mới đi đến chân núi thì trời mưa to. Pháp Hải vung tay lên, trong nháy mắt quanh thân thể được bao phủ một vòng kim quang, ngăn mưa ở bên ngoài. Hắt vừa định cười mây bay về Kim Sơn Tự, bỗng nhớ đến hoa yêu mỗi ngày đều ngồi chờ hắt ở ven đường kia. Nghĩ ngợi, Pháp Hải không trực tiếp quay về mà đi lên sườn núi.

Đến sườn núi, Pháp Hải liền nhìn thấy hoa yêu kia ngồi xổm ven đường, trên đầu giơ một cái lá cây lớn, đang nhìn đường chờ đợi. Mà trong lòng của nàng còn một cái lá cây lớn khác. Không cần phải nói cũng biết cái lá kia chuẩn bị cho ai.

“Trời mưa như thế sao ngươi còn ở đây?” Pháp Hải từ trên không đáp xuống, thành linh xuất hiện trước mặt hoa yêu.

Hoa yêu bị hoảng sợ, thiếu chút nữa ngất xỉu. Sau khi nhìn thấy rõ người trước mặt là ai, nàng cười rộ lên nói: “Đại sư, ta...” Hoa yêu vừa định nói là ở chỗ này chờ hắt, sợ hắt bị mưa gió làm ướt nên mới chuẩn bị lá cây, bỗng phát hiện xung quanh Pháp Hải đều bao phủ một vòng kim quang, hoàn toàn không dính chút mưa gió nào, hoa yêu sắc mặt ảm đạm, nuốt câu nói kể tiếp vào bụng.

Pháp Hải trầm mặc nhìn hoa yêu.

Hoa yêu cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Ta muốn xuống núi tìm ngài, nhưng lại sợ gặp phải yêu tinh xấu muốn ăn ta như lần trước. Cho nên mới ở chỗ này đợi ngài...” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, hoa yêu muốn đem cái lá trong lòng giấu đi. Giờ nàng mới biết, người trước mặt mình pháp lực mạnh hơn so với nàng tưởng tượng rất nhiều. Hắt còn có thể cười mây... đâu cần đến mảnh lá cây của mình.

Pháp Hải nhìn động tác của hoa yêu, không nói gì, mà đưa tay lấy phiến lá cây hoa yêu sắp giấu đi, giơ lên đỉnh đầu, thu hồi kim quang, vẫn không nói gì đi bộ lên núi.

Hoa yêu ngậy ngốc nhìn bóng dáng Pháp Hải, thẳng đến khi Pháp Hải đã đi xa, nàng mới lấy lại tinh thần, cao hứng nhảy tưng tưng. Xa xa, Pháp Hải thành linh quay đầu lại, mặt nàng liền đỏ bừng, nháy mắt ngừng nhảy nhót, nghiêm trang đi vào rừng. (TM: đáng yêu quá :x)

Pháp Hải khoe miệng cong cong, quay đầu lại, đi về chùa.

Từ đó về sau, mỗi ngày, hoa yêu đều ngồi xổm ven đường chờ Pháp Hải, khác với trước kia là, trong tay nàng mỗi ngày đều có thứ gì đó. Hoặc là hoa quả, hoặc là nấm dại. Nếu Pháp Hải đi ra ngoài dạo chơi, mỗi ngày nàng cũng đều ngồi xổm ven đường, kiễng chân nhìn đường xung quanh, chờ đợi Pháp Hải trở về.

Pháp Hải mỗi lần nhìn thấy bộ dáng mong mỏi của hoa yêu, cũng không nói gì nhiều, hoa yêu cho hắt cái gì hắt đều nhận lấy. Mà phía sau, hoa yêu cao hứng đến đôi mắt cũng thành một đường thẳng rồi.

Hôm nay, Pháp Hải từ bên ngoài trở về, theo thói quen nhìn về phía chỗ hoa yêu hay ngồi ở ven đường. Nhưng lại không thấy hoa yêu đâu.

Pháp Hải nhướng mày, trong lòng trầm xuống. Hoa yêu gặp nguy hiểm!

Chính Pháp Hải cũng không biết, vì sao sau khi không thấy hoa yêu đợi mình thì trong đầu lại hiện lên ý niệm nàng gặp nguy hiểm mà không phải nghĩ là nàng đã chán phải chờ đợi mình rồi. Pháp Hải đi vào trong rừng, thì triển thần thức tìm kiếm hoa yêu.

Hai giọng nói dần dần rơi vào trong tai Pháp Hải. Tựa hồ, là hai yêu tinh.

“Ngươi xác định hoa yêu này hữu dụng?” Giọng nói này mang theo hoài nghi.

“Thật sự, hòa thượng kia rất lợi hại. Xả lợi sau khi thiêu khăng định vừa lớn lại vừa nhiều, đến lúc đó chúng ta chia đôi là được.” Một giọng khác tràn đầy tham lam và nóng nảy.

“Hoa yêu này thực sự có thể khiến hòa thượng kia cắn câu sao?” Giọng nói đầu tiên vẫn hoài nghi.

“Thật sự, thật sự mà! Ta lừa ngươi làm cái gì?” Giọng còn lại có chút không kiên nhẫn, “Ta trông chừng hoa yêu này, ngươi dẫn hòa thượng kia tới.”

“Ồ ô...” Giọng nói bị đè nén này chính là hoa yêu, nàng hình như bị trói, miệng cũng bị bịt kín.

“Kêu la cái gì, chờ lúc sau gọi ngươi. Đến lúc đó ngươi chỉ cần lớn tiếng kêu cứu mạng là được rồi.” Tiếp đó là bốp một tiếng, một giọng nói hung ác uy hiếp truyền tới.

Pháp Hải hơi hơi híp mắt, đáy mắt hiện lên một tia nguy hiểm mà chính hắn cũng chưa phát hiện ra, rất nhanh hướng chỗ phát ra âm thanh bay đi.

Khi Pháp Hải đuổi tới, liền nhìn thấy hoa yêu bị trói thành cái bánh chưng, vút trên mặt đất. Một nửa bên mặt bị sưng phù, hiển nhiên tiếng bốp lúc nãy chính là hoa yêu bị tát một cái. (TM: thôi thẳng yêu này xác định rồi.)

“Hòa thượng thật sự đến rồi haha.” Một giọng nói tràn ngập vui sướng.

“Ồ ô, ô...” Hoa yêu bị bịt miệng liều mạng giãy giụa, nhìn Pháp Hải ra sức nháy mắt. Ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng và sốt ruột.

Pháp Hải lạnh lùng nhìn hai tên yêu tinh, một tên là sói tinh, tên còn lại là hổ tinh. Hai yêu tinh đều hưng phấn nhìn Pháp Hải, giống như Pháp Hải đã là đồ ngon trên bàn của bọn nó.

“Thoạt nhìn đạo hạnh không tồi, hắc hắc, thiêu đi khẳng định có rất nhiều xá lợi.” Sói tinh trong mắt tràn đầy tham lam.

“Có thể tăng không ít tu vi nha. Sau đó sẽ lấy nội đan của hoa yêu ra ăn.” Hổ tinh cũng hưng phấn dị thường.

Hoa yêu thần sắc càng ngày càng sốt ruột, nàng liều mạng giãy dụa. Nàng không muốn Pháp Hải xảy ra chuyện gì.

Pháp Hải mắt lạnh nhìn hai tên yêu tinh, lại nhìn hoa yêu chật vật không chịu nổi, trong lòng có một cảm giác buồn bực khó hiểu dâng lên.

Không nói lời vô nghĩa, trực tiếp ném ra kim bát. Kim bát xoay tròn trên đỉnh đầu hai tên yêu tinh, hai yêu tinh kêu thảm, cầu xin tha thứ. Pháp Hải mắt diếc tai ngơ, đi tới chỗ hoa yêu, cởi dây trói cho nàng.

Hai yêu tinh bị bắt vào kim bát, tiếng kêu đình chỉ lại.

“Đại sư, đại sư, đại sư...” Hoa yêu chỉ biết nói hai chữ này.

Pháp Hải thở dài, thu hồi kim bát, xoay người.

“Đại sư...” Hoa yêu lại nói.

Pháp Hải lại thở dài, không có xoay người, chỉ vươn một bàn tay.

Hoa yêu đầu tiên sửng sốt, sau đó mừng như điên, vươn tay cầm tay Pháp Hải đi theo phía sau hắn.

Một năm sau, Pháp Hải dạo chơi bốn phương gặp được Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh.

Hứa Tiên vừa thấy Pháp Hải, thiếu chút nữa cuồng tiếu.

“Pháp Hải, hình tượng của ngươi là sao đây? Ha ha ha, ngươi...” Hứa Tiên cười đau cả bụng.

Pháp Hải co rút khóe miệng, không nói lời nào.

Bạch Tố Trinh cũng không nhịn nổi, phụt cười ra tiếng.

Cái đầu trọc lóc của Pháp Hải bóng loáng dưới ánh sáng mặt trời, đây cũng là bình thường, Pháp Hải là hòa thượng mà. Nhưng có ai nói cho nàng, vì sao trên lỗ tai Pháp Hải lại có một đóa hoa nhỏ màu trắng không????

Pháp Hải buồn bực nói: “Nàng đi mệt rồi.”

“Ha ha, ha ha ha, hiểu được, hiểu được.” Hứa Tiên cười đến không thở được.

Bạch Tố Trinh sớm nhận ra đóa hoa trắng trên lỗ tai Pháp Hải kia là một hoa yêu. Nhưng dù hoa yêu đi một thì cái phương thức mang theo này cũng khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.

“Người, người không thể cài nàng trên áo được sao? Nhất định phải cài trên tai sao?” Hứa Tiên ý vị hỏi.

Khi Hứa Tiên nói, đóa hoa trắng kia đã hiện thành hình người, quần bách đứng ở bên người Pháp Hải, ngưỡng nhìn Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh.

“Ta bề bộn nhiều việc, sau này còn gặp lại.” Pháp Hải sắc mặt đen xì, xoay người rời đi. Hoa yêu vội vàng đi theo.

Phía sau Hứa Tiên còn cười một trận. Sau đó lại thấy Pháp Hải cùng hoa yêu kia đi không xa, hoa yêu lần nữa hiện nguyên hình, Pháp Hải đón lấy nàng, cài lên trên áo rồi mới đi tiếp.

“Ha ha, Tiểu Bạch, huynh xem Pháp Hải kia.” Hứa Tiên vẫn còn cười.

Bạch Tố Trinh cũng cười rộ lên, nói: “Pháp Hải cũng có người bên cạnh rồi.”

“Không kỳ quái.” Hứa Tiên ngừng cười, nhìn bóng lưng Pháp Hải đi xa, “Nhưng mà ta thật tò mò, lúc nào thì quan hệ của bọn họ tiến thêm một bước đây?”

“Kỳ thật, không sao cả. Bọn họ đã quen thuộc đối phương, quen ở cùng nhau. Có tình cảm không cần nói rõ.” Bạch Tố Trinh nhẹ giọng nói.

“Cũng phải.” Hứa Tiên gật gật đầu.

...

Có khi yêu, không cần nói ra miệng.

Chỉ cần dùng trái tim cảm nhận. Thế là đủ rồi.

54. Chương 54: Phiên Ngoại 6

Tiếng trống rung trời, mây bay rợp bóng.

Trên Hoa Quả sơn, một ngọn cờ cao chọc trời, trên viết: Tề Thiên Đại Thánh

“Con khỉ ngang ngược, quá càn rỡ. Chỉ bằng hấn cũng đòi tề thiên (ngang với trời)?” Thác Thập Lý Thiên Vương đứng trên một đám mây, cầm Linh Lung Bảo Tháp trên tay, liên tục cười lạnh.

“Con đi gặp hấn.” Trên mặt tuần mỹ của Na Tra hiện lên ý cười, không đợi Thác Thập Lý Thiên Vương nói chuyện, liền đạp phong hỏa luân đi xuống.

“Cẩn thận một chút.” Thác Thập Lý Thiên Vương nhìn bóng dáng Na Tra, tâm tình thập phần phức tạp. Lo lắng là tất nhiên, hơn nữa nhiều năm như vậy, Na Tra đã thật sự tha thứ ỉn hay chưa? Ngày trước từng bước dồn ép Na Tra, hấn hối hận vạn phần. Nếu lúc trước, khi Đông Hải Long tộc tới cửa, mình không bức bách con tự sát tạ tội, nếu lúc trước mình không phá hư kim thân của Na Tra, thì mình và Na Tra đã không giống như bây giờ, phải không? Đáng tiếc, trên đời này lại không có “nếu như”.

Nhị Lang Thần đứng yên trên đám mây bên cạnh, Hạo Thiên Khuyến uy vũ ngồi ở bên, nhìn Na Tra bay xuống.

“Nhị Lang Thần, Na Tra nó...” Thác Thập Lý Thiên Vương nhìn Nhị Lang Thần bên người, nhẹ giọng kêu.

“Không cần nhiều lời. Na Tra là người như thế nào, chắc ngươi rõ ràng hơn so với ta. Hấn sẽ không muốn ta ra tay trợ giúp.” Nhị Lang Thần không quay đầu lại nhìn Thác Thập Lý Thiên Vương, mà chỉ thản nhiên nói như vậy. Na Tra cao ngạo, hấn biết rõ ràng. Ý của Thác Thập Lý Thiên Vương, Nhị Lang Thần tự

nhien hiều được, là muốn mời hần tương trợ Na Tra. Với yêu cầu này, Nhị Lang Thần đương nhiên là trực tiếp cự tuyệt.

Thác Thập Lý Thiên Vương nhẹ nhàng thở dài, Na Tra cao ngạo từ trong xương tủy, hần làm sao không biết. Chính là, hần vẫn là thực lo lắng...

Nhị Lang Thần khóe mắt dư quang nhìn Thác Thập Lý Thiên Vương lo lắng, trong lòng thở dài thật dài. Sớm biết như thế, lúc trước tội gì... Khi đó hần có từng niệm một chút tình phụ tử hay không? Để đến bây giờ, tuy mặt ngoài hòa hợp yên ả, nhưng có một loại tổn thương nếu đã tồn tại thì không thể chữa lành.

Na Tra đi xuống không bao lâu, liền đánh nhau cùng Tôn Ngộ Không. Càng đánh càng ác liệt, càng đánh càng đi xa. Đánh đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang. Nhưng Nhị Lang Thần lại ngăn không cho kẻ nào giúp đỡ.

Hai người vẫn đánh nhau.

Một lúc sau, Na Tra chật vật chạy trở về.

“Nhị ca, đệ không phải đối thủ của hần a!” Na Tra thực buồn bực nói, hơn nữa chữ “a” cuối cùng còn kéo dài âm điệu.

Nhị Lang Thần khóe miệng co rút, đệ không phải đối thủ của hần, là phương diện nào không phải đối thủ? Là uống rượu không phải đối thủ sao?

Nhị Lang Thần trường kích vung lên, quát khê nói: “Ta đi.”

Lúc lướt qua bên người Na Tra hạ giọng nói: “Lần sau làm mùi rượu trên người dụ bắt đi thì diễn trò hợp hơn.”

Na Tra chột dạ cả người run lên, rụt cổ lại, lui sang một bên.

Nhị Lang Thần cười mây hạ xuống, áo choàng màu bạc tung bay theo gió, tóc dài phiêu tán, tuyệt đại tao nhã đến không nói nên lời.

Mười vạn thiên binh thiên tướng nổi trống trợ uy, ngọn cờ tung bay, thanh thế mênh mông cuộn cuộn.

Thái Thượng Lão Quân đứng trên một cụm mây, híp mắt nhìn phía dưới.

Nhị Lang Thần cùng Tôn Ngộ Không đánh nhau.

“Ta thua hần, các ngươi không cần giúp đỡ; ta thắng hần, các ngươi cũng đừng xúm vào.” (tác giả: Câu này trong nguyên tác của Nhị Lang Thần suất ngây người, Sữ Chua hai mắt tỏa sáng.)

Giọng nói Nhị Lang Thần trong trẻo nhưng lạnh lùng rơi vào trong tai mọi người tựa như oanh tạc lỗ tai, khiến lòng người kinh sợ.

Thái Thượng Lão Quân nghe xong hơi hơi híp mắt không nói chuyện, ông biết lời này là nói với ông.

Lúc Nhị Lang Thần cùng Tôn Ngộ Không đánh đến cao trào là lúc Thái Thượng Lão Quân ra tay đánh lén.

Tôn Ngộ Không bị vòng sắt của Thái Thượng Lão Quân đập cho choáng váng hồ hồ, sau đó bị mọi người bắt giữ.

Nhị Lang Thần sắc mặt đen như đáy nồi, mắt lạnh nhìn Thái Thượng Lão Quân. Thái Thượng Lão Quân chớp mắt, quay đầu, làm bộ xem đám mây bay bên cạnh.

“Thái Thượng Lão Quân, ngài lại đánh lén.” Nhị Lang Thần bay đến bên cạnh Thái Thượng Lão Quân, nhú mày trách cứ.

Thái Thượng Lão Quân làm bộ không nghe thấy, không để ý hình tượng ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Thái Thượng Lão Quân!” Nhị Lang Thần cắn răng mở miệng.

“Gâu!” Hao Thiên Khuyển thấy Thái Thượng Lão Quân dám không để ý chủ nhân nhà mình, há mồm cắn bắp chân Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân phát ra một tiếng hét thảm, giơ chân muốn đá văng Hao Thiên Khuyển.

Nhị Lang Thần triệu hồi Hao Thiên Khuyển, trong lòng lại nói làm tốt lắm.

“Người, người!” Thái Thượng Lão Quân tức đến ngón tay phát run, chỉ chỉ vào Hao Thiên Khuyển.

Nhị Lang Thần không nhìn, quay đầu ra chỗ khác.

“Ta dễ bị khinh thường lắm sao? Ta khổ khổ sở sở luyện đan, lại bị con khỉ kia trộm mất một đồng. Ăn vụng thì thôi, lại còn lãng phí như vậy, đổ đi quá nhiều, làm mất tất cả. Mỹ dung đan (đan làm đẹp) của Vương Mẫu nương nương cũng bị hấn ăn. Hấn là một con khỉ đực, làm đẹp cái con khỉ a. Làm hại Vương Mẫu nương nương chỉ vào mũi ta mà mắng mà chửi, ta dễ bị khinh thường lắm sao...” Thái Thượng Lão Quân rút cuộc bạo phát, càng nói càng thương tâm, càng nói càng tức nở.

Nhị Lang Thần trợn mắt há hốc mồm, Hao Thiên Khuyển cũng trợn tròn mắt.

“Ta dễ chịu sao? Hiện tại ta phát tiết một chút cũng không được sao? Một mình ta cũng không phải là đối thủ của hấn, ta đánh lên cũng không được sao?” Thái Thượng Lão Quân thương tâm đến hồ đồ, nghĩ đến lệnh phải luyện chế mỹ dung đan trong thời gian ngắn của Vương Mẫu nương nương, ông thật muốn tự sát cho rồi.

Nhị Lang Thần mang theo Hao Thiên Khuyển chạy trốn, chỉ còn Thái Thượng Lão Quân đang vô cùng bi phẫn... (TM: lão Thái Thượng này vui nhờ =]]])

... ..

“Huynh không sao chứ?” Giọng nói hơi chần chờ rơi vào trong tai Nhị Lang Thần, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Nhị Lang Thần trầm mặc một lúc lâu, sau đó chậm rãi nói: “Ta không sao.”

“Thật không... Vậy là tốt rồi...” Giọng nói từng quen thuộc nhất kia mang theo chút yên tâm rồi sau đó biến mất.

Nhị Lang Thần đứng ở bờ sông, thở dài.

“Chủ nhân, người nhớ nàng, vì sao không nói cho nàng biết?” Hao Thiên Khuyển nói tiếng người, nghi hoặc hỏi.

“...” Nhị Lang Thần trầm mặc.

“Chủ nhân, người rõ ràng thích nàng, vì sao không nói cho nàng?” Hao Thiên Khuyển tiếp tục hỏi.

Nhị Lang Thần cười nhẹ, nhìn về phía phương xa, ánh mắt thẫn thờ. Ngày đó, nàng nở nụ cười trong sáng mà rực rỡ như ánh mặt trời với mình, nụ cười ấy đã khắc sâu vào trái tim của mình. Nhưng rút cuộc vì sao nàng không tươi cười rực rỡ như vậy với mình nữa?

Hao Thiên Khuyển nhìn bộ dạng xuất thần của Nhị Lang Thần, thở dài, ghé vào trên đất. Vì sao chủ nhân và nàng lại rắc rối như vậy a? Thích chính là thích, thích thì ở cùng một chỗ đi. Sao còn phải chia cách? Nếu lo lắng cho nhau thì nói ra đi. Sao phải nhẩn nhơ sầu khổ như thế chứ?

Nhị Lang Thần đứng lặng không nói thật lâu, tận đến lúc mặt trời ngã về tây mới xoay người trở về. Lỡ tai Hao Thiên Khuyển run lên, đứng lên đi theo phía sau.

Xuân đi đông đến, đông đến xuân đi...

Kim Thiên Tử dẫn ba đồ đệ đi lấy kinh trở về, trải qua tám mươi một kiếp nạn, cuối cùng chấm dứt nhân duyên.

Nhìn Tôn Ngộ Không cùng Tử Hà tiên tử ngọt ngào, Nhị Lang Thần liền tức đầy một bụng.

Vì sao này con khỉ chết tiệt này bị đánh sưng mặt mà biểu tình còn ngọt ngào như vậy? Thật sự là đáng đánh!

Nhị Lang Thần tuyệt đối không thừa nhận chính mình đang ghen tị.

Bao nhiêu năm trôi qua, vốn tưởng rằng bóng dáng kia sẽ dần dần phai nhạt, ngờ đâu lại càng ngày càng rõ ràng. Nhị Lang Thần mới hiểu được, người kia đã khắc sâu tận xương tủy của mình rồi. Nhưng nàng thì sao? Mình có vị trí gì trong lòng nàng?

“Sư phụ, vì sao không nhìn thẳng vào trái tim mình?” Hôm nay Bạch Tố Trinh tới thăm hấn, trước khi đi để lại một câu.

Nhị Lang Thần hơi hơi há mồm, muốn nói cái gì, lại nói không nên lời.

Ba ngày sau, Hứa Tiên bỗng nhiên mang đến một tin tức.

Nàng nhảy xuống Tru Tiên đài!

“Vì sao? Vì sao?” Nhị Lang Thần kích động thiếu chút nữa muốn ăn thịt Hứa Tiên.

“Nàng nói nàng mệt mỏi, không muốn đợi thêm nữa.” Hứa Tiên nhìn Nhị Lang Thần đang kích động, thuật lại lời nói của người kia. Rõ ràng hai người yêu nhau, vì sao phải phức tạp như thế?

“Mệt mỏi, mệt mỏi...” Nhị Lang Thần ánh mắt bỗng nhiên có chút mờ mịt đứng lên, mệt mỏi? Không muốn đợi thêm nữa?

“Nhị Lang Chân Quân, ngài hãy tự hỏi lòng mình, trong lòng ngài là nàng hay còn người khác?” Hứa Tiên nhún mi.

“Đương nhiên là nàng!” Nhị Lang Thần không chút suy nghĩ, thốt ra.

“Đó không phải là cuối cùng.” Hứa Tiên nhún vai.

“Nhưng vì sao nàng lại gốc như vậy, vì sao muốn nhảy xuống Tru Tiên đài? Vì sao?!” Nhị Lang Thần trước giờ chưa từng dao động, giờ phút này sợ hãi đến thất hồn lạc phách. Không đợi Hứa Tiên trả lời đã kích động ngẩng đầu lên, chuẩn bị phóng đi ra ngoài.

“Ngài chậm rồi, nàng đã nhảy xuống.” Hứa Tiên lạnh lùng nói. Trong lòng lại bĩu môi, sớm biết như thế, lúc trước chẳng vậy.

Nhị Lang Thần nháy mắt cứng đờ, mi gian (điểm giữa hai đầu lông mày) đều là suy sụp và tuyệt vọng.

Hao Thiên Khuyển lo lắng ở bên cạnh ô ô kêu.

“Ta nói, Nhị Lang Chân Quân, một ngài mang tiếng anh minh thần võ.” Hứa Tiên bĩu môi, “Nàng nhảy xuống Tru Tiên đài, cũng không phải hồn phi phách tán. Ngài không định đi tìm chuyển thế của nàng sao?”

Nhị Lang Thần hốt hoảng ngẩng đầu, ánh mắt phát sáng. Không nói gì với Hứa Tiên mà lao ra ngoài, Hao Thiên Khuyển theo sát phía sau.

Hứa Tiên nhìn bóng dáng Nhị Lang Thần, nhún vai thở dài. Thật là, vì sao Nhị Lang Thần anh minh thần võ đối với chuyện tình cảm lại ngu ngốc như vậy chứ? Thích chính là thích, không thích chính là không thích, chuyện quá đơn giản, lại cứ muốn làm cho phức tạp.

“Nương tử thực thông minh.” Bạch Tố Trinh xuất hiện, ôm chầm lấy vai Hứa Tiên.

“Chuyện.” Hứa Tiên rung đùi đắc ý. Người kia nhảy xuống Tru Tiên đài là chủ ý của nàng mà (kiểu xui trẻ con ăn cứt gà tí =)). Hơn nữa trước mắt xem ra, chủ ý này hiệu quả phi thường tốt đó thôi. Hai người mà còn tiếp tục phức tạp, vạn năm nữa trôi qua cũng chẳng có gì tiến triển mất.

“Đi thôi.” Bạch Tố Trinh mỉm cười, ôm Hứa Tiên đi ra ngoài.

Vợ chồng hai người đi đâu a? Đương nhiên xem nào nhiệt đi...

Tác giả có việc muốn nói: Nói thật là ta rất thích Nhị Lang Thần. Nên phiên ngoại cứ viết vậy đi. Người trong lòng Nhị Lang Thần mọi người cứ tự tưởng tượng đi. Cảm giác mông lung mơ hồ cũng không tệ, ha ha.

—————oOo—————

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-an-cai-dau-nguoi-y>